জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় আলোচনী

jagiroad college magazine

২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

তত্ত্বাৱধায়ক ঃ ৰণ্জু গগৈ চুতীয়া
ড° অঞ্জনা দত্ত বৰবৰুৱা
ড° মীৰা বৈশ্য

সম্পাদক ঃ মাধৱ বড়ো

অধ্যক্ষৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক বৃন্দ

Jagiroad College Library * Estd-1979 Date ......

জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় আলোচনী

২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

Jagiroad College Magazine

2015-2016

তত্বাৱধায়ক

ৰণ্‌জু গগৈ চুতীয়া

ড° অঞ্জনা দত্ত বৰবৰুৱা

ড° মীৰা বৈশ্য

সম্পাদক

মাধৰ বড়ো

'JAGIROAD COLLEGE MAGAZINE': Annual Magazine of Jagiroad College, Edited by Madhab Boro and Published by Jagiroad College Students' Union, Jagiroad College, Jagiroad, Morigaon (Assam) for the Session- 2015-2016

জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৫-২০১৬ বৰ্ষ

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি

ড° ভবেন চন্দ্ৰ নেওগ, অধ্যক্ষ

তত্বাৱধায়ক

ৰণ্জু গগৈ চুতীয়া

ড° অঞ্জনা দত্ত বৰবৰুৱা

ড° মীৰা বৈশ্য

শিক্ষক সদস্য

ড° পবন চন্দ্ৰ গগৈ (উপাধ্যক্ষ)

ড° দীপকজ্যোতি বৰুৱা

বৰ্ণা শৰ্মা

ছাত্ৰ সদস্য

হিমাংশু মেধি

সম্পাদক

মাধৱ বড়ো

লেখক-লেখিকাসকলৰ মতামতৰ বাবে সম্পাদনা সমিতি দায়ী নহয়।

বেটুপাতৰ পৰিকল্পনা, অলংকৰণ ঃ সম্পাদনা সমিতি

Printed at : Shri Ganesh Printers,
Sankardev Market, Noonmati, Guwahati-781 020
Phone : 9707010889, 9864111659,
E-mail : bhattacharyyapratul@gmail.com

Jagiroad College Library
Estd-1979
Date ......
Jagiroad :: Assam

অশ্রু অঞ্জলি

বিগত সময়ছোৱাত বিখ্যাত-অখ্যাত,
জ্ঞাত-অজ্ঞাত যিসকল শিল্পী সাহিত্যিকে এই বিনন্দীয়া ধৰণীৰ
পৰা চিৰবিদায় মাগিলে তেখেত সকলৰ পবিত্ৰ স্মৃতিত
আমাৰ এই অশ্রু অঞ্জলি

সম্পাদনা সমিতি

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মাননীয় উপাচাৰ্য মহোদয়,
মৰিগাঁও জিলাৰ উপায়ুক্ত মহোদয়,
মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়,
আলোচনীখনৰ তত্ত্বাৱধায়কসকল,
সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্যসকল,
মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল,
লেখক -লেখিকাসকল, বেটুপাতৰ শিল্পীকে ধৰি
প্ৰেছৰ স্বত্বাধিকাৰী ভট্টাচাৰ্য্য ডাঙৰীয়া আৰু সমূহ কৰ্মকৰ্তালৈ আমাৰ আন্তৰিক
কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জনালোঁ।

সম্পাদক

Jagiroad College Library
Estd-1979
Date ....
Jagiroad :: Assam

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Dr. Mridul Hazarika
Vice Chancellor
Phone : +91 361 2570412(O), 2570408 (R)
Fax : +91-361-2675515
Email ID : hazarika50@gmail.com
vc_gu@yahoo.in

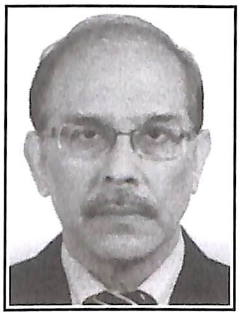

MESSAGE

— I am happy to learn that Jagiroad College, Morigaon is going to publish its annual college Magazine for the session 2015-16 very soon. College Magazine is a strong medium for the constituent members of a college for an intellectual exercise. It carries sentiments, emotions, creativity and objectivity to integrate into a totality of views of a community at a given time. It also provides scope for manifestation of hidden talents in the college. Contributors to the magazine, I am sure, have made a good exercise to uphold the values of the college through their creativity.

I wish all success in their mission and hope the Magazine will be well accepted by the readers.

(Mridul Hazarika)

Date : 14-01-2017

Address : Gopinath Bordoloi Nagar
Jalukbari, Guwahati,
Assam-781014

Phone : 0361 257 0415

Website : www.gauhati.ac.in

শ্ৰী হেমেন দাস, এ.চি.এচ.
উপায়ুক্ত, মৰিগাঁও জিলা

সত্যমেৱ জয়তে

শুভ-কামনা

জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় অসমৰ এক অগ্ৰণী মহাবিদ্যালয়। শিক্ষা, সংস্কৃতি আৰু সাহিত্য তথা ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰত এই মহাবিদ্যালয়ৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে স্বকীয় প্ৰতিভা দেখুৱাবলৈ সমৰ্থ হৈছে।

এইহেন ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয় খনিৰ ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰকাশ কৰিব বিচৰা বাৰ্ষিক আলোচনীখনে নৱ পুৰুষৰ সাহিত্য প্ৰতিভা বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত এক উল্লেখনীয় ভূমিকা ল'ব।

এনুৱা সৰল আশা, বিমল বিশ্বাস আৰু আন্তৰিক শুভকামনাৰে

মৰিগাঁও
১৫-০১-২০১৭

(হেমেন দাস)
উপায়ুক্ত, মৰিগাঁও জিলা

Jagiroad College Library Estd-1979 Date ...... Morigaon :: Assam

তত্বাৱধায়কৰ একাষাৰ

'সাহিত্য জাতিৰ দাপোণ।' ঠিক সেইদৰেই মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৃষ্টিশীল প্ৰতিভা তথা চিন্তা চৰ্চাৰ বাহ্যিক প্ৰতিফলন। বহু বিখ্যাত সাহিত্যিকৰ সাহিত্যিক জীৱনৰ সুদীৰ্ঘ পৰিক্ৰমা মহাবিদ্যালয় আলোচনীৰ পাততেই আৰম্ভ হোৱা সততে পৰিলক্ষিত হয়। কিন্তু বৰ্তমানৰ এই যান্ত্ৰিক সভ্যতাৰ বিস্ফোৰণৰ যুগত স্মাৰ্ট ফোনৰ অপব্যৱহাৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৃজনীপ্ৰতিভা যেন ক্ৰমশঃ স্তিমিত কৰি আনিছে। এনে পৰিৱেশ পৰিস্থিতিত আলোচনী বিভাগৰ তত্বাবধায়কৰ দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰাটো সহজ কাম বুলি নাভাবো।

২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী বিভাগৰ তত্বাৱধায়কৰ দায়িত্ব কান্ধ পাতি লৈ লেখা বিচাৰি ইখনৰ পিছত সিখনকৈ জাননী দিয়াৰ পিছতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গা লৰাব নোৱাৰি থমকি ৰ'ব লগা হ'ল। এনেদৰে দিনবোৰ বাগৰি গৈ থাকিল। সম্পাদকৰ আশাশুধীয়া ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাত লাহে লাহে কেইটামান লেখা গোট খোৱাৰ পাছত কলেজ সপ্তাহৰ সাহিত্য প্ৰতিযোগিতা আৰু বিভাগীয় প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাসমূহৰ বছা বছা লেখা সংগ্ৰহ কৰি ছপাশাললৈ বুলি বাট বুলিলো। এনে তিক্ত অভিজ্ঞতাৰ সন্মুখীন হৈ নিজকে নিজে প্ৰশ্ন কৰিলো -"ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এই বৌদ্ধিক দৈন্যতাৰ বাবে অকল তেওঁলোকেই দায়ীনে? নিশ্চয় নহয়। যিকোনো বীজৰ অঙ্কুৰণ আৰু শ্ৰীবৃদ্ধি ঘটিবলৈ উপযুক্ত সাৰ-পানী আৰু পৰিচৰ্যাৰ নিতান্তই প্ৰয়োজন। বিভিন্ন ধৰণৰ সীমাৱদ্ধতাৰ মাজতো ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ সৃষ্টিৰ তাড়না জাগ্ৰত কৰাৰ দায়িত্ব শিক্ষক হিচাবে আমিও এৰাই চলিব নোৱাৰো। সি যি কি নহওক বিভিন্ন আলৈ-আহুকালৰ মাজত অতি পলমকৈ হ'লেও আলাচনীখন প্ৰকাশ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা পঢ়ুৱৈ সমাজৰ মাজলৈ উলিয়াই দিব পৰাটোৱেই তত্বাৱধায়ক হিচাবে আমাৰ সাৰ্থকতা বুলি ভাবিবৰ মন যায়; যদিওবা আমি সমূলঞ্চে সাৰ্থক তত্বাৱধায়ক নহয়।

আলোচনীখন পূৰ্ণাঙ্গৰূপত যাতে প্ৰকাশ পায় তাৰ বাবে নিজা প্ৰচেষ্টাত কেইবাটাও লেখা সংগ্ৰহ কৰি আমাক সহায় কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় নিতান্তই আমাৰ শলাগৰ পাত্ৰ। আলোচনীখনলৈ লেখা প্ৰদান কৰি তাক প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাত সহায় কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অতিথি লেখক সমন্বিতে ইয়াৰ লগত জড়িত সমূহ কৰ্ম-কৰ্তালৈ আমাৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। শেষত আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাত পলম হোৱা বাবে আৰু ইয়াত ৰৈ যোৱা অনাকাঙ্খিত ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে পঢ়ুৱৈ সমাজৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিলো।

ৰঞ্জু গগৈ চুতীয়া
ড° অঞ্জনা দত্ত বৰবৰুৱা
ড° মীৰা বৈশ্য

সু-বচন

- কৃতং মে দক্ষিণে হস্তে
জয়ো মে সব্য আহিতঃ — *অথৰ্ববেদ*
(যদি মোৰ সোঁহাতত পুৰুষাৰ্থ থাকে, বাওঁহাতত নিশ্চয় বিজয় থাকিব।)
- 'সৌজন্য অৰ্থাৎ সুজনতা যদি আছে বেলেগ গুণ কেলৈ? যদি যশ আছে বেলেগ অলংকাৰ কেলৈ? যদি সৎ বিদ্যাৰ অধিকাৰী তেন্তে ধনৰ কি প্ৰয়োজন? যদি অপযশ আছে বেলেগে আৰু মৃত্যু নালাগে' — *চাণক্য নীতিদৰ্শন*
- ক্ষণ ক্ষণ কৰি বিদ্যা আৰ্জিব লাগে, কণ কণ কৰি অৰ্থ আৰ্জিব লাগে, বিদ্যাৰ্থী আৰু ধনাৰ্থীয়ে সদায়েই 'ক্ষণ' আৰু 'কণ' ত্যাগ কৰিব নালাগে। — *শুক্ৰাচাৰ্য*
- 'সাধাৰণতে মানুহে যি হ'ম বুলি মনেৰে ভাবে সেয়ে হ'ব পাৰে। কিবা এটা কাম কৰিব নোৱাৰিম বুলি যদি মনতে ভাবো তেন্তে সেই ধাৰণাই মোক কামটো কৰাৰ বাবে অসমৰ্থ কৰে। কিন্তু পাৰিমেই বুলি অন্তৰত বিশ্বাস থাকিলে প্ৰথম অৱস্থাত নহ'লেও কাম কৰাৰ যোগ্যতা বা সামৰ্থ অৰ্জন কৰিব পাৰি। — *মহাত্মা গান্ধী*
- 'তুমি যি কামকে কৰিব পাৰা বা যি স্বপ্ন দেখিব পাৰা, তাকে আৰম্ভ কৰা। নিৰ্ভীকতাৰ মাজতে নিহিত থাকে প্ৰতিভা, শক্তি আৰু যাদু। এতিয়াই আৰম্ভ কৰা।' — *গ্যেটে*
- 'যিবোৰ কাম কৰিবলৈ মানুহে ভয় কৰে সেইবোৰ কাম বাৰে বাৰে কৰি থাকিলেহে মানুহে সেই ভয়ক জয় কৰিব পাৰে।' — *ইলিয়নৰ ৰুছভেল্ট*
- আমি নিজে সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ কথা কওঁ, কিন্তু নিজকে পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ নিবিচাৰোঁ। — *টলষ্টয়*
- ব্যৰ্থতা হ'ল তোমাক অধিক দায়িত্বৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰিবলৈ প্ৰকৃতিৰ আঁচনি। — *বোনাপাৰ্ট*
- বন্ধুৰ দুখ-দুৰ্গতিৰ সময়ত সহানুভূতি আন বন্ধুৱে দেখুওৱাটো অতি সহজ; কিন্তু বন্ধুৰ উন্নতি বা সাফল্যত আনন্দিত হ'বলৈ আৰু অধিক বহল অন্তৰৰ প্ৰয়োজন। — *অস্কাৰ ৱাইল্ড*
- মানুহে কেৱল কাম কৰিবলৈ বহিলেই যথেষ্ট নহয়, কামটো নিখুঁতভাৱে কৰিবলৈ তেওঁ পৰিপূৰ্ণ শান্তি আৰু নীৰৱতাৰ মাজত কামটোৰ প্ৰতি অখণ্ড মনোযোগ দিব পাৰিব লাগিব। এজন লেখক বা সুৰকাৰৰ ক্ষেত্ৰত এই কথা যিমান সত্য, এজন মটৰ মেকানিকৰ ক্ষেত্ৰতো সি ঠিক সিমানেই সত্য। — *আন্দ্ৰে মৰোৱা*

সম্পাদকীয়

অসমীয়া সাহিত্য সংস্কৃতিৰ ভৱিষ্যতৰ প্ৰতি ভাবুকি

স্বাধীনতা আন্দোলনৰ সময়; ১৯৪২ চনত ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা দেৱে লিখিছিল- "লুইতৰ পাৰৰে আমি ডেকা ল'ৰা, মৰিবলৈ ভয় নাই।" কিন্তু সেই লুইতৰ পাৰৰ ডেকা যিয়ে নিজকে লুইত পৰীয়া ডেকা বুলি পৰিচয় দি ভাল পায়, যিয়ে নিজৰ অসম ভূমিৰ বাবে মৰিবলৈও ভয় নকৰে, তেনে লুইতপৰীয়া ডেকা হয়তো আজি অসমত নাই। এইখনেই সেইখন অসম দেশ য'ত বীৰ লাচিতে লুইতৰ বুকুৰে মোগলক খেদি ৰক্ষা কৰিছিল অসমী আইক। আজি পুৰণি সংগ্ৰহলায়লৈ গ'লেহে লাচিতৰ সেই হেংদাং আৰু চাপ্‌কন দেখিবলৈ পোৱা যায়। কিন্তু সেই হেংদাঙ হাতত তুলি ল'বৰ সাহস হয়তো আজিৰ প্ৰজন্মৰ মাজত নাই।

এটা সময় আছিল যেতিয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিক লৈ মানুহ খুবেই চিন্তিত আছিল। আজিৰ তাৰিখতো তেনে চিন্তাশীল ব্যক্তি আমাৰ সমাজত নোহোৱা নহয়, কিন্তু খুব কম সংখ্যকহে দেখিবলৈ পোৱা যায়। এটা কথা ঠিক যে আজিৰ বিশ্বায়নে আমাৰ চিন্তাধাৰা, সাজপাৰ, খাদ্যাভাস আৰু ৰুচিবোধসমূহ সলনি কৰি পেলাইছে যাতে ই বহুজাতিক কোম্পানীসমূহৰ বজাৰ সম্প্ৰসাৰণত অৰিহণা যোগায়। এনে হোৱাত আমাৰ স্বকীয়তা বজাই ৰখাতো টান হৈ পৰিছে। প্ৰশ্ন উদয় হয়, "এই ক্ষেত্ৰত আমাৰ যুৱ-প্ৰজন্ম কিমান সজাগ?" অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ৰক্ষণাবেক্ষণত আমাৰ ভূমিকা কি? অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ দিশটোৰ প্ৰতি আমাৰ যুৱ-প্ৰজন্মৰ আগ্ৰহ সচাঁকৈয়ে নাইকিয়া হৈ যাবলৈ ধৰিছে নেকি?" এই প্ৰশ্নসমূহ আজিৰ তাৰিখত অসমীয়া সমাজখনৰ বাবে অতিকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ।

বৰ্তমান অসমীয়া সমাজৰ একাংশ যুৱক-যুৱতীয়ে মনোৰঞ্জনৰ বিভিন্ন বস্তু বিশেষকৈ মোবাইল ফোন আদিতে ব্যস্ত হৈ থাকিবলৈ লৈছে। আজিৰ একাংশ যুৱক-যুৱতীয়ে নিজৰ অধ্যয়নত গুৰুত্ব নিদি ফেচবুক, ৱাটচাপ, মেচেজ আদিতে ঘণ্টা ঘণ্টা ধৰি ব্যস্ত থাকি সময় নষ্ট কৰি নিজৰ ভৱিষ্যত অন্ধকাৰৰ দিশে লৈ গৈ আছে। তেনে প্ৰজন্মই অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি কিমান দায়বদ্ধ সেয়া সহজে অনুমেয়। ইয়াৰোপৰি আজিৰ সৰহ সংখ্যক যুৱক যুৱতীয়ে সংস্কৃতিৰ নামত বিকৃত পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিক আকোৱালি ল'ব ধৰিছে। আজিৰ তাৰিখত ভোগবাদী সংস্কৃতিয়ে যিমান পাৰি সিমান উপভোগ কৰিবলৈ শিকোৱাৰ উপৰিও উপভোগতেই জীৱনৰ সাৰ্থকতা বুলি নৱ প্ৰজন্মক ধৰি লবলৈ বাধ্য কৰিছে।

তাৰোপৰি অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয় সমূহতেই অসমীয়া ভাষাৰ সাৱলীলতা নোহোৱা হৈছে। ইয়াৰ অৰ্থ এয়া নহয় যে অসমীয়া শব্দৰ বিলুপ্তি ঘটিছে। আজিও অসমীয়া ভাষাটোৰ অজস্ৰ শব্দ

গাঁৱে-ভূঞে সিঁচৰতি হৈ আছে যদিও ই ক্ৰমে বিলুপ্ত হোৱাৰ পথত। এই ক্ষেত্ৰত শিক্ষাগুৰু সকলৰ লগতে অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰতি আগ্ৰহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে ভাষা-সাহিত্যৰ দিশটোত সৃষ্টি হোৱা সমস্যাসমূহৰ সমাধানত আগভাগ ল'ব পাৰে। তেনে কৰিলে আমাৰ সাহিত্যৰ দিশটোত ভৱিষ্যতে সৃষ্টি হ'ব পৰা ভয়ংকৰ সমস্যাৱলীৰ পৰা অসমীয়া সমাজখনে ৰক্ষা পাব।

যিহেতু এতিয়াও আমাৰ সকলো শেষ হৈ যোৱা নাই, সেয়েহে আমি প্ৰত্যেকেই অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিক আগুৱাই লৈ যাবলৈ পাৰ্যমানে চেষ্টা কৰা উচিত। অসমীয়া সাহিত্য সংস্কৃতিয়েই হৈছে অসমীয়া জাতিটোৰ আচল সম্পদ আৰু আমি সকলোৱে হৈছো তাৰ মূল চালিকা শক্তি।

সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই লিখিছিল -

"আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া
কিহৰ দুখীয়া হ'ম,
সকলো আছিল সকলো আছে
নুগুনো নলওঁ গম।।"

তেখেতে ক'বৰদৰে আমি সঁচায়ে দুখীয়া নহয়, আমাৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিক ভড়াল অতি চহকী। আমাৰ নৱ প্ৰজন্মই এই কথা মনত ৰাখি আমাৰ ঐতিহ্য আৰু গৌৰৱ অক্ষুন্ন ৰাখিবলৈ যত্নপৰ হ'লেহে আই মাতৃৰ প্ৰতি উপযুক্ত সন্মান আৰু শ্ৰদ্ধা প্ৰদৰ্শন কৰা হ'ব।

মাধৱ বড়ো
আলোচনী সম্পাদক
জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়।

সূচীপত্ৰ

প্ৰবন্ধৰ কৰণি

ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণাৰ চমকপ্ৰদ সফলতা ॥ ১৫ ॥ ড° ভবেন চন্দ্ৰ নেওগ
কেৰিয়াৰ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ॥ ২০ ॥ ড° বুলজিৎ বুঢ়াগোহাঁই
নগৰীয়া প্ৰতিবন্ধী শিল্পীৰ জীৱিকা ॥ ২৬ ॥ ড° যতীন্দ্ৰ নাথ ডেকা
সম্পাদনাৰ গুৰি-বঠা ॥ ৩২ ॥ বাবুল মালাকাৰ
ক'লা আৰুবগা ॥ ৩৫ ॥ ড° হাবীবুৰ ৰহমান
নাট্যশাস্ত্ৰৰ দৃষ্টিৰে ৰুক্মিণীহৰণ নাটৰ গঠনমূলক বিন্যাস ॥ ৩৮ ॥ মানস প্ৰতীম নেওগ
ব'হাগ বিহু আৰু প্ৰকৃতি- এক নান্দনিক সংমিশ্ৰণ ॥ ৪২ ॥ পৰাণজ্যোতি মহন্ত
নিচাযুক্ত দ্ৰব্য আৰু যুৱ সমাজ ॥ ৪৫ ॥ হিমাংশু মেধি
শংকৰদেৱ আৰু আজান ফকীৰ ঃ এটি তুলনামূলক পৰ্যালোচনা ॥ ৪৭ ॥ অংকিতা ভৰালী
অসম বিধান সভাৰ মজিয়াত আমিবোৰ ॥ ৫০ ॥ মাধৱ বড়ো
কাৰিকৰী মিতব্যয়িতা আৰু ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ পুনৰোদ্ধাৰ ॥ ৫৩ ॥ ধৃতিস্মিতা গোস্বামী
নৃত্যৰ ইতিহাস ॥ ৫৬ ॥ হিমাশ্ৰী শৰ্মা বৰদলৈ
মানিমুনি আৰু ইয়াৰ উপকাৰিতাসমূহ ॥ ৫৮ ॥ লাকী ৰাণী দাস
বৰ্তমান সময়ত মোবাইলৰ গুৰুত্ব ॥ ৫৯ ॥ দিপিকা ডেকা
অসমৰ থলুৱা জাতি-জনগোষ্ঠীসমূহৰ সাংবিধানিক সুৰক্ষা ॥ ৬০ ॥ সাবিত্ৰী ছেত্ৰী
দেওশাল শিৱ মন্দিৰৰ ঐতিহ্য ॥ ৬২ ॥ জিতেন্দ্ৰ বড়ো
তন্ত্ৰ মন্ত্ৰৰ দেশ মায়ং ॥ ৬৩ ॥ নৃপেন মণ্ডল
মূল্যৱান সম্পত্তি ॥ ৬৫ ॥ বৰষা বড়ো
জীৱনটোক এটা সুবিধা দিয়ক ॥ ৬৬ ॥ সন্তোষ মোহন গগৈ
জাগীৰোড কলেজত এসন্ধ্যা ॥ ৬৭ ॥ চেনেহী ডেকা
স্বচ্ছ ভাৰত অভিযান ॥ ৬৮ ॥ সাবিত্ৰী ছেত্ৰী
স্বামীজীৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰাম ॥ ৬৯ ॥ প্ৰবীৰ ভৌমিক
बर' हारिमु ॥ ৭২ ॥ *रमेश सोरगियारि*
बरज- क्सारिति खुगा- मेथाय ॥ ৭৫ ॥ *क्मिरान सोरगियारि*
फुथुलि हाबा ॥ ৭৭ ॥ *बुद्धेशबर गयारि*

গল্পৰ কৰণি

উদ্যম ॥ ৮৩ ॥ নয়নজ্যোতি ভূঞা
অনুতাপ ॥ ৮৬ ॥ উপাসনা কলিতা
অন্ধ বিশ্বাসৰ বলি ॥ ৮৭ ॥ বিপুল পুৰু

কবিতাৰ পৃথিৱীত

মোক অলপ সেউজীয়া ধাৰে দিয়া দেউতা ॥ ৯১ ॥ অজিত কুমাৰ ৰায়
স্পৰ্শ ॥ ৯২ ॥ বিষ্ণু ডেকা
নৈৰ পাৰত এখন্তেক ॥ ৯২ ॥ বিজিত ডেকা
ডাইনি ॥ ৯৩ ॥ জয়ন্ত মাধৱ ডেকা
আই. চি. ইউ ॥ ৯৪ ॥ ৰোহিত বাংঠাই
আই ॥ ৯৪ ॥ অৰ্পণ পাটৰ
অভিশপ্ত শিশু ॥ ৯৫ ॥ পায়েল নেওঁগী
আকাশ ॥ ৯৫ ॥ ধ্ৰুৱজ্যোতি ডেকা

অভিশপ্ত দুপৰীয়া ॥	৯৬	॥ জিতু তালুকদাৰ
জীৱনৰ বাট ॥	৯৬	॥ বিকাশ ভূঞা
জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় ॥	৯৭	॥ দীপক ৰাজভৰ
মানুহ ॥	৯৭	॥ মেনকা বড়ো
কবি ॥	৯৮	॥ বেদস্মিতা ডেকা
অনুভৱ ॥	৯৮	॥ অনামিকা বৰা
এবুকু আশাৰ ৰেঙনি ॥	৯৯	॥ মিতালী ভূঞা
মহাবিদ্যালয় ॥	৯৯	॥ বিজয় মেধি
মা ॥	১০০	॥ মুনমুন দেৱনাথ
অপেক্ষাত ॥	১০০	॥ মৌচুমী দাস
প্ৰৱঞ্চনা ॥	১০০	॥ অভিজিৎ পাটৰ
নিৰ্জনতাৰ কবিতা ॥	১০১	॥ জ্যোতিষ কোঁৱৰ
গোস্বামী বাইদেউলৈ ॥	১০১	॥ উপেন চন্দ্ৰ ডেকা
বন্ধু ভুলে যেও না তুমি আমায় ॥	১০২	॥ জয়দ্বীপ ৰায়
মোৰ চিন্তা ॥	১০২	॥ অমূল্য ৰামছিয়াৰী
आंनि साननाय ॥	১০২	॥ *अमूल्य रामचियारी*
সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ॥	১০৩	॥
সাহিত্য আৰু তৰ্ক বিভাগৰ প্ৰতিবেদন ॥	১০৫	॥
সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ॥	১০৬	॥
গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ প্ৰতিবেদন ॥	১০৮	॥

English Section

Contributions of Rajanikanta Bardalai to the Flowering of Assamese Novel-Proper ॥	111	॥ Dr. Dipak Jyoti Baruah
Boundary Problems in North East India with special reference to Assam : Nagaland boundary dispute ॥	117	॥ Dr. KhagenSarma
Understanding Patriotism and Loyalty ॥	122	॥ Dr. Prabir Banerjee
The 3 Supermaterials: Potentials for changing our world!!! ॥	124	॥ Dr. Runjun Sarma
Tribal Culture as Tourism Product: a study on the Tai Khamayang Tribe Culture and its Tourism Potentiality ॥	126	॥ Jhuma Bose
Revival of Handloom Sector of India: Role of Fashion Industry and Government ॥	138	॥ Mousumi Debbarma
Antimicrobial Resistance ॥	140	॥ Dr. Saptadeepa Roy
Some Tips for Better Physical Fitness ॥	141	॥ Ankur Kalita
Art of Acting ॥	143	॥ Sanjeev Kr Gohain
Retail Management as a Career (B.Voc Degree) ॥	144	॥ Sankar Jyoti Barman
Demonetization : Its effects on Indian Economy ॥	146	॥ Jintu Moni Mahanta
Rural Libraries in Assam ॥	148	॥ Rekhasmita Sharma
Role of Education in the Empowerment of Women in India ॥	152	॥ Sayanika Deka
Mental Health of Women ॥	155	॥ Jyotika Mohan
Free Legal Aid ॥	156	॥ Suman Daimary
The Dry Fish Market of Jagiroad : A Brief Study ॥	157	॥ Sneha Das
Women Empowerment ॥	159	॥ Suraj Chetri
Haemolytic Transfusion ॥	160	॥ Arati Sipani
Subhas Chandra Bose ॥	161	॥ Raj Mazumdar
Cashless Economy ॥	163	॥ Munmi Bordoloi
Armed Forces Special Power Act ॥	164	॥ Santanu Deka
War Why ॥	165	॥ Ankita Sarma
Thank you Friends ॥	165	॥ Rituparna Manta
Happiness ॥	166	॥ Barsha Saikia
Just One ॥	166	॥ Ruplekha Bordoloi
Love as in Commerce ॥	166	॥ Biplab Kar

Jagiroad College Library * Estd-1979 Date ...... * Junction :: Assam

প্ৰবন্ধৰ কৰণি

Jagiroad College Library
Estd-1979
Date ......
Morigaon, Assam

আমাৰ দৈনন্দিন জীৱন যাত্ৰা সূচলৰ আঁৰৰ ৰহস্য

ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণাৰ চমকপ্ৰদ সফলতা

ড° ভবেন চন্দ্ৰ নেওগ

অধ্যক্ষ, জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়

প্ৰসংগ-১

প্ৰশান্ত পাঠকে কিছুদিন ধৰি এটা নিৰ্দ্দিষ্ট ম'বাইল নম্বৰৰ পৰা ধন দাবীৰ ভাবুকি লাভ কৰি অহাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত অৱশেষত উপায়হীন হৈ স্থানীয় পুলিচ থানাত এফ.আই. আৰ দাখিল কৰিলেগৈ। কিছুদিনৰ পিছত খবৰ আহিল যে ধন দাবী কৰি ফোন কৰি থকা ম'বাইলটো আৰু ম'বাইল ব্যৱহাৰ কৰা মানুহজনক পুলিচে নিৰ্দ্দিষ্ট প্ৰমাণৰ ভিত্তিত হাতে- লোটে ধৰা পেলাবলৈ সক্ষম হ'ল।

প্ৰসংগ-২

হিমাচল প্ৰদেশৰ চিম্‌লা ভ্ৰমণলৈ যাবলৈ বুলি ঠিৰাং কৰা প্ৰকাশ মহন্ত আৰু তেওঁৰ পৰিবাৰে ফ্লাইটৰ টিকট বুক কৰিবলৈ লেপটপটো খুলি লৈ গুৱাহাটীৰ পৰা দিল্লীলৈ বিমানৰ টিকট বুক কৰিলে। ভাৰতীয় ৰেলৰ টিকট বুক কৰিব পৰা আই.আৰ. চি.টি.চি (IRCTC) ৰ ৱেবচাইটত দিল্লীৰ পৰা চিম্‌লালৈ যোৱা ট্ৰেইনৰ সন্ধান কৰি দেখিলে যে "হিমালয়ান কুইন" বা "কাল্‌কা- শতাব্দী এক্সপ্ৰেস" দুখনেৰে গ'লে সময় কম লাগিব যদিও প্ৰথমখনৰ সময় বিমানৰ টিকটৰ সময়সূচীৰ লগত নিমিলে আৰু দ্বিতীয়খন ৰাতি ৯.৩০ বজাত কাল্‌কা পাবগৈ। গতিকে "হাওৰা-কাল্‌কা মেইল" ট্ৰেইনখনেৰে যোৱাটোকে ঠিক কৰি টিকট বুক কৰিলে। কাৰণ 'গুগুল আৰ্থ'ৰ পৰা অনুমান কৰিলে যে হাৰিয়ানাৰ কাল্‌কাৰ পৰা চিম্‌লালৈ সৰু গাড়ী ভাড়া কৰি যাব লাগিব আৰু সময়ো প্ৰায় চাৰি ঘণ্টা লাগিব। তদুপৰি এই সমগ্ৰ পথচোৱা পাহাৰীয়া আৰু বেচ অকোৱা পকোৱা। ৰাতিখন অচিনাকী ঠাইত সৰু গাড়ী ভাড়া কৰি যোৱাতকৈ পুৰা পাবলগীয়া "হাওৰা- কাল্‌কা মেইল"ৰ যাত্ৰাটোৱেই সঠিক হ'ব

বুলি বিবেচনা কৰিলে।

প্ৰসংগ-৩

দিগন্ত দত্ত আমেৰিকালৈ যাব। সেয়েহে নিৰ্দিষ্ট দিনটোত পুৱা ৮ বজাৰ ফ্লাইটত গুৱাহাটীৰ বৰঝাৰত থকা গোপীনাথ বৰদলৈ আন্তৰ্জাতিক বিমান বন্দৰৰ পৰা গৈ দুপৰীয়া ১১ বজাত দিল্লীৰ ইন্দিৰা গান্ধী আন্তৰ্জাতিক বিমান বন্দৰ পালেগৈ। নিশা ১১ বজাত পেৰিচ হৈ আমেৰিকালৈ তেওঁৰ টিকট বুক কৰা আছে। হাতত যিহেতু প্ৰায় ১২ ঘণ্টা সময় আছে সেয়েহে দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়ি থকা ভতিজা টুনটুনৰ ওচৰৰ পৰা এপাক মাৰি আহোঁগৈ বুলি মিৰু কেব (Meeru Cab) এখন ভাড়াত ল'লে যাতে একেখন গাড়ীতে ঘূৰি আহি পুনৰ বিমান বন্দৰ পাবহি পাৰে। যাওঁতে আৰু আহোঁতে যাতে দিল্লীৰ ভয়াবহ ট্ৰেফিক জামত পৰি সময় নষ্ট নহয় তাৰবাবে হাতত থকা মবাইলটোত গুগুল মেপখন উলিয়াই লৈ চাই চাই গৈ থাকিল। এই গুগুল মেপৰ সহায়ত ড্ৰাইভাৰক ট্ৰেফিকৰ ভিৰ নথকা পথৰ নিৰ্দেশনা দি দত্ত গৈ থাকিল। উভতি আহোঁতে কিছু পলম হোৱাৰ বাবে ড্ৰাইভাৰক স্পিড বঢ়াই দিবলৈ অনুৰোধ কৰাৰ বাবে ড্ৰাইভাৰেও প্ৰায় ১২০ কি.মি. গতিবেগত গাড়ী চলাই দিলে। লগে লগে গাড়ীত থকা কণ্ট্ৰল বক্সলৈ মিৰু কেব কণ্ট্ৰল ৰুমৰ পৰা সংকেত আহিবলৈ ধৰিলে। দ্বিতীয়বাৰ সংকেত লাভ কৰাৰ পিছত ড্ৰাইভাৰে গতিবেগ কমাই ১০০ কি.মি. তললৈ লৈ আহিল। ড্ৰাইভাৰে দত্তক জনালে যে তৃতীয় সংকেত বজাৰ আগতে গতিবেগ নকমালে কণ্ট্ৰ'ল ৰুমৰ পৰাই গাড়ীৰ ইঞ্জিন বন্ধ কৰি দিব আৰু গন্তব্যস্থান পোৱাত অসুবিধা হ'ব সেয়েহে তেওঁ গতিবেগ কমাবলৈ বাধ্য হ'ল। যিকি নহওক অৱশেষত কোনো অসুবিধা নোহোৱাকৈয়ে নিৰ্দ্দিষ্ট সময়ৰ মূৰত তেওঁলোক বিমান বন্দৰলৈ সুকলমে উভতি আহিবলৈ সক্ষম হ'ল। দত্তই আমেৰিকালৈ গৈ লক্ষ্য কৰিলে যে প্ৰতিজন ড্ৰাইভাৰে আৰোহীৰ পৰা গন্তব্যস্থানৰ তথ্যসমূহ আগতীয়াকৈ লৈ একোটা টেবলেটৰ নিচিনা যন্ত্ৰত সুমুৱাই লৈ টেবলেটটো গাড়ীৰ সন্মুখৰ ডেস্কত থকা ফ্ৰেমত লৈ গাড়ী চলাই নিৰ্দ্দিষ্ট ঠাইলৈ আৰোহীক কোনো আমনি নিদিয়াকৈ লৈ যায়।

প্ৰসংগ-৪

১৯৯৯ চনৰ কাৰ্গিলৰ যুদ্ধৰ সময়ত ভাৰতৰ উপগ্ৰহীয় তথ্য সংগ্ৰহৰ একমাত্ৰ উৎস আছিল আমেৰিকা। আমেৰিকাক তেওঁলোকৰ চেটেলাইট অৰ্থাৎ কৃত্ৰিম উপগ্ৰহৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা জি.পি.এচ.ৰ তথ্য প্ৰদানৰ বাবে অনুৰোধ জনোৱা হৈছিল যাতে শত্ৰুৰ গতিবিধিৰ অৱস্থানৰ বুজ লৈ সেইমতে কাৰ্য্যব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰি পৰিস্থিতি নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা যায়। কিন্তু জি.পি. এচ.ৰ তথ্য দিবলৈ আমেৰিকাই অপাৰগতা প্ৰকাশ কৰাৰ বাবেই সেইবোৰ ভাৰীয় সৈন্যৰ প্ৰায় ৫০০ ৰো অধিক শ্বহীদ আৰু প্ৰায় ১৩০০ ৰো অধিক আহত হৈছিল। আনহাতে যোৱা ২৯ ছেপ্টেম্বৰ ২০১৬ ত ভাৰতীয় সেনা বাহিনীয়ে অতি কৌশলেৰে চলোৱা 'চাৰ্জিকেল ষ্টাইক' নিজৰ প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰৰ জড়িয়তে সফলতাৰে সম্পন্ন কৰি কেইবাটাও সন্ত্ৰাসবাদীৰ প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰ ধ্বংস কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

প্ৰসংগ-৫

অন্ধ্ৰপ্ৰদেশত ২০১৬ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত হোৱা সাগৰীয় ধুমুহাই যি ধ্বংস লীলা চলালে তাত হতাহত হোৱা মানুহৰ সংখ্যা পূৰ্বৰ তুলনাত একেবাৰে নগন্য আছিল। চৰকাৰে বতৰৰ পূৰ্বানুমান তথা ধুমুহাৰ গতিবেগ আৰু ইয়াৰ দিশৰ তথ্য সমূহ আগতীয়াকৈ বতৰ বিজ্ঞান কেন্দ্ৰৰ পৰা পোৱাৰ বাবে সতৰ্কতামূলক ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰাৰ বাবেই মানুহ, জীৱ-জন্তুৰ হানি তথা সা-সম্পত্তিৰ ক্ষয়-ক্ষতিৰ পৰিমাণ কিছু পৰিমামে কমাবলৈ সক্ষম হৈছিল। উল্লেখযোগ্য যে ১৯৯৯ চনত সংঘটিত হোৱা সাাগৰীয় ধুমুহাই ওড়িশাত প্ৰায় ১০,০০০ লোকৰ প্ৰাণ কাঢ়ি নিয়াৰ উপৰিও প্ৰায় ১৬ লাখ লোকক গৃহহীন কৰিছিল। আনহাতে ২০১৩ চনত 'ফাইলিন' নামৰ সাগৰীয় ধুমুহাই কৰা ক্ষয়-ক্ষতিৰ পৰিমাণ তেতিয়াৰ তুলনাত অতি কম আছিল আৰু এই ধুমুহাত ৪৫ জন লোকৰ মৃত্যু হৈছিল। আনহাতে ২০১৪ চনত অন্ধ্ৰপ্ৰদেশত 'হুড়হুড়' নামৰ সাগৰীয় বিধ্বংসী ঘূৰ্ণীৰ ফলত ১২৪ জন লোকৰ মৃত্যু হৈছিল যদিও আগতীয়া সতৰ্কীকৰণৰ বাবেই ধুমুহাৰ তীব্ৰতাৰ তুলনাত হতাহতৰ সংখ্যা কম হৈছিল।

প্ৰসংগ-৬

চক্ৰবিষয়া সত্যেন চৌধুৰীৰ ঘৰত সদায় গাখীৰ দিবলৈ অহা চাইলা গঞ্জু পুৱা ৬ বজাতে হাজিৰ হ'লহি। হাতত এটা এন্ড্ৰইড মোবাইল ফোন। কলিংবেলৰ শব্দত বাহিৰলৈ ওলাই আহি সত্যেন চৌধুৰীয়ে চাইলাক দেখা পাই সুধিলে "কি হ'ল অন্যদিনা ৯ বজালৈকে দেখা নোপোৱা জন আজি দেখোন পুৱাতে হাজিৰ।"চাইলাই ক'লে "আজি মোক কিছু টকাৰ প্ৰয়োজন, সেয়েহে যোৱামাহত পাবলগীয়া টকা কেইটাৰ লগতে দুই হাজাৰমান টকা এডভান্স লাগে।" চৌধুৰীয়ে বোলে "এই পুৱাই

মই তোক ক'ৰ পৰা টকা দিব পাৰিম, হাতত ইমান টকা নাথাকে নহয়। চাইলাই নিজৰ এন্ড্ৰইড মোবাইলটো আগবঢ়াই দি ক'লে "এই মোবাইলটোত থকা পে'টিএমৰ জড়িয়তে দিলেই হ'ব, মই ইয়াৰ পৰা আনক দিবলগীয়াখিনি মই দিব পাৰিম"। চৌধুৰীয়ে চকু দুটা ডাঙৰকৈ মেলি তাক সুধিলে "তই ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ক'ত আৰু কেনেকৈ শিকিলি"। চাইলাই ক'লে "মোৰ ডাঙৰ ছোৱালীজনীয়ে শিকাই দিছে। আপুনিও বেঙ্ক বা এটিএমলৈ নোযোৱাকৈ পে'টিএম বা এছ. বি. আই.ৰ বাডী ব্যৱহাৰ কৰি মোক পইচাখিনি দিব পাৰিব"। চৌধুৰীয়ে যোৱাকালি পাচলি বজাৰত তেওঁৰ চিনাকী পাচলি বেপাৰী নগেনে বজাৰত বেলেগ এজন গ্ৰাহকক মোবাইলটো আগবঢ়াই দি পইচাৰ লেনদেন কৰাৰ দৃশ্যটো মনলৈ ভাহি আহিল আৰু নিজকে বৰ আউটডে'টেড যেন অনুভৱ কৰি আজিৰ ভিতৰতে মোবাইলৰ জড়িয়তে পেমেণ্টৰ ব্যৱস্থাটো শিকি লম বুলি ঠিৰাং কৰি পেলালে।

..... ওপৰত উল্লেখ কৰা প্ৰসংগ কেইটাৰ প্ৰতিটোৰ ক্ষেত্ৰ তে মহাকাশৰ পৰা অধ্যয়ন কৰি পোৱা গৱেষণালব্ধ চমৎকাৰী ফল আমি বিশেষ একো নজনাকৈয়ে ব্যৱহাৰ কৰি আছো। মহাকাশৰ পৰা পৃথিৱীৰ উপৰিভাগ বা অন্তৰ্ভাগৰ বিভিন্ন দিশ অধ্যয়নৰ বাবে ভূ-ভাগৰ পৰা বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ মহাকাশলৈ প্ৰেৰণ কৰা হয়। এইবোৰৰ ভিতৰতINSAT বা GSAT চিৰিজৰ চেটেলাইট সমূহ ঘাইকৈ উন্নত যোগাযোগ ব্যৱস্থাৰ বাবে প্ৰয়োগ কৰা হয়। আনহাতে RESOURCESAT, OCEANSAT, CARTOSAT শ্ৰেণীৰ চেটেলাইট সমূহৰ জড়িয়তে ভূ-ভাগৰ খনিজ সম্পদ অধ্যয়ন, পৰিৱেশ অধ্যয়ন, জলজ সম্পদ অধ্যয়ন, দুৰ্যোগ ব্যৱস্থাপনা, বনাঞ্চল অধ্যয়ন, চহৰ আৰু গ্ৰামাঞ্চলৰ উন্নয়নৰ পৰিকল্পনা তৈয়াৰ কৰা, সাগৰ-মহাসাগৰৰ অধ্যয়নৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। বিমনৰ উড়ণ সম্বন্ধীয় গতিবিধি জি.পি.এচৰ জড়িয়তে অধ্যয়নৰ বাবে নেভিগেশ্চন চেটেলাইট IRNSS ৰ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। আনহাতে কিছুমান কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ কেৱল পৰীক্ষামূলকভাৱে উৎক্ষেপণ কৰা হয়। তদুপৰি আন কিছুমান মহাকাশযানক কেৱল বৈজ্ঞানীক পৰীক্ষা নিৰীক্ষাৰ কামত ব্যৱহাৰ কৰিব ববেই প্ৰেৰণ কৰা হয় যাতে এইবোৰৰ পৰা পোৱা তথ্য সমূহ পৰৱৰ্তী গৱেষণাত প্ৰয়োগ কৰিব পৰা যায়। যেনে- চন্দ্ৰায়ন-১, মঙ্গলায়ন-১ ।

এতিয়া ইয়াতে প্ৰশ্ন হয়, দুখীয়া নিচলাৰে ভৰা দেশ এখনৰ বাবে মহাকাশৰ গৱেষণা, চন্দ্ৰ বা মঙ্গলগ্ৰহলৈ মহাকাশযান প্ৰেৰণৰ দৰে বিলাসী আৰু ব্যয় বহুল আঁচনিৰ প্ৰয়োজনেই বা ক'ত? এইখন এনে এখন দেশ য'ত এতিয়াও অনাহাৰত দৈনিক বহুজন অসহায় লোকে প্ৰাণ হেৰুৱায় প্ৰায় প্ৰতিদিনে। আমাৰ দেশ এনে কিছু বৈচিত্ৰ্যৰে ভৰা য'ত 'এণ্টালীয়া'ৰ দৰে ২৭ মহলীয়া অতি ব্যয়বহুল ব্যক্তিগত প্ৰসাদোপম অট্টালিকা থকাৰ বিপৰীতে প্ৰায় সাত লাখ লোকে বসবাস কৰা ইয়াৰে পাৰ্শ্বৱৰ্তী শ্লাম এলেকা 'ধাৰাৱী'ত থকাৰ দৰে দেশৰ অন্য বহু ঠাইত এনে পৰিয়ালো থাকে যাৰ বাসস্থানৰ ওপৰত থকা চালিৰ জলঙাৰে তৰাৰ সংখ্যা হিচাপ কৰিব পাৰি। অতি ব্যয়বহুল ফেৰাৰী গাড়ীৰ গৰাকী থকাৰ বিপৰীতে নিজা গন্তব্য স্থানলৈ যাবৰ বাবে লোকেল ট্ৰেইনৰ ডবাৰ ওপৰত উঠি যোৱা মানুহ একেবাৰে তাকৰ নহয়।

দৰিদ্ৰ সকলৰ বাবে দুসাজ ভাতৰ যোগাৰ কৰিব নোৱাৰা বা দৈনন্দিন জীৱনযাত্ৰাৰ মান উন্নত কৰিব নোৱাৰা দেশ এখনৰ বাবে মহাকাশ গৱেষণাৰ দৰে এক বিলাসী আঁচনিৰ প্ৰয়োজনেই বা কিমান বুলি মনলৈ প্ৰশ্ন অহাটো একো অস্বাভাৱিক নহয়। কিন্তু ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণাৰ পৰা কোন কেনেদৰে উপকৃত হৈছে ওপৰৰ প্ৰসংগ কেইটাৰ পৰা নিশ্চয় বুজিব পাৰি। ওপৰত উল্লেখিত প্ৰসংগ কেইটাৰ পৰা আমি অনুমান কৰিব পাৰোঁ যে বৰ্তমান মহাকাশ প্ৰযুক্তিৰ বহুল প্ৰয়োগে বিজ্ঞানীসকলৰ গৱেষণা সুচল কৰাৰ উপৰিও আমাৰ দৰে অগণন লোকৰ লগতে দেশী-বিদেশী পৰ্য্যটকৰ দৈনন্দিন জীৱৰ যাত্ৰা সুচল কৰাত যথেষ্টখিনি বৰঙণি যোগাইছে।

পৰিয়ালক দুসাজ খাবলৈ যোগাৰ কৰি দিয়াৰ স্বাৰ্থত ডাঙৰ ডাঙৰ ঠিকাদাৰৰ জাহাজেৰে দৈনিক গভীৰ সাগৰলৈ গৈ মাছ ধৰিবলৈ যোৱা হাজাৰ-হাজাৰ মাছুৱৈক বেয়া বতৰ বা দুৰ্যোগৰ সময়ত উদ্ধাৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত যেনেদৰে মহাকাশ গৱেষণাই সহায় কৰিছে তেনেদৰে সন্ত্ৰাসবাদী সকলৰ গতিবিধি নিয়ন্ত্ৰণত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি দেশৰ প্ৰতিৰক্ষা বা সৰ্বসাধাৰণক সুৰক্ষা দিয়াতো মহাকাশ প্ৰযুক্তিয়ে সহায় কৰিছে। কৃষকক বতৰৰ আগলি বতৰা দিয়াৰ উপৰিও মাটিৰ গুণাগুণ বিশ্লেষণেৰে কৃষিৰ পৰামৰ্শ দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত যেনেদৰে সুবিধা প্ৰদান কৰা হৈছে ঠিক তেনেদৰে পৰ্য্যটন উদ্যোগত পৰ্য্যটকসকলৰ হোটেল বুকিঙৰ পৰা স্থান আৰু সময় নিৰ্দ্ধাৰণৰ বাবে ঘৰতে বহি পৰিকল্পনা কৰাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰিছে। এই আটাইবোৰৰ গুৰিতে আছে ভাৰতীয় মহাকাশ বিজ্ঞানীৰ কল্পনাতীত সফলতা। এনে সফল প্ৰযুক্তিৰ ৰহস্য হৈছে আমাৰ দেশৰ উপৰিও বিশ্বৰ বিজ্ঞানীসকলৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰতলাভ কৰা গৱেষণাৰ সফলতা। আমাৰ দৰে সাধাৰণ নাগৰিকে কেৱল

ইয়াৰ কৃতকাৰ্যতাৰ স্বাদহে মাথো লোৱাৰ সুবিধা পাবলৈ সক্ষম হৈছো। প্ৰথম প্ৰচেষ্টাতেই মঙ্গলায়ন- ১ বা মাৰ্চ অৰবিটাৰ মিচন (MOM-মম) ৰ সফলতাই আমাক বেছিকৈ আত্মবিশ্বাসী কৰি তুলিছে।

১৯৭০ চনত কেৰেলা প্ৰদেশত নাৰিকল গছৰ পাতবোৰ শুকাবলৈ আৰম্ভ কৰা বেমাৰৰ মূল কাৰণ বিশ্লেষণৰ বাবে ভাৰতীয় মহাকাশ সংস্থাই দেশৰ প্ৰথমটো 'ৰিম'ট চেন্সিং পাইলট প্ৰজেক্ট' আৰম্ভ কৰিছিল। এই পাইলট প্ৰজেক্টৰ ফচলেই হৈছে ভাৰতীয় মহাকাশ সংস্থাৰ ৰিম'ট চেন্সিং চেটেলাইট ব্যৱস্থাৰ মূল। এই ৰিম'ট চেন্সিং চেটেলাইটৰ জড়িয়তে আমাৰ দেশৰ কৃষি, ভূ আৰু জল সম্পদ, বনানি, পৰিৱেশ, দূৰ শিক্ষা, পৰ্য্যটন উদ্যোগ, প্ৰাকৃতিক দুৰ্য্যোগ, গ্ৰাম্য আৰু নগৰ অঞ্চলৰ উন্নয়ন, সাগৰত মাছ ধৰাৰ বাবে মাছ থকা অঞ্চল চিনাক্তকৰণ আদি তথ্যসমূহ বিভিন্ন বিভাগক যোগান ধৰা হয়।

৯০ ৰ দশকত ভাৰতৰ কেইজন লোকৰ ঘৰত টেলিভিচন আছিল আৰু আজিৰ দিনত ৪ জিৰ মোবাইল সেৱাৰ জড়িয়তে সকলোৱে হাতে হাতে ভিডিঅ' কলিঙৰ সুবিধাৰ উপৰিও টেলিভিচনৰ মাহযোৱা কাৰ্যসূচী চাব পৰা হেণ্ডছেট উপলব্ধ হৈছে। অতি দুৰ্গম অঞ্চলতো টেলিভিচ্ছন চেনেলৰ অনুষ্ঠান সমূহ স্পষ্টকৈ চাব পৰা হোৱাৰ মূলতে ভাৰতীয় INSAT চিৰিজৰ বিভিন্ন যোগাযোগ উপগ্ৰহ সমূহৰ অৱদান। INSAT চিৰিজৰ এই উপগ্ৰহ সমূহৰ বাবেই ঘৰে ঘৰে DTH সেৱাৰ সুবিধা ভাৰতীয় জনগণে লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। গভীৰ সাগৰত মাছ ধৰিবলৈ যোৱা হাজাৰ-হাজাৰ মাছমৰীয়াক এই উপগ্ৰহ সমূহৰ পৰা প্ৰাপ্ত তথ্যৰ বাবেই আগতীয়াকৈ বতৰৰ জাননী দিব পৰা হৈছে আৰু ফলত সাগৰীয় ধুমুহাৰ সময়ত বহুতৰ জীৱন বচোৱাৰ লগতে আহতৰ সংখ্যা কমাব পৰা হৈছে। উপগ্ৰহীয় তথ্যৰ পৰা পোৱা বিভিন্ন অঞ্চলৰ ভূমিৰ তথ্য বিশ্লেষণ কৰি ভূমিকম্প প্ৰৱণ এলেকাসমূহ চিনাক্ত কৰাৰ লগতে অঞ্চলবোৰক জ'ন-১ ৰ পৰা জ'ন- ৫ লৈকে শ্ৰেণী বিভাজন কৰি উক্ত অঞ্চলসমূহত আবাসীক এলেকা নিৰ্মাণৰ সময়ত ল'বলগীয়া সতৰ্কতাৰ পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰিব পৰা হৈছে। ঠিক একেদৰে খৰাংপিড়ীত অঞ্চলৰ লোকসকলৰ পানীৰ সমস্যা বিশ্লেষণৰ বাবেও উপগ্ৰহ তথ্যৰ সহায় লৈ এইবোৰৰ সমাধানৰ দিহা কৰা হয়। মুঠৰ ওপৰত আমি প্ৰায়বোৰ দিশতে জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে, প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে উপগ্ৰহৰ তথ্যৰ সহায় সদায়েই লৈ আহিছোঁ।

যদিও মহাকাশ গৱেষণাৰ জড়িয়তে বিশ্বৰ উন্নত দেশসমূহৰ লগত ফেৰ মৰাৰ এক অঘোষিত প্ৰতিযোগিতা লুকাই থাকে তথাপি সৰ্বসাধাৰণ লোকৰ উপকাৰ সাধনেই হৈছে মহাকাশ গৱেষণাৰ মূল লক্ষ্য। এই প্ৰসংগত ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণা সংস্থাৰ অধ্যক্ষ কে ৰাধাকৃষ্ণণেও 'মম'ৰ কৃতকাৰ্য্যতাৰ পিচত তেনে এক মন্তব্যকে প্ৰদান কৰিছে। তেখেতে কৈছে যে মহাকাশ অধ্যয়নৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে মানৱৰ বিশেষকৈ ভাৰতীয় লোকৰ কল্যাণ সাধন কৰা। তেখেতে কৈছে যে আমাৰ দেশে ইতিমধ্যে মহাকাশৰ প্ৰযুক্তিৰ সুফল লাভ কৰি আছেই। বৰ্তমানৰ এই ব্যৱস্থা সমূহক আৰু অধিক নিখুঁত ভাৱে যাতে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে আৰু অন্যান্য ক্ষেত্ৰবোৰলৈও সম্প্ৰসাৰিত কৰিব পাৰে তাৰবাবে ক্ৰমাগতভাৱে উন্নত প্ৰযুক্তি ব্যৱহাৰ কৰি থকা হৈছে। এই প্ৰসংগত ২০১৭ চনত উৎক্ষেপন কৰিবলৈ সাজু কৰা GSAT-11 উপগ্ৰহটোৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি। এই উপগ্ৰহৰ সফল উৎক্ষেপণৰ জড়িয়তে মোবাইল যোগাযোগৰ অভূতপূৰ্ব পৰিৱৰ্তন সাধন কৰা লক্ষ্য স্থিৰ কৰা হৈছে। ইয়াৰ সফলতাৰ সৈতে টেলিভিচন আৰু ইণ্টাৰনেটৰ ক্ষেত্ৰখনলৈও যুগান্তকাৰী অৱদান আনিবৰ বাবে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হৈছে।

ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোডী ডাঙৰীয়াই ৮ নবেম্বৰত বিমুদ্ৰাকৰণ ঘোষণা কৰাৰ পিছত হঠাৎ ধনৰ লেনদেনৰ ব্যৱস্থাৰ অভূতপূৰ্ব পৰিৱৰ্তন ঘটিছে আৰু মবাইল নাইবা এ. টি. এম বাৱহাৰকাৰীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাইছে। একেসময়তে বহুতে এইবোৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লোৱাৰ বাবে নেটৱৰ্ক নোপোৱাৰ সমস্যা বৃদ্ধি পাইছে। গতিকে প্ৰযুক্তিৰ উন্নতি সাধন অপৰিহাৰ্য্য হৈ পৰিছে। প্ৰযুক্তিৰ উন্নতি সাধন কৰিবলৈ হ'লে মহাকাশত থকা বৰ্তমানৰ প্ৰযুক্তিগত ব্যৱস্থা সমূহৰ পৰিৱৰ্তন অপৰিহাৰ্য্য।

১৯৭৫ চনৰ ১৯ এপ্ৰিলত আৰ্যভট্টৰে শুভাৰম্ভ হোৱা ভাৰতীয় উপগ্ৰহ উৎক্ষেপনৰ জয়যাত্ৰা ২০১৬ চনৰ ৭ ডিচেম্বৰলৈ অক্ষুণ্ণ আছে। এতিয়ালৈকে সৰ্বমুঠ ৮৮ টা বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ উপগ্ৰহ উৎক্ষেপণৰ উপৰিও উন্নত প্ৰযুক্তিৰ উৎক্ষেপণ যানৰ উদ্ভাৱনৰ জড়িয়তে আমাৰ বিজ্ঞানীসকলে দেশখনক বিশ্বৰ মহাকাশ গৱেষণাৰ ক্ষেত্ৰ খনত আত্মনিৰ্ভৰশীল দেশ হিচাপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰি গঢ়ি তুলিছে। ২০২০ চনলৈ ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণাৰ এনে কিছু অভিলাষী আচনি লোৱা হৈছে যাৰ জড়িয়তে আমাৰ দেশে আমেৰিকাৰ নাছাকো চেৰ পেলাব বুলি অনুমান কৰা হৈছে। পৰৱৰ্তী আঁচনি অনুসৰি আমাৰ দেশে ল'বলগীয়া পাঁচটা বিশেষ কাৰ্যসূচী হৈছে- ১) শুক্ৰ গ্ৰহৰ পৰিৱেশ অধ্যয়নৰ বাবে ২০১৯ চনত প্ৰেৰণ কৰিবলগীয়া শুক্ৰ গ্ৰহ অৰবিটাৰ মিচন,

২) পুনৰ ব্যৱহাৰযোগ্য মহাকাশযান আৰ. এল. ভি.-টি. ডি. এছ. টি. অ' ৰ পৰীক্ষণ, ৩) ২০২০ চনত মঙ্গল গ্ৰহ অভিমুখে মানৱযুক্ত মহাকাশযান মঙ্গলায়ন-২, ৪) ২০১৭ চনত চন্দ্ৰ অভিমুখে মানৱযুক্ত মহাকাশযান চন্দ্ৰায়ন-২, ৫) ২০১৭ চনত সূৰ্য পৃষ্ঠৰ উজ্জ্বলতম অংশ কৰণা অধ্যয়নৰ বাবে প্ৰেৰণ কৰিবলগীয়া মহাকাশ যান আদিত্য- এল--১ ৰ উৎক্ষেপণ। এইকেইটা পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত কাৰ্য্যসূচীৰ উপৰিও প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোডীৰ বিশেষ আঁচনিৰ অধীনত ছাৰ্ক দেশৰ প্ৰয়োজন পূৰাব পৰাকৈ এক বিশেষ ছাৰ্ক চেটেলাইট উৎক্ষেপণ কৰিব।

আমি আশা কৰিছো ভাৰতীয় মহাকাশ বিজ্ঞানৰ জয়যাত্ৰা আৰু আত্মনিৰ্ভৰশীলতাই দেশৰ নতুন প্ৰজন্মৰ মাজত আত্মবিশ্বাস বঢ়াই তুলিব আৰু আগন্তুক দিনবোৰত আমাৰ মাজৰ পৰা অধিক বিজ্ঞানীৰ জন্ম হ'ব যি পূৰ্বজ সকলৰ কৃতকাৰ্য্যতাৰ ভেটিটোক আৰু অধিক মজবুত কৰি গঢ়ি তুলিব পাৰিব।

(অসম বিজ্ঞান সমিতিৰ ৫১ সংখ্যক লক্ষীমপুৰ অধিৱেশন উপলক্ষে স্মৰণিকাত পূৰ্বে প্ৰকাশিত)

সোণসেৰীয়া কথা

যথাৰ্থ ভদ্ৰলোকৰ তীব্ৰ সন্মানবোধ থাকে। তেওঁ নীচ কাম সযত্নে পৰিহাৰ কৰে। তেওঁৰ কথা আৰু কামত সত্যৰ মানদণ্ড সদায় অতি ওখ। তেওঁ কামত গা এৰা নিদিয়ে, লোকৰ গোপন কথা শুনিবলৈকো কাণপাতি নাথাকে। তেওঁ কোনো কথাতে গোলমালৰ সৃষ্টি নকৰে আৰু সত্যৰ অপলাপো নকৰে। তেওঁ সাধু, ন্যায়নিষ্ঠ আৰু অকপট। তেওঁ 'হয়' বুলি ক'লে বুজিব লাগিব যে তাৰ লৰচৰ নহয় — একপ্ৰকাৰ আইন যেন। দৰকাৰ হ'লে 'নহ'ব' বুলি ক'বলৈকো তেওঁৰ সাহসৰ অভাৱ নহয়। ভদ্ৰলোকক প্ৰলোভিত কৰিব নোৱাৰি। ভাৰ-ভেটিৰ লোভে তেওঁক নোচোৰে। অতি নীচমনা আৰু নীতি-নিয়ম বিবৰ্জিত লোকেহে নিজকে নিলাম ডাকত আটাইতকৈ বেছি বিক্ৰী কৰে।

কেৰিয়াৰ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী

ড° বুলজিৎ বুঢ়াগোহাঁই
সহকাৰী অধ্যাপক, যান্ত্ৰিক অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ
গিৰিজানন্দ চৌধুৰী ইনষ্টিটিউট অৱ মেনেজমেণ্ট এণ্ড টেকন'লজী
ফোন ঃ ০৯৪৩৫১৮৮৬৩০

আমাৰ ৰাজ্যখনৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত বিভিন্ন বিষয়ৰ পাঠ্যক্ৰম পঢ়িবৰ বাবে সুবিধা আছে। কিন্তু, ৰাজ্যখনৰ বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অভিভাৱকসকলে নাজানে যে অসমৰ বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত কি কি বিষয়ৰ পাঠ্যক্ৰম পঢ়িবৰ বাবে সুবিধা আছে। উদাহৰণস্বৰূপে ভাৰতীয় প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰতিষ্ঠান (আই. আই. টি) গুৱাহাটীত যে পদাৰ্থবিজ্ঞান, ৰাসায়নবিজ্ঞান আৰু গণিত বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ কৰিব পৰাৰ উপৰিও কলা বিভাগৰ সকলো বিষয়তে গৱেষণা কৰিব পৰা সুবিধা আছে সেই কথা বহুতে নাজানে। লগতে এটা কথা উল্লেখ কৰা ভাল হ'ব যে হাইস্কুল শিক্ষান্ত আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাবোৰত কৃতকাৰ্য হোৱা সকলোবোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে নিজৰ পচন্দৰ পাঠ্যক্ৰম লৈ উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিবৰ বাবে পৰ্যাপ্ত সংখ্যক শিক্ষানুষ্ঠান আমাৰ ৰাজ্যখনত নাই। তাৰোপৰি নতুন নতুন পাঠ্যক্ৰমৰ সকলোবোৰ বিষয় অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত নাই। গতিকে, অসমৰ কিছুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী প্ৰত্যেক বছৰে অসমৰ বাহিৰৰ শিক্ষানুষ্ঠানত উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ যাবৰ বাবে বাধ্য হয়। যি কোনো বিশ্ববিদ্যালয়/মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰাৰ পূৰ্বে শিক্ষানুষ্ঠানবোৰৰ বৈধতা/ডিগ্ৰীৰ মৰ্যাদা/ব্যৱস্থা/স্বীকৃতিপ্ৰাপ্তিৰ মৰ্যাদা আদিৰ বিষয়ে জানি ল'ব লাগে। এই তথ্যবোৰৰ বিভিন্ন শিক্ষা বিষয়ক পৰিষদ/সংস্থা আদিৰ ৱেবচাইটৰ পৰা লাভ কৰিব পাৰি। যেনে মানৱ সম্পদ উন্নয়ন মন্ত্ৰালয় (www.education.nic.in), বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগ (www.ugc.ac.in), নিখিল ভাৰত কাৰিকৰী শিক্ষা পৰিষদ (www.aicte-india.org), ভাৰতীয় বিশ্ববিদ্যালয় সংস্থা (www.aiuweb.org) , দূৰ শিক্ষা পৰিষদ (www.dec.ac.in), ভাৰতীয় নাৰ্চিং পৰিষদ(http: //www.indiannursingcouncil.org) , ভাৰতীয় বাৰ পৰিষদ (www.barcouncilofindia.org) আদি। শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ এই পৰিষদ বা সংস্থাবোৰৰ স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত হ'লেই নহ'ব। যি বিভাগত

> শিক্ষানুষ্ঠানখন চৰকাৰী নে বেচৰকাৰী, শিক্ষানুষ্ঠানখন ঘৰৰ পৰা ওচৰত নে আঁতৰত অৱস্থিত, শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ শিক্ষকসকল অভিজ্ঞ হয় নে নহয়, নামভৰ্ত্তিৰ মাচুল, টিউচন মাচুল কিমান, আৰ্থিক সাহাৰ্য লাভৰ সুবিধা আছে নে নাই, নামভৰ্ত্তি প্ৰক্ৰিয়া শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ নম্বৰৰ ওপৰত নে বাচনি পৰীক্ষাৰ ভিত্তিত হয়, শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ উত্তীৰ্ণ হাৰ কেনেকুৱা, শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ আকাৰ কেনেকুৱা অৰ্থাৎ ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ অনুপাত কিমান আদি বিষয়ে জানি ল'লে ভাল হয়। খেলা-ধূলাকে আদি কৰি অন্যান্য extra-curricular activities কৰিবৰ বাবে সুবিধা আছে নে নাই, শিক্ষানুষ্ঠানখন নিৰাপদ আৰু সুৰক্ষিত স্থানত অৱস্থিত হয়নে নহয় জানি লব লাগে।

অধ্যয়ন কৰিব বিচাৰে, সেই বিভাগটিও স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত হ'ব লাগিব। তদুপৰি মহাবিদ্যালয়/ বিশ্ববিদ্যালয়বোৰৰ শিক্ষণ ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে বিতংভাৱে জানি লোৱা উচিত, যেনে - পুথিভঁৰাল, ইণ্টাৰনেট আদিৰ সা-সুবিধা আছে নে নাই; কেম্পাচ ইণ্টাৰভিউ হয় নে নহয়, উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কেনেদৰে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে তাৰো এটা সাম্যক ধাৰণা লোৱা উচিত। সেইদৰে থকা সা-সুবিধা কেনে, পঢ়াৰ সুবিধা কেনেকুৱা, সেই বিষয়েও জ্ঞান লোৱা উচিত। ইয়াৰ উপৰিও জানিব লগা আন দিশবোৰৰ কিছুমান হ'ল - শিক্ষানুষ্ঠানখন চৰকাৰী নে বেচৰকাৰী, শিক্ষানুষ্ঠানখন ঘৰৰ পৰা ওচৰত নে আঁতৰত অৱস্থিত, শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ শিক্ষকসকল অভিজ্ঞ হয় নে নহয়, নামভৰ্ত্তিৰ মাচুল, টিউচন মাচুল কিমান, আৰ্থিক সাহাৰ্য লাভৰ সুবিধা আছে নে নাই, নামভৰ্ত্তি প্ৰক্ৰিয়া শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ নম্বৰৰ ওপৰত নে বাচনি পৰীক্ষাৰ ভিত্তিত হয়, শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ উত্তীৰ্ণ হাৰ কেনেকুৱা, শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ আকাৰ কেনেকুৱা অৰ্থাৎ ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ অনুপাত কিমান আদি বিষয়ে জানি ল'লে ভাল হয়। খেলা-ধূলাকে আদি কৰি অন্যান্য extra-curricular activities কৰিবৰ বাবে সুবিধা আছে নে নাই, শিক্ষানুষ্ঠানখন নিৰাপদ আৰু সুৰক্ষিত স্থানত অৱস্থিত হয়নে নহয় জানি লব লাগে। লগতে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংগঠন (Alumni Network) কিমান শক্তিশালী সেই বিষয়েও জানি ল'ব লাগে কাৰণ এই সংগঠন শক্তিশালী হ'লে শিক্ষাৰ্থীসকলে চাকৰি পোৱাত সুবিধা হয়।

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ কলা, বিজ্ঞান নে বাণিজ্য শাখাত নাম ভৰ্তি কৰিব নতুবা বৃত্তিমুখী (vocational) শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব, সেইটো সিদ্ধান্ত লওতে কিছু সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বিবুদ্ধিত পৰে আৰু জানিব বিচাৰে উচ্চতৰ মাধ্যমিকত কি শাখাত পঢ়িলে সোনকালে চাকৰি পোৱা যাব। শাখা নিৰ্বাচনৰ বিষয়ে আলোচনা কৰাৰ আগতে এটা কথা উল্লেখ কৰা ভাল হ'ব যে - কলা, বিজ্ঞান বা বাণিজ্য যিকোনা শাখাতে খৰচি মাৰি পঢ়ি ভালদৰে উত্তীৰ্ণ হৈ নিজৰ দক্ষতা প্ৰকাশ কৰিব পাৰিলে ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীগৰাকীয়ে সংস্থাপনৰ সুবিধা লাভ কৰিব পাৰে। সাধাৰণতে হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত ভাল নম্বৰসহ উত্তীৰ্ণ হ'লেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিজ্ঞান শাখাত নাম ভৰ্তি কৰাৰ বাবে নিজে সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে অথবা কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত অভিভাৱকসকলেও জোৰ কৰি উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ বিজ্ঞান শাখাত নাম ভৰ্তি কৰিবৰ বাবে বাধ্য কৰায়, কিন্তু এনে হোৱা উচিত নহয়। ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ কোনো বিষয়ৰ প্ৰতি থকা ৰাপ তথা আত্মবিশ্বাসৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিহে উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ বিজ্ঞান, কলা নে বাণিজ্য শাখাত নাম ভৰ্তি কৰিব তাৰে সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিব লাগে, নম্বৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি নহয়। যিহেতু বিভিন্ন কাৰণত আগ্ৰহ থকা বিষয়বোৰত ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীগৰাকীয়ে আশা কৰা মতে নম্বৰ লাভ নকৰিবও পাৰে। যদি ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীগৰাকীৰ গণিত বিষয়ত ৰাপ আছে, তেন্তে বিজ্ঞান অথবা বাণিজ্য শাখাত নাম ভৰ্তি কৰিব পাৰে। সেইদৰে সাহিত্যৰ বিষয়ত যদি আগ্ৰহ আছে, তেন্তে কলা শাখাত নাম ভৰ্তি কৰিলে ভাল হয়। আকৌ, কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যদি গণিত আৰু সাহিত্য দুয়োটা বিষয়তে ৰাপ আছে তেন্তে গণিত বিষয়সহ কলা শাখাত নাম ভৰ্তি কৰিব পাৰে। সেইদৰে, গণিত বিষয়টি ভাল পায় কিন্তু বিজ্ঞানৰ জীৱবিজ্ঞান শাখাটি ভাল নাপায় তেনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে জীৱবিজ্ঞান বিষয়টি নোলোৱাকৈ বিজ্ঞান শাখাত নাম ভৰ্তি কৰিব পাৰে। একেদৰে জীৱবিজ্ঞান বিষয়টি ভাল পোৱা কিন্তু গণিত বিষয়টি ভাল নোপোৱা সকলে গণিত বিষয়টি নোলোৱাকৈ উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ বিজ্ঞান শাখাত নাম ভৰ্তি কৰিব পাৰে। কিন্তু এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰা ভাল হ'ব যে বিজ্ঞান শাখাত নাম ভৰ্তি কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে গণিত তথা জীৱবিজ্ঞান দুয়োটা বিষয় নিৰ্বাচন কৰিলেহে ভৱিষ্যতে বহু ক্ষেত্ৰত সুবিধা লাভ কৰিব পাৰিব। ইয়াৰ উপৰিও কোনটো শাখাত কি কি বিষয় অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে তথা সেইবোৰ বিষয় অধ্যয়ন কৰিলে ভৱিষ্যতে কেনেধৰণৰ কেৰিয়াৰ গঢ়াৰ সুবিধা লাভ কৰিব, সেই সম্পৰ্কে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এক সম্যক ধাৰণা যুগুতাই লব পাৰিলে শাখা নিৰ্বাচন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট সুবিধা হ'ব। ইয়াৰ উপৰিও শাখা নিৰ্বাচন কৰোঁতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হবি (hobby) বোৰকো গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিলে ভাল হয়। লগতে আৰু কিছুমান গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ চাব লাগিব। সেই দিশটি হ'ল- অভিভাৱকসকলৰ আৰ্থিক অৱস্থা। ইয়ো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শাখা নিৰ্বাচন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এক বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সোনকালে উপাৰ্জন কৰিব বিচাৰে তেওঁলোকে বৃত্তিমুখী শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। শেষত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শাখা নিৰ্বাচন কৰোঁতে কেৰিয়াৰ বিশেষজ্ঞৰ সহায়ও ল'ব পাৰে।

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত ১। ঔদ্যোগিক প্ৰশিক্ষণ প্ৰতিষ্ঠান বা আই. টি. আই. ৰ বিভিন্ন ট্ৰেডত ২। পলিটেকনিকৰ বিভিন্ন বিভাগত ৩। উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ বিভিন্ন শাখাত (কলা/ বাণিজ্য/ বিজ্ঞান) পঢ়িব পাৰে।

ঔদ্যোগিক প্ৰশিক্ষণ প্ৰতিষ্ঠান বা আই. টি. আই ঃ

ঔদ্যোগিক প্ৰশিক্ষণ প্ৰতিষ্ঠান বা আই.টি. আই.ৰ বিভিন্ন ট্ৰেডত পঢ়িবলৈ হ'লে শিক্ষাগত অৰ্হতা বেলেগ বেলেগ হয়। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ নোহোৱা সকলে এবছৰীয়া পাঠ্যক্ৰম কাটিং এণ্ড ছিউইং, প্লাম্বাৰ আৰু ট্ৰেক্টৰ মেকানিক ট্ৰেডত অধ্যয়নৰ বাবে নামভৰ্তি কৰিব পাৰে। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা সকলে তলত উল্লেখ কৰা ট্ৰেডত অধ্যয়নৰ বাবে নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

দুবছৰীয়া পাঠ্যক্ৰম ঃ ড্ৰাফটমেন (চিভিল), ড্ৰাফটমেন (মেকানিক), ছাৰ্ভেয়ৰ, ফিটাৰ, টাৰনাৰ মেকানিক ৰেডিঅ' এণ্ড টিভি, মেকানিক এয়াৰ কণ্ডিচনাৰ, ইন্‌ষ্ট্ৰুমেণ্ট মেকানিক, ইলেকট্ৰনিক মেকানিক, ইনফৰমেচন টেকন'ল'জি এণ্ড ইলেকট্ৰনিক ছিষ্টেম মেইনটেনেন্স, মেচিনিষ্ট ইলেকট্ৰিচিয়ান, ৱায়াৰমেন মেকানিক, ইলেকট্ৰপ্লেটৰ, লেবৰেটৰী এছিষ্টেণ্ট (কেমিকেল)

এবছৰীয়া পাঠ্যত্ৰম ঃ ষ্টেনোগ্ৰাফী, ৱেল্ডাৰ, ডিজেল মেকানিক, এমব্ৰইডাৰী এণ্ড নিডল ৱাৰ্ক, প্লাষ্টিক প্ৰচেচিং, ফটোগ্ৰাফী, লেডাৰ গুডছ, ছেক্ৰেটেৰিয়েল প্ৰেকটিচ, হেয়াৰ এণ্ড স্কিন কেয়াৰ, ড্ৰেছ মেকিং, উইভিং এণ্ড উলেন ফেব্ৰিক।

দুবছৰীয়া পাঠ্যক্ৰম "কম্পিউটাৰ অপাৰেচন প্ৰোগ্ৰামিং এছিষ্টেণ্ট" ট্ৰেডত অধ্যয়নৰ বাবে উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগে। ইয়াৰ উপৰিও আই. টি. আই বোৰত হ্ৰস্বম্যাদী পাঠ্যক্ৰম আছে। যেনে - ট্ৰেভেল এজেণ্ট এণ্ড টুৰ অপাৰেটৰৰ তিনিমহীয়া পাঠ্যক্ৰম, ফল-মূল আৰু শাক পাচলি সংৰক্ষণৰ তিনিমহীয়া পাঠ্যক্ৰম, ষ্টীল ফাৰ্ণিচাৰ মেকিঙৰ তিনিমহীয়া পাঠ্যক্ৰম, গ্ৰীল এণ্ড এলাইড প্ৰডাক্ট মেকিঙৰ তিনিমহীয়া পাঠ্যক্ৰম, কাৰ ছাৰ্ভিচিঙৰ ছয় সপ্তাহৰ পাঠ্যক্ৰম, ৰেফ্ৰিজাৰেটৰ এণ্ড এয়াৰ কণ্ডিচনাৰৰ ৰিপেয়াৰিঙৰ তিনিমহীয়া পাঠ্যক্ৰম, পাম্প ৰিপেয়াৰিঙৰ তিনিমহীয়া পাঠ্যক্ৰম আদি আছে।

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'লে নম্বৰ ভিত্তিত পোণপতীয়াকৈ নামভৰ্তিৰ সুবিধা আছে আৰু হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ নহ'লে এটি প্ৰৱেশ পৰীক্ষাৰ জৰিয়তে নামভৰ্ত্তিৰ সুবিধা আছে।

অসমত থকা ঔদ্যোগিক প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰ বা আই. টি. আই কেইখনৰ নাম হ'ল - ১। আই. টি. আই. কৰিমগঞ্জ, ২। আই. টি. আই. কোকৰাঝাৰ, ৩। আই. টি. আই. গড়গাঁও, ৪। আই. টি. আই. গোৱালপাৰা, ৫। আই. টি. আই. গুৱাহাটী, ৬। আই. টি. আই. ডিব্ৰুগড়, ৭। আই. টি. আই. তেজপুৰ, ৮। আই. টি. আই. তিনিচুকীয়া, ৯। আই. টি. আই. দক্ষিণ শালমাৰা, ১০। আই. টি. আই. নগাঁও, ১১। আই. টি. আই. বঙাইগাঁও, ১২। আই. টি. আই. বৰপেটা, ১৩। আই. টি. আই. যোৰহাট, ১৪। আই. টি. আই. শিলচৰ, ১৫। আই. টি. আই. ধনশিৰি, ১৬। আই. টি. আই. ধেমাজি, ১৭। আই. টি. আই. নলবাৰী, ১৮। আই. টি. আই. ভেৰগাঁও, ১৯। আই. টি. আই. মৰিগাঁও, ২০। আই. টি. আই. হাইলাকান্দি, ২১। আই. টি. আই. মাজুলী, ২২। আই. টি. আই. ডিফু, ২৩। আই. টি. আই. হাফলং, ২৪। আই. টি. আই. উত্তৰ লখিমপুৰ।

মহিলাৰ বাবে সংৰক্ষিত আই. টি. আই কেউখন হ'ল ১। আই. টি. আই. শিলচৰ, ২। আই. টি. আই. গুৱাহাটী, ৩। আই. টি. আই. তিনিচুকীয়া, ৪। আই. টি. আই. মাজবাট।

পলিটেকনিক ঃ

পলিটেকনিকবোৰত তিনি বছৰীয়া ডিপ্লমা পাঠ্যক্ৰম প্ৰদান কৰা হয়। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা সকলে এটি প্ৰৱেশ পৰীক্ষাৰ জৰিয়তে নামভৰ্তিৰ সুবিধা আছে। অসমত থকা পলিটেকনিক কেইখন হ'ল - ১। অসম ইঞ্জিনিয়াৰিং ইনষ্টিটিউট, গুৱাহাটী ২। গাৰ্লছ পলিটেকনিক, গুৱাহাটী ৩। বঙাইগাঁও পলিটেকনিক ৪। শিলচৰ পলিটেকনিক ৫। নগাঁও পলিটেকনিক ৬। প্ৰিন্স অব্ ৱেলছ ইনষ্টিটিউট অব্ ইঞ্জিনিয়াৰিং এণ্ড টেকন'লজি, যোৰহাট ৭। ডিব্ৰুগড় পলিটেকনিক ৮। গাৰ্লছ পলিটেকনিক, গোলাঘাট ৯। চেণ্ট্ৰেল ইনষ্টিটিউট অব্ টেকন'লজি, কোকৰাঝাৰ ১০। অসম টেক্সটাইল ইনষ্টিটিউট, গুৱাহাটী ১১। ডিফু পলিটেকনিক, ডিফু।

পলিটেকনিকবোৰত পঢ়াৰ সুবিধা থকা বিভিন্ন বিভাগবোৰ হ'ল ঃ চিভিল, মেকানিকেল, ইলেকট্ৰিকেল, ইলেকট্ৰনিকছ এণ্ড টেলিকমিউনিকেচনছ, অ'টোমোবাইল, কম্পিউটাৰ ইঞ্জিনিয়াৰিং, ইনষ্ট্ৰুমেনটেছন, টেক্সটাইল টেকন'লজি, এগ্ৰিকালছাৰ, আৰ্কিটেক্ট এছিষ্টেণ্ট আদি।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ পিছত কলা শাখা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী কলা শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি সাধাৰণ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম, মেজৰসহ [যেনে - সমাজশাস্ত্ৰ, অৰ্থনীতি, সাহিত্য (ইংৰাজী, অসমীয়া, হিন্দী, বঙালী ইত্যাদি), মনোবিজ্ঞান, বুৰঞ্জী, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, শিক্ষা, পৰ্যটন পৰিবেশ কলা, নৃতত্ত্ব বিজ্ঞান, আইন

ইত্যাদি)] স্নাতক পাঠ্যক্রম।

স্নাতক পাঠ্যক্রমত উত্তীর্ণ হোৱাৰ পিছৰ পাঠ্যক্রম হ'ল- স্নাতকোত্তৰ (এম.এ) আৰু পি. এইচ. ডি.।

কলা শাখাত অধ্যয়ন কৰি মনোবৈজ্ঞানিক, সমাজ বিজ্ঞানী, সমাজ কৰ্মী, বুৰঞ্জীবিদ, নৃতত্ত্ববিদ, লেখক, সাংবাদিক, অধিবক্তা, বিদ্যালয়/ মহাবিদ্যালয়/ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষক হিচাবে কেৰিয়াৰ গঢ়িব পাৰে।

কলা শাখাৰ যিকোনো স্নাতক উত্তীর্ণ শিক্ষাৰ্থয়ে অসম লোকসেৱা আয়োগ (এ.পি.এছ.চি) ৰ পৰীক্ষা, কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগ (ইউ. পি. এছ. চি)ৰ পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ডৰ পৰীক্ষা আৰু অন্যান্য ইঞ্চিউৰেঞ্চৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ যিকোনো শাখাত উত্তীর্ণ শিক্ষাৰ্থীয়ে পাঁচ বছৰীয়া সংযুক্ত আইনৰ স্নাতক পাঠ্যক্রম আৰু হোটেল পৰিচালনা (হোটেল মেনেজমেণ্ট) পাঠ্যক্রম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ যি কোনো শাখাত উত্তীর্ণ শিক্ষাৰ্থীয়ে পাঁচ বছৰীয়া সংযুক্ত ইংৰাজী / গণসংযোগ/বিদেশী ভাষাৰ স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্রম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

অবিবাহিত ভাৰতীয় নাগৰিকে ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰতিৰক্ষা শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান (এন.ডি.এ)ত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে যদিহে ভাৰতীয় সেনাবাহিনীত যোগদানৰ ইচ্ছা থাকে। যিকোনো শাখাত দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ উত্তীৰ্ণসকলে ইউ. পি.এছ.চিৰ অধীনত অনুষ্ঠিত এন.ডি.এ. পৰীক্ষাত বাছনি হৈ এই প্ৰতিৰক্ষা শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

যিকোনো শাখাত দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ উত্তীৰ্ণসকলে ফাইন আৰ্টছ, দৃশ্য কলা (ভিজুৱেল আৰ্টছ), আভ্যন্তৰীণ সজ্জা (ইন্টেৰিয়ৰ ডিজাইন), প্ৰায়োগিক কলা (এপ্লাইড আৰ্ট), ফেশ্বন ডিজাইন, অলংকাৰ সজ্জা (জুৱেলাৰী ডিজাইন) ইত্যাদি পাঠ্যক্রম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

যিসকল শিক্ষাৰ্থীৰ নৃত্য-গীত, নাটকৰ প্ৰতি আসক্তি আছে বা ইয়াক আনুষ্ঠানিক পাঠ্যক্রম হিচাপে ল'ব বিচাৰে, তেনে শিক্ষাৰ্থীয়ে পৰিৱেশ কলা স্নাতক পাঠ্যক্রম (বি.এফ.এ) ত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ যিকোনো শাখাত উত্তীর্ণ যিসকল শিক্ষাৰ্থীয়ে নিজকে এগৰাকী শাৰীৰিক শিক্ষাৰ শিক্ষক, ক্ৰীড়া প্ৰশিক্ষক অথবা ফিটনেছ ট্ৰেইনাৰ হিচাবে কেৰিয়াৰ গঢ়িব বিচাৰে, তেওঁলোকে "শাৰীৰিক শিক্ষা" বিষয়ৰ স্নাতক পাঠ্যক্রম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ পিছত ঃ বাণিজ্য শাখা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বাণিজ্য শাখাত উত্তীর্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি সাধাৰণ স্নাতক পাঠ্যক্রম, মেজৰসহ (যেনে -ইঞ্চিউৰেন্স, কম্পিউটাৰ, বৈদেশিক বাণিজ্য, বেংকিং আৰু ইঞ্চিউৰেন্স, একাউণ্টিং আৰু বিত্ত, ই-বাণিজ্য, অৰ্থনীতি আৰু একাউণ্টিং ইত্যাদি) স্নাতক পাঠ্যক্রম।

স্নাতক পাঠ্যক্রম উত্তীর্ণ হোৱাৰ পিছৰ পাঠ্যক্রম হ'ল- স্নাতকোত্তৰ (এম.কম) আৰু পি.এইচ.ডি.।

বাণিজ্য শাখাৰ যিকোনো স্নাতক উত্তীর্ণ শিক্ষাৰ্থীয়ে অসম লোকসেৱা আয়োগ (এ.পি.এছ.চি)ৰ পৰীক্ষা, কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগ (ইউ.পি.এছ.চি)ৰ পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ডৰ পৰীক্ষা আৰু অন্যান্য ইঞ্চিউৰেঞ্চৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

চি.এ. (চাৰ্টাৰ্ড একাউণ্টেন্সি) ঃ ভাৰতীয় চাৰ্টাৰ্ড একাউনটেণ্ট প্ৰতিষ্ঠানে চাৰ্টাৰ্ড একাউণ্টেন্সিৰ শিক্ষা আগবঢ়ায়।

কষ্ট একাউণ্টেণ্ট ঃ ইনষ্টিটিউট অৱ কষ্ট এণ্ড ৱৰ্কছ একাউনটেণ্টছ অৱ ইণ্ডিয়াই এই পাঠ্যক্রম আগবঢ়ায়।

কোম্পানী ছেক্ৰেটাৰী ঃ ইনষ্টিটিউট অৱ কোম্পানী ছেক্ৰেচাৰিজ অৱ ইণ্ডিয়াই এই পাঠ্যক্রম আগবঢ়ায়।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ পিছত ঃ বিজ্ঞান শাখা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিজ্ঞান শাখাত উত্তীর্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি, সাধাৰণ স্নাতক পাঠ্যক্রম, মেজৰসহ (যেনে-পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান, গণিত, অৰ্থবিজ্ঞান, জীৱবিজ্ঞান, প্ৰাণীবিজ্ঞান, পৰিৱেশ বিজ্ঞান ইত্যাদি) স্নাতক পাঠ্যক্রম।

স্নাতক পাঠ্যক্রমত উত্তীর্ণ হোৱাৰ পিছৰ পাঠ্যক্রম হ'ল - স্নাতকোত্তৰ (এম.এচ.চি) আৰু পি.এইচ.ডি.।

বিজ্ঞান শাখাৰ যিকোনো স্নাতক উত্তীর্ণ শিক্ষাৰ্থীয়ে অসম লোকসেৱা আয়োগ (এ.পি.এছ.চি)ৰ পৰীক্ষা, কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগ (ইউ.পি.এছ.চি)ৰ পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ডৰ পৰীক্ষা আৰু অন্যান্য ইঞ্চিউৰেঞ্চৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

ষ্টাফ ছিলেকচন কমিছনৰ কম্বাইণ্ড গ্ৰেজুৱেট লেভেল পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিজ্ঞান শাখাত উত্তীর্ণ

হোৱাৰ পিছত বি.চি.এ., বি.বি.এ., বি.টেক/বি.ই., বি.আৰ্ক, এম.বি.বি.এছ., বি. ফাৰ্ম, বি.এছ.চি. নাৰ্ছিং, আয়ুৰ্বেদিক, হোমিঅ'পেথিক, পশু পালন আৰু পশু চিকিৎসা, কৃষি, মীন, গাৰ্হস্থ্যবিজ্ঞান স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিজ্ঞান শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱা সকলে পেৰামেডিকেলৰ বিভিন্ন বিভাগত (Medical Laboratory Technology, Medical Radiographic Technology, Cardiac Care Technology, Physiotherapy, ICU Technology, Physicians Assistance Course, Emergency & First Aid, O.T. Technology (O.T. + Anaesthesia + Endoscopy), Dialysis Technician Course) ডিপ্লমা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। ইয়াৰ বাবে উচ্চতৰ মাধ্যমিক (বিজ্ঞান শাখা) চূড়ান্ত পৰীক্ষাত পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান আৰু জীৱ বিজ্ঞান বিষয়ত ৫০% নম্বৰ সৈতে উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগে।

বেংক প্ৰবেচেনাৰী অফিচাৰ পদৰ বাবে যি কোনো স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা যিকোনো শাখাত নিম্নতম শিক্ষাগত অৰ্হতা স্নাতকসকলে আবেদন কৰিব পাৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আই. টি. আই, পলিটেকনিক তথা ইঞ্জিনীয়াৰিং কলেজত নাম ভৰ্তি নকৰাকৈও অসম উচ্চতৰ মাধ্যমিক শিক্ষা সংসদৰ "বৃত্তিমুখী শিক্ষা আঁচনি"ত বৃত্তিমুখী শিক্ষাত নাম ভৰ্তি কৰি নিজৰ জীৱিকা নিশ্চিত কৰিব পাৰে। অসম উচ্চতৰ মাধ্যমিক শিক্ষা সংসদে প্ৰস্তুত কৰা বৃত্তিমুখী শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমসমূহ হ'ল -

ক) কৃষিভিত্তিক বিষয়সমূহ (Agro-based Subjects) ঃ

১) শস্য উৎপাদন (Crop production)

২) উদ্যান কৃষি (Horticulture)

৩) অন্তৰ্দেশীয় মৎস্য পালন (Inland Fisheries)

খ) অভিযান্ত্ৰিক আৰু প্ৰযুক্তি জ্ঞানভিত্তিক বিষয়সমূহ (Engineering & Technology based Subjects) ঃ

১) ঘৰুৱা বৈদ্যুতিক সঁজুলি চোৱাচিতা আৰু মেৰামতি কৰা (Maintenance and Repair of Electrical Domastic Appliances)

২) ৰেডিঅ' আৰু টেলিভিচন চোৱাচিতা আৰু মেৰামতি কৰা (Repair and Maintenance of Radio and T.V. Receiver)

৩) স্বয়ংচালিত যানবাহন প্ৰযুক্তিবিদ্যা (Auto Engineering Technology)

৪) শক্তিচালিত কৃষি উদ্যোগ যন্ত্ৰপাতিৰ চোৱাচিতা আৰু মেৰামতি কৰা (Maintenance and Repair of Power Driven Farm Machinary)

গ) বাণিজ্যভিত্তিক বিষয়সমূহ (Commerce based Subjects) ঃ

১) গাণিতিক বিদ্যা আৰু হিচাপ পৰীক্ষা (Accountancy & Auditing)

২) কাৰ্য্যালয় সহকাৰী (Office Secretaryship)

৩) কাৰ্য্যালয় পৰিচালনা (Office Management)

৪) কম্পিউটাৰ প্ৰযুক্তি (Computer Technique)

ঘ) গাৰ্হস্থ্য বিজ্ঞানভিত্তিক বিষয়সমূহ (Home Science-based Subjects) ঃ

১) বয়ন চানেকি (Textile Designing)

২) ব্যৱসায়িক পোছাক প্ৰস্তুতকৰণ আৰু চানেকি (Commercial Garment Making and Designing)

ঙ) ক'লাভিত্তিক বিষয়সমূহ (Humanities based Subjects)

১) বাণিজ্যিক কলা (Commercial Art)

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা অভিভাৱকসকলে বৃত্তিমুখী শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমসমূহৰ বিষয়ে সবিশেষ জানিবৰ বাবে গুৱাহাটীৰ বামুনীমৈদামত অৱস্থিত 'অসম উচ্চতৰ মাধ্যমিক শিক্ষা সংসদ'ৰ কাৰ্যালয়ত খবৰ কৰিব পাৰে।

বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা তথা নিযুক্তিৰ বাবে আয়োজন কৰা সাক্ষাৎকাৰবোৰত সাধাৰণ জ্ঞানৰ কথা সোধে। এতিয়া কথা হ'ল সাধাৰণ জ্ঞান একে দিনাই গোটোৱা সম্ভৱ নহয়। ইয়াৰ কাৰণে দীঘলীয়া প্ৰস্তুতিৰ প্ৰয়োজন। সাধাৰণ জ্ঞান দুই প্ৰকাৰত ভাগ কৰিব পৰা যায়। পৰম্পৰাগত সাধাৰণ জ্ঞান (Traditional General Knowledge) আৰু সাম্প্ৰতিক ঘটনা প্ৰবাহ (Current Affairs)। পৰম্পৰাগত সাধাৰণ জ্ঞান আহৰণ কৰিবৰ কাৰণে বিদ্যালয়ৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা দশম শ্ৰেণীলৈকে পঢ়া সকলো বিষয়ৰ পাঠ্য পুথিৰ জ্ঞানবোৰ ভালদৰে আহৰণ কৰিব লাগিব। লগতে বিভিন্ন বিষয় যেনে-ভূগোল, বিজ্ঞান, ৰাজনীতি, সমাজ বিজ্ঞান আদি বিষয়ৰ আনুষংগিক প্ৰসংগ পুথি অধ্যয়ন কৰিব লাগিব। সাম্প্ৰতিক ঘটনা প্ৰবাহৰ জ্ঞান আহৰণ কৰিবৰ বাবে দৈনিক বাতৰি কাকত তথা আলোচনী নিয়মীয়াকৈ পঢ়িব লাগিব। সেইদৰে নিয়মীয়াকৈ ৰেডিঅ' বাতৰি অনুষ্ঠান শুনিব আৰু টেলিভিছনৰ বাতৰি অনুষ্ঠানবোৰ চাব লাগিব। এইবোৰৰ পৰা আহৰণ কৰা জ্ঞানবোৰ লিপিবদ্ধ কৰি ৰাখিব লাগে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সাধাৰণ জ্ঞান আহৰণ কৰিবৰ বাবে 'ইণ্টাৰনেট'ৰ সহায় লব পাৰে। এইখিনিতে উল্লেখ কৰা ভাল হ'ব যে দৈনিক

বাতৰি কাকত এখনৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ পৰা শেষৰ পৃষ্ঠালৈ জানিবলগীয়া বহুত কথা থাকে। গতিকে, অভিভাৱক তথা শিক্ষকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক এই কথাবোৰ ভালদৰে বুজাই দিলে ভাল হয়।

ৰাজ্যিক, ৰাষ্ট্ৰীয় তথা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ বিভিন্ন বিষয়ৰ বৃত্তি বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগে প্ৰদান কৰে। এই বৃত্তিবোৰৰ বিষয়ে বাতৰি কাকত, আলোচনী তথা সেই অনুষ্ঠান, প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগবোৰৰ নিজস্ব 'ৱেবছাইট'ৰ যোগেদি প্ৰচাৰ কৰে। গতিকে, এই বৃত্তিবোৰৰ বিষয়ে সবিশেষ জানিবলৈ বাতৰি কাকত, আলোচনী, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান তথা বিভাগবোৰৰ 'ৱেবছাইট'বোৰত নিয়মীয়াকৈ চকু ফুৰাব লাগিব। এইদৰে মাজে মাজে বিভিন্ন বৃত্তিপ্ৰাপ্তসকলৰ বিষয়ে তথা তেওঁলোকৰ সাক্ষাৎকাৰ আদি বাতৰি কাকত আৰু আলোচনীত প্ৰকাশ পায়। ইয়াৰ জৰিয়তেও এই বৃত্তিবোৰৰ বিষয়ে আভাস পাব পাৰি। লগতে এই বৃত্তি পোৱা লোকসকলক ব্যক্তিগতভাৱে লগ কৰিলেও লাভৱান হ'ব।

সৰু কালৰে পৰা বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কিছুমান হবি থাকে। কিন্তু এই হবিবোৰ কিছুমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নৱম/দশম শ্ৰেণী পালে পঢ়া শুনা ক্ষতি হ'ব বুলি নিজে অথবা অভিভাৱক সকলৰ বাধাৰ বাবে এৰি দিবলৈ বাধ্য হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে পঢ়া-শুনাত প্ৰধান গুৰুত্ব দি নিজৰ নিজৰ হবিবোৰ চলাই নিয়া উচিত। কিয়নো হবিবোৰে ছাত্ৰ জীৱন, কৰ্ম জীৱন তথা অৱসৰ জীৱনত বিভিন্ন ধৰণে সহায় কৰিব পাৰে। কাৰোবাৰ বাবে হয়তো হবি গৈ এদিন কেৰিয়াৰও হ'ব পাৰে।

বিদ্যালয়ৰ শিক্ষকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ভালদৰে বুজাই দিয়া উচিত যে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা দশম শ্ৰেণীলৈকে পঢ়া সকলো বিষয়ৰ জ্ঞানখিনি ভালদৰে আহৰণ কৰিব লাগিব কাৰণ অকল শ্ৰেণী পৰীক্ষাবোৰত উত্তীৰ্ণ হবলৈ পঢ়িলেই নহ'ব পিছলৈ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা তথা জীৱন-যাপন বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত দৰকাৰ হৈ থাকিব। যদি সম্ভৱ হয় শিক্ষকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাৰ সাধাৰণ জ্ঞানৰ আৰ্হি প্ৰশ্নবোৰ শ্ৰেণী কোঠাত দেখুৱাব লাগে। শিক্ষকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিভিন্ন বিষয়ৰ কেৰিয়াৰৰ এটি আভাস দিব লাগে। তেতিয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে জানিব পাৰিব যে, অভিভাৱকসকলে কোৱাৰ দৰে চিকিৎসক অথবা অভিযন্তা হিচাবে কেৰিয়াৰ গঢ়াৰ বাহিৰেও কেৰিয়াৰ গঢ়িবলৈ বহুত বিষয় আছে আৰু সেইবোৰ কেৰিয়াৰও যে চিকিৎসক অথবা অভিযন্তা হিচাবে গঢ়াত কেৰিয়াৰতকৈ সমাজত গুৰুত্ব কোনো গুণে কম নহয়।

কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ বিভিন্ন কথা যদি কোনো আগ্ৰহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা অভিভাৱকসকলে জানিব বিচাৰে তেন্তে প্ৰত্যেক শনিবাৰে বিয়লি ৬ বজাৰ পৰা ৯ বজাৰ ভিতৰত আমাৰ লগত ফোনত (০৯৪৩৫১৮ ৮ ৬৩০) যোগাযোগ কৰিব পাৰে। কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ বিভিন্ন প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ফোনত দি আৰু বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, বিভিন্ন দল সংগঠন তথা অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানে আয়োজন কৰা কেৰিয়াৰ সজাগতা সভাবোৰত মাজে মাজে অংশ গ্ৰহণ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগত মুখা-মুখিকৈ কেৰিয়াৰৰ বিভিন্ন কথাবোৰ আলোচনা কৰি এটা কথা জানিব পাৰিছো যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন পাঠ্যক্ৰম, বিভিন্ন বৃত্তি, প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা আৰু চাকৰিৰ বিজ্ঞাপন তথা প্ৰছপেক্টাছ ত লিখা কথাবোৰ ভালদৰে পঢ়ি নাচায়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা অভিভাৱকসকলে বিজ্ঞাপন তথা প্ৰছপেক্টাছত লিখা কথাবোৰ খৰচি মাৰি পঢ়ি চোৱা উচিত। শেষত এটা কথা উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছো যে বহুতে কয় যে ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ সকলো তথ্য পাব পাৰি। গতিকে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক কেৰিয়াৰ কাউন্সেলিং কৰা প্ৰয়োজন নাই। হয়, ইণ্টাৰনেটৰ পৰা কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ তথ্য পাব পাৰি। কিন্তু আমাৰ ৰাজ্যখনৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰা সুবিধা পোৱা নাই আৰু ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰা সুবিধা পোৱা সকলৰ বহুতে ইয়াৰ সুপ্ৰয়োগ কৰিবলৈ শিকা নাই। ইণ্টাৰনেট কেনেকৈ ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে, ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে কেনেকৈ কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ শুদ্ধ তথ্য পোৱা যাব ইত্যাদি বিষয়েও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিক্ষা দিয়া প্ৰয়োজন আছে। ইণ্টাৰনেটত চাৰ্চ ইঞ্জিনৰ জৰিয়তে কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ তথ্য পাব পাৰো। কিন্তু কেনেকৈ শুদ্ধ আৰু শেহতীয়া তথ্য পোৱা যাব সেই বিষয়ে জানিব লাগিব। কোনো অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগ আদিৰ তথ্য জানিব বিচাৰিলে সেই অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগবোৰৰ অফিচিয়েল ৱেবছাইটবোৰ চাব লাগিব। অফিচিয়েল ৱেবছাইটবোৰতহে শুদ্ধ আৰু শেহতীয়া তথ্য পোৱা যায়। যিবোৰ অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগৰ নিজস্ব ৱেবছাইট নাই সেইবোৰৰ বিষয়ে জানিবলৈ বেলেগ অফিচিয়েল ৱেবছাইটবোৰৰ অধীনত থকা তথ্য গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। ইণ্টাৰনেটৰ পৰা শুদ্ধ আৰু শেহতীয়া তথ্য পাবৰ বাবে ভালদৰে শিকা উচিত। নহ'লৈ শুদ্ধ তথ্য পোৱা নাযাব তথা অযথা সময় খৰচ হ'ব।

নগৰীয়া প্ৰতিবন্ধী শিল্পীৰ জীৱিকা

ড° যতীন্দ্ৰ নাথ ডেকা
অতিথি শিক্ষক, মণ্ড আৰু কাগজ প্ৰযুক্তি বিভাগ, জাগীৰোড কলেজ

সংক্ষিপ্ত সাৰাংশ আৰু উদ্দেশ্য ঃ নগৰ বা চহৰত বসবাস কৰা পৃথকভাৱে সক্ষম বা প্ৰতিবন্ধীসকলে নানা ধৰণৰ জীয়াতু ভোগ কৰি জীয়াই থাকে। বৰ্তমানৰ সমাজত প্ৰতিবন্ধীসকলৰ প্ৰতি থকা বৈষম্য, পক্ষপাতিত্ব, হীনমান্যতা, কলংক আদি বহু পৰিমাণে কমিবলৈ ধৰিছে। ই এটা শুভ লক্ষণ। ভাৰতবৰ্ষত বৰ্তমান প্ৰায় ২৬৮ কোটি প্ৰতিবন্ধী আছে। এওঁলোকৰ সকলো প্ৰকাৰৰ উন্নতি তথা চৰকাৰী-বেচৰকাৰী অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানত নিয়োগ নিশ্চিত কৰাৰ বাবে চৰকাৰী আইন প্ৰণয়ন কৰা হৈছে। চৰকাৰী নিয়মানুসাৰে যিসকল ব্যক্তিৰ অক্ষমতা ৪০ শতাংশতকৈ বেছি তেওঁলোকেই হ'ল বাধাগ্ৰস্ত বা প্ৰতিবন্ধী আৰু যিসকল ব্যক্তিৰ অক্ষমতা ৮০ শতাংশতকৈ বেছি তেওঁলোকক জটিল প্ৰতিবন্ধী বুলি কোৱা হয়। এই প্ৰতিবন্ধীসকলৰ ভিতৰত বহুত আদৰণীয়-পূজনীয় ব্যক্তিও আছে, যিসকলে সৰ্বসাধাৰণ মানুহে কৰিব নোৱৰা কামো সমাধান কৰি পৃথিৱীৰ মানুহক তবধ কৰিছে।

আমাৰ গুৱাহাটী মহানগৰৰ প্ৰতিবন্ধীসকলৰ এটা নমুনা জৰীপ কৰি পোৱা তথ্য ইয়াত সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে। এই ব্যক্তিসকলৰ মাজত কিছুমান ভাল গায়ক আৰু ঔদ্যোগিক শিল্পীও আছে, কিন্তু এই প্ৰতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ আৰ্থিক অৱস্থা প্ৰায় শোচনীয়। তেওঁলোকক চৰকাৰী সুবিধায়ো এতিয়ালৈ পূৰ্ণ পৰ্যায়ত ঢুকি পোৱা নাই। তেওঁলোকৰ মাজত সজাগতাৰ অভাৱ। এই প্ৰৱন্ধটোৰ জৰিয়তে ক্ষেত্ৰ ভিত্তিক তথ্যৰ ওপৰত নগৰীয়া প্ৰতিবন্ধী শিল্পীৰ জীৱিকা সম্পৰ্কে আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে।

আৰম্ভণি ঃ সমাজতত্ত্ববিদ, নৃতত্ত্ববিদ, প্ৰতিবন্ধীতত্ত্ববিদ আদি লোকসকলে মতপোষণ কৰিছে যে মানৱ সমাজৰ প্ৰতিটো স্তৰতে এনেকুৱা কিছুমান মানুহে দুখ-কষ্টৰ মাজেৰে জীয়াই থাকে যে এই লোকসকলে বিশেষ বিশেষ ক্ষেত্ৰত নানা ধৰণৰ বৈষম্য, পক্ষপাতিত্ব, হীনমান্যতা, কলংক আদি অনুভৱ কৰে। ফুৰা-চকা, খোৱা-লোৱা, পঢ়া-শুনা, কাৰ্যক্ৰমণিকা, পূজা-পাতল, উৎসৱ-পাৰ্বণ পালন, কথন ভংগীমা আদি নানা দিশতে এওঁলোকে কিবা নহয় কিবা এটা বাধাগ্ৰস্ততা প্ৰাপ্ত হয় বা অনুভৱ কৰে। সকলো মানসিক আচাৰ-ব্যৱহাৰ তথা দৈহিক আচৰণ পালন কৰোতে বেলেগ ধৰণে সক্ষমতা অৱলম্বন অথবা আচৰণ কৰা দেখা যায়। তেওঁলোকৰ দৈনিক জীৱন ধাৰণাৰ দক্ষতা সৰ্বসাধাৰণ মানুহতকৈ সম্পূৰ্ণ বেলেগ। এই

> **বৰ্তমানৰ সমাজত প্ৰতিবন্ধীসকলৰ প্ৰতি থকা বৈষম্য, পক্ষপাতিত্ব, হীনমান্যতা, কলংক আদি বহু পৰিমাণে কমিবলৈ ধৰিছে। ই এটা শুভ লক্ষণ। ভাৰতবৰ্ষত বৰ্তমান প্ৰায় ২.৬৮ কোটি প্ৰতিবন্ধী আছে। এওঁলোকৰ সকলো প্ৰকাৰৰ উন্নতি তথা চৰকাৰী-বেচৰকাৰী অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানত নিয়োগ নিশ্চিত কৰাৰ বাবে চৰকাৰী আইন প্ৰণয়ন কৰা হৈছে। চৰকাৰী নিয়মানুসাৰে যিসকল ব্যক্তিৰ অক্ষমতা ৪০ শতাংশতকৈ বেছি তেওঁলোকেই হ'ল বাধাগ্ৰস্ত বা প্ৰতিবন্ধী আৰু যিসকল ব্যক্তিৰ অক্ষমতা ৮০ শতাংশতকৈ বেছি তেওঁলোকক জটিল প্ৰতিবন্ধী বুলি কোৱা হয়। এই প্ৰতিবন্ধীসকলৰ ভিতৰত বহুত আদৰণীয়-পূজনীয় ব্যক্তিও আছে, যিসকলে সৰ্বসাধাৰণ মানুহে কৰিব নোৱৰা কামো সমাধান কৰি পৃথিৱীৰ মানুহক তবধ কৰিছে।**

লোকসকলৰ দৈহিক গঠন বা মানসিক আচৰণো আন আন সৰ্সাধাৰণ মানুহতকৈ সম্পূৰ্ণ বেলেগ। সেয়েহে তেওঁলোক সদায় পৃথকভাবে সক্ষম লোক (differently abled)। এই ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত আছে চকুৰে মনিব নোৱৰা, দিনত দেখিলেও ৰাতি নেদেখা, কণা, অন্ধ, কুজা, খোৰা, খোজকঢ়াৰ অক্ষমতা, কলা, বেঙা, অতি দুৰ্বল, কোঙা, আংশিক অঙ্গহীন, ঠোঁটা, ভোদা, নিৰ্বোধ, উজলা, আঁকৰা, লেঙ্গেৰা, কুষ্ঠ ৰোগী, বকৰা, শৈশৱ কালৰ পৰা জড় বুদ্ধি সম্পন্ন, মৃগী বেমাৰী, পগলা আৰু মানসিকভাৱে বাধাগ্ৰস্ত ইত্যাদি। The person with Disabilities (Equel opportunity, Protection of Rights and Full Participation) Act 1995 নামৰ আইনখনৰ জৰিয়তে এই লোকসকলৰ নানা ধৰণৰ সা-সুবিধাৰ বিষয়ে আইনগত ভাৱে কিছুমান নিয়ম-কানুন চৰকাৰে বান্ধি দিছে; যাতে প্ৰতিবন্ধী বা বিকলাংগ ব্যক্তিসকলে সৰ্বসাধাৰণ মানুহৰ দৰে সকলোবোৰ সা-সুবিধা, সম অধিকাৰ-পূৰ্ণ অংশগ্ৰহণ কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব পাৰে।

বিশেষভাৱে সম ব্যক্তি ঃ কিছুমান মানৱ প্ৰেমিক লোক আৰু প্ৰতিবন্ধীতত্ত্ববিদ তথা সমাজ সেৱক লোকে কয় যে ভগৱানে সৃজন কৰা প্ৰতিবন্ধী লোক সকলো মানৱ সমাজৰ আন এটা অবিচ্ছেদ্য অংগ। এই বিশাল বিশ্বত এনে বহু শাৰীৰিক প্ৰতিবন্ধী লোক আছে, যি সকলে নিজৰ সাধনা, মনৰ সাহস, জীৱনৰ প্ৰগাঢ় নেৰানেপেৰা চেষ্টাৰে পৃথিৱীত নতুন নতুন আৱিষ্কাৰ কৰি আছে। এওঁলোক বহুক্ষেত্ৰত দুৰ্ভগীয়া হ'লেও এই ব্যক্তিসকলৰ এক শ্ৰেণী মানুহৰ কাৰ্যক্ৰমণিকা তথা সমাজ সেৱা সুস্থ সবল সুঠাম সক্ষম ব্যক্তিতকৈ বহুগুণে প্ৰশংসনীয়, আদৰণীয়, গ্ৰহণীয়। দুয়োখন ভৰি বিকলাংগ হোৱা সত্ত্বেও মাৰ্ক ইংলিছ নামৰ মনুহজনে অধ্যাৱসায় আৰু মনোবলৰ জৰিয়তে কোটি কোটি জনগণেই আৰোহণ কৰিব নোৱাৰা পৃথিৱীৰ সৰ্বোচ্চ এভাৰেষ্ট শৃংগ আৰোহণ কৰি মানুহৰ মাজত কৰিব নোৱাৰা কাম কৰি দেখুৱাইছে। শাৰীৰিক প্ৰতিবন্ধকতা থকা সত্ত্বেও ষ্টিফেন উইলিয়াম হকিং এজন পৃথিৱী বিখ্যাত বিজ্ঞানী, যিয়ে বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ মৌলিক সূত্ৰসমূহৰ ওপৰত নানা ধৰণে গৱেষণা কৰি বিশ্ববিখ্যাত বিজ্ঞানী আইনষ্টাইনৰ সূত্ৰৰ নিচিনাকৈ সমতুল্য হোৱাৰ পথত আগবাঢ়িছে।

দুখন হাত নথকা বিশ্বাস কে এছ নামৰ ২৬ বছৰীয়া যুৱক এজনে কানাডাত অনুষ্ঠিত ছুইমিং প্ৰতিযোগিতাত তিনিটা পদক লাভ কৰিছে। বাংগালুৰুত এই বছৰ অনুষ্ঠিত সৰ্বভাৰতীয় বধিৰ মিছ ইণ্ডিয়া প্ৰতিযোগিতাত গুৱাহাটীৰ নাৰেংগীৰ দুহিতা এঞ্জেলা লাহোনে বধিৰ মিছ ইণ্ডিয়া খিতাপ লাভ কৰিছে। চীন দেশৰ অন্ধ জিয়া হাইজিয়া আৰু দুয়োখন হাত নথকা জিয়া বেবেকি নামৰ দুজন প্ৰতিবন্ধী বন্ধুৱে ১০ বছৰত ১০ হাজাৰতকৈ অধিক বৃক্ষৰোপণ কৰি শিল আৰু অপতৃণেৰে ভৰা য়েলি নামৰ গাঁওখন চিৰ সেউজীয়া কৰাৰ ফলত বিশ্ববিখ্যাত হৈছে। তিৰুৱনন্তপুৰমৰ ছাজী থমাছ নামৰ ৪৫ বছৰীয়া বেঙা কলা ব্যক্তি এজনে এয়াৰ ক্ৰেফ্টৰ ভঙা-চিঙা অংশবোৰ পুনঃ জোৰা লগাই নিজাকৈ এয়াৰ ক্ৰাফ্ট বনাই আকাশত বিচৰণ কৰিছে। জন্মৰে পৰা দুয়োখন হাত নথকা জেকিছা কক্স নামৰ ৩২ বছৰীয়া মহিলা এগৰাকীয়ে ভৰিৰে বিমান চালনাৰ অনুজ্ঞা লাভ কৰি বিশ্বত খলকনি লগাইছে।

প্ৰতিবন্ধীসকলৰ সংক্ষিপ্ত তথ্য ঃ প্ৰাপ্ত তথ্য অনুসৰি পৃথিৱীৰ প্ৰায় ৭৫০ কোটিৰ অধিক মানুহৰ ভিতৰত প্ৰায় ৬০ কোটি মানুহেই প্ৰতিবন্ধী বা বাধাগ্ৰস্ত বা পৃথকভাৱে সক্ষম। ইয়াৰ ভিতৰত ভাৰতবৰ্ষত প্ৰায় ২৬৮ কোটি এনে লোক আছে, দৈনিক অসম (তাং ইং ২৩-০৭-২০১৩) বাতৰি কাকতখনৰ মতে সমগ্ৰ

অসমত প্ৰায় ৩,৫০,০০০ জন প্ৰতিবন্ধী লোক আছে। এই লিখকে যোৱা ২০১৫ খ্ৰীঃত নমুনা জৰীপ কৰি ঠাৱৰ কৰিছে যে উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ দুৱাৰমুখ গুৱাহাটী মহানগৰীত প্ৰতি ১০,০০০ জন ব্যক্তিৰ ভিতৰত প্ৰায় ৯ জন ব্যক্তিয়ে প্ৰতিবন্ধী লোক। এই সকলৰ ভিতৰত আছে জন্মগত প্ৰতিবন্ধী, জন্মৰ পিছত পলিঅ' মাইলাইটিছ (সংক্ষিপ্তে পলিঅ') বা শৈশৱতে পক্ষাঘাতগ্ৰস্ত কৰা ৰোগী, বসন্ত বা টাইফয়ড বা ফাইলাৰিয়াছিছ বা ক্লোৰেছিছ বা আৰছেনিক জাতীয় পদাৰ্থ সেৱনৰ পৰা হোৱা বিশেষ বেমাৰী বা আংশিক ভাবে পঙ্গু বা আকস্মিকভাবে নানা ধৰণৰ দুৰ্ঘটনাগ্ৰস্ত প্ৰতিবন্ধী বা যুদ্ধ বিগ্ৰহ তথা ঘৰুৱা কন্দলত অংগ হেৰুওৱা লোক, শিশুকালৰে পৰা অপুষ্টিজনিত-খাদ্যাভাৱত পতিত, বেমাৰী, স্নায়বিক আৰু মানসিক ৰোগী, আত্মঘাটি প্ৰহসনত ভুক্তভোগী, প্ৰাকৃতিক বা মানৱ সৃষ্ট দুৰ্যোগত আঘাতপ্ৰাপ্ত ইত্যাদি। এইসকলৰ ভিতৰত আকস্মিকভাৱে দুৰ্ঘটনাত পতিত হোৱা প্ৰতিবন্ধী লোকৰ সংখ্যাই অধিক। এইসকলৰ এটা অংশই পৰিয়ালৰ সদস্যৰ অৰ্জনৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ নিৰ্ভৰশীল, আন কিছুমান চৰকাৰী চাকৰিয়াল, এওঁলোকৰ এটা অংশ ব্যৱসায়ী, আন কিছুমান ভিক্ষাবৃত্তিধাৰী, কিছুসংখ্যক দালাল-কমিচনভোগী, আন আন কিছুমান অনানুষ্ঠানিক কাৰ্য/ব্যৱসায়ত ব্ৰতী আৰু কিছুসংখ্যক প্ৰতিবন্ধীয়ে শিল্প কৰ্মত ব্ৰতী হৈ জীৱন নিৰ্বাহ কৰি আছে। আনহাতে, প্ৰায় ১২.৩ শতাংশ প্ৰতিবন্ধী স্কুল-কলেজ, মহাবিদ্যালয়-বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থী।

ক্ষেত্ৰভিত্তিক নমুনা জৰীপ ঃ গুৱাহাটী মহানগৰৰ ক্ষেত্ৰ ভিত্তিক নমুনা জৰীপ কৰা ঠাইবোৰৰ ভিতৰত তিনি ধৰণৰ বিশেষ এলেকা বাছনি কৰা হৈছিল, যি ঠাইত প্ৰতিবন্ধী লোক নিৱেস কৰাৰ সম্ভাৱনা আছে -

(ক) নগৰীয়া বস্তি অঞ্চল (Slum Areas)
(খ) জনবহুল বাছ আস্থান আৰু
(গ) মঠ-মন্দিৰ, মছজিদৰ প্ৰাংগণ, ৰেল ষ্টেচন।

এই স্থানবোৰৰ ভিতৰত নমুনা জৰীপৰ অন্তৰ্গত কৰা ঠাইবোৰ হ'ল -

(ক) নগৰীয়া বস্তি অঞ্চল ঃ

ক্ৰঃ নঃ	নগৰীয়া বস্তিৰ নাম	বাধা গ্ৰস্ত লোকৰ সংখ্যা	মন্তব্য
১	ভুতনাথ বাগান আৰু পঃ শান্তিপুৰ	২	প্ৰতিবন্ধী
২	নৰকাসুৰ পাহাৰ	১	সকলক
৩	আৰিকুটি বস্তি	১	ভাগ
৪	উজানবজাৰ বেলৰে কলনী	২	অনুসাৰে
৫	উজানবজাৰ ৰাজাবাৰী ৰেলৰে কলনী	১	তলত
৬	দিছপুৰ বাল্মিকী কলনী	২	বৰ্ণনা
৭	বৰপথাৰ, বশিষ্ঠ মন্দিৰ	১	কৰা
৮	গোশালা হৰিজন কলনী	২	হৈছে
৯	দক্ষিণগাঁও, কাহিলিপাৰা	১	
	মুঠ	১৩	

ওপৰোক্ত সকলৰ ভিতৰত প্ৰতিবন্ধীসকলৰ ভাগবোৰ জনসংখ্যা অনুসৰি এনে ধৰণৰ ঃ

(ক) অস্থিজনিত প্ৰতিবন্ধী (Orthopedically impaired) = ৫
(খ) দৃষ্টিহীন বা আংশিকভাৱে দৃষ্টিহীন (Visually impaired) = ১
(গ) বেঙা, কলা (Hearing impaired) = ১
(ঘ) মানসিক ভাৱে বাধাগ্ৰস্ত (Mantally retarded) = ২
(ঙ) মানসিক বেমাৰী (Mantally ill) = ১
(চ) কুষ্ঠ ৰোগী (Leprosy cured) = ১
(ছ) একাধিক প্ৰতিবন্ধী (Multiple disabilities) = ২
মুঠ ১৩

(খ) জনবহুল চিটি বাছ আস্থান ঃ

ক্ৰঃ নঃ	বাছ আস্থানৰ নাম	বাধা গ্ৰস্ত লোকৰ সংখ্যা	মন্তব্য
১	চানমাৰী উৰণীয়া সেতুৰ কাষ	৪	প্ৰতিবন্ধী
২	গণেশগুৰি উৰণীয়া সেতুৰ পূব ফাল	৩	সকলক
৩	ফাঁচীবজাৰ চিটিবাছ আস্থান	২	ভাগ
৪	আদাবাৰী বাছ আস্থান	৩	অনুসাৰে
৫	জালুকবাৰী বাছ আস্থান	৪	তলত
৬	খানাপাৰা বাছ আস্থান	২	বৰ্ণনা
৭	কাহিলিপাৰা গণেশ মন্দিৰ বাছ আস্থান	৪	কৰা হৈছে
	মুঠ	২২	

ওপৰোক্ত সকলৰ ভিতৰত প্ৰতিবন্ধীসকলৰ ভাগবোৰ জনসংখ্যা অনুসৰি এনে ধৰণৰ ঃ

(ক) অস্থিজনিত প্ৰতিবন্ধী (Orthopedically impaired) = ৬
(খ) দৃষ্টিহীন বা আংশিকভাৱে দৃষ্টিহীন (Visually impaired) = ১৪
(গ) মানসিক ভাৱে বাধাগ্ৰস্ত (Mantally retarded) = ১
(ঘ) কুষ্ঠ ৰোগী (Leprosy cured) = ১
মুঠ ২২

(গ) মঠ-মন্দিৰ-মছজিদ প্ৰাঙ্গণ, ৰেল ষ্টেচন ঃ

ক্রঃ নঃ	স্থানৰ নাম	বাধা গ্রস্ত লোকৰ সংখ্যা	মন্তব্য
১	গণেশগুৰি গণেশ মন্দিৰ	৩	প্রতিবন্ধী
২	শুক্রেশ্বৰ মন্দিৰ	৫	সকলক
৩	ৰাজধানী মছজিদ, দিশপুৰ	৪	ভাগ অনুসাৰে
৪	পাণবজাৰ ৰেল ষ্টেচন	৪	তলত বৰ্ণনা কৰা হৈছে
	মুঠ	১৬	

ওপৰোক্ত সকলৰ ভিতৰত প্রতিবন্ধীসকলৰ ভাগবোৰ জনসংখ্যা অনুসৰি এনে ধৰণৰ ঃ

(ক) অস্থিজনিত প্রতিবন্ধী (Orthopedically impaired) = ৮
(খ) দৃষ্টিহীন বা আংশিকভাৱে দৃষ্টিহীন (Visually impaired) = ৫
(গ) মানসিক ভাৱে বাধাগ্রস্ত (Mantally retarded) = ১
(ঘ) একাধিক প্রতিবন্ধী (Multiple disabilities) = ১
(ঙ) বেঙা, কলা (Hearing impaired) = ১
মুঠ ১৬

মুঠ নমুনা জৰীপৰ প্রতিবন্ধীৰ জনসংখ্যা ঃ

অস্থিজনিত প্রতিবন্ধী	৮ +৫ +৬=১৯
দৃষ্টিহীন বা আংশিকভাৱে দৃষ্টিহীন	৫ + ১৪ + ১=২০
মানসিক ভাৱে বাধাগ্রস্ত	১+ ১+ ২=৪
মানসিক বেমাৰী	১=১
বেঙা, কলা	১+ ১ =২
কুষ্ঠ ৰোগী	১+ ১=২
একাধিক প্রতিবন্ধী	১+ ২ =৩
মুঠ	৫১

সৰ্বমুঠ নমুনা জৰীপৰ প্রতিবন্ধীৰ জন সংখ্যা ১৩+ ২২+ ১৬=৫১ জন। উক্ত নমুনা জৰীপত দেখা গৈছে য়ে মহিলাৰ সংখ্যা ৭ গৰাকী (১৩.৭%) আৰু বাকী ৪৪ গৰাকী (৮৬৩%) পুৰুষ। ক্ষেত্ৰ ভিত্তিক জৰীপত এটা কথা বুজিব পৰা গৈছে যে মহিলা প্রতিবন্ধী থাকিলেও কিছুমান পৰিয়ালৰ মুৰব্বীয়ে সঠিককৈ ক'বলৈ ইতঃস্ততঃ কৰা যেন অনুমান হয়।

প্রতিবন্ধীসকলৰ শিল্পী সমাজ ঃ ওপৰত উল্লেখ কৰা নমুনা জৰীপৰ ৫১ গৰাকী প্রতিবন্ধীৰ বয়স প্রায় ৫ বছৰৰ পৰা ৫৫ বছৰলৈ আৰু এই প্রতিবন্ধীসকলৰ জীৱিকা নিৰ্বাহৰ উৎস বেলেগ বেলেগ। ইয়াৰ ভিতৰত আছে -

(ক) ভিক্ষা প্রবৃত্তি আৰু পৰপিণ্ড প্রাপ্তি।
(খ) বেহা-বেপাৰত আত্মনিয়োগ।
(গ) দালালী বা কমিচন কৰ্মত ব্ৰতী।
(ঘ) অনানুষ্ঠানিক শিল্প খণ্ডত ব্ৰতী।
(ঙ) কলা-কৃষ্টিৰ আধাৰত উপাৰ্জন।
(চ) অসামাজিক কাম-কাজত প্রৱিষ্ট।
(ছ) বেচৰকাৰী কৰ্মত নিয়োগ ইত্যাদি।

প্রতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ ভিতৰত কিছুসংখ্যকে গীত গাই ভিক্ষা কৰি জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰে আৰু কিছু সংখ্যকে উৎপাদনমুখী আৰু সেৱাজনিত শিল্প উদ্যোগত জড়িত থাকি নিজৰ উপাৰ্জনেৰে জীৱিকা অৰ্জন কৰা দেখা গৈছে। উক্ত নমুনা জৰীপত প্রাপ্ত তালিকা এনে ধৰণৰ ঃ

ক্রঃ নঃ	প্রতিবন্ধী শিল্পীৰ বিভাগ	বাধা গ্রস্ত লোকৰ সংখ্যা	মুঠ প্রতিবন্ধীৰ শতাংশ
১	গীত আৰু গান গোৱা শিল্পী	৭	১৩.৭%
২	উৎপাদনমুখী উদ্যোগৰ শিল্পী	২	৩.৯%
৩	সেৱাজনিত উদ্যোগত ন্যস্ত শিল্পী	২	৩.৯%
	মুঠ	১১	২১.৫%

গীত আৰু গান গোৱা গায়কসকলে ব্যৱহাৰ কৰা নানা ধৰণৰ বাদ্যযন্ত্ৰবোৰৰ ভিতৰত আছে -বীণ, ঢোল, খঞ্জৰী, ঢোলক বা ঢুলকী, দগৰ, বাঁহেৰে তৈয়াৰী বাঁহী, হাৰমনিয়াম, খঞ্জৰী-জন্জনি (লোটাৰ ভিতৰত পইচা ৰাখিও জনজনি কৰাও দেখা যায়।)

উৎপাদনমুখী উদ্যোগত জড়িত শিল্পীসকলে উৎপাদন কৰা সামগ্ৰীবোৰ হ'ল এনভেলাপ বাঁহৰ বিচনী আৰু বাঢ়নী। সেৱাজনিত উদ্যোগিক শিল্পৰ ভিতৰত আছে জোতা মেৰামতি কৰা আৰু ছাতি মেৰামতি কৰা।

নমুনা জৰীপৰ শিল্পীসকলৰ বিভাগ ঃ

গীত আৰু গান গোৱা -	৬ গৰাকী অন্ধ বা আংশিক দৃষ্টিহীন ১ গৰাকী কুষ্ঠৰোগী
উৎপাদনমুখী শিল্পী	১ আংশিক দৃষ্টিহীন আৰু ১অস্থিজনিত প্রতিবন্ধী
সেৱাজনিত শিল্পী	২ অস্থিজনিত
মুঠ	১১ গৰাকী

প্রতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ লিংগ অনুপাতে ভাগবোৰ

ক্রঃ নঃ	প্রতিবন্ধীৰ ভাগ	মতা	মাইকী	মুঠ প্রতিবন্ধী
১	অস্থিজনিত প্রতিবন্ধী (খোৰা)	৩	-	৩
২	অন্ধ বা আংশিকভাৱে দৃষ্টিহীন	৫	২	৭
৩	কুষ্ঠৰোগী	১	-	১
	মুঠ	৯	২	১১

প্ৰতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ শিক্ষাগত অৰ্হতাও বৰ দুখ লগা। তলত দেখুওৱা হ'ল -

ক্ৰঃ নঃ	প্ৰতিবন্ধীৰ ভাগ	স্বাক্ষৰ	নিৰক্ষৰ	মুঠ প্ৰতিবন্ধী
১	অস্থিজনিত প্ৰতিবন্ধী (খোৰা)	১	২	৩
২	অন্ধ বা আংশিকভাৱে দৃষ্টিহীন	১	৬	৭
৩	কুষ্ঠৰোগী	-	১	১
	মুঠ	২	৯	১১

নমুনা জৰীপত প্ৰাপ্ত তথ্য অনুসৰি, প্ৰতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ বয়স এনে ধৰণৰ

ক্ৰঃ নঃ	প্ৰতিবন্ধীৰ ভাগ	-১০	১০-২০	২০-৩০	৩০-৪০	৪০-৫০	মুঠ
১	অস্থিজনিত প্ৰতিবন্ধী	০	০	১	১	১	৩
২	অন্ধ বা আংশিক ভাৱে দৃষ্টিহীন	১	২	১	২	১	৭
৩	কুষ্ঠৰোগী	-	-	-	১	-	১
	মুঠ	১	২	২	৪	২	১১

গড় হিচাপত প্ৰতিবন্ধী শিল্পীৰ বয়স প্ৰায় ৩১ বছৰ

প্ৰতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ থকা-খোৱাৰ তথ্য ঃ গুৱাহাটী মহানগৰত থকা প্ৰতিবন্ধীসকলৰ গান গোৱা ঠাই আৰু থকা ঠাইৰ বিষয়ে জানিব খোজাত দেখা গ'ল যে গীত গোৱা ৪জন অন্ধৰ ঘৰ গুৱাহাটীৰ বাহিৰত। তেওঁলোকে প্ৰায়ে গুৱাহাটীলৈ দল বান্ধি আহে আৰু য'ত বেছি মানুহৰ সমাগম হোৱা বুলি অভিভাৱকৰ পৰা গম পায় তাতেই পদ পথত কাপোৰ পাৰি একেলগে নিজা নিজা বাদ্যযন্ত্ৰ বোৰ ব্যৱহাৰ কৰি নানা ধৰণৰ গীত আৰু গান গায় আৰু সন্ধিয়া নিজৰ ঘৰলৈ গুছি যায়। জালুকবাৰীৰ বাছ আস্থানত লগ পোৱা ব্যক্তি দুজনৰ ঘাই ঘৰ ছয়গাঁৱত বুলি কৈছে। তথাপি তেওঁলোকে গুৱাহাটীৰ ভাৰা ঘৰতে থাকে। চানমাৰীৰ বাছ আস্থানৰ অন্ধজনৰ ঘৰ ৰঙিয়াৰ ওচৰত। তথাপি তেওঁ গুৱাহাটীৰ ভাৰা ঘৰত অবিভাৱকৰ লগত থাকে। আনহাতে, গুৱাহাটী ৰেল ষ্টেচনত লগ পোৱা ব্যক্তিজনক ৰাতিপুৱা ভায়েকে বা ঘৈণীয়েকে ষ্টেচনত থৈ যায় আৰু ৰাতি আঠমান বজাত গুৱাহাটীৰ ভাৰাত থকা ঘৰলৈ লৈ যায়। গান গাই জীৱিকা অৰ্জন কৰা কুষ্ঠ ৰোগীজনে কোনো নিৰ্ধাৰিত ঠাইত বহি ভিক্ষা নকৰে। সমগ্ৰ গুৱাহাটীৰ য'তে ত'তে বিশেষকৈ য'ত যি ধৰণৰ জনবহুল মানুহ ঠাই দেখিবলৈ পাই তাতেই বহি নানা ধৰণৰ গান তথা গীত গাই পইচা অৰ্জন কৰে আৰু সন্ধিয়া ভাৰা ঘৰলৈ উভতি যায়। শিল্প উদ্যোগত ন্যস্ত চাৰিজন শিল্পীৰ দুজনৰ ঘৰ গুৱাহাটীত আৰু দুজনে ভাৰা ঘৰত থাকে বুলি জনাইছে।

বিবাহ সমীক্ষা ঃ বিবাহ আৰু পৰিয়ালৰ বিষয়ে জানিব খোজাত দেখা গ'ল যে এগৰাকী মহিলা বিবাহিতা আৰু দুটা সন্তানৰ মাতৃ।

ক্ৰঃ নঃ	প্ৰতিবন্ধী শিল্পীৰ ভাগ	বিবাহিত	অবিবাহিত	মুঠ	পৰিয়ালৰ সংখ্যা
১	গীত আৰু গান গোৱা	৪	৩	৭	৪-৬
২	ঔদ্যোগিক শিল্পী	-	২	২	৪-৫
৩	সেৱাজনিত উদ্যোগত ন্যস্ত	-	২	২	৩-৭
	মুঠ	৪	৭	১১	৫ (গড়)

অবিবাহিত শিল্পীসকলে নিজৰ ঘৰৰ পৰিয়ালৰ লগতে নিজৰ স্থায়ী ঘৰত বা ভাড়াঘৰত থাকে। দৈনিক উপাৰ্জন কৰা টকাৰ অংশ ঘৰৰ মুৰব্ ীৰ হাতত জমা দিয়ে। কেতিয়াবা আইনসংগত অভিভাৱকে গুৱাহাটীত বসবাস কৰি থকা ভাড়া ঘৰৰ পৰা উপাৰ্জিত ধন স্থায়ী ঘৰত থকা পৰিয়াললৈ লৈ যায়। আনহাতে, বিবাহিত প্ৰতিবন্ধী শিল্পীসকলে আৰ্জিত ধন হয়তো নিজে খৰচ কৰে, নহ'লে আইনসংগত অভিভাৱকৰ হাতত জমা দিয়ে। অথবা নিজৰ পত্নীৰ হাতত জমা ৰাখি পৰিয়ালৰ ভৰণ-পোষণ কৰে। উল্লেখনীয় যে দুজন শিল্পীৰ ল'ৰা ছোৱালী গুৱাহাটীত আৰু এজনৰ ল'ৰাই গাঁৱৰ স্কুলত পঢ়া-শুনা কৰে।

প্ৰতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ আয় ঃ প্ৰতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ দৈনিক বা মাহিলি অৰ্জনৰ কোনো নিৰ্ধাৰিত সীমা নাই। প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ দৈনিক অৰ্জন সম্পূৰ্ণ বেলেগ বেলেগ। যিসকল প্ৰতিবন্ধীৰ দৃষ্টি শক্তি নাই অথবা আংশিকভাৱে দৃষ্টিহীন, তেওঁলোকে গান বা গীত গাই মানুহৰ মনোৰঞ্জন কৰাৰ বিনিময়ত (আংশিকভাৱে ভিক্ষা কাৰ্য) সুহৃদ মানুহৰ পৰা যি দান-বৰঙণি পাই, সেয়ে তেওঁলোকৰ উপাৰ্জন। ঔদ্যোগিক শিল্পীকেইজনৰ কোনো এজনৰে মাহেকীয়া বেতন নাই, উৎপাদনমুখী উদ্যোগত ন্যস্ত প্ৰতিবন্ধীয়ে যিখিনি উৎপাদন কৰিব পাৰে, তাকেই কাৰোবাৰ দ্বাৰা অথবা নিজে বজাৰত বিক্ৰী কৰি যি পইচা পায়, সেয়ে তেওঁৰ অৰ্জন। আনহাতে, সেৱাজনিত ঔদ্যোগিক শিল্পীৰ আয় তেওঁ দিনটোত যিমান কাম পাই আৰু কামৰ বিনিময়ত যি পইচা হাতলৈ আহে, সেয়ে তেওঁৰ দৈনিক অৰ্জন। উল্লেখ কৰা প্ৰয়োজন যে বাৰিষা বতৰত আয় বহুত কম হয়। কাৰণ তেওঁলোকৰ অৰ্জন সম্পূৰ্ণ নিৰ্ভৰ কৰে মানুহৰ দান-বৰঙণি আৰু উৎপাদিত সামগ্ৰীৰ ক্ৰেটাৰ পছন্দ আৰু দিব খোজা দাম বা মাননীৰ ওপৰত। প্ৰাপ্ত তথ্যৰ পৰা জনা অনুসাৰে দৈনিক আয়ৰ নিৰিখ ৪০ টকাৰ পৰা ৫০০ টকালৈ আৰু মাহিলি আয় ১০০০ ৰ পৰা ৮ ০০০ লৈ। গড় হিচাপত দৈনিক আৰু মাহিলি আয়ৰ তালিকা ঃ

ক্রঃ নং	প্রতিবন্ধীৰ ভাগ	দৈনিক অৰ্জন	মাহিলি অৰ্জন
১	গীত আৰু গান গোৱা	১৫০.০০	৩,৫০০.০০
২	ঔদ্যোগিক শিল্পী	১২০.০০	৩,০০০.০০
৩	সেৱাজনিত উদ্যোগত ন্যস্ত	২০০.০০	৪,৫০০.০০
	মুঠ	১৪০.০০	৩,৫৯০.০০

প্রতিবন্ধী শিল্পীসকলে উল্লেখ কৰা মতে, বুজা গ'ল যে তেওঁলোকৰ মোটামুটিভাৱে মাহিলি আয় বা খুজি-মাগি অথবা শিল্প প্রতিভা প্রদর্শন কৰি বা শিল্প নৈপুণ্যতাৰ পৰা পোৱা ধন গড়ে প্রায় ৩৫০০.০০ টকা। ইমানখিনি আয়ৰে ৩-৭ জনীয়া পৰিয়াল এটা জীয়াই থকা খুব কষ্টকৰ। তেওঁলোকৰ ভাষাৰ পৰা অৱশ্যে এটা কথা স্পষ্ট যে দুই এটা মাহত মাহিলি আয় ৮ ০০০.০০ লৈকেও হয়।

প্রতিবন্ধী শিল্পীলৈ চৰকাৰী সাহায্য ঃ গুৱাহাটী মহানগৰৰ প্রতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ নমুনা জৰীপত দেখা গৈছে যে তেওঁলোকৰ দুজনৰ বাহিৰে কোনো এজনেও চৰকাৰী সাহায্য বা ৰাজ সাহায্য বা কোনো ধৰণৰ অনুদান পোৱা নাই। আনকি প্রতিবন্ধীৰ চৰকাৰী প্রমাণ পত্রও (Disability Certificate) জৰীপ কৰাৰ দিনলৈ পোৱা নাই। এওঁলোকৰ দুজনৰ ওচৰলৈ চৰকাৰৰ সমাজ কল্যাণ বিভাগৰ বিষয়া আহি যাবতীয় কাম-কাজ কৰি বিভাগীয় সহায় আগবঢ়াব বুলি হেনো কৈছে। উল্লেকনীয় কথা যে বেংক বা কোনো বিত্তীয় অনুষ্ঠানে এতিয়ালৈকে জৰীপত অন্তৰ্গত প্রতিবন্ধীলৈ কোনো ধৰণৰ বেংক ঋণ বা আন আন সাহায্য লাভ কৰা নাই। কুষ্ঠ ৰোগী জনক কোনো এজন সদাশয় ব্যক্তিয়ে এবাৰ হেনো কাপোৰ-কানি কিনি দিছে আৰু তেওঁ গীত গাওঁতে বজোৱা ঢুলকী বাদ্য যন্ত্রটোৰ মূল্য হিচাপে টকা ১৫০০.০০দান দিছে। উল্লেখনীয় যে উক্ত ব্যক্তিজনৰ নাম ক'বলৈ আপত্তি কৰিছে। উল্লেখনীয় যে এই শিল্পীসকলৰ চাৰিজনে নিজৰ নামত আৰু বাকীকেইজনে পৰিয়ালৰ মুৰব্বীৰ নামত চৰকাৰে যোগান ধৰা সুলভ মূল্যৰ খাদ্য সামগ্রী নিয়মীয়াকৈ পাই আছে। তেওঁলোকৰ শিক্ষাগত অৰ্হতা কম হোৱা বাবে কোনো ধৰণৰ চৰকাৰী চাকৰি পোৱা নাই।

প্রতিবন্ধী শিল্পীয়ে পৰিবেশন কৰা গীত আৰু গান ঃ গুৱাহাটী মহানগৰত প্রতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ নমুনা জৰীপত যি ৬ গৰাকী গীত আৰু গান গোৱা দৃষ্টিহীন বা আংশিকভাৱে দৃষ্টিহীন আৰু এগৰাকী কুষ্ঠ ৰোগীৰ তথ্য যুগুত কৰা হৈছিল, তেওঁলোকে পৰিবেশন কৰা গীত আৰু গানবোৰৰ ভিতৰত আছে - কামৰূপী লোকগীত, গোৱালপৰীয়া লোকগীত, ভাইঠেলী গীত, বেঙ্গলী লোক গীত, দেহবিচাৰৰ গীত, বৰগীত, পৰিৱেশ্য কলাৰ ওজাপালিৰ লগত থকা ডাইনা পালিৰ গীত, বিয়াৰ গীত, হ'লি গীত, ভাৰি গানৰ গীত নানা ধৰণৰ সংগীত আৰু নিজে নিজে ৰচনা কৰা গীত আৰু গান। উক্ত গীত আৰু গানবোৰৰ সুৰবোৰ সুকীয়া সুকীয়া আৰু নিজে নিজে ৰচনা কৰা গীত আৰু গান। তেওঁলোকৰ কোনো এজনেও গীত বা গান গোৱা প্রশিক্ষণ লোৱা নাই আৰু শিল্পীসকলেও নিজৰ বিবেক-বুদ্ধিৰেহে শিল্প নৈপুণ্যতা, কৰ্ম কুশলতা আয়ত্ত কৰা।

সামৰণি ঃ অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ প্রতিবন্ধীসকলৰ প্রথম লোকপিয়ল হৈছিল যোৱা ২০০১ খৃঃত আৰু ভাৰতবৰ্ষৰ ২০১১ খৃঃৰ লোক পিয়লত পোৱা ২৬৮ কোটি প্রতিবন্ধীৰ ভিতৰত কিমান জন শিল্পী প্রতিবন্ধী আছে তাৰ তথ্য আমাৰ হাতত নাই। তথাপি এই লিখকে গুৱাহাটী মহানগৰত কৰা নমুনা জৰীপৰ আধাৰত সমগ্ৰ অসমত ৮ -৯ হাজাৰ প্রতিবন্ধী শিল্পী আছে আৰু এই হিচাপত সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষত হয়তো ৪-৫ লাখ প্রতিবন্ধী শিল্পী থাকিব পাৰে। গতিকে আমি ভাৰতবৰ্ষ তথা অসম চৰকাৰক অনুৰোধ কৰো যে প্রতিবন্ধী শিল্পীসকলৰ লোক পিয়ল কৰিব লাগে আৰু চৰকাৰে প্রযোজ্য কৰা পি ডব্লিউ ডি এক্ট, ১৯৯৫ আৰ চি আই এক্ট, ১৯৯২, নেছনেল ট্রাষ্ট এক্ট ১৯৯৯ আদিৰ আধাৰত সকলো ধৰণৰ বাধাগ্রস্ত বা প্রতিবন্ধীসকলৰ সকলো স্তৰত উন্নতি সাধন কৰাটো চৰকাৰ তথা আমাৰ সকলোৰে কৰ্তব্য হোৱাটো কামনা কৰো, যিহেতু প্রতিবন্ধীসকল আমাৰ সমাজৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ, আৰু বিশেষভাৱে জীয়াই থকা সক্ষম লোক। আহক প্রতিবন্ধী সকলক মৰমৰ চকুৰে চাই তেওঁলোকৰ আৰ্থ-সামাজিক উন্নয়নত সহায়ক হওঁহক।

●

যেতিয়া তুমি পৃথিৱীলৈ আহিছিলা, তুমি কান্দি কান্দি আহিছিলা আৰু ওচৰ-চুবুৰীয়া সকলোৱে হাঁহিছিল। কিন্তু তুমি এনে কাম কৰিবা যাতে তুমি যেতিয়া পৃথিৱী এৰি যোৱা তেতিয়া যেন তোমাৰ কাৰণে আনে হিয়া ভুকুৱাই কান্দে।

— *হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী*

সম্পাদনাৰ গুৰি-বঠা

বাবুল মালাকাৰ
গ্ৰন্থাগাৰিক

সাধাৰণতে গ্ৰন্থ একোখনি সৃষ্টিৰ আঁৰত প্ৰাৰম্ভিক পৰ্য্যায়ত বিশেষকৈ দুজন মানুহে মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা দেখা যায়। কিছুমান আঁৰত গ্ৰন্থৰ লিখক; আৰু কোনো কোনো গ্ৰন্থত লিখক আৰু সম্পাদক।

ইয়াৰে লিখকজন গ্ৰন্থৰ লগত অভিন্ন হৈ থাকে; অৰ্থাৎ গ্ৰন্থখনৰ লেখকৰ প্ৰত্যক্ষ তেজ- মঙহৰ গোন্ধ পোৱা যায়।

অন্যহাতে অন্য লেখকৰ সৃষ্টিক (সংগ্ৰহ কৰি) নিৰ্ভুল ভাৱে প্ৰকাশ কৰিব খোজা ব্যক্তি গৰাকীয়েই হ'ল সম্পাদক।

বিষয়বস্তু বা সৃষ্টি- প্ৰকৃতিৰ ভিন্নতা অনুযায়ী সম্পাদকৰ দায়িত্বও ভিন্ ভিন্ হয়।

সাধাৰণতে আলোচনী, গ্ৰন্থ বা বাতৰি কাকত, দূৰদৰ্শন, আকাশবাণী বা চলচিত্ৰ এই আটাইবিলাক ছপা বা প্ৰচাৰ মাধ্যমৰে সম্পাদকসকল একোগৰাকী গভীৰ অধ্যয়নশীল আৰু দায়িত্বশীল ব্যক্তি।

সম্পাদকৰ পাৰদৰ্শিতা, অধ্যয়ন, কৰ্ত্তব্যপৰায়ণতা আৰু দায়িত্ববোধৰ ফলস্বৰূপে এই সৃষ্টি সমূহৰ মানদণ্ডৰ স্বৰূপ নিৰ্দ্ধাৰিত হয়।

আমি ইয়াতে মাত্ৰ আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰকৃতি বা স্বৰূপৰ কথাহে ঘাইকৈ আলোচনা কৰিম।

এজন দক্ষ সম্পাদকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিহে আলোচনী খনৰ মানদণ্ড উন্নীত হয়। সাহিত্য আলোচনী এখনৰ কথাকে ধৰা হওঁক। সাহিত্যত স্থান পোৱা প্ৰতিটো শাখা (যেনে- গল্প, সাধুকথা, কবিতা, পদ্য, উপন্যাস, ৰম্যৰচনা, নাটক ইত্যাদি) প্ৰতিটো শাখা- প্ৰশাখাৰ ওপৰত সম্পাদকজনৰ দখল থকাটো দৰকাৰ।

এজন দক্ষ সম্পাদকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিহে আলোচনী খনৰ মানদণ্ড উন্নীত হয়। সাহিত্য আলোচনী এখনৰ কথাকে ধৰা হওঁক। সাহিত্যত স্থান পোৱা প্ৰতিটো শাখা (যেনে- গল্প, সাধুকথা, কবিতা, পদ্য, উপন্যাস, ৰম্যৰচনা, নাটক ইত্যাদি) প্ৰতিটো শাখা- প্ৰশাখাৰ ওপৰত সম্পাদকজনৰ দখল থকাটো দৰকাৰ।

লিখনিত (লেখকে) ব্যৱহাৰ কৰা বিভিন্ন শব্দ, শব্দৰ প্ৰকৃত অৰ্থ, অৰ্থ অনুযায়ী তাৰ প্ৰকৃত স্থান, ৰচনাৰ ক্ৰম অৰ্থাৎ শব্দ বা শাৰীসমূহৰ প্ৰকৃত স্থান আদি বিষয়ক জ্ঞানৰ অধিকাৰী হ'ব লাগে এই সম্পাদকজন।

ৰচনা সমূহ হাতত পৰাৰ পিছতে সেইবিলাকৰ গুণাগুণ পৰীক্ষা কৰি লিখকৰ লগত সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি তেওঁৰ লিখনিত থকা আসোঁৱাহসমূহ আঙুলিয়াই দি আৱশ্যকমতে প্ৰয়োজনীয় সংশোধনীৰ দিহা-পৰামৰ্শ দিয়াটো সম্পাদকৰ কৰ্ত্তব্য।

কেতিয়াবা বিশেষ পৰিস্থিতিৰ দাবীত সম্পাদকে নিজে দুই-চাৰিটা শব্দ বা শাৰী যোগ- বিয়োগ কৰিব পাৰে। বাক্যত ব্যৱহৃত কিছুমান শব্দৰ বিলোপ কৰি তাৰ ঠাইত নতুন শব্দৰ প্ৰয়োগ, ভাষাৰ নিৰ্ভুল প্ৰয়োগ আদিৰ বিষয়ে লেখকক (নবীন) আঙুলিয়াই দিলে ভৱিষ্যতে উপযুক্ত মানদণ্ডৰ নবীন লেখকৰ জন্ম হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে।

তলত দুটামান লিখনিৰ সম্পাদিত ৰূপ দাঙি ধৰাৰ চেষ্টা কৰা হৈছে-

১) মূল ঃ

টিপ্ টিপ্ .....
এয়া কাৰ চকুলো ???
আই ...... তুমিয়েনে!
মই জানো আই
পৰ্বতৰ শিখৰত গোট মাৰি ধৰা
তেজৰ চেকুৰা বৈ .. বৈ...
পালেগৈ সমুদ্ৰৰ বুকু।
নাই আই সি নিজেও
সহিব পৰা নাই।।
নুটুকিবা আৰু চকুলো আই ...।

সম্পাদিত ৰূপ

টপ ! টপ !
কাৰ চকুলো সৰে..
মই জানো!
সমুদ্ৰলৈ বৈ যোৱা
তেজৰ চেকুৰাবোৰ
পৰ্বতৰ শিখৰত গোট মাৰি ধৰা
তোমাৰ বুকুৰ হুমুনিয়াহ।
আই মোৰ।
সুৰুযৰ দোষ নাই তাত।... ইত্যাদি।

(দুই ফালে একোটা ভাব প্ৰকাশৰ ভিন ভিন স্বৰূপ মন কৰিবলগীয়া)

* আইৰ চকুলোৰ প্ৰতিবাদ / জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় আলোচনী/ ২০১৩- ১৪ বৰ্ষ। পৃষ্ঠা নং ৭৮

২) মূল ঃ *১

এটা মধুৰ সন্ধিক্ষণত *১
জাগি উঠিছিল মোৰ
সকলো আশা উদ্দীপনা।
আশাৰ পানচৈত উঠি
মই ৰচিছিলো মোৰ নতুন কাৰেং...।

সম্পাদিত ৰূপ

হয়তু সেইটো আছিল
এটা মধুৰ সন্ধিক্ষণ।
সাৰ পাই উঠিছিল
মোৰ হৃদয়ত
কোনোবা যুগৰ
আশাৰ কাৰেং ঘৰ ...।

সম্পাদিত আলোচনী এখনৰ মানদণ্ড সম্পৰ্কত সম্পাদক জনৰ যোগ্যতাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ভিন্ ভিন্ হ'ব পাৰে। কিন্তু এটা কথা ঠিক যে সাহিত্যৰ এই বিভিন্ন শাখা-প্ৰশাখা সমূহৰ বিশিষ্টতাৰ লগত (সম্পাদকৰ) চিনাকীৰ শিপাডাল কটকটীয়া হ'ব লাগিব।

'কবিতা' এটা হ'ব লাগিলে তাত 'ওৰণি লোৱা' বা 'লুকাই থকা' কেন্দ্ৰীয় ভাব এটা বা বিশেষ আবেগ এটা থাকিবই লাগিব। সেই কথাটো মনত ৰাখিহে সম্পাদকে তাত হাত ফুৰাব লাগিব। সেই কেন্দ্ৰীয় ভাবটো প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে লিখকে উপযুক্ত শব্দ বা ছায়াচিত্ৰৰ সঠিক প্ৰয়োগ কৰিব পাৰিছেনে নাই; আৰু যদিহে পৰা নাই তেনেহলে সেইখিনি কেনেকুৱা হ'ব লাগে সেই সম্বন্ধে সম্পাদক জ্ঞাত হ'ব লাগিব।

একোটা গল্পত একোটা বিশেষ মুহূৰ্তৰ প্ৰতিফলন থাকে। তাত লিখকে কিবা এটা নিৰ্দ্দিষ্ট ভাবাবেগ বা বাণী প্ৰচাৰ কৰিব খোজে। সেইখিনি ভালদৰে প্ৰতিফলিত হৈছে নে নাই !হোৱা নাই যদি কোনকেইটা শব্দৰ ব্যৱহাৰে বাধা দিছে? বা কোনকেইটা শব্দৰ ব্যৱহাৰ হ'লে বা কোনটো শাৰী বাদ দিলে বা যোগ দিলে কথাখিনি ভালদৰে প্ৰকাশ হ'ব- সেই সম্বন্ধে নিজৰ কথাটো সম্পাদকৰ ভিতৰত দায়িত্বৰ ভিতৰত পৰে।

বুৰঞ্জীমূলক বা তথ্য সম্বলিত প্ৰৱন্ধ বা লিখনি প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষকৈ সময় বা চন/ তাৰিখ আদি বিষয়ৰ ওপৰত সতৰ্ক

প্ৰহৰীৰ ৰূপত সম্পাদকৰ দৃষ্টি থাকিব লাগে। অন্যথা ভুল তথ্যই প্ৰবন্ধটোৰ মূল্য অৱনমিত কৰিব।

সাহিত্য সম্পাদনাৰ অন্য এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হৈছে আলোচনীখনিত লিখনি সমূহৰ উপযুক্ত স্থান নিৰ্ণয়। উপযুক্ততা বা যোগ্যতাৰ ভিত্তিতহে লিখনি সমূহে আলোচনীত স্থান পোৱা উচিত। সমসাময়িক পৰিবেশ, বিষয়বস্তু আৰু লিখনিৰ মানদণ্ডৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ক্ৰম ৰক্ষা কৰা উচিত।

সম্পাদনা কাৰ্যৰ আটাইতকৈ শেষৰ অথচ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰ্য্যায়টো হ'ল- পুংখানুপুঙ্খ সমীক্ষা (Proof reading); অৰ্থাৎ ছপাশালত দিয়াৰ সময়ছোৱাত আলোচনীখন পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপ পোৱাৰ আগমুহূৰ্তত প্ৰয়োজনীয় শব্দ কিছুমান বৈ যায় বা বানানৰ বিকৃতি ঘটে। ফলত মূল লিখনিটো বিকৃত ৰূপত প্ৰকাশ পায়।

সেইটো যাতে নঘটে তাৰ বাবে সদা সতৰ্ক দৃষ্টি ৰখাটো দৰকাৰ হৈ পৰে। সেইবাবে সেই মুহূৰ্তকেইটাত অভিজ্ঞ লোকৰ হতুৱাই বাৰে বাৰে ছপা হ'বলৈ ধৰা অৱস্থাতে মূল লিখনি সমূহৰ লগত মিলাই চাই ভুল- ত্ৰুটি সমূহ শুধৰাই ল'ব লাগে।

মুঠতে সম্পাদকৰ নৈপুণ্যতাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি একোখন আলোচনী বা গ্ৰন্থ, একোটা প্ৰচাৰ মাধ্যম- ইত্যাদিৰ মানদণ্ড নিৰ্দ্ধাৰিত হয়। সাহিত্য- সম্পাদকৰ পৰশ লাগি নবীন সাহিত্যিকৰ জন্ম হয়। নবীন (নতুন) সাহিত্যিকৰ সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত সম্পাদক একোজনৰ অৱিহণা তুলনাহীন। সজাগ আৰু দক্ষ সম্পাদক, যিজন সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ, অধ্যয়নশীল, গতিশীল, অহমিকাহীন- এনে প্ৰকৃতিৰ সাহিত্য সম্পাদক একোজনে নিজৰ অগোচৰে অসংখ্য সাহিত্যিকৰ সৃষ্টি কৰি থৈ যাব পাৰে; যিয়ে এটা সময়ত ভৱিষ্যতৰ দিক্ দৰ্শক ৰূপে থিয় দি সমাজ এখনক সত্য পথৰ সন্ধান দি আগবঢ়াই লৈ যাব পাৰে।

মহাবিদ্যালয়- আলোচনীৰ ক্ষেত্ৰত যিহেতু সম্পাদকজন অনভিজ্ঞ বা প্ৰায়ে অপৈণত প্ৰকৃতিৰ- সেয়েহে এই ক্ষেত্ৰ ত তত্বাৱধায়ক সকলৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম।

সোণসেৰীয়া কথা

জীৱনৰ এক উচ্চতম লক্ষ্য হিচাপে প্ৰতিজন লোকেই নিৰ্মল চৰিত্ৰৰ অধিকাৰী হ'বলৈ যত্ন কৰা দৰকাৰ। যথাযোগ্য উপায়েৰে ইয়াৰ অৰ্জন কৰিবলৈ কৰা প্ৰচেষ্টাই কৰ্মত আত্মনিয়োগ কৰাৰ বাবে উদ্দিপনা যোগায়। জীৱনত উচ্চমানদণ্ড অৰ্জন কৰিবলৈ যত্ন কৰাটো উচিত কথা। এনে মানদণ্ড হয়তো আমি সম্পূৰ্ণভাৱে আয়ত্ত কৰিব নোৱাৰিব পাৰো, সেইটো সুকীয়া কথা। ডিজৰেলীয়ে কৈছিল — 'যিযো ডেকা ল'ৰাই ওপৰলৈ নাচায় (অৰ্থাৎ উচ্চ অভিলাষ নকৰে।) সি তললৈ চাব (অৰ্থাৎ তাৰ ধ্যান-ধাৰণা নিম্নগামী হ'ব)। যিটো মন ওপৰলৈ উৰিব নোৱাৰে সি মাটিতেই লুতুৰি-পুতুৰি হৈ থাকিব লাগিব।'

ক'লা আৰু বগা

ড° হাবীবুৰ ৰহমান
সহযোগী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

আপোনাৰ গাৰ বৰণ ক'লা বুলি যেতিয়া কোনোবাই তুচ্ছ-তাচ্ছিল্য কৰিব তেতিয়া নিশ্চয় আপোনাৰ দুখ লাগিব। এনে অভিজ্ঞতা আন কাৰোবাৰ জীৱনত হৈছে নে নাই নাজানো। কিন্তু মই এনে দুৰ্ভাগ্যৰ সন্মুখীন হৈছোঁ।

মোৰ গাৰ বৰণ ক'লা। বহুতে মিঠা বৰণৰ বুলি কয়। মিঠাও যে এটা বৰণ হ'ব পাৰে, ভাবিলে আচৰিত লাগে। মা-দেউতা ক'লা আছিল। সেই সূত্ৰে ময়ো ক'লা। অৱশ্যে ক'লা হোৱা বাবে মোৰ বিশেষ আক্ষেপো নাই। কাৰণ গাৰ বৰণ ক'লা বা বগা হোৱাত মোৰ কোনো হাত নাই আৰু সেয়ে মোৰ কৰিবলগীয়াও একো নাই, আপত্তি কৰিবলগীয়াও নাই। আক্ষেপ কৰি কোনো লাভো নাই। মোৰ ক'লা বৰণটোক লৈ লগৰ লগৰীয়া বহুতেই নিষ্পাপ ধেমালিও কৰে। মই বেয়া নাপাওঁ। ডাঙৰ কথাটো হ'ল মই নিজেও নিজক লৈ ৰগৰ কৰি ৰস পাওঁ। মোৰ এজন বন্ধুৱে ৰগৰ কৰি মোক পাণ দোকানৰ সন্মুখত থিয় হৈ থাকিবলৈ মানা কৰে। কোনোবাই হেনো খুটি বুলি ভাবি চূণ মচিব। মোৰ ভাগিন এজনীয়ে মোৰ ছোৱালীজনীক মই বেছিকৈ কোচত নলবলৈ মামীয়েকক কয়। মই বেছিকৈ কোচত ল'লে তাইও ক'লী হ'ব বুলি ৰগৰ কৰে।

অৱশ্যে এনেধৰণৰ ধেমালি-ধুমুলা যে অকল মোৰ ক্ষেত্ৰতে হয়, নিশ্চয় তেনে নহয়। এনেধৰণৰ অভিজ্ঞতা মোৰ দৰে বহুতৰে আছে নিশ্চয়। কিন্তু গাৰ বৰণক লৈ যেতিয়া কোনোবাই কাৰোবাক নিন্দা কৰে, গালি পাৰে তেতিয়া দুখ লাগে। বিশেষকৈ আপোনজনে যেতিয়া গাৰ বৰণটোলৈ আঙুলি টোৱায়, তেতিয়া মনটোত বেছি আঘাত লাগে।

এই ধৰণৰ কথা-বাৰ্তাবোৰক মই কেতিয়াও গুৰুত্ব দিয়া মনত নপৰে। ইমান দিনে জানি আহিছিলোঁ, আন আন ৰঙৰ বা বৰণৰ নিচিনাকৈ ক'লাও এটা ৰংহে। ইয়াৰ বৈজ্ঞানিক তত্ত্ব দাঙি ধৰিব নোৱাৰিম যদিও ক'লা ৰঙে সূৰ্যৰ আটাইবোৰ ৰং শুহি লয় বাবে ই ক'লা বুলি সৰুতে বিজ্ঞানৰ পুথিত পঢ়া মনত পৰে। কিন্তু সৌ সিদিনা কিবা কথাত যেতিয়া মোৰ অতিকৈ আপোন এগৰাকীয়ে '*তোমাৰ ভিতৰে বাহিৰে ক'লা*' বুলি মোক ভৎৰ্সনা কৰিলে, মই মৰ্মাহত হ'লোঁ। মই ক'লা হোৱাত মোৰ কি দোষ,

বুজি নাপাওঁ। মোৰ গাৰ ৰংটো যদি মোক বাচি ল'বলৈ সুযোগ দিয়া হ'লহেঁতেন বা যদি মই নিজে সৃষ্টি কৰি লোৱাৰ সুযোগ পালোঁহেঁতেন বোধ কৰোঁ আন দহজনৰ লেখিয়াকৈ ময়ো সুন্দৰ ৰং এটাই বাচি ল'লোঁহেঁতেন। নিজকে ধুনীয়া দেখাবলৈ কাৰনো মন নাযায়? এটা কথা বুজি নাপাওঁ জগতৰ সকলো ধৰণৰ 'বেয়া' বুজাবলৈ ক'লা ৰংটোক কিয় বাছি লোৱা হ'ল?

সচৰাচৰ বগাৰ বিপৰীত হিচাপে ক'লা বা ক'লাৰ বিপৰীত শব্দ হিচাপে বগাক বুজোৱা দেখা যায়। ৰাতিৰ এন্ধাৰক বুজাবলৈ ক'লা আৰু দিনৰ পোহৰ বুজাবলৈ বগাৰ প্ৰয়োগ কৰা হয়। তেনেকৈ জ্ঞান, স্বচ্ছতা বা পৱিত্ৰতাক বুজাবলৈ বগা ৰং বুজোৱাৰ বিপৰীতে অজ্ঞানতা বুজাবলৈ ক'লা ৰং ব্যৱহাৰ কৰা হয়। সমাজত ক'লা ৰঙক লৈ বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰবাদ-পটন্তৰ, গীত-মাত, ধেমালি-ধুমুলা, ৰগৰ, কৌতুক আদিৰ প্ৰচলন দেখা যায়। ক'লা আৰু বগা প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা বা দম্পত্তিক 'ব্লেক এণ্ড হোৱাইট' বুলি ৰগৰ কৰা হয়। তেনেকৈ মানুহজন বাহিৰে ভিতৰে ক'লা, ক'লা মানুহৰ বাবে বেহেস্ত হাৰাম, কাউৰীয়ে ম'ৰাৰ পাখি পিন্ধা, কয়লা গাখীৰেৰে ধুলেও ক'লা হৈয়েই থাকে, মুখখন ক'লা পৰি গ'ল, মুখত ছাই সানিলে (ছাইৰ ৰং ক'লা), চৰিত্ৰত কালিমা সানিলে, কালু ড্ৰাইভাৰ, কালুৰ দোকান, কালা মাশান (গোৱালপৰীয়া দেশী ভাষাত প্ৰচলিত), বামুণৰ ক'লা আৰু ডোমৰ বগা অতি ভয়ানক, বুঢ়ি নজৰৰালে তেৰা মুহ কালা, মুহ কালা কৰ দিয়া আদি কথা সমাজত সদা প্ৰচলিত। কিন্তু আশ্চৰ্যজনক কথাটো হ'ল সকলো ক্ষেত্ৰতেই ক'লা ৰংটোৰে ঋণাত্মক দিশ এটাহে দাঙি ধৰা হৈছে বা সকলো ধৰণৰ কদৰ্যৰ প্ৰতীক হিচাপে ক'লা ৰংটোক লোৱা হৈছে। গালি-গালাজত ক'লা ৰং, তুচ্ছ-তাচ্ছিল্যত ক'লা ৰং, অভিশাপ, জগতৰ ভয়াবহতা, কুৎসিৎ কতা, বিভৎসতা, কুৰূচ ৰূপ আদি সকলোতে ক'লা ৰং। অসুৰ-দৈত্য-দানৱ, ডাকু, খুনী, অপৰাধী, খলনায়ক, ভুত-প্ৰেত আদি চৰিত্ৰ ফুটাই তুলিবলৈও ক'লা ৰঙৰ সহায় লোৱা হয়। বিয়াৰ বজাৰত ক'লী ছোৱালীৰ মূল্য বৰ এটা ভাল নহয়। অৱশ্যে ল'ৰাৰ ক্ষেত্ৰত কিছু শিথিলতা দেখিবলৈ পোৱা যায়। অসৎ উপায়েৰে উপাৰ্জন কৰা ধনক 'ক'লা ধন' বুলি কোৱা হয়। বিপৰীতে সৎ উপায়ে অৰ্জা ধন কিন্তু বগা হৈ থাকে। চিনেমা, থিয়েটাৰ আদি চাবলৈ নিয়ম বহিৰ্ভূতভাৱে লাভ কৰা টিকটৰ নাম হয় 'ব্লেক টিকট'। তেনেকৈ 'ব্লেক মাৰ্কেট', 'ব্লেক মেইল', 'ব্লেক লিষ্টেড' আদি আমাৰ সমাজত সদা-সৰ্বত্ৰ প্ৰচলিত শব্দ। চোৰ-ডকাইত আদি অপৰাধীয়ে মুখত ক'লা কাপোৰ বান্ধি অপৰাধ কাৰ্যত লিপ্ত হয়। ক'লা বে'জ বা কাপোৰ পৰিধান কৰি প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰা হয়। দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধাচাৰণ কৰি ক'লা দিৱস পালন কৰা হয়। ক'লা মেকুৰি চলন্ত গাড়ীৰ আগেৰে পাৰ হৈ গ'লে গাড়ীখন দুৰ্ঘটনাত পতিত হয় বুলি লোক-বিশ্বাস আছে। আনকি গাৰ ৰং ক'লা হোৱা বাবে স্বয়ং শ্ৰীকৃষ্ণই মাক যশোদাক অভিযোগ কৰিছে — '*ৰাধা কিঁউ গোৰী, মৈঁ কিউ কালা*' বুলি। এক কথাত সকলোবোৰ সৌন্দৰ্যৰ বিপৰীত বুজাবলৈ ক'লা ৰংটোকহে বাচি লোৱা হৈছে।

ক'লাক লৈ ৰস-ৰগৰৰ অন্ত নাই।

প্ৰেছাৰ কুকাৰে আঙ্গাৰ চৰুক 'মস্ত ক'লী' বুলি ঠাট্টা কৰে। উত্তৰত আঙ্গাৰ চৰুৱে কয়— 'যদি মই ক'লীয়েই তেন্তে মোলৈ চাই কিয় সুহুৰি বজাৱ?'

****

দুজন বন্ধু। দুয়োৰে গাৰ ৰং ক'লা। ইজনে সিজনৰ গাৰ ৰঙক লৈ ৰগৰ কৰে —

প্ৰথম বন্ধু ঃ তই যে ইমান ক'লা, মই তোৰ দাঁতকেইটাহে দেখোঁ।

দ্বিতীয় বন্ধু ঃ (উত্তৰত) তইতো মোৰ দাঁতকেইটা দেখা পাৱ। মইতো তোৰ মাতটোহে শুনো।

বহুত ক্ষেত্ৰত গাৰ ৰং ক'লা হোৱা বাবেই বহুতে গুণগত মৰ্যাদাৰ পৰাও বঞ্চিত হোৱাৰ উদাহৰণ জগতত বিৰল নহয়। 'মানুহজনী ক'লী হ'লেও বৰ সাদৰী।' বা 'মানুহজনী ক'লী হ'লেও আচাৰ-ব্যৱহাৰ ভাল।' নাইবা 'ক'লী হ'লে কি হ'ব, ইমান ধুনীয়া ৰান্ধিছে'— ইত্যাদি ধৰণৰ মন্তব্য কম-বেছি পৰিমাণে আমি আটাইয়ে শুনিবলৈ পাওঁ। তাৰ মানে বগীসকলহে সাদৰী হ'ব পাৰে, বগীসকলৰহে আচাৰ-ব্যৱহাৰ ভাল হ'ব পাৰে বা ভদ্ৰ হ'ব পাৰে। এই গৰাকীহে তাৰ ব্যতিক্ৰম। অৰ্থাৎ ক'লী মানুহগৰাকীক প্ৰসংশা কৰিবলৈ গৈ তুচ্ছ-তাচ্ছিল্যহে কৰা হ'ল। কয়লাক 'ব্লেক ডাইমণ্ড' বুলি কৈ কয়লাক মূল্যবান বুলি কোৱা হ'ল নে তাৰ দ্বাৰা হীৰাৰ প্ৰশংসা কৰা হ'ল ভালকৈ গমি চালেহে বুজিব পাৰি।

ক'লা-বগাৰ বিভেদ জগতৰ সৰ্বদেশৰ, সৰ্বকালৰ। পাশ্চাত্য দেশবিলাকত কৃষ্ণাঙ্গ-শ্বেতাঙ্গৰ মাজত সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক বিভেদ সৰ্বজন বিদিত। গান্ধীজী ক'লা আছিল বুলিয়েই চলন্ত গাড়ীৰ পৰা গতিয়াই পেলাই দিয়া হৈছিল। দৰাচলতে আমাৰ দেশৰ সকলো লোকেই কৃষ্ণাঙ্গৰ শাৰীত পৰে যদিও আমিও ক'লা-বগা ব্যাধিৰ পৰা মুক্ত নহয়। ব্ৰিটিছসকলে আমাক 'black Indian' বুলি তাচ্ছিল্য কৰা কথা কোনে

নাজানে?

ভিন ভিন ৰঙক ভিন ভিন ভাবাবেগৰ প্ৰতীক হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। যেনে— ৰঙা ৰং বিপদৰ প্ৰতীক, বগা ৰং শান্তি আৰু পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতীক, সেউজীয়া প্ৰেমৰ প্ৰতীক ইত্যাদি। কিন্তু ক'লা ৰং দুখ-বেদনাৰ প্ৰতীক। সেয়ে আমি ক'লা 'বেজ' পৰিধান কৰি শোক প্ৰকাশ কৰোঁ, বিভিন্ন দাবী পূৰণৰ বাবে ক'লা 'বেজ' পৰিধান কৰি প্ৰতিবাদ কৰোঁ। ক'লা ৰং কোনো ধনাত্মক দিশৰ প্ৰতীক নহয় বাবেই বোধহয় আমাৰ জাতীয় পতাকাত এই ৰংটো পৰিহাৰ কৰা হৈছে।

কিন্তু প্ৰশ্ন হয় ক'লাতো জানো সৌন্দৰ্য ফুটি নুঠে? কৃষ্ণওতো ক'লা আছিল। কালা, কালাচান, শ্যাম কালা, কালীয়া, কলীয়া কানাই আদি বিভিন্ন নামেৰে জানো কৃষ্ণক মতা নহয়? তেনেকৈ মাতোতেতো কৃষ্ণৰ প্ৰতি ভক্তি কমি নাযায়। আমি সকলোৱে জানো ৰামচন্দ্ৰ শ্যাম বৰণীয়া আৰু মা কালীৰ ৰং একেবাৰে ক'লা। নেলচন মেণ্ডেলা, মহাত্মা গান্ধী জানো ক'লা নাছিল? ক'লা ৰঙে জানো আব্দুল কালামৰ সৌন্দৰ্য হানি কৰিব পাৰিছে?

ক'লা ৰঙৰো সুকীয়া সৌন্দৰ্য আছে— *কালো যদি এতোই মন্দ,মাথাৰ চুল পাকলে কেন কান্দ?* বগা-চৰ্মৰোগ হ'লেচোন স্বাভাৱিক ৰং ঘূৰাই পাবলৈ চিকিৎসাৰ নামত কিমান ধন খৰচ কৰা হয়; সি ক'লা বা বগা যি বৰণৰেই লোক নহওক কিয়।

অলপতে দূৰদৰ্শনত বাতৰি এটা চাই আচৰিত নহৈ নোৱাৰিলোঁ। ব্ৰিটেইন এজনী গাভৰু ছোৱালীয়ে ক'লী হ'বলৈ গাত নিতৌ ক'লা ৰঙৰ কিবা এবিধ ৰাসায়নিক পদাৰ্থ সানে। আনকি তেওঁ গাত ক'লা ৰং সনাৰ পিছত বৈদ্যুতিক তাপো লয়। তাৰ বাবে নিজৰ কোঠাত যাৱতীয় ব্যৱস্থা কৰি লৈছে। এইটো আকৌ কেনে ধৰণৰ চখ? ইমান দিনে ক'লা মানুহে বগা হ'বলৈ যত্ন কৰা শুনি বা দেখি আহিছোঁ। ক'লা ছাল বগা কৰাৰ বাবে বজাৰত কিমান ধৰণৰ প্ৰসাধন ওলাইছে তাল লেখ-জোখ নাই। দূৰ দৰ্শন, অনাতাঁৰ, বাতৰি কাকতকে আদি কৰি পোষ্টাৰ, বেনাৰ, হৰ্ডিং আদিত কিমান যে বিজ্ঞাপন পোৱা যায় কোনে হিচাপ ৰাখে?

আচলতে প্ৰকৃতিগতভাবে গাৰ বৰণ ক'লা বা বগা। এইবোৰ অনৰ্থক কথা ভাবি সময় নষ্ট কৰি কি লাভ? এনে ধৰণৰ চিন্তাই নিশ্চয় সমাজৰ একো উপকাৰ সাধন নকৰে। তাতকৈ মনটো চাফা কৰি ৰাখিব পাৰিলেই ভাল। কথাতে কয় নহয়—ৰূপে কি কৰে, গুণেহে সংসাৰ তৰে। ক'লা-বগা এইবোৰ ৰংহে। তাকে লৈ গৰ্ব-অহঙ্কাৰ বা তুচ্ছ-তাচ্ছিল্য কৰাৰ একো অৰ্থ থাকিব নোৱাৰে বুলি কালিৰাম মেধিয়ে তেওঁৰ 'গৌৰৱ' নামৰ পাঠটোৰ জৰিয়তে কেতিয়াবাই কৈছে।

সোণসেৰীয়া কথা

কি কৰিব লাগে সেই কথাটো আনক কোৱাটোৱেই যথেষ্ট নহয়, কামৰ যোগেদি নিজে তাক কৰি দেখুওৱাটোহে ঘাই কথা। বৰ বৰ কথাৰ ফুলজাৰি মৰা বা উচ্চ আদৰ্শৰ ঢোল বজোৱাজনেই যে আটাইতকৈ কৰ্মদক্ষ আৰু পৰহিতকাৰী লোক তেনে নহয়। যি নিজৰ কামেৰে নিজৰ কথা প্ৰমাণ কৰিব পাৰে তেওঁহে এই সন্মানৰ অধিকাৰী। সমাজৰ তেনেই নিম্নস্তৰত থাকিলেও, আন্তৰিকতাপূৰ্ণ লোক এজন লোক কৰ্মদক্ষ হয়, তেন্তে তেওঁ নিজৰ কৰ্মৰ দ্বাৰাই আনৰ বেলিকাও সৎ কাৰ্যৰ বাবে অনুপ্ৰেৰণা যোগায়। সমাজত তেওঁৰ প্ৰকৃত যি স্থান তদনুসাৰেহে যে এই অনুপ্ৰেৰণা হ'ব তেনে নহয়; সমাজত তেওঁৰ স্থানৰ তুলনাত তেওঁ দিয়া অনুপ্ৰেৰণা বহুত বেছি হ'বও পাৰে।

নাট্যশাস্ত্ৰৰ দৃষ্টিৰে ৰুক্মিণীহৰণ নাটৰ গঠনমূলক বিন্যাস

মানস প্ৰতীম নেওগ
মুৰব্বী অধ্যাপক, অভিনয় বিভাগ

খ্ৰীষ্টিয় পঞ্চদশ শতিকাৰ দ্বিতীয়ভাগত, অসমৰ বৈষ্ণৱ আন্দোলনৰ কাণ্ডাৰী মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ দ্বাৰা প্ৰৱৰ্তিত ধৰ্মীয় তথা জনপ্ৰিয় মনোৰঞ্জনৰ মাধ্যম অংকীয়া ভাওনাই হ'ল অসমীয়া নাট্য ইতিহাসৰ প্ৰথম নিদৰ্শন। তাৰ আগতে প্ৰাচীন কামৰূপৰ কোনো কোনো বিদ্যোৎসাহী আৰু কলাপ্ৰেমী ৰজাৰ ৰাজসভাত নৃত্য, গীত, অভিনয়ৰ অনুশীলন হৈছিল বুলি জনা যায় যদিও সেই সমূহৰ কোনো নিদৰ্শন পোৱা নাযায়। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ আদৰ্শকে সৰোগত কৰি মাধৱদেৱেও ৰচনা কৰি থৈ গৈছে কেইবাখনো নাট। গুৰু দুজনাৰ দ্বাৰা ৰচিত নাট সমূহৰ লিখিত পাঠক অংকীয়া নাট আৰু সেই পাঠসমূহৰ নাট্য প্ৰদৰ্শনক অংকীয়া ভাওনা বুলি কোৱা হয়। সম্ভৱতঃ, ভাৰতৰ বিভিন্ন প্ৰাদেশিক ভাষাত ৰচিত পূৰ্ণাঙ্গ নাটকৰ ভিতৰত অঙ্কীয়া নাটকৰ ঐতিহ্যই সকলোতকৈ পুৰণি।

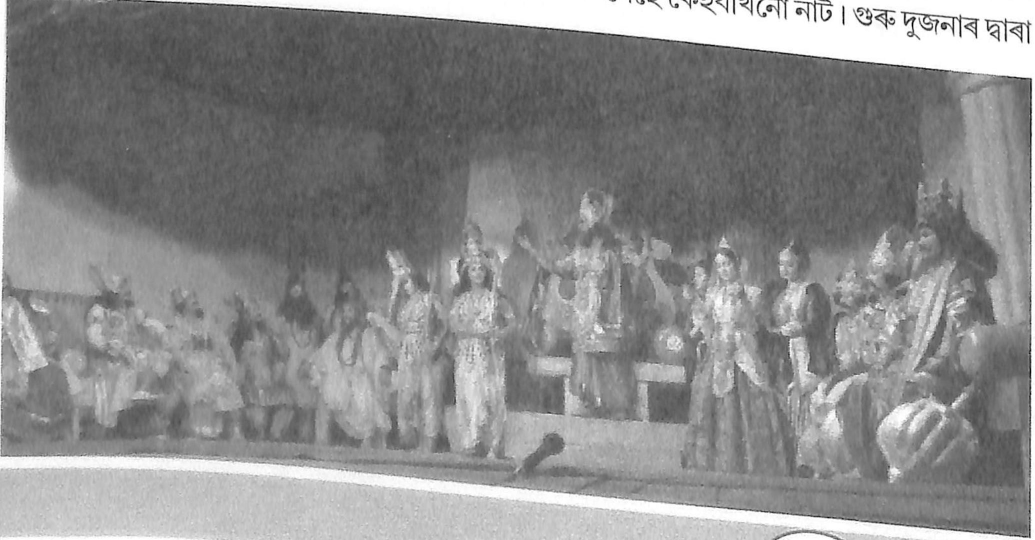

অঙ্কীয়া নাট আৰু ভাওনাৰ উৎস বিচাৰি ভিন্ন জনে ভিন্ন মত প্ৰকাশ কৰি আহিছে। যদিও এই সম্পৰ্কত আজিকোপতি এক নিৰ্দ্দিষ্ট সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব পৰা হোৱা নাই তথাপিও বিজ্ঞ সমাজে একেমুখে স্বীকাৰ কৰে যে অঙ্কীয়া নাটৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰতবৰ্ষৰ নাট্য পৰম্পৰাৰ মূল ভেটি নাট্যশাস্ত্ৰৰ প্ৰভাৱ সুস্পষ্ট। অঙ্কীয়া ভাওনাৰ সূত্ৰধাৰৰ উপৰিও 'পূৰ্বৰঙ্গ' (আমাৰ 'ধেমালি'), 'নান্দী', 'প্ৰৰোচনা', 'প্ৰস্তাৱনা', 'ভৰত বাক্য'ৰ অনুৰূপ 'মুক্তি-মঙ্গল ভটিমা' আদি বিভিন্ন দিশত নাট্যশাস্ত্ৰৰ নীতি-নিয়ম বহুপৰিমাণে মানি চলা হয়। অঙ্কীয়া নাটত এটাই মাত্ৰ অংক থাকিলেও তাত নাট্যশাস্ত্ৰত বৰ্ণিত 'কাৰ্য্যঅৱস্থা বা অৱস্থা' (নাটকীয় ঘটনাৰ স্তৰ), 'সন্ধি' (বিভিন্ন নাটকীয় ঘটনা বা পৰিস্থিতিৰ সংযোজনক)

আৰু 'অঙ্ক' বিভাজনৰ সম্পূৰ্ণ অৱকাশ আছে। ভক্তিৰস প্ৰধান হ'লেও নাটসমূহত নাট্যশাস্ত্ৰৰ 'নৱৰস'ৰ সকলোবোৰ ৰসেই কম বেছি পৰিমাণে আছে। সেইদৰে, অঙ্কীয়া নাটৰ নায়ক-নায়িকাও সংস্কৃত নাট্য-তত্ত্বত আলোচিত 'নায়ক-ভেদে' আৰু 'নায়িকা-ভেদে' (নায়ক আৰু নায়িকাৰ শ্ৰেণী বিচাৰ) ৰ বিভিন্ন ভাগ-বিভাগৰ ভিতৰতে পৰে।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ দ্বাৰা ৰচিত এখন অন্যতম নাট হ'ল 'ৰুক্মিণী হৰণ'। এই নাট খন, নাট হিচাপে যে সকলো দিশৰ পৰা পূৰ্ণাঙ্গ সেই কথাত কোনো দ্বিমত নাই। গতিকে নাট্যশাস্ত্ৰৰ দৃষ্টিৰে ৰুক্মিণী হৰণ নাট খনিৰ এটি চমু আলোচনা কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল। এই আলোচনাত নাটৰ প্ৰদৰ্শন অৰ্থাৎ ভাওনাৰ আলোচনা নকৰি কেৱল নাটৰ ওপৰতহে গুৰুত্ব দিয়া হৈছে।

কোনো এক নাট্যৰচনাৰ মূল বিষয়বস্তু বা কথাবস্তু বুজাবৰ বাবে নাট্যশাস্ত্ৰৰ প্ৰণেতা ভৰতমুণিয়ে *"ইতিবৃত্ত"* শব্দৰ ব্যৱহাৰ কৰিছে। আৰু ইতিবৃত্তক এখনি নাটৰ *"শৰীৰ"* বুলি অভিহিত কৰিছে। এখনি নাটত, নাটখনিৰ নায়কে বা নায়কৰ হৈ তেওঁৰ সহযোগীয়ে নায়কৰ ইপ্সিত ফল অৰ্জনৰ বাবে কৰা বিভিন্ন কাৰ্য-কলাপৰ কাহিনীয়েই হ'ল নাটখনিৰ ইতিবৃত্ত। নাট্যকাৰে ক'ব খোজা মূল বক্তব্যও সম্পৰ্কিত হয় নাটকত প্ৰদৰ্শিত নেতা বা নায়কৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত ফলৰ লগত। ফল- যাক পাবৰ বাবে নায়ক বা নেতাই আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰে বা যাক নাট্যকাৰে নায়কৰ সফলতা প্ৰদৰ্শনৰ বাবে নাট্য ৰচনাত নিয়োজিত কৰে, মানৱ জীৱনৰ চাৰি পুৰুষাৰ্থৰে সম্পৰ্কিত যিকোনো হ'ব পাৰে এই ফল। ইতিবৃত্ত বা শৰীৰ ৰচনা বা গাঁঠনি সম্পৰ্কে ভাৰতমুণিয়ে নাট্যশাস্ত্ৰত বিশদভাৱে আলোচনা কৰিছে। নাট্য-গাঁঠনিৰ বাবে ভৰতমুনিয়ে যি ভাগ-বিভাগৰ বৰ্ণনা কৰিছে সেইসমূহ নাটৰ গঠনমূলক বিন্যাস বা বিশ্লেষণৰ বাবেও ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি। নাট্যশাস্ত্ৰত নাট্য-গাঁঠনিৰ সম্পৰ্কত যদিও ভাগ বিভাগৰ এক বিশাল শ্ৰেণী-বিভাজনৰ বিশদ আলোচনা কৰা হৈছে, আমাৰ এই চমু আলোচনাত কেৱল এক অন্যতম শ্ৰেণী কাৰ্যঅৱস্থা বা অৱস্থাৰ বিভিন্ন বিভাগৰ পৰিচয় দাঙি ধৰি সেইসমূহৰ আধাৰত ৰুক্মিণী হৰণ নাটৰ এটি আলোচনা দাঙি ধৰা হ'ল।

ভৰতমুনিৰ মতে নেতা বা নায়কৰ আকাংক্ষিত ফলপ্ৰাপ্তি বা ইপ্সিত লক্ষ্য সিদ্ধিয়েই নাট্যৰচনাৰ বিষয়বস্তুৰ মূল। সেয়েহে ভৰতমুনিয়ে কৈছে যে নাট্যৰচনা এনেদৰে কৰিব লাগে যাতে এটা সু-সংবদ্ধ কহিনীত লক্ষ্যবস্তু আৰ্জণৰ বাবে পাঁচ প্ৰকাৰৰ কাৰ্যকৰী প্ৰক্ৰিয়া বা স্তৰ নিহিত হৈ থাকে। সেই প্ৰক্ৰিয়াসমূহ হ'ল -

ক) *প্ৰাৰম্ভ* অৰ্থাৎ আৰম্ভণি

খ) *প্ৰযত্ন* অৰ্থাৎ প্ৰয়াস

গ) *প্ৰাপ্তিসম্ভৱ* অৰ্থাৎ ফলপ্ৰাপ্তিৰ সম্ভাৱণীয়তা

ঘ) *নিয়তঃ ফলপ্ৰাপ্তি* অৰ্থাৎ ফলপ্ৰাপ্তিৰ বাবে উৎকণ্ঠা আৰু

ঙ) *ফলযোগ* অৰ্থাৎ ফল অৰ্জনেৰে সম্পূৰ্ণতা লাভ

এতিয়া চোৱা যাওক নাট্যশাস্ত্ৰত বৰ্ণিত নাট বিন্যাসৰ এই বিভাগসমূহ গুৰুজনাৰ ৰুক্মিণী হৰণ নাটতনো কিদৰে বিদ্যমান আছে, নে নাই।

(ক) প্ৰাৰম্ভ ঃ

প্ৰাৰম্ভ হ'ল নাটৰ কথাবস্তুৰ নাটনি আৰু আৰোহণৰ প্ৰথম স্তৰ। ইয়াতে ৰোপন কৰা হয় নাট্যকাহিনীৰ বীজ ভৰতমুনিৰ মতে যেতিয়া ফলপ্ৰাপ্তি বা কোনো এক ফল আৰ্জন কৰাৰ বাবে নায়কৰ মনত সৃষ্টি হোৱা আকাংক্ষা বা ইচ্ছাৰ বৰ্হিপ্ৰকাশ হয় আৰু লগতে দৰ্শকৰ মনত উৎসুকতা বা কৌতুহলৰ সৃষ্টি হয় সেয়াই হ'ল সেই নাট্যৰচনাৰ বিধিবৎ আৰম্ভণি বা প্ৰাৰম্ভ। নাটকীয় ঘটনাপ্ৰবাহৰ এই আৰম্ভণি কৰা হয় নায়কৰ আকাংক্ষিত ফল বা লক্ষ্য আৰু সেই লক্ষ্যপ্ৰাপ্তিৰ বাবে ল'বলগীয়া প্ৰথম পৰ্যায়ৰ উপায়ৰ এক স্পষ্ট আভাসৰ দ্বাৰা। এই নাটকত আৰম্ভণিৰ ইংগিত বহু প্ৰকাৰে আহিব পাৰে। স্বয়ং নায়কৰ দ্বাৰা, তেওঁৰ মন্ত্ৰী বা সহযোগীৰ দ্বাৰা, নায়িকা, নায়কৰ প্ৰতিপক্ষ বা প্ৰতিনায়ক কেতিয়াবা দৈৱযোগে সংঘটিত কোনো ঘটনাৰ যোগেদিও আহিব পাৰে নাট্য আৰম্ভণিৰ এই ইংগিত।

ৰুক্মিণী হৰণ নাটৰ বিধিবৎ আৰম্ভণি বা প্ৰাৰম্ভ কোনো চৰিত্ৰৰ সংলাপৰ দ্বাৰা নহৈ সূত্ৰৰ বৰ্ণনাৰ দ্বাৰা হৈছে বুলিব পাৰি। নাটৰ আৰম্ভণিতে কুণ্ডিল নগৰীৰ পৰা অহা সুৰভি ভাটে কৃষ্ণৰ আগত ৰুক্মিণীৰ ৰূপ লাবণ্য বৰ্ণনা কৰাৰ পিছত ৰুক্মিণীৰ প্ৰতি প্ৰেমাসক্ত হৈ তেওঁক লাভ কৰাৰ ইচ্ছা জাগ্ৰত হোৱা তেওঁৰেই চিন্তাত নিমগ্ন হৈ থকাৰ যি মানসিক অৱস্থা সেয়া প্ৰকাশ পাইছে সূত্ৰৰ দুটি বৰ্ণনা আৰু এটি গীতৰ মাজেৰে। অৰ্থাৎ

"সূত্ৰ।। ভিক্ষুক মুখে ৰুক্মিণীক ৰূপ গুণ শুনিয়ে শ্ৰীকৃষ্ণ আন চিন্তা সব চোড়ি ৰাত্ৰি দিৱসে ৰুক্মিণীকমাত্ৰ ধ্যান কয়ে ৰহল যৈচে তা দেখহ শুনহ নিৰন্তৰে হৰি বোল হৰি বোল।।

গীত

ধ্ৰুং ।। প্ৰিয়াকেৰি কাহিনী শুনিয়ে মুৰাৰি।

বিৰহ দহনু চিত্ত আকুল কিঞ্চিত

মানস মদন বিগাৰি ।।...

সূত্ৰ ।। ওহি প্ৰকাৰে শ্ৰীকৃষ্ণ প্ৰিয়াক বিৰহানলে আকুল হুয়া হাঁ ৰুক্মিণী হাঁ ৰুক্মিণী মাত্ৰ বাক্য ফোকাৰি কহুঁ ৰুক্মিণীময় মাত্ৰ দেখিয়ে সৰ্বথা ৰহল ... ."

ওপৰোক্ত এই সূত্ৰৰ কথা আৰু গীতেই এই নাটৰ প্ৰাৰম্ভ সূচায় বুলিব পাৰি।

(খ) প্ৰযত্ন ঃ

প্ৰযত্ন বা প্ৰয়াস হ'ল দ্বিতীয় অৱস্থা আৰু ই নায়কৰ সেই মানসিক স্থিতিৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰে য'ত তেওঁ দেখা পায় যে সঠিক পথ বা উপায় ব্যৱহাৰৰ অবিহনে তেওঁৰ আকাংক্ষিত ফল লাভ কৰা সম্ভৱ নহয়। তেওঁ অতিশয় ব্যগ্ৰতাৰে সেই উপায় বিচাৰি উলিয়াই ব্যৱহাৰ কৰাৰ বাবে বিবেচনা কৰে আৰু তাৰ অনুসন্ধান কৰে। এইখিনি কৰাৰ বাবে নায়কৰ দ্বাৰা কোনো প্ৰয়াসেই এই অৱস্থাৰ মূল। নাট্যৰচনাত নায়কৰ এনেধৰণৰ মানসিক অৱস্থা আৰু ভাৱনাৰ ইংগিত তেওঁৰ কোনো উক্তি বা সংলাপৰ দ্বাৰা দিয়া হয় বা কেতিয়াবা আন চৰিত্ৰইও এই কথা প্ৰকাশ কৰিব পাৰে।

প্ৰযত্ন সাধাৰণতে নায়ক বা নায়কৰ সহযোগীয়ে কৰা দেখা যায় যদিও ৰুক্মিণী হৰণ নাটত প্ৰযত্ন নাটকৰ ফালৰ পৰা নহৈ প্ৰথমে নায়িকাৰ ফালৰ পৰাহে হোৱা দেখা যায়। ককায়েক ৰুক্মীৰ কথামতে সয়ম্বৰৰ আয়োজন কৰি শিশুপাল ৰজাক মাতি অনাৰ খবৰ পাই কৃষ্ণ লাভৰ আশা নেদেখি প্ৰথম ৰুক্মিণী দুখত বিহ্বল হৈ পৰে যদিও নায়ক নায়িকা দুয়োৰে ইপ্সিত ফল লাভ অৰ্থাৎ দুয়োৰে মিলন সম্ভৱ হ'বৰ বাবে ৰুক্মিণীয়ে বেদনিধিক মাতি আনি দ্বাৰকালৈ পঠোৱা কাৰ্যই প্ৰযত্নৰেই আভাস দিয়ে। সেইদৰে বেদনিধিৰ মুখে সকলো কথা শুনি অলপো পলম নকৰি কৃষ্ণই কুণ্ডিল অভিমুখে যাত্ৰা কৰা কাৰ্য্যকো প্ৰযত্নই বুলিব পাৰি। কাৰণ এই প্ৰয়াসৰ বাবে হে পিছত ফলপ্ৰাপ্তি সম্ভৱ হৈ উঠে।

(গ) প্ৰাপ্তিসম্ভৱ ঃ

প্ৰাপ্তিসম্ভৱ বা ফলপ্ৰাপ্তিৰ সম্ভাৱনীয়তা হ'ল তৃতীয় কাৰ্য্যঅৱস্থা। যেতিয়া ফলপ্ৰাপ্তিৰ বাবে কোনো এক সুনিৰ্দিষ্ট উপায় সন্মুখত থাকে আৰু ব্যৱহাৰো কৰা হয় আৰু ইপ্সিত ফল লাভৰ এক আশাৰ ৰেঙণি দেখা যায় তেতিয়া সৃষ্টি হয় এই তৃতীয় অৱস্থাৰ। অৱশ্যে ফল লাভ কৰাতো এতিয়াও নিশ্চিত হোৱা নাই, সি এক সম্ভাৱনা ৰূপেহে ধৰা দিয়ে এই পৰ্য্যায়ত। এনে এক অৱস্থাকে কোৱা হয় প্ৰাপ্তিসম্ভৱ।

বেদনিধিয়ে যেতিয়া গৈ ৰুক্মিণীক কৃষ্ণই নগৰীত প্ৰৱেশ কৰাৰ বাতৰি দিয়ে তেতিয়াই কাহিনী বিকাশৰ তৃতীয় স্তৰ অৰ্থাৎ প্ৰাপ্তিসম্ভৱৰ সূচনা হয় বুলিব পাৰি।

"বেদনিধি বোল।। হে ৰাজনন্দিনী, তুহু চিৰঞ্জীৱ চিৰঞ্জীৱ- তোহাক প্ৰয়োজন সব সাধলোঁ।। সে যদুনন্দন তোহাক নিমিত্ত অন্ন পান সব চড়ল - নিশি নিদ্ৰা কৰত নাহি ঃ হে মাতা, কৃষ্ণক দুখ কি কহব ঃ কেৱল তোহাক মাত্ৰ ধিয়ান কয় ৰহ ঃ অব ওহি নগৰ প্ৰৱেশ কয়ল ঃ তোহো সত্বৰে দৃঢ় হুয়া ৰহ- সব মনোৰথ আজু শ্ৰীকৃষ্ণ পূৰব ।।"

এই সময়ত নায়ক শ্ৰীকৃষ্ণৰ সন্মুখত ফলপ্ৰাপ্তিৰ বাবে সুনিৰ্দিষ্ট উপায় আছে। সেই উপায় অৱলম্বনৰ ক্ষেত্ৰত নায়ক আগবাঢ়িও গৈছে। সেয়েহে তেওঁৰ ইপ্সিত ফল লাভৰ আশাৰ ৰেঙণি দেখা পোৱা গৈছে।

(ঘ) নিয়তঃ ফলপ্ৰাপ্তি ঃ

নিয়তঃ ফলপ্ৰাপ্তি বা আৰ্জিত ফল নিৰূপণ নাটকীয় ঘটনাপ্ৰবাহৰ আৰোহণৰ চতুৰ্থ স্তৰ। ইয়াত লক্ষ্য- প্ৰাপ্তিৰ পথ সুগম কৰিবৰ বাবে সকলোবোৰ সহযোগী আৰু সহায়কাৰী কাৰক আৰু বাটত দেখা দিয়া বাধা- বিঘিনি আঁতৰ কৰাৰ সুফল; আৰম্ভণিৰে পৰা প্ৰয়োগ কৰা ফল লাভৰ মূখ্য উপায় বা মাধ্যমক অধিক প্ৰভাৱশালী কৰাৰ হেতু একত্ৰিত হয়। পৰিণতিস্বৰূপে, আকাংক্ষিত সেই বিশেষ ফল নিৰূপিত বা নিয়ন্ত্ৰণাধীন হয়। ফলপ্ৰাপ্তি নিশ্চিত বা নিচেই কাষত। যেতিয়া ঘটনাপ্ৰবাহত এনে অনুভূতিৰ সৃষ্টি হয় তেতিয়া সিয়েই হয় এই নিয়তঃ ফলপ্ৰাপ্তি বা নিয়তাপ্তি কাৰ্য্যঅৱস্থাৰ সূচক।

ৰুক্মিণী হৰণ নাটত ৰুক্মিণীয়ে ভৱানী মন্দিৰৰ পৰা ওলাই ৰাজসভালৈ যাওঁতেই কৃষ্ণই অলপো বিলম্ব নকৰি তেওঁক হৰণ কৰি লৈ যোৱাৰ যি ঘটনা প্ৰবাহ সেয়াই নিয়তঃ ফলপ্ৰাপ্তিৰ স্তৰ বুলিব পাৰি।

"সূত্ৰ।। ... ... শ্ৰীকৃষ্ণ তত্তকালে উঠিকহোঁ ৰাজসভামধ্যে হন্তে ৰুক্মিণীক হৰি লৈয়া আপুন সমীপ কয়ল।। যৈচন মৃগ যুথ মধ্য হন্তে সিংহে নিজে ভাগ লৈয়া যায় তদ্ধৎ কুমাৰীকা হাতে ধৰিয়ে আপুন ৰথে তুলিয়া ৰুক্মিণী সহতে শ্ৰীকৃষ্ণ যৈচে লীলায়ে চলল আহে লোক ঃ তা দেখহ শুনহ নিৰন্তৰে হৰিবোল হৰিবোল।।"

আগতে নায়ক আৰু নায়িকাই কৰা সকলো প্ৰয়াসৰ ফলস্বৰূপে এই সময়ত আকাংক্ষিত ফল লাভৰ পথ সুগম হৈ পৰিল। ইয়াতে ফল লাভ হোৱা যেন অনুভূত হ'লেও প্ৰকৃততে ফল লাভ কিছুসময়ৰ পিছতহে হ'ব।

(ঙ) ফলযোগ ঃ

ফলযোগ বা ইপ্সিত ফল লাভৰ সম্পন্নতা হ'ল নাট্যৰচনাৰ পঞ্চম তথা অন্তিম স্তৰ। ইয়াত নায়কে তেওঁৰ আকাংক্ষিত, পাবলৈ ইচ্ছা কৰা ফল লাভ কৰে। নায়কে যি ফল লাভ কৰে তাৰ স্বৰূপ হয় পূৰ্ণাঙ্গ। এক সম্পূৰ্ণ সাফল্যতা যি নাট্যাভিনয়ৰ বা নাট্যৰচনাৰ বিধিবৎ সমাপন কৰিব পাৰে। নাটকীয় ফল বা সাফল্য সম্পৰ্কে কোৱা হয় যে; স্বৰ্গলাভ, ধৰ্মীয় কাৰ্যৰ দ্বাৰা আৰ্জিত ফল আদি মানৱ জীৱনৰ শেষ অৱস্থাত বা মৃত্যুৰ পিছত লাভ হয় সেয়েহে তেনে ফল নহৈ নাটকীয় ঘটনাৰ ফল প্ৰত্যক্ষ, মূৰ্ত, বাস্তৱ আৰু তাৎক্ষণিক হোৱা উচিত। নিঃসন্দেহে, দৰ্শকৰ সন্তুষ্টিৰ বাবেই এনে ফল প্ৰদৰ্শনৰ কথা কোৱা হয়। কিয়নো নাট্যাভিনয় উপভোগ কৰাৰ সময়ত নিশ্চিতভাৱে এজন দৰ্শকে নাটখনিৰ এটি সন্তোষজনক আৰু মিলনাত্মক সমাপ্তি হোৱাতোৱেই বিচাৰিব।

শিশুপাল প্ৰভৃতি ৰজাসকলক পৰাস্ত কৰাৰ পিছত যাত্ৰা পথত বাধা দিয়া ৰুক্মীক শাস্তি প্ৰদান কৰি ফলপ্ৰাপ্তিৰ পথ নিষ্কণ্টক কৰোতেই ৰুক্মিণী হৰণ নাটৰ প্ৰকৃত ফলযোগৰ স্তৰৰ সূচনা হৈছে। ইয়াৰ পিছত নায়কৰ মূল উদ্দেশ্য নায়িকাৰ সৈতে মিলন কোনো বাধা নোহোৱাকৈ সম্ভৱ হৈছে। আনহাতে এই স্তৰতে নাট্যকাৰৰো উদ্দেশ্য সিদ্ধি হোৱা দেখা পোৱা যায় কিয়নো, মনোৰঞ্জনৰ মাধ্যমেৰে, ভগৱান কৃষ্ণৰ মহিমাৰ প্ৰচাৰেৰে তেওঁৰ প্ৰতি দৰ্শক-জনগনৰ মাজত ভক্তিভাৱ জাগ্ৰত কৰাই সকলো অংকীয়া নাট ৰচনাৰ অন্যতম মূল উদ্দেশ্য।

"সূত্ৰ।। ... ... আহে লোক দেখু দেখু = যে হৰিক দ্ৰোহ কৰয় হৰিগুণ নাম লৈতে নিন্দা কৰয় সোহি পাপীক ওহি অৱস্থা দেখহ = জানি হৰি ভকতক নিন্দা ছোড়ি হৰিবোল হৰিবোল।।"

কৃষ্ণভক্তিৰ মহিমা প্ৰকাশৰ লগতে হৰি ভকতিৰ নিন্দুকৰ অৱস্থাৰ বৰ্ণনেৰে দৰ্শকক কৃষ্ণ ভকতিৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰাৰ যি প্ৰয়াস সেয়াও নাটখনিৰ এই স্তৰতে সফল হৈছে বুলিব পাৰি।

যিহেতু, মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ গুৰুজনাই কৃষ্ণভক্তি মাহাত্ম্যৰ গুণানুকীৰ্তনেৰে বৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ মূল উদ্দেশ্য আগত ৰাখিয়েই অংকীয়া নাট সমূহ ৰচনা কৰিছিল বুলি অনুমান কৰা হয় সেয়েহে সততে এই নাটসমূহৰ আলোচনা এক ধৰ্মীয় আওতাৰ ভিতৰতে কৰা হোৱা দেখা যায়। কিন্তু প্ৰকৃততে, ধৰ্ম বা ভক্তি প্ৰসংগক একাষৰীয়া কৰি কেৱল নাট্য-ৰচনা বা নাট্য সাহিত্যৰূপে আলোচনা কৰিলেও এই নাটসমূহে এক উচ্চস্তৰত অৱস্থান কৰে যাক ভাৰতীয় নাট্য তত্ত্বইয়ো স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে। ওপৰত নাট্যশাস্ত্ৰৰ আধাৰত কৰি অহা ৰুক্মিণী হৰণ নাটৰ চমু আলোচনাই এই কথাকেই প্ৰতিপন্ন কৰে।

●

সোণসেৰীয়া কথা

সন্ত কবীৰে তেওঁৰ শিষ্যসকলৰ লগত সন্ধিয়া পৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ বহে। সেই সময়ত এদল দুৰ্বৃত্তই প্ৰাৰ্থনাস্থলীলৈ আহি চিঞৰ-বাখৰ কৰি তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাত ব্যাঘাত জন্মাবলৈ চেষ্টা কৰে। এই ঘটনা চলি থাকে দিনৰ পিছত দিন ধৰি। শান্ত, ধীৰ আৰু ঋজু ভংগীত কবীৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ বহে। চকু দুটা মুদি তেওঁ বাহিৰৰ জগতখন অদৃশ্য কৰি লয়। বাহিৰৰ কোনো শব্দ যাতে তেওঁৰ মনত সোমাব নোৱাৰে তাৰো ব্যৱস্থা তেওঁ কৰি লয়। প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ সময়ত তেওঁৰ বাহ্য জ্ঞান লুপ্ত হয়।

এদিন শিষ্যকেইজনে তেওঁক ক'লে — দুৰ্বৃত্তৰ অত্যাচাৰে আমাৰ সহ্যৰ সীমা অতিক্ৰম কৰি গৈছে। আপুনি এইবোৰ কেনেকৈ সহ্য কৰি আছে?

কবীৰে শান্তভাৱে সুধিলে — কিহৰ অত্যাচাৰৰ কথা কৈছা?

শিষ্যবোৰে ক'লে — 'দুৰ্বৃত্তবোৰৰ চিঞৰ-বাখৰৰ কথা কৈছোঁ।'

কবীৰে আকৌ সুধিলে — 'কোনোবাই চিঞৰ-বাখৰ কৰিছিল নেকি? যদি কৰিছিল তেন্তে সেই সময়ত তোমালোকে কি কৰি আছিলা?

'আমি প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিলো।'

'যদি প্ৰাৰ্থনাই কৰি আছিলা, তেন্তে চিঞৰ-বাখৰ শুনিলা কেনেকৈ? প্ৰকৃততে প্ৰাৰ্থনা কৰা মানুহৰ কাণত বাহিৰৰ কোনো শব্দ সোমাব নোৱাৰে বুলিহে মই জানো।'

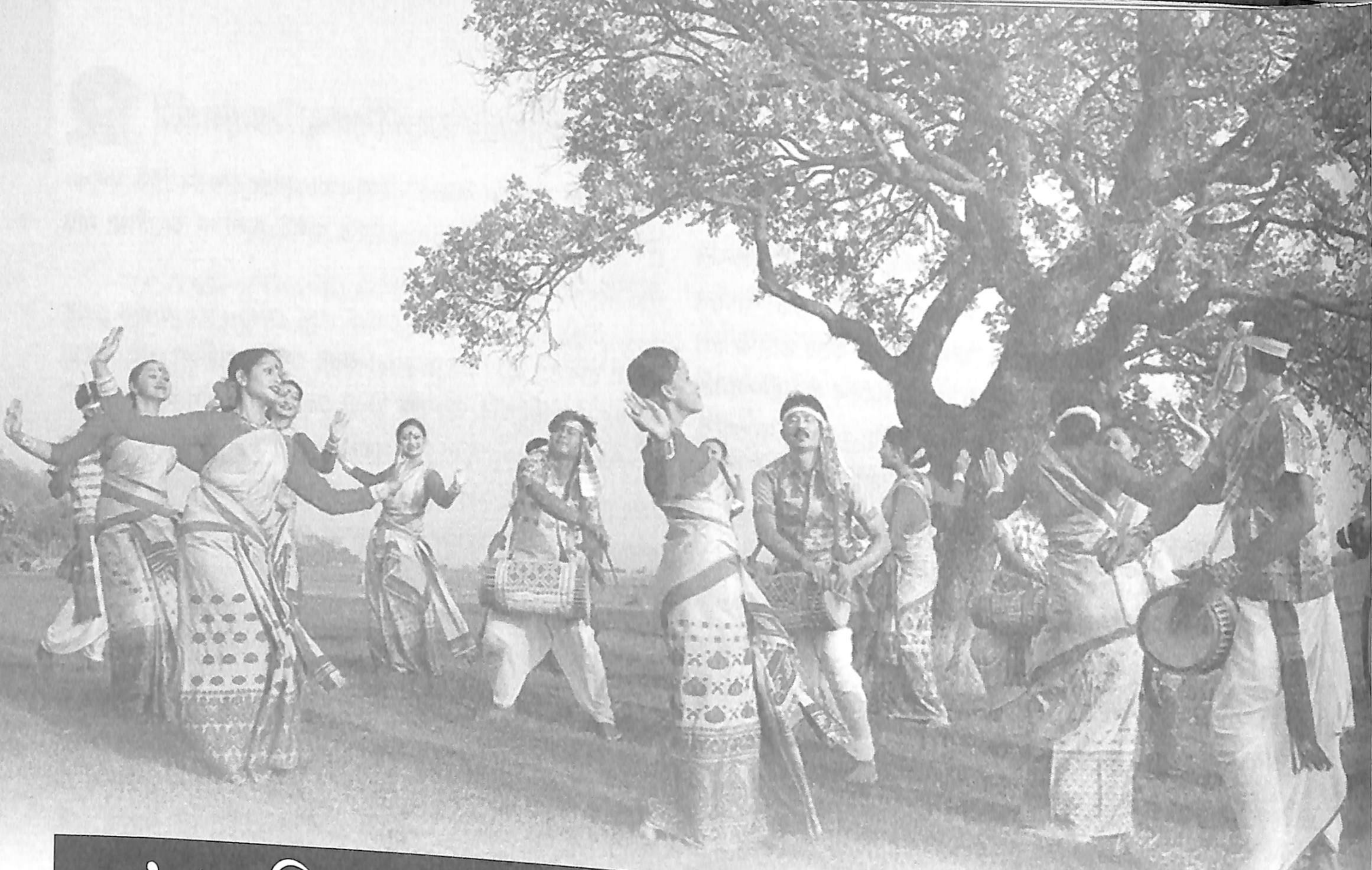

ব'হাগ বিহু আৰু প্ৰকৃতি- এক নান্দনিক সংমিশ্ৰণ

পৰাণজ্যোতি মহন্ত
সহযোগী অধ্যাপক, পৰ্যটন বিভাগ

চ'তে গৈয়ে গৈয়ে ব'হাগে পালেহি
ফুলিলে ভেবেলী লতা
কৈ নো কৈ থাকিলে ওৰকে নপৰে
ব'হাগৰ বিহুৰে কথা।

বিহু হ'ল অসম আৰু অসমীয়াৰ চহা জীৱনৰ স্নায়ুতন্ত্ৰ। প্ৰতিজন অসমীয়াৰ দেহত প্ৰৱাহিত হৈ আছে এই বিহু। অতি প্ৰাচীন কালৰ পৰাই এই বিহু এক সুকীয়া মাত্ৰাৰে প্ৰতিজন অসমীয়াই পালন কৰি আহিছে আৰু আগলৈও পালন কৰি থাকিব। ঋতু ৰাণী বসন্তৰ আগমনৰ লগে লগে ই অসমীয়া জাতিসত্তাক ৰঞ্জিত কৰি অসমত উদ্ভাসিত হৈ উঠে ব'হাগ বিহু। প্ৰকৃতিক অনন্য মাত্ৰা প্ৰদান কৰি গছ বিৰিখত হেঙুল-হাইতাল বুলাই অতি সংগোপনে ৰঙালী কৰি তোলে সকলোৰে দেহ মন। নিনাদিত হয় ঢোল, পেঁপা, গগনা, সুতুলীৰ মাত। কুলি-কেতেকীৰ মাজৰাতি হিয়া জুৰোৱা কাকলিয়ে আৰু সতেজ কৰে সমগ্ৰ চৌপাশ। এইয়াই ব'হাগ। শ্ৰদ্ধাৰ সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱে সেয়ে গাইছিল-

ব'হাগ মাথো এটি ঋতু নহয়,
নহয় ব'হাগ এটি মাহ,
অসমীয়া জাতিৰ ই আয়ুস ৰেখা
গণজীৱনৰ সাহ।

ব'হাগৰ লগত প্ৰকৃতিৰ এক মধুৰ সম্পৰ্ক সদাবিৰাজমান; য'ত দেখা যায় সৃষ্টি, কৃষ্টিৰ সেউজবুলীয়া ৰহন, নতুনৰ অলেখ সম্ভাৱনা ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাক উপত্যকাক একাকাৰ কৰি লৈ অলেখ অযুত সপোনৰ প্ৰতিশ্ৰুতি। প্ৰতিভাত হয় বাস্তৱ প্ৰকৃতিৰ জীয়া ছবি। প্ৰকৃতিৰ সমল সমূহক মূল উপজীৱ্য কৰি আনন্দৰ মেলা পাতে অসমীয়াৰ ঘৰে ঘৰে এই প্ৰাকৃতিক উপজীৱ্য সমূহৰ মাৰ্জিত উপস্থাপন, ৰিজনি আৰু কাব্যিক বৰ্ণনাই বিহুটি আৰু অধিক মনোমোহা কৰি তোলে। এই লেখাৰ জৰিয়তে প্ৰকৃতিৰ লগত

ব'হাগবিহুৰ সম্পৰ্ক কিদৰে প্ৰকাশিত হয় তাকেই অৱলোকন কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

মানৱ সভ্যতাৰ উত্তৰণৰ পিছৰ পৰাই অতি পৰিমাৰ্জিত ৰূপত বাপতি সাহোন বিহুক উপস্থাপন কৰা ক্ৰমান্বয়ে পৰিলক্ষিত হৈছে। অসমীয়া সমাজৰ লৌকিক বিশ্বাস, কাহিনী, ধৰ্মীয় অনুশাসনৰ জীয়া ছবি প্ৰকট হৈ উঠে বিহু হুচৰি সমূহত। যেনে

ৰাম কান্দে বনে বনে   লক্ষ্মণ কান্দে সংগে
শূন্যগৃহে পাই সীতাক হৰিলে ৰাৱণে

ঠিক সেইদৰে বিহুতলীত কোনো অবাঞ্চিত পৰিস্থিতিৰ মুখামুখী নহবৰ বাবে অদৃষ্টজনৰ আশীৰ্বাদ লয় এইদৰে।

প্ৰথমে প্ৰণামো   লেংডন দেৱতা
তোমালৈ মানি যাও সেৱা
পূবে পশ্চিমে   উত্তৰে দক্ষিণে
আমাকো কৰিবা দয়া।

আকৌ হুঁচৰিৰ মাধ্যমেৰে বিভিন্ন প্ৰশ্নৰ অৱতাৰণা কৰা হয়। যেনে

ৰাম ৰাম ৰাম ৰঘুনন্দন
বালিক বধিলা প্ৰভু কি কাৰণ?

উপৰোক্ত আলোচনাৰ জৰিয়তে আমি সমাজ জীৱনৰ এখন জীয়া ছবি দেখা পাঁও য'ত অযুত চিন্তাৰ অৱকাশ নথকা নহয়। আধুনিকতাৰ পোহৰৰ পৰা মানৱ জীৱনৰ কাৰুণ্যলৈকে সকলো পৰিস্ফুত হয় এই ব'হাগ বিহুৰ হুঁচৰিত।

প্ৰকৃতিৰ অনন্য উপাদান হ'ল বিভিন্ন ফল-ফুল, তৰু-তৃণ, পৰ্বত-পাহাৰ, নৈ-জান-জুৰি ইত্যাদি। বিহু নামত এই সমূহৰ গুৰুত্ব প্ৰচুৰ দেখা যায়। তুলনাত্মক নান্দনিক প্ৰকাশভংগীৰে উদ্ভাসিত হৈ উঠে এই উপাদান সমূহ। তাৰ প্ৰকাশ হুঁচৰিৰ আৰম্ভণিত আমি শুনিবলৈ পাঁও। বিভিন্ন ফুলৰ নাম লৈ বিহু নামৰ পদ ঘোষা সমূহ এনেদৰে সজোৱা হয়-

কৃষ্ণাইৰ মূৰতে   বকুল ফুল এপাহি
নিয়ৰ পাই মুকলি হ'ল ঐ
গোবিন্দাই ৰাম।

ঢুলীয়াই নাচনীক পৰোক্ষ ভাৱে নিয়ন্ত্ৰণ কৰি গাই -

কুঞ্জলতা কপৌফুল ফুলি আছে
নাচনী ভণ্টিক ঢুলীয়াই মাতি আছে।

কপৌ ফুলৰ সৌন্দৰ্যৰ উপস্থাপনৰ জৰিয়তে আচলতে সমগ্ৰ প্ৰকৃতিৰ সুন্দৰতা ফুটাই তোলাৰ নান্দনিক চেষ্টা কৰা যেন অনুমান হয়। তদুপৰি কপৌ ফুল বৰহমথুৰিৰ ব্যৱহাৰৰ জৰিয়তে নাচনীৰ যৌৱন প্ৰাপ্ত শৰীৰত অধিক মতলীয়া কৰি বিহু মন সজীৱ কৰি তোলা পৰিলক্ষিত হয়। অন্যান্য ফুল যেনে তগৰ, নাহৰ, পদুমক লৈও বিহু নামৰ সৃষ্টি অধিক। যেনে -

নামটি তোমাৰ বৰ ধুনীয়া তিনিটা আখৰ
তগৰ বুলি মাতিলে জানো লাগিব জগৰ!

নাহৰ ফুলক লৈ বিহু যোজনাৰ জৰিয়তে নাচনীৰ আনন্দ প্ৰকাশ কৰা হয় এনেদৰে-

অ' দেহা ঐ নাহৰ ফুল ফুলিবৰ বতৰ
নাহৰ ফুলৰ গোন্ধ পাই নাচনীৰ ততে নাই
গচকত ভাঙি যায় যঁতৰ ।

গাঁৱৰ আঁহতৰ তলত বিহু মাৰোঁতে ডেকা ঢুলীয়াই অভিমান প্ৰকাশ কৰা দেখা যায় এনেদৰে -

পদুম পাহে পাহে ফুলে লাহে লাহে
আমাৰ বিহু চাবলৈ ভণ্টী ওলাই নাহে!

বহুতৰ মতে বিহু প্ৰেম-পিৰীতিৰ মুকলি থলী, য'ত অশ্লীলতাৰ প্ৰকাশ বিদ্যমান। কিন্তু সচৰাচৰ মনত ভাবিলেও ইয়াৰ প্ৰকাশ ভংগী অতি সুৰুচীপূৰ্ণ; নহলেনো বিহু হুঁচৰি সকলোৰে পৰা আজ্ঞালৈ এইদৰে আৰম্ভ কৰা পৰিলক্ষিত হয়নে?

ঈশ্বৰে সৰজা নামৰে কঠিয়া
ব্ৰহ্মাই সৰজা নাম
বেয়া নাম ওলালে ক্ষমিব দেউতা
প্ৰথমে পিৰীতি গাম।

এনে ধৰণৰ কাব্যিক বিহু নামৰ উপস্থাপনে বিহুক অতি বেছি উপভোগ্য আৰু মনোগ্ৰাহী কৰি তোলা যেন বোধ হয়।

এতিয়া আহো বিভিন্ন ফল-মূলৰ লগত প্ৰাকৃতিক ভাৱে গজি উঠা বন পাত আৰু বিহুৰ সম্পৰ্কলৈ। গৰু বিহুৰ দিনা লোকবিশ্বাস মতে ১০১ টা শাকৰ আঞ্জা খালে বিভিন্ন বেমাৰ-আজাৰৰ পৰা হাত সাৰিব পাৰি। সেই ১০১ টা শাক অসমৰ প্ৰতিঘৰতে বিদ্যমান। বিহুয়ে প্ৰাকৃতিক জগতখনক পুনৰ চিনাকি কৰায় দিয়ে বিভিন্ন লোক পৰম্পৰাৰ মাজেদি। ১০১ এটা শাকৰ বিভিন্ন নাম সমূহ এই আপাহতে পঢ়ুৱৈ সমাজলৈ আগবঢ়ালো। লাই শাক, মেমেধু (ধনীয়া), পালেং, খুতুৰা, ভেকুৰী, এডলিয়া কচু, জালুক, ববচা, কলীয়াকচু, জেতুলী পকা, মাটি মাহ, বেঙেনা, কেৰেলা, জিকা, ধুন্দুলী, ভোল, বিলাহী, নীলকণ্ঠ, কাৰ্শলাবন, দীঘলতি, জেতুকা, বনমৰা, দুৰৰি, তুলসী, বৰমাণিমুণি,

জাতিলাউ, ঢেকীয়া, চেংমৰা, ভাতমেটেকা, বিহলঙণি, বৰপুই, লচকচী, মধুৰী, মৰাণ আদা, কণাশিমলু, টেঙেচি, মধুসোলেং, লৰবৰুৱা, ঠুটনি বন, মৰিচা, ৰঙালাউ, হেলচি, কলমৌ, নলচুপহী, মেচাকি, লেজেঙা, পচলু, কোমোৰা, বাবৰি, লফা, ঢলা পালেং, বালি, ভেদাইলতা, পদিনা, পৰ্ণৌনুৱা, পিয়াজ, নহৰুপাত, বনজালুক, নিম ইত্যাদি (সংগৃহীত)।

অসমীয়া সমাজত তামোল পানৰ গুৰুত্ব কিমান তাক বিহুনামৰ জৰিয়তে উপলব্ধি কৰা যায় এইদৰে -

লাপ মাৰি আনকগৈ বাৰীৰ তামোল থুকি ঐ
থাপ মাৰি আনকগৈ পান
গাঁৱৰ বুঢ়া মেথাই হুঁচৰি জুৰিছে
শৰাইখন পাতকগৈ ঐ.......... ইত্যাদি

বিহুৱা ডেকাৰ বিভিন্ন ওজৰ আপত্তি বিহু নামত সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশিত হয় আৰু লগতে তাৰ সমাধানো দিয়া হয় বিহুনামৰ মাজেৰে। যেনে-

কিনো চ'ত মহীয়া বতাহ জাকি মাৰিলে
গছে বনে সলালে পাত
কিনো অসমীয়াৰ বিহুটি আহিলে ঐ
গৰু ছালে লগালে মাত।

চ'ত বহাগ মাহত অসমীয়া টেঙা প্ৰীতিও পৰিস্ফুট হয় বিহুনাম বিলাকত। কোনোৱে গায় -

গোল নেমু ফুলা নাই দেহাঐ থেৰেজু ফুলা নাই
ফুলা নাই বিৰিখৰ গুটি
এনেচ'ত মহীয়া টেঙা খাব নাপালে
দেহা কৰে উজনী ভাটি।

নৈ-নিজৰা, জান-জুৰিৰ লগতো সংপৃক্ত আমাৰ বাপতি সাহোন। অসমীয়াৰ আশা ভৰসাৰ থল এই নদী, জান-জুৰিৰ গুৰুত্ব বিহু নামত উপলব্ধ হয়। জান-জুৰিৰ কাল ৰূপৰ বৰ্ণনা কৰা হয় এনেদৰে-

"ব্ৰহ্মপুত্ৰ বাঢ়িলে ফেনে ফুটুকাৰে উজাই আহিলে শিহু
কুলি কেতেকীয়ে জাননী দিলেহি পালেহি বহাগৰ বিহু।"

ঠিক সেইদৰে অন্য নদীসমূহক লৈও বিহু নামত গোৱা হয়-

ধনশিৰি পাৰহৈ ঢপলিয়াই আহিলো
জিৰালো কলিয়াবৰত
চেনাইলৈ বুলি থুৰীয়া তামোলখন
পাহৰি আহিলো ঘৰত।

জাত-কূলৰ বিচাৰৰ দৰে সংকীৰ্ণ ভাব বিলাক আওৰাবলৈও বিহুনামত চেষ্টা কৰা দেখা যায়।

ৰূপজানৰ মুখতে প'ল বাই আছিলো
চাবতে পৰি গ'ল কাছ ডাঙৰ মাই চাবতে পৰি গ'ল কাছ
একেজন ঈশ্বৰে দুয়োকে স্ৰজিলে
কিনো ক'লা-বগা বাছ ডাঙৰ মাই কিনো ক'লা-বগা বাছ।

অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ জটিল পৰিস্থিতি বিলাকো বিহুৰ মাজেৰে অনুভূত হয়, য'ত ক্ষন্তেকীয়া জীৱনৰ দুখ-শোকৰ বৰ্ণনা থাকে -

"মাতো মাতো বুলি মোৰে মাকণ মাতিব পৰা নাই
যামে যামে বুলি মোৰে মাকণ যাব মই পৰা নাই
ছকুৰি ছটকা ধাৰেঐ নাচনী
হালৰ গৰু ৰুৱা মাটি
বন্ধকত যায়।"

কি সুন্দৰ ভাৱে প্ৰকাশৰ মাধ্যম হিচাপে বিহুক বাচি লৈছে তাৰ অনুমান পটুৱৈ সমাজে নিশ্চয় অনুভৱ কৰিছে। গাঁৱৰ বিহু দলৰ নাচনীৰ বিয়া হ'লে কেনেধৰণৰ পৰিস্থিতি হয় তাৰো উমান পোৱা যায় এইদৰে-

"গগনা আৰণি গগণা পুৰণি
গগণা ঐ বিন্ধিলে ঘূণে
এই বাৰ বহাগত তোক বিয়া দিলে
গগণা ঐ বজাব কোনে!"

মুঠতে বহাগ বিহুৰ লগত অসমীয়া সমাজ জীৱন আৰু প্ৰকৃতিৰ অপৰিসীম গুৰুত্ব বিদ্যমান। পৰিৱেশৰ বাংময় উপস্থাপনশৈলী, নান্দনিক ৰিজনী ইত্যাদিয়ে অধিক মাধুৰ্যতা প্ৰদান কৰিছে। অসমীয়াৰ ঘাই ধমনী ডাল আমি পৰিচৰ্যা কৰি থাকিব পাৰিলেহে আমাৰ সংস্কৃতি অটুত থাকিব। আধুনিকতাৰ ধামখুমীয়াত পৰি যাতে ইয়াৰ মাৰ্জিত ৰূপৰ বিকৃতি নঘটে তাৰ প্ৰতি আমি লক্ষ্য ৰাখিব লাগিব। তেতিয়াহে পৰিষ্কাৰ ভাৱে আমাৰ আগত বিহু ধৰা দিব

বিহুটি নামেৰে তিনিটি আখৰে
কোনে কাটি গ'লে শিলত
ঘূণেও নধৰে মামৰেও নধৰে
থাকিব অসমীয়াৰ মাজত।

নিচাযুক্ত দ্ৰব্য আৰু যুৱ সমাজ

হিমাংশু মেধি
স্নাতক, তৃতীয় ষান্মাসিক
(কলা শাখা)

কিছু বছৰৰ আগলৈকে আমি ড্ৰাগছ অথবা নিচাযুক্ত দ্ৰব্য সম্বন্ধে বিশেষ একো জনা নাছিলো। কিন্তু নিচাযুক্ত দ্ৰব্যই আমাৰ গোটেই সমাজখনকে গ্ৰাস কৰি পেলাইছে। বিশেষকৈ আমাৰ যুৱচামে এই দ্ৰব্যৰ প্ৰতি বাৰুকৈয়ে আকৃষ্ট হোৱা দেখা যায়। এসময়ত নিচাযুক্ত দ্ৰব্য বুলিলে বিড়ি- চিগাৰেট, ধপাত, ভাং- কানি আদিকেই বুজা গৈছিল। এতিয়া ডেনড্ৰাইট, গুটখা- চিখৰকে আদি কৰি বহুতো নিচাযুক্ত দ্ৰব্য উপলব্ধ হৈছে। সহজলভ্য হৈ পৰা নিচাযুক্ত দ্ৰব্যসমূহ মুক্তভাৱে অবাধ গতিত সেৱন কৰিবলৈ লোৱাৰ ফলত মানৱ জাতি পংগু হৈ তিল্‌তিল্‌কৈ ধ্বংসৰ গৰাহলৈ ধাৱমান হৈছে।

নিচাযুক্ত দ্ৰব্যৰ কৰাল গ্ৰাসত পৰি নৈতিক স্খলন ঘটি পশু- তুল্য হৈ পৰা লোকসকলে নানান অপকৰ্ম সংঘটিত কৰিছে। বেছি ভাগ কম বয়সৰ ল'ৰা-ছোৱালী ধপাতৰ প্ৰতি আসক্ত হৈছে। ধপাতত থকা নিকঁটিনৰ ৰাসায়নিক বৈশিষ্ট্যৰ বাবে ইয়াৰ সংস্পৰ্শলৈ আহিলে তাৰ পৰা আতৰি অহাটো বৰ কঠিন হৈ পৰে।

নিচাযুক্ত দ্ৰব্যৰ কৰাল গ্ৰাসত পৰি নৈতিক স্খলন ঘটি পশু- তুল্য হৈ পৰা লোকসকলে নানান অপকৰ্ম সংঘটিত কৰিছে। বেছি ভাগ কম বয়সৰ ল'ৰা-ছোৱালী ধপাতৰ প্ৰতি আসক্ত হৈছে। ধপাতত থকা নিকঁটিনৰ ৰাসায়নিক বৈশিষ্ট্যৰ বাবে ইয়াৰ সংস্পৰ্শলৈ আহিলে তাৰ পৰা আতৰি অহাটো বৰ কঠিন হৈ পৰে।

বৰ্তমান যুৱপ্ৰজন্ম বিশেষভাৱে আসক্ত হৈ পৰা অতি ভয়াবহ নিচাযুক্ত দ্ৰব্য কেইবিধ হৈছে- সুৰা, চিগাৰেট, ড্ৰাগছ্ ইত্যাদি। আজিৰ যুৱ প্ৰজন্মই এই দ্ৰব্যসমূহ সেৱন কৰাৰ ফলত বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় আদিৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ বহু পৰিমানে বিনষ্ট হৈছে। এই নিচাযুক্ত দ্ৰব্যবোৰৰ শাৰিৰীক শান্তি, স্মৃতিশক্তি বৃদ্ধি, বিষনাশক, টোপনি আনিব পৰা আদি গুণ থকাৰ বাবে চিকিৎসা বিজ্ঞানত এইবোৰক বিভিন্ন ৰোগৰ দৰব হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। এই দৰববোৰৰ উত্তেজক আৰু নিচা সৃষ্টি কৰা গুণবোৰৰ বাবে যুৱক- যুৱতীসকলে চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শ অবিহনে ক্ষন্তেকীয়া আনন্দৰ বাবে নিয়মিত ভাৱে সেৱন কৰিবলৈ লৈ আৰু দিনে দিনে এই দ্ৰব্য সমূহৰ পৰিমান বাঢ়ি যায় আৰু ইয়াৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ ৰূপে যুৱক- যুৱতী সকল নিৰ্ভৰশীল হৈ পৰে। ইয়াৰ ফলত স্নায়বিক দুৰ্বলতাৰ বাবে মানসিক বিকাৰ ঘটা দেখা যায়।

জীৱন গঢ়াৰ বয়সতে নানা কাৰণত এই নিচাৰ চক্ৰবেহুত সোমাই পৰি বাট হেৰুওৱা এই সকল যুৱকে নিজৰ সম্ভাৱনাময় শৈক্ষিক জীৱন অকালতে ধ্বংসৰ অটল গহ্বৰলৈ ঠেলি দিছে। ইয়াৰ বাহিৰেও বৰ্তমান যুৱ সমাজ গুট্‌খা, চিখৰ, ডেনড্ৰাইট্‌ৰ দৰে বিষাক্ত বস্তুৰ প্ৰতিও আকৃষ্ট হোৱা দেখা যায়। এইবোৰ সেৱন কৰি যুৱকসকলে পৰিতৃপ্তি লাভ কৰে। কিন্তু তাৰ পৰা যে তেওঁলোকৰ কিমান অপকাৰ হৈছে তাক জানিও যেন নজনাৰ

দৰে হৈছে।

মাদকদ্ৰব্যৰ সেৱনে স্বাস্থ্যৰ বিস্তৰ ক্ষতি সাধন কৰে বুলি জানিও আজিৰ প্ৰজন্মই ইয়াক সেৱন কৰিবলৈ এৰা নাই। বৰঞ্চ তেওঁলোকে ইয়াক জীৱন ধাৰণৰ অপৰিহাৰ্য অংগ বুলি গণ্য কৰিবলৈহে লৈছে।

মাদক দ্ৰব্য নামৰ বিষ বৃক্ষ জোপাৰ শিপা ইমান গভীৰলৈ শিপাই গৈছে যে ইয়াক নিৰ্মূল কৰাটো দুঃসাধ্য হৈ পৰিছে। নিচাযুক্ত দ্ৰব্যৰ মহাসমুদ্ৰত ডুব গৈ কালৰ কুটিল গতিত উটি ভাহি যাব ধৰা যুৱ সমাজৰ এই বিপদৰ সময়ত আমি জাতি-ধৰ্ম-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে একত্ৰিত হৈ নিচাযুক্ত দ্ৰব্যৰ অপব্যৱহাৰৰ বিৰুদ্ধে সজাগতা সৃষ্টি কৰি ইয়াক নিৰ্মূল কৰাৰ সময় সমাগত। অন্যথা অনাগত ভৱিষ্যতত সভ্যতাৰ উচ্চ শিখৰত উপনীত হোৱা বুলি গৌৰৱ বোধ কৰা জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানৱ জাতি বিবেকহীন পংগু বৰ্বৰ এটি জাতি হিচাপেহে হয়তো পৰিগণিত হ'ব।

এজন তৃতীয় যান্মাসিকৰ ৰাজনৈতি বিজ্ঞানৰ ছাত্ৰ হিচাপে মই এই ক্ষেত্ৰত নিজেই নিজৰ কৰ্তব্যসমূহ অন্তঃ কৰণেৰে উপলব্ধি কৰিছো। মানৱীয় মূল্যবোধৰ শিক্ষা, নৈতিক চৰিত্ৰ গঠনৰ শিক্ষা, ধৰ্মীয় আচাৰ -ব্যৱহাৰ, ৰীতি- নীতিৰ শিক্ষা শৈশৱ কালতেই পিতৃ- মাতৃয়ে শিশুক প্ৰদান কৰিব লাগিব। ঘৰখনেই চৰিত্ৰ গঠনৰ মূল ভেটি। নিচা সেৱনৰ পৰা সন্তানক আতৰাই ৰখাত ঘৰুৱা সুস্থ পৰিৱেশে যথেষ্ট সহায় কৰে। তাৰোপৰি সকলোৰে ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাই এই বিষাক্ত দ্ৰব্যৰ কৰাল গ্ৰাসৰ পৰা মুক্ত কৰি সুস্থ জীৱন-যাপন কৰাত সহায়ক হ'ব।

প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে নিচাযুক্ত দ্ৰব্য সেৱনৰ পৰা বিৰত থকাৰ সংকল্প ল'লে নিশ্চয় বৰবিহৰ বৰগছ জোপা এদিন আপোনা আপুনি নিৰ্মূল হ'ব।

সোণসেৰীয়া কথা

যিকোনো কাৰ্যকে সুকলমে সম্পাদন কৰিবৰ বাবে মনোযোগ, অধ্যাৱসায়, নিৰ্ভুলতা, শুদ্ধপদ্ধতি, সময়ানুৱৰ্তিতা আৰু দক্ষতা হ'ল প্ৰয়োজনীয় প্ৰধান গুণ। এইবোৰ প্ৰথমতে দেখাত সামান্য কথা যেন লাগিব পাৰে। কিন্তু মানুহৰ সুখ, কল্যাণ আৰু সফলতাৰ বাবে একান্তই গুৰুত্বপূৰ্ণ। এইবোৰ সৰু সৰু কথা, সঁচা। কিন্তু আপেক্ষিকভাৱে সৰু সৰু কথাৰ সমাহাৰেই হ'ল মানৱ জীৱন। সৰু সৰু কথাৰ পুনৰাবৃত্তিৰেই ব্যক্তিৰ চৰিত্ৰই নহয় জাতিৰ চৰিত্ৰও গঢ় লয়।

ব্যক্তি বিশেষ বা জাতি বিশেষৰ ব্যৰ্থতাৰ বিচাৰ ল'লে দেখা যাব যে সদায়েই সৰু সৰু কথালৈ আওকাণ কৰাটোৱেই ইয়াৰ কাৰণ। প্ৰতিজন লোকেই কৰণীয় কৰ্তব্য আছে। গতিকে প্ৰতিজন মানুহেই সেই কৰ্তব্য সাধন কৰিবৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সামৰ্থ আহৰণ কৰিব লাগে।গৃহস্থালি এখন চম্ভালাই হওঁক, কোনো বৃত্তি বা ব্যৱসায় চলোৱাই হওঁক, বা জাতি এটাক শাসন কৰাই হওঁক — সকলোতে এই কথা প্ৰযোজ্য। একেটা নিয়মেই সকলোতে খাটে।

শংকৰদেৱ আৰু আজান ফকীৰ ঃ এটি তুলনামূলক পৰ্যালোচনা

অংকিতা ভৰালী
স্নাতক, পঞ্চম ষাণ্মাসিক (কলা শাখা)

আজান ফকীৰৰ আগতে অসমত চুফীবাদৰ প্ৰচাৰ কৰাৰ কথা জনা নাযায়। কিন্তু অসমত মুছলমানৰ বসতি প্ৰাক শংকৰী যুগৰ পৰাই আছিল। যিখিনি মুছলমান অসমত প্ৰাক্ শংকৰী যুগৰ পৰাই আছিল তেওঁলোক অসমৰ থলুৱা সংস্কৃতিৰ লগত মিলি গৈছিল। সেইবাবে হয়তো শংকৰদেৱে ইছলাম ধৰ্মাৱলম্বী লোকসকলক বেলেগ ধৰ্ম সংস্কৃতিৰ লোক হিচাপে চোৱা নাছিল। শংকৰদেৱৰ সন্মুখত প্ৰত্যাহ্বান স্বৰূপে থিয় দিছিল বৌদ্ধ আৰু শাক্ত ধৰ্ম।

অসমৰ সংস্কৃতি পুৰাণৰ যুগৰে পৰা বৈচিত্ৰ্যময়। মহাভাৰতৰ বনপৰ্ব, ভৰত মুণিৰ নাট্যশাস্ত্ৰ, কিংবদন্তী, কালিকাপুৰাণ আদিয়ে প্ৰাগজ্যোতিষত কিৰাত, নিষাদ, ম্লেচ্ছ আদি প্ৰজাতিগত আভাস দিয়ে। কৈৰাতজ ধৰ্ম, বৌদ্ধ তান্ত্ৰিক ধৰ্ম অসমৰ আদিম ধৰ্ম। ভাৰতীয় পৰম্পৰাত আঞ্চলিক ভিত্তিত ধৰ্মৰ ধাৰাৰ ক্ষেত্ৰত যিদৰে বৈদিক ধৰ্মৰ মূলসূঁতিৰ অবিচ্ছিন্নতা লক্ষ্য কৰা যায় অসমৰ ক্ষেত্ৰত এই কথা সম্পূৰ্ণ স্পষ্ট নহয়। কৈৰাতজ ধৰ্মৰ মূল প্ৰবাহ জনজাতীয় ধৰ্মহে। বৌদ্ধধৰ্মৰ মানৱতাবাদী পবিত্ৰ ৰূপতকৈ জনজাতীয় ধৰ্ম আৰু বৈদিক প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সহযোগত বামাচাৰী তান্ত্ৰিক ৰূপতহে বৌদ্ধধৰ্মই অসমত গা কৰি উঠে। ফলত ধৰ্মই অসমৰ মানুহক যথাৰ্থতে সংস্কৃতিবান কৰিব পৰা নাছিল। শংকৰদেৱৰ সময়ৰ পৰাহে ধৰ্মৰ অবলম্বনত অসমৰ মানুহৰ শিল্পকলা সংস্কৃতিৰ লগতে জীৱন প্ৰবাহত এটি সংস্কৃতিবান ৰূপ প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰি।

আজান ফকীৰৰ আগতে অসমত চুফীবাদৰ প্ৰচাৰ কৰাৰ কথা জনা নাযায়। কিন্তু অসমত মুছলমানৰ বসতি প্ৰাক শংকৰী যুগৰ পৰাই আছিল। যিখিনি মুছলমান অসমত প্ৰাক্ শংকৰী যুগৰ পৰাই আছিল তেওঁলোক অসমৰ থলুৱা সংস্কৃতিৰ লগত মিলি গৈছিল। সেইবাবে হয়তো শংকৰদেৱে ইছলাম ধৰ্মাৱলম্বী লোকসকলক বেলেগ ধৰ্ম সংস্কৃতিৰ লোক হিচাপে চোৱা নাছিল। শংকৰদেৱৰ সন্মুখত প্ৰত্যাহ্বান স্বৰূপে থিয় দিছিল বৌদ্ধ আৰু শাক্ত ধৰ্ম।

শংকৰদেৱে একশৰণ হৰিনাম ধৰ্মৰে অসমৰ সমাজ জীৱন পৰিশীলিত কৰি তোলাৰ পাছত সেই উৰ্বৰা ক্ষেত্ৰলৈ সপ্তদশ শতিকাৰ আদিভাগত আজান ফকীৰ আহে। আজান ফকীৰৰ আচল নাম ছাহ মিলান। আজান ফকীৰ অসমৰ জনসাধাৰণে দিয়া নামহে আছিল। ছাহ মিলানৰ ভায়েক নবীৰ সৈতে বাগদাদৰ পৰা খোজকাঢ়ি ইৰাক আফগানিস্তান আদি ঠাই পাৰ হৈ ভাৰতবৰ্ষত উপস্থিত হয়হি। উদ্দেশ্য আছিল ইছলাম ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰা। তেওঁ প্ৰথমে আহি দৰগাহত কিছুদিন থাকি দীক্ষা লয়, তাৰ পৰা দিল্লীলৈ আহে। দিল্লীৰ পৰা তেওঁ গৌড়লৈ আহে। গৌড়ৰ পৰাই আজান ফকীৰ কামৰূপলৈ আহে।

চুফীবাদ ইছলাম ধৰ্মৰ এটা উদাৰ আৰু মানৱতাবাদী ধাৰা। ইছলাম নেতিবাচক মৌলবাদী ধাৰা ইছলাম ধৰ্মৰ নেতিবাচক মৌলবাদী গোড়ামীৰ পৰা চুফীবাদ সম্পূৰ্ণ মুক্ত। ইয়াৰ উদ্ভৱ যদিও

ইৰাক ইৰাণত, তথাপি ভাৰতবৰ্ষতহে ইয়াৰ প্ৰকৃত বিকাশ হয়। কবীৰ নানক আদি সন্ত কবিৰৰ জীৱন কৰ্ম আৰু আদৰ্শই চুফীবাদৰ বাণী ভাৰতীয় জনমানসত সাৰ্থক ৰূপত প্ৰচাৰ কৰি অসমৰ আধ্যাত্মিক চেতনাক বহুদূৰলৈ জাগ্ৰত কৰি হিন্দু-মুছলমানৰ সমন্বয়ৰ এক ঐতিহাসিক দায়িত্ব পালন কৰিলে। আজান ফকীৰ দিল্লীত থকা সময় ছোৱাত ভাৰতীয় আত্মাৰ বৈচিত্ৰ্যময় ৰূপ প্ৰত্যক্ষ কৰি বুজি উঠিছিল যে এই দেশৰ মানুহৰ জীৱন ইতিমধ্যে এক বিৰাট প্ৰবাহ বিধৌত কৰি গৈছে। কামৰূপত উপস্থিত হৈ তেওঁ এই সত্য বেছিকৈ উপলব্ধি কৰিব পাৰিলে; কিন্তু তেওঁ এই কথা বুজি ব্যথিত হ'ল যে কামৰূপৰ মুছলমান সকল তেতিয়াও পিছ পৰি আছে। আজান ফকীৰৰ জিকিৰত পোৱা যায় যে তেওঁলোকে ধন ধাৰলৈ দি সুত কাঢ়ি লোৱা, আগলতি কলপাত পাৰি উপদেৱতা পূজা কৰা আদিৰে ইছলাম ধৰ্ম ব্যভিচাৰী কৰিছিল। জন্ম নিয়ন্ত্ৰণক পাপ হিচাপে মানি চলাৰ ফলত তেওঁলোকৰ সাংসাৰিক জীৱন কষ্টকৰ আৰু দৰিদ্ৰতা পীড়নত পৃষ্ট আছিল। দুৰ্নীতি, ব্যভিচাৰ, কপটালি, ধৰ্মবিমুগ্ধতাৰে ভৰপূৰ এই সমাজ খনেই আছিল আজান ফকীৰৰ সন্মুখত প্ৰধান প্ৰত্যাহ্বান।

আজান ফকীৰৰ তুলনাত শংকৰদেৰৰ ব্যক্তিত্ব আৰু প্ৰতিভা বহু বেছি। তথাপি সমাজতাত্ত্বিক দিশত দুয়োজনৰ কৃতিত্ব সমানে স্মৰণীয়। ঐতিহাসিক দৃষ্টিৰে চালে দেখা যায় যে দুয়োজনৰে কিছুমান পৰিৱেশ আৰু পৰিস্থিতিজনিত প্ৰতিবন্ধকতা আছিল। প্ৰথম কথা হ'ল শংকৰদেৱ যিদৰে বংশগত ভাৱে অসমৰ মাটি, পানী, বায়ু, ভাষা, মানুহৰ জীৱন আদিৰ লগত পৰিচিত; আজান ফকীৰ তেনে নহয়। ভূঞাসকল তথা কায়স্থসকল গৌড়ৰ পৰা আমদানিকৃত লোক বুলি যি এটি মত আজিও প্ৰচলিত ড° বাণীকান্ত কাকতিদেৱে সেই কথা দৃঢ়তাৰে অস্বীকাৰ কৰিছে। আজান ফকীৰ ভাৰতীয় লোক নহয়, সুদূৰ বাগদাদৰ। স্বাভাৱিকতে তেওঁৰ ভাষা আছিল আৰবী। অসমৰ মানুহক বুজিবৰ বাবে তেওঁ অসমীয়া নতুনকৈ শিকিবলগীয়া হৈছিল। অসমৰ মাটিত তেওঁৰ ব্যক্তিত্বৰ পৰিপূৰ্ণ বিকাশৰ বাবে ই প্ৰধান তথা প্ৰথম সীমাবদ্ধতা।

দ্বিতীয় কথা, সপ্তদশ শতিকাত আজান ফকীৰে যেনেকুৱা এখন অসমীয়া সমাজ পাইছিল শংকৰ দেৱৰ সমাজখন তেনে নাছিল। সপ্তদশ শতিকাৰ অসমীয়া সমাজ বহু পৰিমাণে শৃঙ্খলিত। ৰাজনৈতিক ভাৱে বিদ্ৰোহ আদি কিছু বিক্ষিপ্ত ঘটনা ঘটিছিল যদিও বিভিন্ন শাসকৰ মাজত নেৰানেপেৰা অন্তৰ্কন্দল, বহিৰ্কন্দল নাছিল। ধৰ্মীয় নাট-ভাওনা আদিৰ চৰ্চাই ৰজাঘৰ প্ৰজাঘৰ সামৰি লৈছিল। নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ পৰিমণ্ডলত জাতিভেদ অস্পৃশ্যতাৰ তীব্ৰতা কমি গৈছিল। কিন্তু পঞ্চদশ শতিকাত অসমৰ পৰিৱেশ অন্ধকাৰচন্ন। আহোম ৰাজ্য, চুতীয়া ৰাজ্য, কছাৰী ৰাজ্য, কোচ ৰাজ্য, ভূঞা ৰাজ্যত বিভক্ত অসমৰ শাসক ৰজাসকলৰ মাজত সততে লাগি থকা যুদ্ধ বিগ্ৰহে জন জীৱন অশান্ত কৰি তুলিছিল। মানুহৰ জীৱনৰ নিৰাপত্তাৰ প্ৰশ্নটোৱেই আছিল মূল কথা। গতিকে সৰ্বসাধাৰণ মানুহৰ বাবে শিল্পকলা-সংস্কৃতিৰ চৰ্চা আছিল অকল্পনীয়। শংকৰদেৱে এইখন সমাজেই কৰ্মভূমি ৰূপে পাইছিল। অৱশ্যে তেখেতে তেখেতৰ বংশ মৰ্যাদা আৰু সামৰ্থ পাছৰ পৰ্যায়ত ৰজাঘৰৰ পৃষ্ঠপোষকতা আৰু নিজৰ বিশাল প্ৰতিভাৰ দ্বাৰা এই সীমবদ্ধতা সংঘাতৰ মাজেদি হলেও অতিক্ৰম কৰি যাব পাৰিছিল। তেওঁ তেনে সমাজকেই শৃংখলাবদ্ধ ৰূপ দান কৰিছিল। শংকৰদেৱে গঢ়ি তোলা এনে এখন সমাজকেই পাইছিলহি আজানফকীৰে। নিশ্চিতভাৱে বাহিৰৰ পৰা ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ অহা কোনো লোকৰ বাবে শংকৰদেৱৰ সমকালীন সমাজখনত সাৰ্থকভাৱে কাম কৰা সম্ভৱ নহয় তেওঁ যিমানেই প্ৰতিভাবান নহওক কিয়।

তৃতীয় কথা, শংকৰদেৱৰ আছিল এখন অপৰিচ্ছন্ন অসমীয়া সমাজ। কিন্তু আজান ফকীৰৰ দৃষ্টিগোচৰ হৈছিলহি অসমীয়া সমাজৰ দুটা ৰূপ- সংস্কৃতিবান এখন ভকতীয়া সমাজ আৰু অৱহেলিত হৈ পৰি ৰোৱা এখন মুছলমান সমাজ। আজান ফকীৰৰ প্ৰধান লক্ষ্যই আছিল এই মুছলমান সমাজখন। তেওঁৰ প্ৰেৰণাই অন্য এক উত্তম আছিল উৎকৰ্ষতাৰ পথত বাট লোৱা বৈষ্ণৱ সমাজ।

এটা নতুন ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ যোগেদি গীত নৃত্য বাদ্য আৰু সাহিত্য ৰচনাৰ অৱলম্বন সমাজ সংস্কাৰ কৰিবলৈ যিখিনি বৌদ্ধিক উপাদান লাগে শংকৰদেৱে সেয়া সংগ্ৰহ কৰিছিল গভীৰ অধ্যয়ন আৰু দীৰ্ঘদিনীয়া তীৰ্থভ্ৰমণৰ দ্বাৰা। মন কৰিবলগীয়া যে, শংকৰদেৱৰ অধ্যয়নৰ মাজত হিন্দুধৰ্মৰ বাহিৰে অন্য ধৰ্মৰ গ্ৰন্থাদি অধ্যয়ন কৰিছিল বুলি কোনো তথ্য নাই, কিন্তু তীৰ্থ ভ্ৰমণ কালত তেওঁ প্ৰত্যক্ষ ভাৱেই ইছলাম ধৰ্মৰ বিশেষকৈ চুফীবাদৰ সংস্পৰ্শলৈ আহিছিল বুলি ভাবিব পাৰি। পণ্ডিতসকলে ভাৰতীয় ভক্তি আন্দোলনৰ কাণ্ডাৰী পুৰুষসকল কবীৰ, নানক, টুকাৰাম মীৰাবাঈ আদিৰ কৰ্ম আৰু আনন্দৰ দ্বাৰা শংকৰদেৱ প্ৰভাৱিত হোৱা বুলি স্বীকাৰ কৰে। সমস্ত বৈষ্ণৱ ভক্তি আন্দোলনটোত চুফীবাদৰ প্ৰভাৱ অতি গভীৰ।

শংকৰদেৱৰ দৰে আজান ফকীৰেও নিজৰ ধৰ্ম অৰ্থাৎ ইছলাম ধৰ্মৰ বিষয়ে গভীৰ বিস্তৃত অধ্যয়ন কৰিছিল। তেওঁ ইছলাম ধৰ্মৰে সুগভীৰ প্ৰভাৱপুষ্ট বিস্তৰ ঠাই পৰিভ্ৰমণ কৰিহে ভাৰতবৰ্ষত

উপস্থিত হয়হি, কিন্তু ভাৰতবৰ্ষত তেওঁ ভক্তি আন্দোলন সৃষ্টি কৰা ভাৰতৰ হিন্দুধৰ্মৰ নৱতম ৰূপৰো পৰিচয় লাভ কৰে।

শংকৰদেৱৰ সময়ত মুছলমানসকলৰ সংখ্যা আছিল তেনেই সীমিত। কিন্তু আজান ফকীৰৰ সময়ত অসমৰ মুছলমান সকলৰ সংখ্যা যথেষ্ট বৃদ্ধি পালে। বৈষ্ণৱ প্ৰভাৱপুষ্ট লোকসমাজখনৰ সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু মানসিক উৎকৰ্ষতাৰ লগত পিছ পৰি ৰোৱা মুছলমান সকলৰ স্বাভাৱিকতেই পাৰ্থক্য আহি পৰিল। নিজৰ অনগ্ৰসৰতাৰ বোধ জন্মাৰ লগে লগে স্বাভাৱিকতে মানুহে নিজকে অৱহেলিত আৰু বঞ্চিত বুলি ভাবিবলৈ ধৰে। ইছলামধৰ্ম প্ৰচাৰৰ বাবে সুদূৰ বাগদাদৰ পৰা আহি আজান চাহাবে জানিলে যে সেই মুছলমানসকল অবহেলিত। কিন্তু তেওঁ তাৰ বাবে আগ্ৰহীসকলক দোষাৰোপ কৰা নাছিল, বৰঞ্চ মুছলমান সকলক হিন্দুসকলৰ লগত সম্প্ৰীতি মিলামিছাৰ মাজেৰে আগুৱাই নিয়াৰহে চিন্তা কৰিলে।

শংকৰদেৱেও এটা বিশাল মানবীয় দৃষ্টিভংগীৰে জাতি-বৰ্ণ-ভাষাৰ কথা বিচাৰ নকৰি 'সকলো মানুহ ঈশ্বৰৰ সন্তান' এই আদৰ্শেৰে মানুহক মৰ্যাদা দি সমন্বয়ৰ দৃঢ় সাকো বান্ধিছিল। কিন্তু এটা কথা মন কৰিবলগীয়া যে সেই ধৰ্মীয় বতাহে কোবোৰা ভকতীয়া সমাজখনলৈ অহা মানুখিনিৰ প্ৰতি তেওঁ যি মহত্বপূৰ্ণ দৃষ্টি দিছে, ভকতীয়া সমাজখনৰ বাহিৰত থকা সকলৰ প্ৰতি তেওঁ আছিল উদাসীন।

অসমৰ পটভূমিত আজান ফকীৰৰ প্ৰথম পৰিচয় যদিও ধৰ্ম প্ৰচাৰক কিন্তু সমন্বয়ৰ সেতু ৰচোঁতা হিচাপেহে-

হিন্দু কি মুছলমান একে আল্লাৰ ফৰমান
মোৰ মনত ভিন পৰ নাই।
হিন্দুৰে জ্বলাব মুছলমানে গঢ়িব
একেখিনি জমীনৰ তলত।।

আজান ফকীৰৰ উদাৰতা আৰু গভীৰ মানৱতাবোধৰ পৰিচয় পোৱা যায় জিকিৰবোৰত, কিন্তু এই জিকিৰবোৰত বা মুছলমান সমাজত চুফী চিন্তা, কৰ্ম আদৰ্শৰ সংৰক্ষণ ব্যৱস্থা যথাযথভাবে নোহোৱাত তেওঁলোকৰ সাধনাৰ মৰ্ম সম্পূৰ্ণৰূপে উদ্‌ঘাটিত হোৱা নাই, তথাপিও ক'ব পাৰি যে চুফীবাদৰ উদাৰতা আৰু মানৱীয় আদৰ্শৰে ভাৰতবৰ্ষ ধন্য হৈছে। আজান চাহাব ইছলাম ধৰ্মৰ প্ৰচাৰক হৈও বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ বহু আদৰ্শ আৰু চিন্তা মুকলিকৈ আদৰি লৈছিল। অৱশ্যে এটা কথা মন কৰিবলগীয়া যে, শংকৰদেৱৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ আদৰ্শ আজান ফকীৰৰ সমকালীন সমাজত ইমান ধৰ্মীয় আদৰ্শ আঁহে আঁহে সোমাই পৰিছিল যে সেইবোৰ কেৱল এমুঠি মানুহৰ ধৰ্মীয় আদৰ্শ হৈ নাথাকি সামাজিকভাবে লোক সংস্কৃতিৰ উপাদান হৈ পৰিছিল। আজান চাহাবে দূৰদৰ্শিতাৰে লোক-সংস্কৃতিৰ সমলক ধৰ্মীয় কথা কোৱাৰ মাধ্যমৰ ভিতৰত সুমুৱাই লৈছিল। তেওঁৰ ৰচনাত পোৱা ব্ৰহ্মা, শংকৰ আদি শব্দৰ ব্যৱহাৰ মন কৰিবলগীয়া।

"কোৰাণে পুৰাণে একেই কথা কৈছে। বুজিব মহৎ লোক।
এই দুনিয়াত আছে দুই বেশে। মুৰ্চিদে বুজাব লোক।।"

এই জিকিৰ ফাঁকিত এজন ধৰ্ম প্ৰচাৰতকৈ এজন মানৱীয়তাবাদী শিল্পীৰ হৃদয়ৰ আহ্বানহে প্ৰকট হৈছে। অসমীয়া সমাজত বৰগীতৰ দৰে জিকিৰৰ প্ৰভাৱো অতি বহল। কিছুমান জিকিৰৰ দেহতত্ত্বৰ কথা বৰগীতৰ লগত যথেষ্ট মিল আছে। যেনে-

জিকিৰ ঃ 'নাম ভাল, নাম ভাল। হয় চাহেব হয়।'
বৰগীত ঃ 'নাম পৰম ধৰ্ম চিন্তোহো মন ভাই।'

একেশ্বৰবাদ ইছলামধৰ্ম আৰু বৈষ্ণৱধৰ্ম দুয়োটাৰে মূল কথা। আচলতে ধৰ্মীয় সাধন মাৰ্গৰ এই তত্ত্বই ব্যৱহাৰিক দিশক বহুখিনি নিয়ন্ত্ৰণত ৰাখে। শংকৰদেৱে সামাজিক ক্ষেত্ৰত নামঘৰ কেন্দ্ৰিক যি শিল্পকলা চৰ্চা আৰু সমূহীয়া উপাসনাৰ ব্যৱস্থা প্ৰদৰ্শন কৰিছিল; আজান ফকীৰেও মছজিদত সমূহীয়াকৈ আজান উপাসনাৰ ব্যৱস্থা কৰি ইছলাম ধৰ্মলৈ এক সংস্কাৰ আনিছিল।

বৰ্তমান সময়ত ক্ৰমাৎ বাঢ়ি অহা সাম্প্ৰদায়িক বিৰোধ আৰু অসহিষ্ণুতা বৰ্ধিত অৱস্থাত ঐতিহাসিক আৰু সমসাময়িক ঘটনাৰাজিৰ মাজৰ পৰা সম্প্ৰীতিৰ বাৰ্তা বহন কৰিব পৰা দিশবোৰৰ চৰ্চাই সমাজ জীৱনত এক ইতিবাচক প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে বুলি ভাবিব পাৰি।

●

শিকিবলৈ এৰি দিলেই মানুহ বুঢ়া হয়। নতুন নতুন কথা শিকি থাকিলে মানুহ চিৰকাল ডেকা হৈ থাকে। মনটোক ডেকা কৰি ৰখাটোৱেই হ'ল জীৱনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ কাম।

— *হেনৰি ফৰ্ড*

অসম বিধান সভাৰ মজিয়াত আমিবোৰ

মাধৱ বড়ো
স্নাতক, পঞ্চম যান্মাসিক (কলা শাখা)

জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভবেন্দ্র চন্দ্র নেওগ ছাৰৰ সহযোগত আমিবোৰ অসম বিধান সভাৰ মজিয়ালৈ ভ্ৰমণ কৰাৰ, সুযোগটি লাভ কৰো। সেয়েহে পোন প্ৰথমতে ছাৰলৈ আমাৰ হিয়াভৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

খেল-ধেমালি, গীত-মাত, পাঠ গ্ৰহণ, পুথিভঁৰাল আদিৰ উপৰিও ভ্ৰমণ কাৰ্যসূচীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভিজ্ঞতা আৰু জ্ঞানৰ প্ৰসাৰতা বৃদ্ধিত সহায় কৰে। সেই হিচাপে বিধান সভাৰ প্ৰথম ভ্ৰমণৰ জৰিয়তে আমিও কিছুমান অভিজ্ঞতা লাভ কৰোঁ।

> সদনৰ মজিয়াত বিশেষকৈ দুই পক্ষ অৰ্থাৎ চৰকাৰী পক্ষ আৰু বিৰোধীপক্ষৰ মাজত নানান তৰ্ক-বিতৰ্ক চলিছিল কিন্তু মনকৰিবলগীয়া কথাটো হ'ল যে নানান তৰ্ক-বিতৰ্কৰ মাজতো মন্ত্ৰী-বিধায়কসকল নিৰ্দ্দিষ্ট নীতি-নিয়ম অনুসৰি সদনৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ক উদ্দেশ্যি নিজৰ মত তথা প্ৰশ্ন আৰু তথ্যসমূহ প্ৰকাশ কৰে। আচলতে এইখনেই সেইখন সদন, য'ত অসমৰ জ্বলন্ত সমস্যাসমূহ আৰু তাৰ সমাধানৰ বাবে বিভিন্ন ব্যৱস্থা তথা পদক্ষেপসমূহ গ্ৰহণ কৰা হয়।

ইং ০৯/০৩/২০১৭ তাৰিখে জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা আমি পোন্ধৰ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী মই আৰু মোৰ সংগীবৃন্দ ক্ৰমে- মৌচম বৰা, জ্যোতিষ কোঁৱৰ, মহাশ্বেতা কুমাৰ, কৃষ্ণা গগৈ, জিতু তালুকদাৰ, অভিজিত পাটৰ, মুনমী বৰদলৈ, ধৃতিস্মিতা গোস্বামী, প্ৰাঞ্জল শইকীয়া, সুমন দৈমাৰী, দ্বীপশিখা ডেকা, মন্দিৰা ডেকা আৰু জুলি ডেকা আমি সকলোৱে পুৱা ৭.০০ বজাত জাগীৰোডত উপস্থিত হওঁ। যিহেতু ৯ বজাৰ লগে লগে আমি তাত গৈ উপস্থিত হ'ব লাগিব, সেয়েহে পুৱাৰ ৭.৩০ বজাত আমি জাগীৰোডৰ পৰা বিধান সভালৈ বুলি ৰাওনা হওঁ। আমাৰ এই পোন্ধৰজনীয়া দলটোক নেতৃত্ব দিছিল ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ বৰষা মাডাম আৰু প্ৰীতম দলে ছাৰে। আমি তাত গৈ নোপোৱাৰ আগতে তেওঁলোক তাত উপস্থিত হৈছিল। বাছখনৰ ধীৰ গতিৰ বাবে আমি তাত গৈ পোৱাত কিছু পলম হৈছিল। সেয়েহে তেওঁলোকৰ আগতীয়া উপস্থিতিয়ে আমাক বহুতখিনি সহায় কৰিছিল। এই সুযোগতে ছাৰ আৰু মাডামলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

প্ৰায় ৯.১৫ মিনিটত আমি তাত গৈ উপস্থিত হওঁ। তাত উপস্থিত হৈয়েই আমি প্ৰথমতে জাগীৰোড সমষ্টিৰ মাননীয় বিধায়ক শ্ৰীযুত পীয়ুষ হাজৰিকাদেৱৰ কমলৈ গৈ তেওঁক লগ কৰোঁ। আমাৰ প্ৰতি তেওঁ দিয়া গুৰুত্ব আৰু সহানুভূতিৰ ফলত আমাৰ বাবে বিধান সভাৰ মজিয়াত প্ৰৱেশ কৰাটো সহজ হৈ পৰিছিল। তেওঁৰ কমতে আমি চাহ বিস্কুট খাই সতেজ অনুভৱ কৰিলো। ইয়াৰ লগে লগে আমি পুৱাৰ আহাৰো গ্ৰহণ কৰি বিধানসভা ভৱনত প্ৰৱেশ কৰোঁ। এইখিনিতে কিছুমান মন কৰিবলগীয়া কথা যে আমি বিধান সভাৰ ভিতৰলৈ প্ৰৱেশ কৰাৰ আগতে কিছু চৰ্ত্তাৱলী মানিবলগা হৈছিল। এই চৰ্ত্তাৱলীসমূহ ক্ৰমে-

(ক) বিধানসভা ভৱনৰ বাৰান্দাত বিনা কামে ফুৰা-চকা কৰা নিষিদ্ধ।

(খ) সম্পূৰ্ণ নীৰৱতা অৱলম্বন কৰা।

(গ) কোনো লাঠি, অস্ত্ৰ, ছাতি, কিতাপ, বাতৰি কাকত বা তেনেবিধৰ বস্তু বীথিকাৰ ভিতৰলৈ নিবলৈ দিয়া নহয়।

ইয়াৰোপৰি কোনো ধৰণৰ বেগ বা মোনা, আঙুঠি, ঘড়ী, মোবাইল, দিয়াচলাই ইত্যাদি ভিতৰলৈ নিবলৈ দিয়া নহয়।

অৱশেষত, মনত অশেষ হেঁপাহ আৰু আগ্ৰহেৰে আমি বিধানসভা ভৱনৰ ভিতৰলৈ গৈ নিৰ্দ্দিষ্ট ঠাইত বহোঁ। ইতিমধ্যে বিধান সভা অধিৱেশনৰ 'প্ৰশ্নকাল' (Question Hour) আৰম্ভ হৈ গৈছে। আমাৰ জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ 'Mass Communication' বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলো সেই দিনটোত উপস্থিত থাকে। প্ৰথমবাৰৰ বাবে অসম বিধান সভাৰ দৰে পৱিত্ৰ সদনৰ মজিয়াত থিয় দি মন্ত্ৰী-বিধায়কৰ তৰ্ক-বিতৰ্কৰ প্ৰত্যক্ষ দৃশ্য দেখি খুবেই আনন্দিত হৈছিলো। অনুভৱ হৈছিল তৰ্ক-কলাৰ জ্ঞানে মন্ত্ৰী-বিধায়কক সদনৰ মজিয়াত বাৰুকৈয়ে শক্তিশালী নেতা হিচাপে গঢ়ি তুলিব পাৰে। ইয়াৰোপৰি এজন ভাল নেতা হ'বলৈ হ'লে ধৈৰ্য্য আৰু সহনশীলতাৰ কিমান প্ৰয়োজন, সেই কথা ভালকৈ উপলব্ধি কৰিব পাৰিছিলো।

সদনৰ মজিয়াত বিশেষকৈ দুই পক্ষ অৰ্থাৎ চৰকাৰী পক্ষ আৰু বিৰোধীপক্ষৰ মাজত নানান তৰ্ক-বিতৰ্ক চলিছিল কিন্তু মনকৰিবলগীয়া কথাটো হ'ল যে নানান তৰ্ক-বিতৰ্কৰ মাজতো মন্ত্ৰী-বিধায়কসকল নিৰ্দ্দিষ্ট নীতি-নিয়ম অনুসৰি সদনৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ক উদ্দেশ্যি নিজৰ মত তথা প্ৰশ্ন আৰু তথ্যসমূহ প্ৰকাশ কৰে। আচলতে এইখনেই সেইখন সদন, য'ত অসমৰ জ্বলন্ত সমস্যাসমূহ আৰু তাৰ সমাধানৰ বাবে বিভিন্ন ব্যৱস্থা তথা পদক্ষেপসমূহ গ্ৰহণ কৰা হয়। সদনত অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ বিচক্ষণতা আৰু ভাষাৰ শৈলী দেখি মই বাৰুকৈয়ে আকৰ্ষিত হৈছিলো। সদনত অধ্যক্ষ মহোদয় হিচাপে উপস্থিত থাকে বি.জে.পি দলৰ নেতা শ্ৰীযুত হীতেন্দ্ৰ নাথ গোস্বামীদেৱ। তেওঁৰ লগতে বনমন্ত্ৰী শ্ৰীমতী প্ৰমীলাৰাণী ব্ৰহ্ম, বাণিজ্য আৰু উদ্যোগ তথা পৰিবহন মন্ত্ৰী শ্ৰীযুত চন্দ্ৰ মোহন পাটোৱাৰী দেৱ, শ্ৰম আৰু নিযুক্তি তথা চাহ জনজাতিৰ কল্যাণ মন্ত্ৰী শ্ৰীযুত পল্লৱলোচন দাস আদিৰ দৰে অসমৰ বলিষ্ঠ নেতা তথা মন্ত্ৰীসকল উপস্থিত থাকে। ইয়াৰোপৰি অসমৰ বিভিন্ন সমষ্টিৰ বিধায়কসকল উপস্থিত থাকি অধিৱেশনৰ 'প্ৰশ্নকাল' (Question Hour) আৰু 'শূন্যকাল' (Zero Hour) সুচাৰুৰূপে চলাই লৈ যায়। 'প্ৰশ্নকাল' আৰু 'শূন্যকাল'ৰ বিষয়ে তলত উল্লেখ কৰা হ'ল ঃ-

ঃ-'প্ৰশ্নকাল' (Question Hour) - প্ৰতিটো সংসদীয় ব্যৱস্থাত অধিৱেশনৰ প্ৰথম এঘণ্টা সময় সদনৰ সদস্যসকলৰ দ্বাৰা প্ৰশ্ন উত্থাপনৰ বাবে আচুতীয়াকৈ নিৰ্ধাৰিত কৰা হয়, এই সময়ছোৱাকে 'প্ৰশ্নকাল' বোলে। এই সময়ছোৱাত সদনৰ সদস্যসকলে বিভাগীয় মন্ত্ৰীসকলৰ আগত যিকোনো শাসক সম্বন্ধীয় বিষয়ে নিজৰ নিজৰ প্ৰশ্নসমূহ সদনৰ মজিয়াত আগবঢ়ায় আৰু এই প্ৰশ্নসমূহৰ উত্তৰ দিবলৈ তেওঁলোক বাধ্য।

এই প্ৰশ্নসমূহ দুই ধৰণৰ ঃ-

১) তাৰাংকিত প্ৰশ্ন ঃ তাৰাংকিত প্ৰশ্নৰ ক্ষেত্ৰ ত সাধাৰণতে মৌখিকভাৱে উত্তৰসমূহ প্ৰদান কৰা হয়।

২) অতাৰাংকিত প্ৰশ্ন ঃ অতাৰাংকিত প্ৰশ্নৰ ক্ষেত্ৰ ত বিশেষকৈ লিখিতভাৱে উত্তৰসমূহ আশা কৰা যায়।

ঃ 'শূন্যকালীন' (Zero Hour) ঃ সংসদত 'প্ৰশ্নকাল'ৰ অন্ত পৰাৰ লগে লগে 'শূন্যকাল'ৰ আৰম্ভ হয়। এই সময়ছোৱা দুপৰীয়া ১২ বজাৰ লগে লগে আৰম্ভ হয় বাবে ইয়াক 'শূন্যকালীন' বুলি কোৱা হয়। এই সময়ছোৱাত সংসদৰ সদস্যসকল কোনো পূৰ্ব সূচনা নোহোৱাকৈ যিকোনো সন্দৰ্ভত প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰিব পাৰে। অৱশ্যে সংসদীয় আইনত 'শূন্যকাল'ৰ বিষয়ে কোনো ধৰণে উল্লেখ নাই।

এই সকলোবোৰৰ প্ৰত্যক্ষ দৃশ্য উপভোগ কৰাৰ পাছত আমি দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰো। আমি সদনৰ মজিয়াত উপস্থিত হৈ কি অভিজ্ঞতা তথা অনুভৱ কৰিলো, সেই বিষয়ক লৈ যিহেতু অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সণোৱাল ছাৰৰ লগত আমাৰ 'ভাব বিনিময়' (Interaction) হ'ব, সেয়েহে সেই মুহূৰ্ত্ততো সেই দিনটোৰ আটাইতকৈ ভাললগা মূহূৰ্ত্ত আছিল। মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সোণোৱাল ছাৰৰ লগত হোৱা এই 'ভাব বিনিময়'ত প্ৰথমতে আমাৰ শিক্ষক তত্ত্বাবধায়ক হিচাপে বৰষা মাডাম আৰু প্ৰীতম দলে ছাৰে অংশগ্ৰহণ কৰে। ইয়াৰ পিছতেই তেওঁ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় আৰু জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা দুজনকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক এই ভাব-বিনিময়ত ভাগ ল'বলৈ কয়।

জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ হৈ মই আৰু ধৃতিস্মিতাই এই ভাব-বিনিময়ত অংশ লৈছিলো। এই ভাব বিনিময়ত মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সোণোৱাল ছাৰৰ সৈতে নিজৰ মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰি খুবেই ভাল লাগিল। সৰ্বানন্দ সোণোৱাল ছাৰক উদ্দেশ্যি নিজৰ

মনৰ অনুভৱ খিনি প্ৰকাশ কৰিবলৈ যাওঁতে কোৱা কথাখিনি ঃ-

“Good Afternoon Sir , আচলতে আজিৰ দিনটো আমাৰ বাবে খুবেই ভাল, প্ৰথমবাৰৰ বাবে বিধানসভাৰ মজিয়াত থিয় দি সন্মানীয় মন্ত্ৰী- বিধায়কসকলৰ তৰ্ক-বিতৰ্ক প্ৰত্যক্ষ দৃশ্য দেখি খুবেই ভাল লাগিল, আৰু তাতোকৈ বেছি ভাল লাগিল আজিৰ দিনটোত আপোনাক অতিকৈ ওচৰত লগ পাই নিজৰ মনৰ অনুভৱখিনি প্ৰকাশ কৰি । মইও তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা সমূহত যেতিয়া তৰ্ক কৰো তেতিয়া ‘মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়’ শব্দটো খুবেই ব্যৱহাৰ কৰোঁ আৰু আজি সদনৰ মজিয়াত সন্মানীয় মন্ত্ৰী-বিধায়কসকলে অধ্যক্ষ মহোদয়ক উদ্দেশ্যি এই শব্দটি ব্যৱহাৰ কৰা দৃশ্য দেখি আৰু বেছি ভাল লাগিল। ইয়াৰোপৰি মাননীয় সদনৰ সদস্যসকল কিছুমান নীতি অনুসৰি প্ৰশ্নসমূহ উত্থাপন কৰা আৰু এই প্ৰশ্নসমূহৰ উত্তৰ দিবলৈ যাওঁতে মাননীয় মন্ত্ৰীসকলৰ পৰা প্ৰকাশ পোৱা ধৈৰ্য্য আৰু সহনশীলতা- এই সকলোবোৰৰ প্ৰত্যক্ষ দৃশ্য উপভোগ কৰি খুবেই অনুপ্ৰাণিত হৈছো........ধন্যবাদ।”

ইয়াৰ অন্তত আমি সকলোৱে সৰ্বানন্দ সোণোৱাল ছাৰৰ সৈতে একেলগে ফটো উঠো আৰু এই ফটোসমূহ ‘আমাৰ অসম’ নামৰ অসমীয়া বাতৰি কাকতখনত প্ৰকাশ পাইছিল। ইয়াৰ লগে লগে আমি উলটাৰ আগতে জাগীৰোড সমষ্টিৰ মাননীয় বিধায়ক শ্ৰীযুত পীযুষ হাজৰিকাদেৱৰ সৈতেও অসম বিধানসভা ভ্ৰমণৰ স্মৃতিসমূহ সজীৱ কৰি ৰাখিবলৈ কেইটামান আলোকচিত্ৰ লওঁ।

মই তোমালোকক এটা তাবিজ দিব খোজো। যেতিয়াই কিবা এটা কাম কৰা উচিত নে অনুচিত সেই বিষয়ে তোমালোকৰ মনত সংশয় উপস্থিত হয়, তেতিয়াই তোমালোকে নিজকে প্ৰশ্ন কৰিবা — এই কামটোৰ দ্বাৰা সমাজৰ দৰিদ্ৰতম মানুহজনৰ কিবা উপকাৰ হ’বনে ? যি কামৰ দ্বাৰা সমাজৰ দৰিদ্ৰতম মানুহজনৰ কিবা উপকাৰ হয়, সেই কামটো আটাইতকৈ আগতে কৰিবা।

— মহাত্মা গান্ধী

কাৰিকৰী মিতব্যয়িতা আৰু ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ পুনৰোদ্ধাৰ

ধৃতিস্মিতা গোস্বামী
স্নাতক, পঞ্চম যান্মাসিক (কলা শাখা)

দুই বা ততোধিক মৌলিক পদাৰ্থৰ সংলীলন ঘটাইনতুন ধৰ্মবিশিষ্ট যৌগিক পদাৰ্থ উৎপন্ন কৰা হয়। হাইড্ৰ'জেন আৰু অম্লজানক ১ ঃ ৮ ওজনৰ অনুপাত বা ২ ঃ ১ আয়তনৰ অনুপাতত ৰাসায়নিক ভাৱে সংযুক্ত কৰিলে পানী প্ৰস্তুত হয়। কিন্তু প্ৰকৃতিত স্বাভাৱিক অৱস্থাতেই প্ৰচুৰ জলৰাশি আছে। গতিকে দুই মৌলৰ সংলীলন ঘটাই পানী উৎপন্ন কৰাৰ নিচিনা ৰাসায়নিক পদ্ধতিৰ গুৰুত্ব নাই। আনহাতে পানীৰ ৰাসায়নিক পদ্ধতিৰ গুৰুত্ব ঘটাই উৎপন্ন কৰাৰ নিচিনা ৰাসায়নিক পদ্ধতিৰ গুৰুত্ব নাই। আনহাতে পানীৰ ৰাসায়নিক বিশ্লেষণ ঘটাই হাইড্ৰ'জেন আৰু অম্লজান উৎপন্ন কৰা ৰাসায়নিক পদ্ধতিৰ ব্যৱহাৰিক ক্ষেত্ৰ ত গুৰুত্ব আছে। উৎপাদিত হাইড্ৰ'জেনক ১ ঃ ৩৫.৫ ওজনৰ বা ১ ঃ ১ আয়তনৰ অনুপাতত ৰাসায়নিকভাৱে সংযুক্ত কৰি হাইড্ৰ'ক্ল'ৰিক এচিড পোৱা যায়। ই এটা বিভিন্ন শিল্পদ্যোগত ব্যৱহৃত প্ৰয়োজনীয় যৌগ।

প্ৰকৃতিত স্বাভাৱিক অৱস্থাত প্ৰচুৰ পৰিমাণে পানী আৰু সাধাৰণ লৱণ বা খোৱা নিমখ পোৱা যায়। এই দুবিধ পদাৰ্থৰ পৰা কষ্টিক চ'ডা (NaOH), ক্ল'ৰিন (CL_2) আৰু হাইড্ৰ'জেন (H_2) পোনে পোনে উৎপন্ন কৰিব পাৰি। হাইড্ৰ'জেন আৰু ক্ল'ৰিনৰ সহায়ত একে উদ্যোগতে হাইড্ৰ'ক্লৰিক এচিড প্ৰস্তুত কৰা হয়। আন এবিধ কেচামাল চূণ ব্যৱহাৰ কৰি একে উদ্যোগতে কেলচিয়াম হাইপো'ক্ল'ৰাইট [$Ca(OCL)_2$] আৰু ব্লিচিং পাউডাৰ ($Ca\text{-}_{cl}^{ocl}$) প্ৰস্তুত কৰা হয়। কষ্টিক চ'ডাৰ পৰা কাপোৰ ধোৱা চ'ডা, (Na_2CO_2), খোৱা চ'ডা ($NaHCO_3$) আদি প্ৰয়োজনীয় পদাৰ্থৰ উৎপাদন কৰাৰ কথাই নকওঁ, কষ্টিক চ'ডা বিভিন্ন শিল্পোদ্যোগৰ বাবে এটা অতি আৱশ্যকীয় ৰাসায়নিক পদাৰ্থ।

কুৰি শতিকাৰ বিজ্ঞানীয়ে বিভিন্ন মৌলৰ সংযোজন ঘটাই নতুন নতুন যৌগিক পদাৰ্থৰ সৃষ্টি কৰিছে। বিভিন্ন যৌগত থকা মৌলবোৰক ৰাসায়নিক ভাৱে পৃথকীকৃত কৰিছে। মৌলবোৰক আকৌ নতুন ধৰণে সজাই নতুন যৌগ ৰচনা কৰিছে। ৰাসায়নিক পদ্ধতিৰ সহায়ত প্ৰকৃতিস্থ পদাৰ্থৰ হুবহু নকল উদ্ভাৱন কৰিছে। ভৌতিক পদ্ধতিৰ সহায়ত এঙাৰৰ কৃত্ৰিম বহুৰূপতা (Artificial Allotropy) ঘটাই গ্ৰেফাইট আৰু কৃত্ৰিম হীৰা উৎপন্ন কৰিবলৈকো সক্ষম হৈছে। আজিৰ বিজ্ঞানে এটা মৌলৰ পৰা আন এটা মৌল উৎপন্ন কৰিব পাৰে। পৰমাণুৰ ৰূপান্তৰ ঘটাই ইউৰেনিয়ামৰ পৰা ব'ৰন আৰু ক্ৰিপ্টন উৎপাদন কৰা বৈজ্ঞানীক প্ৰণালীক আজি পুৰণি প্ৰণালী বুলি অভিহিত কৰিব পাৰি। তাহানি কালৰ আৰৱীয় এলকেমিষ্ট সকলৰ দৰে জীৱন সুধা (Elixir of life) বা অমৃত উদ্ভাৱনৰ চেষ্টা (লাগে বৃথাই হওক) আমি কৰিব লাগে নে নাই মন্তব্য দিয়াটো টান কথা। আমাৰ প্ৰকৃতিত থকা বিভিন্ন যৌগিক, অজৈৱিক মৌলিক, যৌগিক বা মিশ্ৰ পদাৰ্থবোৰৰ পৰা আমি লাখ কৌটি নতুন পদাৰ্থ ৰচনা কৰিব পাৰোঁ। কিন্তু সেই বুলি এইটো নহয় যে আমাৰ পাৰদৰ্শিতা সাব্যস্ত কৰিবলৈকেই আমি এনেকুৱা কৰিব লাগিব। এই বিষয়ত সামাজিক লাভালাভ আৰু সম্পদৰ মিতব্যয়িতাৰ গুৰুত্ব আটাইতকৈ বেছি।

অৰ্থনৈতিক সম্ভাৱনা কাৰিকৰী অৰ্থনীতিৰ মূল লক্ষ্য। সম্পদৰ প্ৰয়োগত মিতব্যয়িতা অবিহনে কোনো উন্নয়ন প্ৰকল্পই অৰ্থনৈতিক বা ব্যৱসায়িক দিশত সম্ভাৱনা পূৰ্ণ হৈ উঠিব নোৱাৰে। নিখুত উৎপাদন আঁচনি এখন বহু বছৰলৈ অৰ্থনৈতিক ভাৱে লাভজনক হৈ থকাটো অতি আৱশ্যকীয় কথা। এনেকুৱা আঁচনি এখনে বাস্তৱ ৰূপ লৈ ইয়াৰ কৰ্মী, উপভোক্তা (Consumers) আৰু সমাজ বা দেশৰ মঙ্গল কৰিব পাৰে। কিন্তু এই লাভালাভ ধনৰ অংকত বা টকাৰ অংকত হিচাপ কৰিলেই সমস্যাৰ শেষ নহয়। এইবোৰৰ জোখ মাপ সামাজিক কল্যাণৰ ভিত্তিতহে কৰিব লাগিব। আমাৰ ভৱিষ্যত বংশধৰ সকলৰ জীৱন যাত্ৰা বিপন্ন কৰি আমি বৰ্তমানৰ বাবে লাভৱান বা সুখী হোৱাটোক কেতিয়াও সামাজিক লাভ বুলিব নোৱাৰি।

ভৱিষ্যত বংশধৰ সকলৰ সকলোবোৰ উপভোগ আৰু সুখৰ বাট মুকলি কৰিবলৈ আমি বৰ্তমানৰ বাবে সম্পূৰ্ণ উপভোগ বিমুখ হ'ব লাগিব, সেইটোও বোধহয় সমৰ্থন কৰিব নোৱাৰি।

ব্যৱসায়িক দৃষ্টিকোণৰ পৰা উৎপাদন গোট এটাই টকাৰ অংকত যথেষ্ট লাভ কৰিও আচল অৰ্থত সিমান লাভ নকৰিব পাৰে যদিহে ইয়াৰ বাবে ভোক্তা, সমাজ বা কৰ্মীসকলে বৰ্তমান বা ভৱিষ্যতৰ বাবে ক্ষতি স্বীকাৰ কৰিব লাগে। আনহাতে কিছুমান এনে গুৰুত্বপূৰ্ণ উদ্যোগ আছে যে টকাৰ অংকত কোনো লাভ নকৰিও সি দেশৰ অৰ্থনীতিত ঘাই শিপা স্বৰূপ। পৰিবহন, যোগাযোগ এনে ধৰণৰ উদ্যোগ, কিয়নো এনেকুৱা উদ্যোগ অবিহনে আন কোনো উদ্যোগ গঢ়ি উঠাৰ সম্ভাৱনা নোহোৱাই নহয়, সভ্যতাৰ গতিয়েই ৰুদ্ধ হৈ যাব। আৱশ্যকীয় পৰিমাণে বিজুলী শক্তিৰ উৎপাদন আৰু সৰবৰাহ কৰিব নোৱাৰাৰ ফলত কিমানবোৰ উৎপাদন গোট যে ৰুগ্ন হৈ গৈছে তাৰ হিচাপ নাই।

উৎপাদন আঁচনি এখন নিখুঁতভাৱে পৰিকল্পিত হ'ব লাগে। আৱশ্যকীয় পৰিমাণে বিদ্যুতশক্তি বা কেঁচামালৰ যোগান পোৱা যাব নে নাই, সেই যোগান নিৰৱচ্ছিন্ন হব নে নহয়, কেনে পৰ্য্যায়ৰ কাৰিকৰী কৌশল ব্যৱহাৰ কৰা হ'ব, যন্ত্ৰপাতিবোৰ স্বদেশ নিৰ্মিত হ'ব নে আমদানিকৃত হ'ব, পিচলৈ দৰকাৰী হৈ থকা আনুসাঙ্গিক অংশ (Spare parts) বোৰ নিজ দেশত উৎপাদন কৰিব পৰা যাব নেকি- ইত্যাদি বহুতো প্ৰশ্নৰ সমাধান উলিয়াইহে উৎপাদন আঁচনি এখন যুগুতাব লাগে। সেইদৰে নিখুঁত আঁচনি এখন নিখুঁতভাৱে কাৰ্যকৰী কৰি তুলিব লাগিব এই বিষয়ত আভ্যন্তৰীণ মিতব্যয়িতাৰ প্ৰাধান্য অতি বেছি। কাৰিকৰী মিতব্যয়িতা ইয়াৰ ভিতৰত অন্যতম।

কাৰিকৰী মিতব্যয়িতাৰ বাবে প্ৰয়োগদ্ৰব্য (Input) বোৰৰ ব্যয় কমোৱা হয়, সস্তীয়া প্ৰয়োগদ্ৰব্যৰ অনুসন্ধান আৰু ব্যৱহাৰ কৰা হয়, উদ্ভুত দ্ৰব্য (Output) বোৰৰ পৰিমাণ সৰ্ব্বোচ্চ কৰা হয় আৰু উৎপাদিত সামগ্ৰীৰ গুণগত মান (Quality) উন্নত কৰা হয়। সেইদৰে সহজ আৰু কায়িক শ্ৰম লাঘৱকাৰী উৎপাদনকৌশল অৱলম্বন কৰি প্ৰকৃত খৰচ কমাব পাৰি।

কাৰিকৰী অৰ্থনীতিত ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ পুনৰোদ্ধাৰ আৰু পুনৰ ব্যৱহাৰে বিশেষ ভূমিকা লয়। কিছুমান ৰাসায়নিক পদ্ধতিত ব্যৱহাৰ হোৱা কিছুমান ৰাসায়নিক পদাৰ্থৰ একেখিনিতে বাৰে বাৰে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি। ৰাসায়নিক পদ্ধতিত অংশ গ্ৰহণ কৰোতে এই পদাৰ্থবোৰৰ ৰাসায়নিক পৰিৱৰ্তন ঘটি নতুন পদাৰ্থৰ উৎপত্তি হয় যদিও, সেই নতুন পদাৰ্থবোৰক অন্য এক ৰাসায়নিক প্ৰণালীৰে আগৰ অৱস্থালৈ ঘূৰাই অনা যায়। এনেদৰে একেখিনি পদাৰ্থকে পুনঃ পুনঃ আগৰ অৱস্থালৈ ঘূৰাই আনি পুনঃ পুনঃ ব্যৱহাৰ কৰা পদ্ধতিটোক 'ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ পুনৰুদ্ধাৰ পদ্ধতি' (Chemical Recovery) বোলে। কিছুমান পুনৰুদ্ধাৰ প্ৰণালীত ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ লগত তাপৰো পুনৰুদ্ধাৰ হয়। এনে ধৰণৰ ৰাসায়নিক দ্ৰব্য আৰু তাপৰ যৌথ পুনৰুদ্ধাৰ প্ৰণালী এটাৰ চিত্ৰ ২৬ পৃষ্ঠাত দিয়া হৈছে।

ধৰা হওঁক, বাঁহ আৰু কাঠৰ পৰা কাগজৰ মণ্ড (Paper Pulp) উৎপন্ন কৰিব লাগে। এই পদ্ধতিত বৃহৎ পৰিমাণৰ কেঁচামাল ৰাসায়নিক সিদ্ধকৰণ (Chemical Cooking) কৰিব লাগে। ইয়াৰ বাবে বৃহৎ পৰিমাণৰ ৰাসায়নিক দ্ৰব্য কষ্টিক চোডা (NaOH) আৰু ছডিয়াম ছালফাইড (Na_2S) ৰ আৱশ্যক। প্ৰতিদিন ৩০০ টন মণ্ড উৎপাদন কৰা কল এটাই দিনে প্ৰায় ১৩৫ টন দ্ৰব্য ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে। এইখিনিৰ দাম হ'ব প্ৰায় ৭ লাখ টকা। কিন্তু ৰাসায়নিক পুনৰোদ্ধাৰ প্ৰণালীৰে তাৰ ৯০% ঘূৰাই আনিব পাৰি। অৰ্থাৎ এবাৰ ১৩৫ টন প্ৰয়োগ কৰাৰ পিছত দিনে ১৩.৫ টন পৰিপূৰক দ্ৰব্য (Make up Chemical) হিচাপে প্ৰয়োগ কৰি থাকিয়েই দিনে ১৩৫ টনৰ প্ৰয়োজন সাধন কৰিব পাৰি।

বাঁহ বা কাঠ বা অন্য উদ্ভিদজাত পদাৰ্থত চেলুলোজ নামৰ যৌগিক পদাৰ্থৰে নিৰ্মিত আঁহ (Fibre) থাকে। এই আঁহবোৰৰ বৰণ শুধ বগা। এই আঁহেৰে কাগজ প্ৰস্তুত কৰা হয়। উদ্ভিদ দেহত থকা চেলুলোজৰ আঁহবোৰক লিগনিন্ নামৰ অনিয়ত আকাৰ (Amorphous) ৰঙীণ যৌগিক পদাৰ্থ এবিধে বান্ধি ৰাখে।

সিদ্ধকৰণ প্ৰক্ৰিয়াত লিগনিন্‌খিনি ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ দ্ৰৱ এটাত পমাই বা দ্ৰৱিত কৰি লোৱা হয়। চেলুলোজ আঁহবোৰ তেতিয়া মুকলি হৈ পৰে। আঁহখিনিৰে সৈতে গোটেই প্ৰলম্বন (Suspension) টোক মণ্ড (Plup) বোলা হয়। এই পদ্ধতিত কষ্টিক চ'ডা আৰু চডিয়াম চালফাইডক ১০০ গ্ৰাম প্ৰতিলিটাৰ চোকৰ দ্ৰৱ হিচাপে প্ৰয়োগ কৰা হয়। এই দ্ৰৱটোক বগাতৰল (White liquor) বোলে। সিদ্ধকৰণৰ বাবে ১০ কিল'গ্ৰাম প্ৰতি বৰ্গ ছে.মি. চাপ আৰু ১৭০° চে.উষ্ণতাৰ ব্যৱস্থাপনা কৰা হয়। ৰাসায়নিক ক্ৰিয়াত অংশ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত বগা পানীয়ত থকা চডিয়াম হাইড্ৰ'ক্সাইড প্ৰধানতঃ চডিয়াম কাৰ্বনেটত পৰিণত হয়।

তেতিয়া তৰলটোৰ বৰণ ক'লা হয়। আঁহবোৰক প্ৰলম্বিত কৰি ৰখা এই তৰলটোক ক'লা তৰল (Black liquor) বোলে। ক'লা তৰলখিনি আঁহবোৰৰ পৰা যান্ত্ৰিক প্ৰথাৰে পৃথক কৰি উলিওৱা হয়। ইয়াক লঘু কলা তৰল (Weak Black liquor) বোলে। এই তৰলটোক বাষ্পীকাৰক (Evaporator)ৰ মাজেৰে পঠোৱা হয়। বাষ্পীকাৰক (একাধিক) ৰ মাজেৰে প্ৰবাহিত হৈ অহাৰ পাচত তৰলটো যথেষ্ট ঘন আৰু সান্দ্ৰ হৈ পৰে। এই তৰলটোক গাঢ় কলা তৰল (Concentrated black liquor) বোলে। ইয়াত ৫০-৫৫ শতাংশ জৈৱ পদাৰ্থ থাকে। ই এটা ভাল ইন্ধন। ইয়াক অতি সহজে জ্বলাব পাৰি। পুনৰুদ্ধাৰ চুলা (Recovery Furnace)ত গাঢ় কলা তৰলৰ দহন ঘটোৱা হয়। উষ্ণতা প্ৰায় ১৮০০° চেলচিয়াচ। এই উষ্ণতাত তৰলত থকা অজৈৱ লৱণ (Na_2Co_3 and Na_2S) গলিত ধাতৱ পদাৰ্থ (Smelt)ত পৰিণত হয় আৰু চুলাৰ তললৈ প্ৰৱাহিত হয়। এই গলিত ধাতৱ পদাৰ্থখিনিক পানীত দ্ৰৱিত কৰিলে সেউজীয়া বৰণৰ দ্ৰৱ এটা উৎপন্ন হয়। ইয়াক সেউজীয়া তৰল (Green liquor) বোলে। ইয়াত প্ৰধানত চডিয়াম কাৰ্বনেট আৰু চডিয়াম চালফাইড থাকে। সেউজীয়া তৰলৰ লগত চুণ মিহলালে চডিয়াম কাৰ্বনেট আৰু কেলচিয়াম হাইড্ৰ'ক্সাইডৰ ৰাসায়নিক মিলন ঘটি চডিয়াম হাইড্ৰ'ক্সাইড আৰু কেলচিয়াম কাৰ্বনেট উৎপন্ন হয়।

কেলচিয়াম কাৰ্বনেট গেদ হিচাপে পৃথক কৰি যি দ্ৰৱ পোৱা যায়, সিয়েই বগা তৰল (White liquor) এই তৰলত কষ্টিক চ'ডা আৰু চডিয়াম চালফাইড থাকে। ইয়াক পুনৰ সিদ্ধকৰণৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। এয়ে ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ পুনৰুদ্ধাৰ।

গাঢ় কলা তৰল এবিধ ভাল ইন্ধন। ইয়াৰ তাপমূল্য (Calorific value) ৩,১০০-৩,৫০০ কিল'কেলোৰি /প্ৰতি কিল'গ্ৰাম।

পুনৰুদ্ধাৰ চুলাত ১৮০০ চেলচিয়াচ উষ্ণতাত গাঢ় কলা দহনত প্ৰচুৰ তাপ উৎপন্ন হয়। এই তাপ দহনত উৎপন্ন হোৱা গেছ (Flue gas)ত সঞ্চিত থাকে। এই ফ্লু- গেছৰ ধাৰাটো এটা বৃহৎ ভাপোৎপাদক (Boiler)ৰ মাজেৰে পঠোৱা হয়। ফ্লু গেছৰ তাপেৰেই এই বৃহৎ ভাপোৎপাদকটো চলোৱা হয়। ইয়াৰ বাবে কয়লা বা আন ইন্ধনৰ প্ৰয়োজন নহয়। উৎপন্ন হোৱা ভাপখিনিকেই সিদ্ধকত তাপ প্ৰয়োগ কৰাৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা ভাপোৎপাদক পুনৰুদ্ভৱ বা পুনৰুদ্ধাৰ হয়। অৰ্থাৎ সিদ্ধকত খৰছ হোৱা তাপখিনিৰ ভাপৰ সহায়ত বিজুলী উৎপাদন কৰি কাৰখানাটোত প্ৰয়োজন হোৱা বিজুলীৰ চাহিদা পূৰণ কৰা হয়। এয়ে তাপৰ পুনৰুদ্ধাৰ।

এইখিনিতেই মন কৰিবলগীয়া এই যে, অকল ৰাসায়নিক দ্ৰব্য, ভাপ বা বিজুলী উৎপাদনৰ খৰছ কমোৱাৰ বাবেই যে আলোচ্য পুনৰুদ্ধাৰ কৌশল প্ৰয়োগ কৰা হয়, এনে নহয়।

৩০০টন মণ্ড উৎপাদন কৰোতে দিনে ৩০০০ ঘনমিটাৰ বা তিনি নিযুত লিটাৰ লঘু কলা তৰল উৎপন্ন হয়। ৰাসায়নিক আৰু তাপ পুনৰুদ্ধাৰ ব্যৱস্থাৰ অবিহনে এই সমূহ কলা তৰল কোনো নদীত নিক্ষেপ কৰিব লাগিব। এনে কৰিলে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ নিচিনা বিশাল নৈ এখনো সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰদূষিত হৈ পৰিব। জলজ প্ৰাণীবোৰ এই প্ৰদূষণৰ বলি হৈ পৰিব। গতিকে অকল প্ৰদূষণ নিয়ন্ত্ৰণৰ উদ্দেশ্যেই পুনৰুদ্ধাৰ গোট (Recovery- Unit)স্থাপন কৰাটো আইনত বাধ্যতামূলক আৰু সকলো ডাঙৰ কাৰখানাতেই এই গোট থাকে।

ভাপোৎপাদকত তাপ বৰ্জন কৰি অহাৰ পাচত ফ্লুগেচৰ ধাৰাটো কাচ্‌কেড বাষ্পীকাৰক (Cassade Evaporate) নামৰ সঁজুলিত প্ৰৱেশ কৰে। ফ্লু গেচত উৰি অহা ৰাসায়নিক পদাৰ্থৰ সূক্ষ্ম কণিকা (Carry over particles) বোৰ ইয়াত শোষিত হয় আৰু অধিক তাপ বৰ্জন কৰি গেচখিনি নিম্ন উষ্ণতা ১৪° চে০° ৰৈ আহে। ইয়াৰ পাচত বিদ্যুত অধঃক্ষেপক (Electro Precipitator) নামৰ সঁজুলিৰে ফ্লুগেচত ভাহি অহা বাকী কণিকাবোৰকো সংগ্ৰহ কৰি প্ৰদুষণ ৰোধৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। শেষত শোধিত ফ্লু গেচ চিমনীৰে বায়ুমণ্ডলত এৰি দিয়া হয়।

নৃত্যৰ ইতিহাস

হিমাশ্ৰী শৰ্মা বৰদলৈ
স্নাতক, প্ৰথম যান্মাষিক (কলা)

ঈশ্বৰৰ শ্ৰেষ্ঠ সৃষ্টি হৈছে মানুহ। নৃত্যৰ উৎপত্তিৰ বিষয়ে অনুসন্ধান কৰিলে দেখা যায় যে, আদিম যুগৰ পৰাই নৃত্য মানুহৰ ভাৱাবেগ প্ৰকাশৰ মাধ্যম হিচাপে ব্যৱহৃত হৈ আহিছে। আদিম মানুহে তেওঁলোকৰ মানসিক ভাৱাবেগ কিছুমান অৰ্থহীন শব্দ, মুখভঙ্গী আৰু দেহ ভঙ্গীৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ চিৎকাৰ, হাততালি আৰু অঙ্গ সঞ্চালনাই ক্ৰমে গীত, বাদ্য আৰু নৃত্যৰ ৰূপ লৈছিল। কথিত আছে যে ত্ৰেতা যুগত দেৱৰাজ ইন্দ্ৰ আৰু দেৱতা সকলে ব্ৰহ্মাক অনুৰোধ কৰি ক'লে যে এনে এটা বস্তু ৰচনা কৰে যেন যিয়ে মানুহক দুখ কষ্ট লাঘৱ কৰি আনন্দ আৰু শান্তি দিয়ে। তেতিয়া ব্ৰহ্মাই চাৰিবেদৰ পৰা যেনে ঋক্ বেদৰ পৰা পাঠ্য, সামবেদৰ পৰা গীত, যজ্জুৰ্বেদৰ পৰা অভিনয় আৰু অথৰ্ব বেদৰ ৰসৰ পৰা পঞ্চম বেদৰ সৃষ্টি কৰে। নৃত্য, গীত আৰু বাদ্য পঞ্চম বেদৰ অন্তৰ্গত ব্ৰহ্মাই ভৰতমুনিক মাতি তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ জৰিয়তে এই পঞ্চম বেদৰ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ ল'লে। ভৰতমুনিয়ে তেওঁৰ এশ শিষ্যক শিকাবলৈ ল'লে আৰু শিৱৰ সন্মুখত প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ ঠিক কৰিলে। নাটকখন নিজে বিৱৰণ দি লৈছিল "ত্ৰিপুৰা দহনা" (তিনিটা দৈত্য আৰু সিঁহতৰ ওলোমা নগৰ) তেওঁৰ নৃত্যশৈলী শলাগীবলগীয়া আছিল। শিৱই নাটক চাই তেওঁৰ শক্তিময় নৃত্য লগ লগাবলৈ কৈছিল আৰু সেয়ে ভৰত মুনিয়ে তাণ্ডুৰ পৰা শক্তিময় নৃত্য (তাণ্ডৱ নৃত্য) শিকিছিল আৰু মহিলাৰ লয়লাস (লাস্য) ভঙ্গী নৃত্য ভাৰ শিকি লৈছিল পাৰ্বতীৰ পৰা। শক্তিময় নৃত্যক নৃত্য বোলা হয় আৰু কলাৰ শিক্ষা দিয়া হৈছিল তাণ্ডুৰ দ্বাৰা। লয়লাস নৃত্যভাগক লাস্য বুলি কোৱা হয়। ভৰতমুনিয়ে তেওঁৰ শিষ্যসকলক শিকাইছিল। আনফালে পাৰ্বতীৰ পৰা উষাই শিকি দ্বাৰকাৰ গোপিনী সকলক শিকাইছিল। তেনেদৰে গোপিনীসকলৰ পৰা সৌৰাষ্ট্ৰৰ মহিলাসকলে শিকিবলৈ ল'লে আৰু এনেদৰে পৃথিৱীৰ চাৰিওফালে নৃত্যচৰ্চা বিয়পি পৰিছিল।

কথিত আছে যে ত্ৰেতা যুগত দেৱৰাজ ইন্দ্ৰ আৰু দেৱতা সকলে ব্ৰহ্মাক অনুৰোধ কৰি ক'লে যে এনে এটা বস্তু ৰচনা কৰে যেন যিয়ে মানুহক দুখ কষ্ট লাঘৱ কৰি আনন্দ আৰু শান্তি দিয়ে। তেতিয়া ব্ৰহ্মাই চাৰিবেদৰ পৰা যেনে ঋক্ বেদৰ পৰা পাঠ্য, সামবেদৰ পৰা গীত, যজ্জুৰ্বেদৰ পৰা অভিনয় আৰু অথৰ্ব বেদৰ ৰসৰ পৰা পঞ্চম বেদৰ সৃষ্টি কৰে। নৃত্য, গীত আৰু বাদ্য পঞ্চম বেদৰ অন্তৰ্গত ব্ৰহ্মাই ভাৰতমুনিক মাতি তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ জৰিয়তে এই পঞ্চম বেদৰ প্ৰয়োগ কৰিবলৈ ল'লে।

নৃত্য ঃ নৃত্য শব্দটোৰ মূল ধাতু হ'ল 'নৃতি' - ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল শৰীৰ বিক্ষেপন বা সঞ্চালন কৰা। ছন্দোময় গতিৰে সু-নিয়ন্ত্ৰিত, শৃংখলাবদ্ধ ভাৱে আৰু সুদৃশ্য গতিৰে অঙ্গ সঞ্চালন কৰাকে নৃত্য বোলা হয়। ছন্দোময় গতিৰে দেহৰ বিভিন্ন অঙ্গী ভঙ্গীৰে কৰা এটি শুদ্ধ

নৃত্য। ইয়াত হাত, ভৰি, চকু, মূৰ আদি সন্মিলিত হৈ থাকে। নৃত্য মানুহৰ অন্তৰৰ আহ্বানৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত বহিঃপ্ৰকাশৰ আকৃতি।

বিভিন্ন শাস্ত্ৰীয় নৃত্য সমূহৰ চমু বিৱৰণ ঃ -

ভাৰতনাট্যম ঃ ভৰতমুনিৰ নাট্যশাস্ত্ৰক অৱলম্বন কৰি শাস্ত্ৰীয় নৃত্যশৈলীৰ আধাৰত যি নৃত্য প্ৰচলিত হৈছে সেই নৃত্যৰ নামেই ভাৰতনাট্যম্। ইয়াৰ উৎপত্তিৰ স্থল হৈছে দক্ষিণ ভাৰতৰ তামিলনাডু। ভাৰতনাট্যম হৈছে সম্পূৰ্ণ ভক্তিমূলক নৃত্য। ভাৰতনাট্যম শিক্ষা পদ্ধতিত ৬৪ টা হাত ভৰি আৰু শৰীৰৰ সঞ্চালন আছে। তাক আদাউ বুলি কোৱা হয়। আদাউ হৈছে ভাৰতনাট্যমৰ বৰ্ণমালাস্বৰূপ। ভাৰতনাট্যমৰ পৰিবেশন আৰম্ভ কৰা হয় এনেদৰে -

১। আলাৰিপু ২। যতিস্বৰম ৩। শব্দম্ ৪। বৰ্ণম ৫। পদম ৬। তিল্লানা ৭। শ্লোক।

কথাকলি ঃ কথাকলি হৈছে গল্প নাট্য। দক্ষিণ ভাৰতৰ সাগৰ, নদী নলা বনাঞ্চলেৰে প্ৰাচীন সম্পদ হৈছে অট্টকথা বা কথাকলি নৃত্য। ইয়াৰ উৎপত্তি স্থল হৈছে কেৰেলা। কথাকলি নৃত্যৰ সংগীতত কৰ্ণাটকী সংগীত ব্যৱহাৰ কৰা হয়। কথাকলিৰ চৰিত্ৰসমূহ পৌৰাণিক আৰু ভক্তিমূলক।

মণিপুৰী ঃ মণিপুৰী নৃত্যৰ জন্মস্থান মণিপুৰ ৰাজ্যত এই ৰাজ্যৰ মণিপুৰী নৃত্য অত্যন্ত প্ৰাচীন হ'লেও ১৮ শতিকাৰ আগতে ইয়াৰ কোনো প্ৰামাণিক ইতিহাস পোৱা নাযায়। মণিপুৰৰ অতি প্ৰাচীন নৃত্যই লাই হাৰাউবা মহাৰাজ চন্দ্ৰ কীৰ্তিয়ে উজ্জীৱিত কৰি ৰাখিছিল। লাই শব্দৰ অৰ্থ দেৱতা আৰু হাৰাউৱাৰ অৰ্থ আনন্দবিধান। দেৱতা সকলৰ আনন্দ বিনোদনৰ উদ্দেশ্যেই এই নৃত্য অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

কুচিপুড়ী ঃ কুচিপুড়ী নৃত্যৰ উৎপত্তি স্থল হৈছে দক্ষিণ ভাৰতৰ অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ। কুচেলপুৰম্ নামৰ গাঁও এখনৰ নাম অনুসৰি এই নৃত্যৰ নাম হৈছে কুচিপুড়ী। এই ঠাইখনৰ পৰাই এই নৃত্য অন্ধ্ৰপ্ৰদেশৰ বিভিন্ন প্ৰান্তলৈ বিয়পি পৰিছিল।

মোহিনী অট্টম ঃ মোহিনী অট্টমৰ উৎস কেৰল ৰাজ্যৰ মহিলা লোকনৃত্যকেই কটুকলি আৰু কন্নি হ'লেও ইয়াক শাস্ত্ৰীয় নৃত্যধাৰাৰ অন্তৰ্ভূক্ত কৰা হৈছে। কেৰেলাৰ দাসী অট্টম নামৰ পুৰণি নাট্যধাৰাই সপ্তদশ শতিকাত মোহিনী অট্টম নামে পৰিচিত হৈছে। মোহিনী অট্টম লাস্য আৰু শৃংগাৰ প্ৰধান নৃত্য।

ওডিচী নৃত্য ঃ ওডিচী হ'ল একক নৃত্য। বৰ্তমানৰ এই নৃত্য উৰিষ্যাৰ দেৱমন্দিৰ সমূহত প্ৰাচীন কালৰে পৰাই দেৱ দেৱীৰ অৰ্চনা বন্দনাৰ অংগ হিচাপে প্ৰচলিত হোৱা মহাৰী বিলাকৰ নৃত্যৰ পুনৰজীৱিত আৰু পৰিমাৰ্জিত ৰূপ।

সত্ৰীয়া নৃত্য ঃ সত্ৰীয়া নৃত্য মানে সত্ৰৰ নৃত্য অৰ্থাৎ য'ত হৰি ভক্তিৰ লগত সম্পৰ্কিত নৃত্য সংযুক্ত হয় সেয়ে সত্ৰীয়া নৃত্য। আনহাতে সত্ৰীয়া নৃত্যৰ সংজ্ঞা হ'ল আদি গুৰু শংকৰদেৱে অসমত সৰ্ব্বপ্ৰথমে প্ৰতিষ্ঠা কৰি সেই সত্ৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা নৃত্য নাটৰ ধাৰা প্ৰৱৰ্ত্তন কৰিছিল। শঙ্কৰী আৰ্হিত আৰু হৰি ভক্তিৰ লগত সু সম্পৰ্ক ৰূপত যি নৃত্যৰ সৃষ্টি কৰা হৈছিল তাকে সত্ৰীয়া নৃত্য বোলা হয়। সত্ৰীয়া নৃত্যত ১০৮ প্ৰকাৰতকৈও অধিক মাটি আখৰা আছে। সত্ৰীয়া নৃত্যৰ ওৰা, জলক, চকা, পাক আদি ৰাগৰ নামকৰণ কৰা হৈছে।

কথক নৃত্য ঃ কথক উত্তৰ ভৰতৰ মাৰ্গী নৃত্য। এই নৃত্য প্ৰধানকৈ কৃষ্ণৰ বাল্যকালৰ ঘটনাসমূহৰ আগত দাঙি ধৰা হয় কাৰণে ইয়াৰ প্ৰাচীন নাম নটৱৰী নৃত্য। কথক নৃত্যত ব্যৱহৃত শব্দ তত্কাৰ গত্ আদি নামৰ উল্লেখ, সঙ্গীত, সঙ্গীতকমৰন্দ, কোহলৰহস্য আদিত পোৱা যায়।

মানিমুনি আৰু ইয়াৰ উপকাৰিতাসমূহ

লাকী ৰাণী দাস
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

মানিমুনি শাকজাতীয় উদ্ভিদ। মানিমুনি শাকত আটাইতকৈ বেছি গুণ থকাৰ বাবে ইয়াক শাকৰ ৰজা বুলি কোৱা হয়।

ইয়াক অসমীয়াত মানিমুনি, বঙালীত থানকুন্নি, গুজৰাটীত কাৰব্ৰহ্মী, হিন্দী বা পাঞ্জাৱীত ব্ৰাহ্মীবোট, মালায়ালমত কোদানগল, মাৰাঠীত ব্ৰাহ্মী, তেলেগুত ভোলাবাই, সংস্কৃতত সৰস্বতী আদি নামেৰে জনা যায়।

মানিমুনিৰ বৈজ্ঞানিক নাম চেণ্টেলা এচিয়েটিকা। উদ্ভিদ বিজ্ঞানৰ শ্ৰেণীবৰ্গীকৰণৰ মতে মানিমুনি এপিয়েচি গোত্ৰৰ অন্তৰ্গত। সাধাৰণতে মানিমুনি শাক অলপ জেকা মাটিত সহজে গজে।

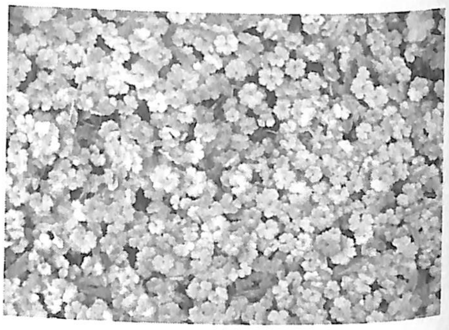

মানিমুনি দুই প্ৰকাৰৰ। পাত ডাঙৰ বিধক বৰ মানিমুনি আৰু পাতৰ আকাৰ সৰু হোৱা বিধক সৰু মানিমুনি বোলা হয়। দুয়োবিধ মানিমুনিয়ে ঔষধি গুণযুক্ত। ইয়াৰ পাতবোৰ গোলাকাৰ আৰু কাষটো কিছু খাছ কটা। বীজৰ দুই খিলাকৈ বীজপত্ৰ থাকে। ইয়াৰ কাণ্ড ফোঁপোলা। কাণ্ডৰ পৰা যথেষ্ট ঠাল-ঠেঙুলি ওলায়। ফুল উভয় লিংগ। জুলাই, আগষ্ট মাহত ইয়াৰ ফুল ফুলে।

মানিমুনিয়ে সঞ্চিত গ্ৰহণী, পেটচলা, স্মৰণ শক্তি বৃদ্ধি, উচ্চ ৰক্তচাপ, কুষ্ঠৰোগ, মৃগীৰোগ, স্নায়ুৰ বিষ, মানসিক ৰোগ, ছালৰ ৰোগ আদিত উত্তম ঔষধি ৰূপে ব্যৱহাৰ হৈ আহিছে। মানিমুনিয়ে বয়সত চাপ পৰা ৰোধ কৰিব পাৰে আৰু ছালৰ নমনীয়তা ৰক্ষা কৰে। মানিমুনিত পোৱা ৰসায়নিক দ্ৰব্যবোৰ হ'ল - এচিয়াটিক'চাইড, অক্সিএচিয়াটিক'চিজ, এগলিক'ন, এচিয়াটিক এছিড, ট্ৰিটাৰপেনিক এছিড ইত্যাদি।

বৰ্তমান সময়ত মোবাইলৰ গুৰুত্ব

দিপিকা ডেকা
স্নাতক, ষষ্ঠ যাণ্মাসিক (কলা শাখা)

বৰ্তমান বিশ্বায়নৰ যুগত মানুহৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলোৱা বিভিন্ন বৈজ্ঞানিক আৱিস্কাৰৰ ভিতৰত মোবাইল অন্যতম। ১৮৭৬ চনত আলেকজেণ্ডাৰ গ্ৰাহামবেলে টেলিফোনৰ আৱিস্কাৰ কৰিছিল। কিন্তু ভাৰতত মোবাইলৰ ব্যৱহাৰ যদিও বেছি দিনীয়া নহয় তথাপি বৰ্তমান সময়ত মোবাইল সকলোৰে বাবে এটা এৰাব নোৱাৰা সম্পদ হৈ পৰিছে। যোগাযোগ মাধ্যমৰ আটাইতকৈ দ্ৰুত বেগী মাধ্যমটোৱে হৈছে মোবাইল। এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ যোৱাটো বৰ্তমান সময়ত উজু হৈ পৰিছে যদিও মোবাইল ব্যৱহাৰৰ বাবে আমি ঘৰতে থাকি এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ তৎক্ষণাত খবৰ দিব পাৰিছো। কেৱল যে মোবাইলৰ সহায়ত আমি কথা পাতিছো বা খবৰ দিবহে পাৰিছো এনে নহয়; ঘৰতে থাকি মোবাইলত ইণ্টাৰনেট সংযোগ কৰি এঠাইত থাকি আন ঠাইত থকা সম্পৰ্কীয় লোক সকলক দেখাৰ সুযোগ দিছে মোবাইলে। মোবাইলত ইণ্টাৰনেট সংযোগ কৰি পৃথিৱীৰ সকলো বস্তুৰ ধাৰণা লব পাৰি। মোবাইলৰ সহায়ত পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশত থকা লোক সকলৰ লগত যি কোনো সময়ত সংযোগ স্থাপন কৰিব পাৰি। বৰ্তমান সময়ত প্ৰায় সকলো লোকৰ ঘৰতে দৈনন্দিন ব্যৱহাৰ হোৱা এটা যোগাযোগ মাধ্যম হ'ল মোবাইল। বহুতো অভিভাৱকে নিজৰ সন্তানক মোবাইলৰ অপকাৰিতাৰ বিষয়ে সকীয়নি দিয়ে যদিও, বৰ্তমান সময়ত ই দ্ৰুত গতিত জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছে। মোবাইলৰ এনেবোৰ উপকাৰিতাৰ উপৰিও কিছুমান অপকাৰিতা নথকা নহয়। ধপাত বা সুৰাপানৰ দৰে ইয়াৰ অপকাৰিতা নহয়। সুৰাপানৰ পৰা সদায় আমাৰ দেহৰ অপকাৰেই হয় কিন্তু মোবাইলৰ ক্ষেত্ৰত এনে নহয়। মোবাইলৰ অপকাৰিতা নিৰ্ভৰ কৰে ইয়াৰ ব্যৱহাৰৰ ওপৰত। মোবাইলটোক যদি আমি আমাৰ সঠিক কামত ব্যৱহাৰ নকৰো তাৰ বিপৰীতে দিনৰ দিনটো বন্ধু-বান্ধৱৰ লগত কথা পাতি, ফেচবুক, হোৱাটচ্ আপ, হাইক আদিত কিছুমান অপ্ৰয়োজনীয় অলাগতিয়াল কথাত ব্যস্ত থকা যায় তেনেহ'লে আমাৰ মূল্যবান সময় নষ্ট হোৱাৰ লগতে আন দিশতো আমাৰ অপকাৰ হোৱাটো নিশ্চিত। সকলো বস্তুৰে ভাল বেয়া নিৰ্ভৰ কৰে ইয়াৰ ব্যৱহাৰৰ ওপৰত। অত্যাধিক মোবাইল ব্যৱহাৰে মানুহক শাৰীৰিক, অৰ্থনৈতিক আদি দিশত ক্ষতি কৰে। অত্যাধিক মোবাইলত কথা পাতিলে মস্তিস্ক, কাণ আদিত আঘাত পায়; তেনেদৰে ইণ্টাৰনেটৰ পৰা আমি বহুতো সুবিধা পাও যদিও অত্যাধিক ব্যৱহাৰ কৰিলে চকুৰে কষ্ট পোৱাটো নিশ্চিত। কেৱল যে শাৰীৰিক ভাৱেই কষ্ট পায় এনে নহয়, অৰ্থনৈতিক ফালৰ পৰাও বহু ক্ষেত্ৰত লোক সকল সংকটত পৰে। এনে ক্ষেত্ৰত মোবাইল কোম্পানীৰ মালিক সকল কৌটিপতি-আৰৱপতি হৈছে। তাৰ বিপৰীতে সাধাৰণ লোক সকল দিনক দিনে সংকটত পৰিছে।

এইবোৰৰ অপকাৰৰ বাহিৰে মোবাইল বৰ্তমান সময়ত এটা দ্ৰুত বেগী যোগাযোগ ব্যৱস্থা হিচাপে মানুহক সহায় কৰি আহিছে। সেয়েহে মোবাইলক উপযুক্ত কামত ব্যৱহাৰ কৰি ইয়াৰ উপকাৰিতাক উপলুঙা নকৰি এই উপকাৰিতা গ্ৰহণ কৰিব লাগে। মোবাইলৰ পৰা হ'ব পৰা অপকাৰিতা বোৰৰ আঁতৰত থাকিবলৈ হ'লে সঠিক তথা উপযুক্ত কামত ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে।

সেয়েহে বৰ্তমান সময়ত আমি সকলোৱে মোবাইলৰ উপকাৰিতাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়াত প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হোৱা উচিত।

অসমৰ থলুৱা জাতি-জনগোষ্ঠীসমূহৰ সাংবিধানিক সুৰক্ষা

সাবিত্ৰী ছেত্ৰী
স্নাতক, প্ৰথম যাণ্মাসিক (কলা শাখা)

ভাৰতবৰ্ষৰ এখন অংগৰাজ্য হ'ল অসম। ইয়াৰ জনগাঁঠনি দেশৰ অন্যান্য ৰাজ্যৰ লগত নিমিলে। সমগ্ৰ বিশ্বৰ ভিতৰতে অসম এনে এখন ৰাজ্য য'ত কেবা হাজাৰ বছৰীয়া পুৰণি সভ্যতা-সংস্কৃতি আৰু অস্তিত্বৰ বৰ্তমানটো তথা দুশ বছৰীয়া ইংৰাজসকলৰ অধীনৰ পৰা স্বাধীনতা প্ৰাপ্তিৰ আঠষষ্ঠি বছৰৰ পিছতো অসমৰ অসমীয়া কোন বা অসমীয়াৰ সংজ্ঞাক কেন্দ্ৰ কৰি বিভিন্ন বিতৰ্ক, আলোচনা-সমালোচনা হৈ আহিছে। বিগত শতিকাৰ আশীৰ দশকত আছুৰ নেতৃত্বত আৰম্ভ হোৱা ঐতিহাসিক বিদেশী বিতাড়ন আন্দোলনৰ সুদীৰ্ঘ ৩৬ বছৰৰ পিছত দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে অসমীয়া অসমৰ খিলঞ্জীয়া জাতি-জনগোষ্ঠীসমূহ ভয়ংকৰ দুৰ্যোগৰ মুখামুখি হৈছে। অসমীয়াৰ সাংবিধানিক ৰক্ষাকবচৰ নামত বৰ্তমান অসমত ভয়, শংকা আৰু অবিশ্বাসৰ এক বাতাবৰণ সৃষ্টি হৈছে।

অসমত ৰাজনৈতিক অধিকাৰ বিচাৰি সাংবিধানিক সুৰক্ষা বিচাৰি অসমীয়া ভাষাক ৰাজ্যিক ভাষাৰ মৰ্যাদা দিয়াৰ দাবীত অসম বা বিদেশীমুক্ত কৰাৰ দাবীত, সম্পদৰ ওপৰত অধিকাৰ বিচাৰি ৰাজপথলৈ ওলাই ভাষাৰ মৰ্যাদা পাবলৈ সক্ষম হৈছিল যদিও শাসকগোষ্ঠীৰ অমনোযোগিতাত এলাগী হৈ পৰিছে। অসমতে বৰ্তমান ১৩ খন জিলাত বিদেশীমূলৰ নাগৰিক সংখ্যাগুৰুত পৰিণত হৈছে। এয়া অসমৰ খিলঞ্জীয়া জাতি জনগোষ্ঠীসমূহৰ বাবে ভয়ংকৰ প্ৰত্যাহ্বান। অসমৰ ৰাজনীতিত ধৰ্মীয় সংখ্যালঘু সকলে নিৰ্ণায়ক ভূমিকা পালন কৰিব লৈছে।

অসমত বাস কৰা অসমীয়াৰ বাবে সাংবিধানিক ৰক্ষাকবচ লাগিবই। চুবুৰীয়া

দেশ বাংলাদেশৰ পৰা অবাধে হোৱা অনুপ্ৰৱেশ, দেশী-বিদেশী পুঁজিপতিৰ দপদপনিত অসমীয়াই আজি নিজে নিজৰ ভূমিতে পেপুৱা লগা পৰিস্থিতি সৃষ্টি হৈছে। গতিকে এনে ভয়ংকৰ পৰিস্থিতিৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ তথা অসমৰ খিলঞ্জীয়া জাতি-জনগোষ্ঠী সমূহৰ স্বকীয় অস্তিত্ব অক্ষুন্ন ৰখাৰ স্বাৰ্থত সাংবিধানিক ৰক্ষাকবচ লাগিব। সাংবিধানিক ৰক্ষাকৱচক বাদ দি অসমৰ থলুৱা জাতি-জনগোষ্ঠীসমূহ কেতিয়াও সুৰক্ষিত নহয়। কিন্তু ৰক্ষাকৱচক আলম কৰি যি অসমীয়াৰ সংজ্ঞাৰ কথা কোৱা হৈছে, সিয়ে জাতিটোক ক্ষতি কৰিব, যিটো কেতিয়াও সমৰ্থনযোগ্য হ'ব নোৱাৰে।

আনহাতে আমি সকলোৰে এই কথা জানো যে, আছুৰ নেতৃত্বত হোৱা ঐতিহাসিক অসম চৰকাৰ আৰু আছুৰ নেতৃবৃন্দৰ মাজত হোৱা 'অসম চুক্তি'ৰ দিনটো আছিল ১৯৮৫ চনৰ ১৫ আগষ্ট। সেয়াই আছিল ঐতিহাসিক অসম চুক্তি। সেই চুক্তি অনুসৰি ১৯৭১ চনৰ ২৪ মাৰ্চৰ ভিতৰত অসমত প্ৰৱেশ কৰা সকলো বাংলাদেশী মূলৰ নাগৰিকক অসম তথা ভাৰতীয় নাগৰিক হিচাপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰা হয় আৰু উক্ত চনৰে ২৫ মাৰ্চৰ পিছত অসমত প্ৰৱেশ কৰা সকলক বিদেশী বুলি গণ্য কৰা হয়। এতিয়া কথা হ'ল - কোনখন চুক্তি তথা আইনৰ অধীনত অবৈধ বাংলাদেশীক অসমৰ পৰা বহিষ্কাৰ কৰিব। পূৰ্ববংগীয় ইছলামধৰ্মীয় বুজন সংখ্যক লোক ইতিমধ্যে অসমৰ স্থায়ী বাসিন্দা হিচাপে আছে আৰু আগলৈও থাকিব। তাৰোপৰি তেওঁলোক ইতিপূৰ্বে অসমৰ জনজীৱনৰ সৈতে মিলি গৈ বৃহত্তৰ অসমীয়া মহাজাতিৰ অংশীদাৰ হৈছে। গতিকে ন্যস্তস্বাৰ্থৰ বাবেই তেওঁলোকক লুঙি, দাড়ি বা শাৰীৰিক অবয়বৰ দোহাই দি অপমান কৰাটো অনুচিত। ই মানৱ অধিকাৰ বিৰোধী কাৰ্য। অসমত বাস কৰা প্ৰতিটো খিলঞ্জীয়া জাতি জনগোষ্ঠীয়ে সাংবিধানিক ৰক্ষাকৱচ পাবই লাগিব।

অন্য কোনো বিকল্প পথেৰে সাংবিধানিক ৰক্ষাকৱচ পাব পাৰি নেকি সেই বিষয়ে অসমৰ সক্ৰিয় গণতান্ত্ৰিক শক্তিসমূহৰ লগত জাতীয় সংগঠনবোৰে গভীৰভাৱে চিন্তা কৰিব লাগিব। ৰাজ্যৰ গণতান্ত্ৰিক শক্তিসমূহ আৰু জাতীয়তবাদী সংগঠনসমূহৰ সক্ৰিয় ভূমিকাৰ ওপৰতেই অসম আৰু অসমীয়াৰ ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰে।

গোটোৱা গোলাপকলি
সময় থাকোঁতে সখি,
জীৱনৰ সোঁত বলি যায়।
যিটি ফুলে হাঁহি আজি
ফুলনি ফুলাই তোলে
কালিলৈ পাহি মেলি নেহাঁহে দুনাই,
সময়ৰ সোঁত বলি যায়।

— যতীন্দ্ৰ নাথ দুৱৰা

দেওশাল শিৱ মন্দিৰৰ ঐতিহ্য

জিতেন্দ্ৰ বড়ো
স্নাতক, প্ৰথম ষাণ্মাসিক (কলা শাখা)

প্ৰায় পাঁচশ বছৰৰ আগতে 'গোভা দেওৰাজ চাৰিভাই দেওঁশাল শিৱ থান'খন গোভা দেওৰজাৰ প্ৰথম ৰজা জোনসিঙে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। সেই সময়ত এই মন্দিৰটো থকা ঠাইখনৰ নাম 'মিন্দাইচাল' বুলি কোৱা হৈছিল। তিৱা ভাষাত 'মিন্দাইচাল'ৰ অৰ্থ হ'ল - 'মিন্দাই' মানে 'দেৱতা' আৰু 'চাল' মানে 'স্থান'। অৱশ্যে পৰৱৰ্ত্তীকালত দেওঁশাল নামলৈ ৰূপান্তৰিত হয়।

'মিন্দাইচাল' গাঁৱত শিৱ মন্দিৰটো প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সময়ত ঠাইখন গছ-গছনিৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল। বহু প্ৰজাতিৰ বনৰীয়া জীৱ-জন্তু, পশু-পক্ষী আদিও দেখা গৈছিল বুলি জানিব পৰা যায়।

পূৰ্বতে দেওশাল মন্দিৰত নৰবলি প্ৰথা চলিছিল বুলি জনা যায়। কিন্তু ৰজাই এসময়ত বলিৰ বাবে পাত্ৰ বিচাৰি পোৱা নাছিল। সেয়েহে ৰজাই তেতিয়া বিচাৰি যাবলৈ আদেশ দি কৈছিল যে উত্তৰ দিশত গৈ যাকেই প্ৰথমতে দেখা পাব সেই লোকজনকে বলি দিয়া হ'ব। ৰজাৰ বিষয়াবৰ্গই সেইমতে গৈ বলিৰ বাবে এজন লোকক বন্দী কৰি লৈ আহিলে। সেই লোকজন আছিল ৰজাৰে নিজ পুত্ৰ, ৰজাই চৰ্তানুসৰি নিজ পুত্ৰকে বলি দিবলৈ আদেশ দিছিল। অৱশ্যে এই নৰবলি প্ৰথা প্ৰকৃততে দেওঁশাল মন্দিৰত হোৱা নাছিল। এই স্থানৰ পৰিৱৰ্তে মন্দিৰৰ পাছফালে অলপ আঁতৰত থকা 'জয়নগৰ' নামে স্থানত নৰবলি দিয়াৰ প্ৰথা আৰম্ভ হৈছিল। কিন্তু নৰবলি প্ৰথা নিষিদ্ধ কৰাৰ পাছত 'জয়নগৰ'ত ছাগলী বলি দিয়া হৈছিল। অৱশ্যে বৰ্তমান 'জয়নগৰ'ত ছাগলী বলিয়ো দিয়া নহয় ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে দেওশালত মুখ্য মন্দিৰটোৰ কাষতে থকা মাঁ কালি মন্দিৰটোত ছাগলী বলি দিয়া হৈছিল। নিয়ম অনুসৰি এই মন্দিৰটোত সোমবাৰৰ বাদে বাকী সকলো বাৰতে বলি দিব পৰা গৈছিল। সেই সময়ত ভগৱানক সন্তুষ্ট কৰিবৰ কাৰণে মন্দিৰত বলি দিয়া হৈছিল। লোক বিশ্বাস আছিল যে গোভা ৰজাই যুদ্ধ-বিগ্ৰহত যোৱাৰ আগতে এই মন্দিৰটোৰ পৰা আশীৰ্বাদ ল'লে যুদ্ধত জয়ী হয়।

গোভা ৰজাৰ বিষয়া সকলে দেওশাল শিৱ মন্দিৰত দেউৰী হোৱাৰ নিয়ম পূৰ্বৰে পৰাই চলি আহিছে। বিগত দিনবোৰৰ পৰা আজিলৈকে নিয়ম অনুযায়ী তিৱা ভাষাতে এই মন্দিৰটোত মন্ত্ৰপাঠ কৰা হয়।

মুখ্য মন্দিৰটোৰ কাষতে নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰা মন্দিৰটো ২০০৯ চনৰ ৪ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে মুকলি কৰা হৈছিল। পূৰ্বৰে পৰা প্ৰতিটো বছৰৰে শিৱ ৰাত্ৰিৰ দিনাখন মন্দিৰটোত বহু সংখ্যক শিৱ ভক্তৰ সমাগম ঘটে। শিৱৰাত্ৰি দিনাখনেই মন্দিৰটোৰ প্ৰাঙ্গণত এখন মেলাও অনুষ্ঠিত হয়।

তন্ত্ৰ মন্ত্ৰৰ দেশ মায়ং

নৃপেন মণ্ডল
স্নাতক, পঞ্চম ষাণ্মাসিক (কলা শাখা)

বুৰঞ্জী উপেক্ষিত এখন ঠাই 'মায়ং'। উত্তৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু দক্ষিণে কলং-কপিলিৰ মাজৰ পটভূমিয়ে হ'ল মায়ং। যাদু বিখ্যাত মায়ং। এই যাদুমন্ত্ৰ তথা ঐন্দ্ৰজালিক শক্তিৰ বাবেই ই এখন ভয়ঙ্কৰ দেশ হিচাপে পৰিগণিত হৈ আহিছে অতীতৰে পৰা।

আজিৰ বিজ্ঞান তথা প্ৰযুক্তি বিদ্যাই বিশ্বক উচ্চ শিখৰলৈ লৈ গৈছে সঁচা, কিন্তু এই গোলকীকৰণে যাদুমন্ত্ৰৰ প্ৰভাৱৰ গৰিমা ম্লান কৰিব পৰা নাই। আজিও 'মায়ং' নামটো শুনাৰ লগে লগে প্ৰত্যেকজন মানুহৰ চকুৰ আগত তথা মনৰ মানস পটত অংকিত হয় এখন যাদুকৰী ঠাই।

এই মায়ঙৰ ঐতিহ্য সম্পৰ্কে অসম বুৰঞ্জী নিমাত। সেয়েহে ইয়াৰ জাতীয় ঐতিহ্য সম্পৰ্কে আলোকপাত কৰিবলৈ আশ্ৰয় লব লগা হয়- এই অঞ্চলৰ কিছু প্ৰচলিত কিংবদন্তি, সাধুকথা, লোকগীত আদিৰ। ইয়াৰ লগতে প্ৰাপ্ত তন্ত্ৰ শাস্ত্ৰ, শৈল-ভাস্কৰ্য, শিলালিপি আদি। আনকি মায়ঙৰ ৰজাঘৰৰ যিখন পূৰ্বৰ পৰা হাতে লিখি অহা 'গইদ' সেইখনেও ইয়াৰ বুৰঞ্জী ক'বলৈ অক্ষম।

মায়ং নামৰ উৎপত্তি ঃ যিহেতু মায়ঙৰ ঐতিহ্য সম্পৰ্কে সকলো অজ্ঞাত, গতিকে পূৰ্বতে এই ভূমিখণ্ডৰ নাম কি আছিল? কিয় ঠাইখনৰ নাম মায়ং হ'ল? কোন জনগোষ্ঠীয়ে ইয়াৰ সভ্যতা গঢ়ি তুলিলে ইয়াৰ সঠিক উত্তৰ পোৱা নগ'লেও ইতিহাসে ঢুকি পোৱা দিনৰে পৰা 'মায়ং' নামেৰেই ই বিশ্বত নিজৰ পৰিচয় দি আহিছে। বিভিন্ন জনে মায়ং নামটো উৎপত্তি সম্পৰ্কে বিভিন্ন মতবাদ আগবঢ়াই যদিও তলত দিয়া মতবাদটো শ্ৰেষ্ঠ বুলি ধৰা হয়।

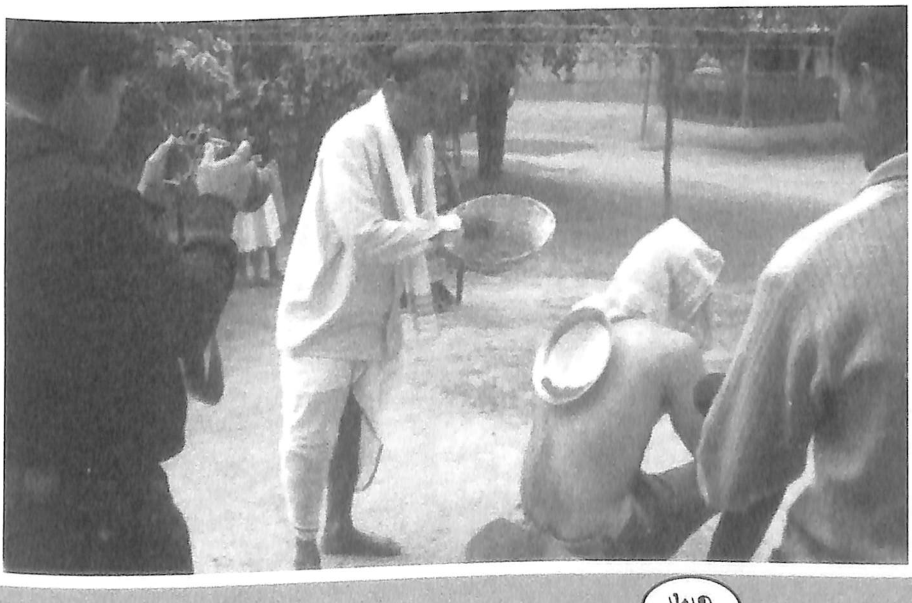

মায়ঙৰ বৰ্তমান ৰাজবংশৰ পূৰ্বপুৰুষ শুইনত সিংহ কাছাৰ ৰাজ্যৰ ৰাজধানী 'মাইবঙ'ৰ পৰা এই ভূমিখণ্ডত আহি ৰাজত্ব কৰে। শুইনত সিংহ যিহেতু 'মাইবঙ'ৰ পৰা আহিছিল সেয়ে এই মাইবং শব্দৰ পৰা অপভ্ৰংশ হৈ তেওঁ ৰাজত্ব কৰা ঠাইখনৰ নাম মায়ং হয়। (যথা-মাইবং-মায়বং-মায়য়ং-মায়ং)

অৱস্থিতি ঃ মায়ং গুৱাহাটী মহানগৰীৰ পৰা প্ৰায় ৪০-৪৫ কিলোমিটাৰ পূৱদিশত মৰিগাঁও জিলাত অৱস্থিত। ইয়াৰ পূৱদিশত ঝাৰগাঁও, পশ্চিমত কাজলীচকি, উত্তৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী আৰু দক্ষিণে পবিতৰা অভয়াৰণ্য আৰু কলং নৈ আছে।

মায়ংৰ আদিম ঘনবসতি আৰু আদিম আদিবাসী ঃ প্ৰাক মায়ং সম্পৰ্কে পোৱা কিম্বদন্তিয়ে স্বাক্ষৰ বহন কৰে যে অতীজতে এই ভূমিখণ্ডত যথেষ্ট ঘনবসতি আছিল। ইয়াৰ সত্যতা বিচাৰ কৰিলে দেখা যায় যে ইয়াৰ চাৰিওফালে সিচঁৰিত হৈ থকা শৈল ভাস্কৰ্য, পুতস্থান আদিৰ উপস্থিতিয়ে সহজেই অনুমান কৰাই যে পূৰ্বতে ইয়াত কোনো সভ্য জাতিয়ে বসবাস কৰিছিল।

কিন্তু এই সভ্য জাতি কোন জনগোষ্ঠীৰ লোক সেয়া বিচাৰ কৰাটো কিছু টান যদিও, বুৰঞ্জী অধ্যয়ন নাইবা লোক গাঁথা আদিৰ পৰা অনুমান কৰা হয় পূৰ্বতে কছাৰী ঠালৰ লোকে ইয়াত বসবাস কৰিছিল। মানুহে মানুহৰ সমাজ বিচাৰে সেয়ে বড়ো, কছাৰী, তিৱা আদি জনগোষ্ঠীয়ে আহি সমাজ পাতি মায়ঙৰ চাৰিওফালে থকা নৈ বিল, জান-জুৰি

আদিৰ পৰা পানী যোগান ধৰি কৃষিৰ উন্নতি সাধন কৰিব ধৰে।

মায়ঙৰ যাদু-মন্ত্ৰ আৰু উপস্থিতিৰ কাৰণ ঃ মায়ং অতি প্ৰাচীন কালৰ পৰাই প্ৰসিদ্ধি লাভ কৰি আহিছে। বৰ্তমান দিনতো ইয়াৰ প্ৰভাৱ আৰু ব্যৱহাৰ নুই কৰিব নোৱাৰি। তেনে কিছুমান মন্ত্ৰ যেনে সিদ্ধ মন্ত্ৰ, দীক্ষা, কাছনী, গা-বন্ধা, পাস মন্ত্ৰ (ভুত প্ৰেত খেদা মন্ত্ৰ) চাহানী, ডিঙিত মাছৰ কাঁইট লগা জৰা, বন্দুকৰ নলেৰে পানী ওলোৱা, জুই-বতাহ নিবাৰণ কৰা, নাকেৰে তেজ ওলোৱা বন্ধ কৰা, পেটৰ বিষ, জ্বৰ, গ্ৰহণী ইত্যাদি। অতীততে আৰু কিছুমান ভয়ংকৰ মন্ত্ৰ শাৰ প্ৰচলন আছিল যেনে- মানুহক বনৰ বাঘ বনোৱা, আকাশ পথেৰে উৰুৱাই দিয়া। কিন্তু উপযুক্ত সংৰক্ষণৰ অভাৱত সেইবোৰ কিছু পৰিমাণে হলেও কালৰ বুকুত লীন হৈ গৈছে।

মন্ত্ৰ সমূহ আলোচনা কৰোতেই এটা কথা উনুকিয়াই অহা হৈছে যে মন্ত্ৰত শাও শপত দিয়াটো বাধ্যতামূলক। মন্ত্ৰৰ গুণ বা শক্তি যাতে অথলে নাযায় তাৰ কাৰণে বিভিন্ন দেৱ-দেৱতাৰ শপত দিয়া হয় যাতে কুদৃষ্টিৰ দেও ভুত-প্ৰেত আঁতৰি যায়। উল্লেখযোগ্য যে মন্ত্ৰবোৰৰ সাধক সকলৰ মতে কিছুমান ৰোগ, বেয়া দৃষ্টিৰ দেৱতা বা ভুত প্ৰেতৰ উপস্থিতিহে হয় আৰু মন্ত্ৰৰ যোগেদি এনে শপত দি সেইবিলাকৰ উপস্থিতি নাইকিয়া কৰা হয়।

মায়ং অঞ্চল যাদু-মন্ত্ৰৰ কাৰণে বিশ্বৰ ভিতৰতে বিখ্যাত। ঐতিহাসিক গেইটৰ মতে প্ৰাচীন কামৰূপতেই সৰ্বাধিক মন্ত্ৰৰ উৎপত্তি হৈছে। কিন্তু তাৰ ঠাইত মায়ঙৰ নাম কিয় জড়িত হৈ পৰিল। এনেকি মায়ঙেই কিয় তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰৰ দেশ হিচাপে চিহ্নিত হৈ পৰিল সেইটো এটা ভাবিবলগীয়া কথা। ইয়াৰ উত্তৰ বিচাৰিবলৈ গলে ঠাইখণ্ডৰ অৱস্থানৰ কথা আহি পৰে। মায়ং প্ৰাচীন কামৰূপৰ কামাখ্যাপীঠৰ অন্তৰ্গত। ইয়াৰ তিনিফালে ত্ৰিধাৰা পবিত্ৰ জলধাৰা, চাৰিওফালে পাহাৰেৰে আগুৰা। এই পাহাৰৰ গোপন সুৰংগত বা ইয়াৰ চাৰিওফালে সিচঁৰিত হৈ থকা শৈল্য ভাস্কৰ্য্য প্ৰধানকৈ উমালিংগন শিৱ পাৰ্বতীৰ মূৰ্ত্তি, গণেশ মূৰ্ত্তি আদিৰ অৱস্থিতিয়ে ইয়াত প্ৰাচীন কালত শাক্ত, শৈৱ আৰু গণপত্য ধৰ্মৰ বহুল প্ৰচাৰ ঘটিছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। ইয়াৰ উপৰিও এই অঞ্চলত বৌদ্ধৰ তন্ত্ৰযান, মন্ত্ৰযান আদি তান্ত্ৰিক চৰ্চা হৈছিল সেই কথাৰ অৱকাশ ঘটে। মায়া শব্দৰ পৰা মায়ংৰ উৎপত্তি বুলি কিংবদন্তি আছে। এই মায়া হৈছে জনবিশ্বাসৰ ভেটিত গঢ়লৈ উঠা কামাখ্যা দেৱী তথা তেত্ৰিশ কৌটি দেৱতাৰ মায়া ক্ষেত্ৰ বা লীলাপুৰী। গতিকে সেয়েই ঐন্দ্ৰজালিক বিদ্যাৰো কেন্দ্ৰস্থল আছিল বুলি ভাবিবৰ স্থল আছে।

কিন্তু প্ৰশ্ন হ'ল যে কেৱল তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ যাদু বিদ্যাই এয়াই নেকি মায়ঙৰ একমাত্ৰ পৰিচয়? ইয়াৰ উপৰিও মায়ঙত আছে অতি গৌৰৱময় ইতিহাস। সময়োপযোগী সংৰক্ষণ আৰু পৰ্যবেক্ষণৰ অভাৱত তথা যথাযথ গৱেষণাৰ অভাৱত ইতিমধ্যে তেনে বহু গৌৰৱ কালৰ নিষ্ঠুৰ হাতুৰাই বিনাশ কৰিছে। এতিয়াও যিখিনি আছেগৈ সেইখিনি পৰ্যালোচনা কৰিলে অসমৰ সোণালী ইতিহাসত মায়ঙেও এখিলা পাত হৈ ৰব পাৰিব।

মায়ঙৰ প্ৰত্নতাত্ত্বিক আৰু ঐতিহাসিক সমল ইতিহাসে ঢুকি নোপোৱা দিনৰে পৰা মায়ং নামৰ ভূখণ্ডই যে প্ৰসিদ্ধি লাভ কৰি আহিছে সেই কথাৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰে ইয়াৰ চাৰিওঁফালৰ প্ৰত্নতাত্বিক আৰু ঐতিহাসিক সমলে। কাৰণ প্ৰত্নতাত্ত্বিক দিশত মায়ং যথেষ্ট চহকী। এই অঞ্চলত থকা ওখ বড়ি পাহাৰ আদি ঠাইত পোৱা পোৰামাটিৰ ভাস্কৰ্য, শৈল ভাস্কৰ্য্য, মন্ত্ৰ পুথি, পুৰণি যুগৰ অলংকাৰ, কাহ-পিতল, তামৰ বাচন-বৰ্তন, ঢাল-বাৰু, তৰোৱাল, আহোম যুগত নিৰ্মিত গড়, গোলা-বাৰুদ, আহোম যুগৰ যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আদি। উল্লেখ্য যে মায়ং পাহাৰৰ নামনিত (বুঢ়ামায়ং) শিলালিপি, এচিয়াৰ ভিতৰতে আটাইতকৈ দীঘল শিলালিপি। লগতে বহা পাহাৰত থকা বৃহৎ গণেশ মূৰ্ত্তি (৩.৮৫ মিঃ) বিশ্বৰ ভিতৰতে প্ৰাচীন শৈল মূৰ্ত্তি বুলি স্বীকৃত হৈ মায়ঙৰ গৌৰৱ ঘোষণা কৰিছে। ইয়াৰোপৰি ইয়াৰ বহুতো পুৰণি শৈল মূৰ্ত্তিৰ লগতে মূল্যবান ৰূপ, তাম আদিৰ মোহৰ কিছু সচেতন লোকৰ হাতত দেখিবলৈ পোৱা যায়।

মায়ঙৰ ইতিহাস ঐতিহ্য, যাদু মন্ত্ৰৰ, প্ৰত্নতাত্ত্বিক সমল আদি অধ্যয়নৰ অন্তত হয়তো- মায়ং বুলি কলে অকল এটা 'যাদুৰ ভয়ানক দেশ' বুলিয়ে ধাৰণা হয় কিন্তু উল্লেখযোগ্য যে সমসাময়িক সমাজৰ দৰেই মায়ঙতো একে সমাজ সভ্যতাই বিৰাজ কৰে। বহু পৰিমাণে নহলেও শিক্ষা-দীক্ষা আনৰ তুলনাত সামাজিক চেতনা আৰু সাংস্কৃতিকভাৱে মায়ং সদায় উৰ্দ্ধত। ইয়াৰ কিছুমান স্থানীয় সংস্কৃতিয়ে অতীতৰে পৰা জয়ধ্বজা উৰুৱাই আহিছে। মায়ঙৰ বেছিভাগ মানুহে কৃষিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। কলং-কপিলি আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰই পেলাই থৈ যোৱা পলসুৱা মাটিত খেতি কৰি সকলোৰে মিলাপ্ৰীতিৰে সহবাস কৰে। এক কথাত কবলৈ গ'লে মায়ং যেন অপূৰ্ব বৃন্দাবন য'ত নানা জাতি, ধৰ্মৰ লোকে একেলগে ভাতৃত্বসুলভ ভাৱে সহাৱস্থান কৰাৰ লগতে নিজৰ ঐতিহ্য মণ্ডিত মায়ঙক বিশ্বৰ দৰবাৰত স্থান দিবলৈ সক্ষম হৈছে। মুঠতে মায়ং বুলি ক'লে যেন মায়াই হাতবাউলি মাতে। যিয়ে স্বচক্ষে ইয়াৰ মনোমোহা সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিছে তেওঁ মায়াত বিভোৰ হৈ মায়ঙৰ মায়াক ত্যাগ কৰিব নোৱাৰে। ইয়াৰোপৰি মায়ঙৰ পবিতৰা যিয়ে মায়ঙৰ গৌৰৱ ঘোষণা কৰি আহিছে। ইয়াৰ আপুৰুগীয়া সৌন্দৰ্য বনাঞ্চল, পৃথিৱী বিখ্যাত এশিঙিয়া গড়, পৰিভ্ৰমী চৰাই আদি দেশী-বিদেশী পৰ্যটকক আকৰ্ষিত কৰি আহিছে। নানা দিশৰ পৰা মায়ং যেন সোণালী ধৰাৰ এক অতুলনীয় ঠাই। যিখন ঠাই প্ৰত্যকজনৰ মানস পটত যাদুকৰী ঠাই।

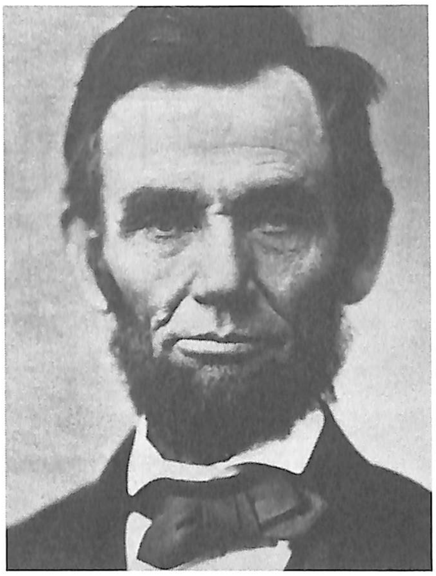

মূল্যৱান সম্পত্তি

(বিখ্যাত লোকৰ অখ্যাত কাহিনী)

বৰষা বড়ো
স্নাতক, দ্বিতীয় যান্মাষিক (কলা শাখা)

আব্রাহাম লিংকন সেই সময়ত আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি হৈ আছিল। এদিন এজন যুৱক তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। যুৱকজনে দৰিদ্ৰতাৰ কাৰণে মানসিকভাৱে হতাশ হৈ পৰিছিল আৰু ভিক্ষা কৰাৰ কথা চিন্তা কৰি আছিল। যুৱকে লিংকনক ক'লে ,“ মই এজন দুখীয়া ল'ৰা, ভগৱানে মোক একোৱেই নিদিলে, সেয়ে মোক কৃপা কৰক।” লিংকনে যুৱকৰ ভৰিৰ পৰা মূৰলৈকে চাই ক'লে, “ঠিক আছে, মই তোমাক দুহেজাৰ ডলাৰ দিম, কিন্তু তোমাৰ ভৰি দুখন দিয়া। যুৱকজনে থতমত খাই ক'লে, “মই ভৰি দুখন দিব নোৱাৰো, কাৰণ মই খোজ কাঢ়িম কেনেকৈ?” তেতিয়া লিংকনে ক'লে, “ভৰি দুখন দিব নোৱাৰা, কোনো কথা নাই তোমাৰ হাত দুখনকে দিয়া মই তোমাক দহ হাজাৰ ডলাৰ দিম।” লিংকনৰ কথাত যুৱক আৰু আচৰিত হ'ল। তেওঁ ক'লে “ দহ হাজাৰেই নহয়, কোনোবাই মোক পঞ্চাশ হাজাৰ দিলেও মই হাত দুখন দিব নোৱাৰো।” এইবাৰ লিংকনে হাঁহি মাৰি ক'লে ঠিক আছে, তেতিয়াহ'লে তোমাৰ চকু দুটাকে দিয়া। মই তোমাক এক লক্ষ ডলাৰ দিম। এইবাৰ যুৱকৰ খং উঠিল। তেওঁ কিছু ৰুক্ষ স্বৰে প্ৰশ্ন কৰিলে “আপুনি কি কথা কৈ আছে? প্ৰথমে ভৰি দুখন, তাৰপাছত হাত আৰু এতিয়া মোৰ চকু দুটা বিচাৰিছে। এইবোৰ অংগৰ মূল্য আপুনি ডলাৰৰ স'তে তুলনা কৰিছে! কোনোবাই নিজৰ অংগ এইদৰে দিব পাৰে নেকি? এইবাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি লিংকনে হোঁ-হোঁৱাই হাঁহি ক'বলৈ ধৰিলে, ‘শুনা ডেকা ল'ৰা- ঈশ্বৰে যেতিয়া তোমাক ইমান মূল্যৱান সম্পদ দান কৰিছে, তেন্তে তুমি দৰিদ্ৰ কেনেকৈ হ'লা? তোমাৰ ওচৰত একো নাই বুলি কোৱাটো শোভা পায় জানো? যোৱা শ্ৰম কৰাগৈ। মই নিজেও দিন হাজিৰা কৰিছিলো। তেনেদৰেই আজি এই স্থান পাইছোহি। এই হাত দুখন ভিক্ষা কৰিবলৈ নহয়। হাত দুখন দাঙিবা সদায় শ্ৰম কৰিবলৈ বা ওপৰৱালাক প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ।” যুৱকজনে নিজৰ ভুল বুজিব পাৰি লিংকনক ক্ষমা খুজিলে আৰু শ্ৰম কৰি খোৱাৰ অংগীকাৰ কৰিলে।

জীৱনটোক এটা সুবিধা দিয়ক

সন্তোষ মোহন গগৈ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ (বৰ্তমান আই চি আই চি আই বেংকত কৰ্মৰত)

LIFE = Love, Incidents, Friends and Emotions

জীৱনটো হৈছে ভালপোৱা, বন্ধু-বান্ধৱ আৰু আবেগেৰে পৰিপূৰ্ণ এটি মধুৰ যাত্ৰা। বন্ধু-বান্ধৱ আৰু ভালপোৱাৰ অবিহনে জীৱনটো হৈ পৰে এটি জটিল সাঁথৰ, হয়তো আজিৰ এই প্ৰজন্ম এই সাঁথৰৰে ভুক্তভোগী। ইয়াত ভালপোৱাই কেৱল প্ৰেমিক প্ৰেমিকাকেই বুজোৱা নাই। প্ৰথমে নিজক ভালপাবলৈ শিকা তেতিয়াহে আনক ভাল পাবলৈ আৰু এষাৰ মিঠা মাত দিবলৈ মন যাব। যদি তুমি আনৰ পৰা এটি হাঁহি বিচাৰিছা প্ৰথমে তুমি হাঁহিব জানিব লাগিব। হয়তো তোমাৰ এক সঁচা হাঁহিয়ে আনজনৰ জীৱন মধুৰ কৰি তুলিব পাৰে। গড় হিচাবত চাৰি বছৰীয়া শিশু এটাই দৈনিক তিনিশবাৰ হাঁহে কিন্তু প্ৰাপ্তবয়স্ক এজনে দৈনিক পোন্ধৰবাৰহে হাঁহে। দেখিছেনে আমি হাঁহিবলৈ কেনেকৈ পাহৰি গৈছো।

আপোনালোকে চাগে কৌতুক অভিনেতা চাৰ্লি চেপলিনৰ নাম নুশুনাকে থকা নাই। তেওঁ কৈছিল, I have many problems in my life, but my lips don't know that, they always smile. জীৱনটো দীঘল নহয়, বহল কৰিবলৈ শিকা, নিজকে সকলোৰে মাজত বিলাই দিয়া। সকলোকে সন্মান দিবলৈ শিকা আৰু প্ৰয়োজনীয় সময়ত প্ৰশংসা কৰা। এটি সামান্য প্ৰশংসাই এজন ব্যক্তিক যথেষ্টখিনি অনুপ্ৰাণিত কৰে। জীৱনটো হৈছে এটা কঠিন পৰীক্ষা, বহু মানুহ এই পৰীক্ষাত অসফল হয় কাৰণ তেওঁলোকে আনক নকল কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে আৰু ভাবি নাচায় যে ইয়াত সকলোৰে প্ৰশ্নকাকত বেলেগ বেলেগ। প্ৰতিদান আশা নকৰাকৈ কাৰোবাক কিবা প্ৰদান কৰা, দেখিবা তোমাৰ জীৱনটো হৈ পৰিছে হাঁহিৰে সমৃদ্ধ। কাৰোবাক ভাল পাইছা যদি অন্তৰেৰে পোৱা। কিন্তু আনজনৰ পৰাও তাকেই আশা নকৰিবা।

> আপোনালোকে চাগে কৌতুক অভিনেতা চাৰ্লি চেপলিনৰ নাম নুশুনাকে থকা নাই। তেওঁ কৈছিল, I have many problems in my life, but my lips don't know that, they always smile. জীৱনটো দীঘল নহয়, বহল কৰিবলৈ শিকা, নিজকে সকলোৰে মাজত বিলাই দিয়া। সকলোকে সন্মান দিবলৈ শিকা আৰু প্ৰয়োজনীয় সময়ত প্ৰশংসা কৰা।

পৃথিৱীৰ সকলো মানুহ যদি একেই স্বভাৱৰ হ'লহেতেন হয়তো পৃথিৱীত সুখ-দুখ কি বস্তু কোনেও চিনিয়ে নাপালেহেঁতেন। 'Think about your beautiful future only once and smile twice.' মনত ৰাখিবা ভগবানেও তেখেতকহে সহায় কৰে, যিজনে নিজক সহায় কৰে। বেদান্তৰো মূল কথা হৈছে - 'তত্বমসি তুমিয়ে ব্ৰহ্ম', তোমাৰ মাজতেই অসীম শক্তি লুকাই আছে, মানুহে এই শক্তিক চিনিব নোৱাৰা বাবেই নিজকে দুৰ্বল বুলি ভাবে।

মনত ৰাখিবা ভগৱান সদায় আমাৰ লগত থাকে, লাগে মাথোঁ আত্মাবিশ্বাস, সাহস আৰু দৃঢ়তা।

জাগীৰোড কলেজত এসন্ধ্যা

চেনেহী ডেকা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

৮ আগষ্ট,

ছোৱালীয়ে কলেজৰ পৰা আহি ক'লেহি 'মা আজি আমাৰ কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস'। সেয়েহে সন্ধিয়া ৬ বজাত বন্তি প্ৰজ্বলনৰ বাবে আমাক কলেজলৈ যাব কৈছে। ছোৱালীয়ে অকলে যাব বিচৰা নাই, কাৰণ এইবাৰ তাই বিজ্ঞান শাখাৰ প্ৰথম বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰী। কলেজলৈ অহা যোৱা কৰিছেহে মাথোন। বন্ধু-বান্ধৱী গোট খোৱাই নাই। সেয়েহে কলেজৰ পৰা আহিয়েই আপত্তি, ময়ো যাব লাগে। ময়ো পিছে মনে মনে বেয়া পোৱা নাই। কাৰণ সেইখন কলেজত ময়ো দুটামান বছৰ শিক্ষা লাভ কৰিছিলোঁ। নতুন খিনিক বাদ দি পুৰণি চাৰ-বাইদেউ, অন্যান্য কৰ্মচাৰী সকলৰ লগত অকণ মান চিনাকিও আছে। তাতে আকৌ কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস। মনটো ভাল লাগি গ'ল। গাটোত কিবা এটা অসুস্থতা আছিল যদিও সেইটোলৈ আওকাণ কৰি যাবলৈ ওলালোঁ। প্ৰায় ৬.১০ বজাত কলেজ পালোগৈ। গৈ দেখো পৰিৱেশটো কিছু গোমা। মনটো কিবা সেমেকি গ'ল। ছাৰ-বাইদেউ তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতি তেনেই সেৰেঙা। একো বুজিব নোৱাৰি ছোৱালীক সুধিলো তুমি কিবা ভুল শুনিছিলা নেকি? তাই ক'লে নহয় মা, মই ঠিকেই শুনিছিলো। তেন্তে! অলপ সময় ইফাল-সিফাল ঘূৰি ফুৰিলোঁ দুয়োজনীয়ে। অফিচৰ জেষ্ঠ্য কৰ্মচাৰী শ্ৰদ্ধাৰ ডম্বৰু বৰদলৈৰ লগত কথা পাতি গম পালো যোৱা ৩৬ টা বছৰে প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটো পতাই হোৱা নাছিল। এইবাৰ পাতিবলৈ মনস্থ কৰা হ'ল যদিও কলেজৰ বিভিন্ন কামৰ হেঁচাত আগতীয়াকৈ প্ৰস্তুতি কৰিব পৰা নহ'ল। যাহওঁক পিছত যেনিবা হোষ্টেলৰ ল'ৰা-ছোৱালী খিনি আহিল। লগতে কেই গৰাকী মান ছাৰ-বাইদেউ আৰু জাগীৰোড অঞ্চলৰ কেইগৰাকী মান সমাজ সেৱক-সেৱিকা। অধ্যক্ষ মহোদয়ে অনুষ্ঠানটো পতাৰ উদ্দেশ্য ব্যাখ্যা কৰিঁ প্ৰবীণ বৰঠাকুৰ ছাৰৰ পত্নী বাণী বাইদেউক বন্তি জ্বলাবৰ বাবে আহ্বান জনালে। তেওঁৰ লগতে স্বায়ত্ব পৰিষদৰ (প্ৰাক্তন ই. এম) নাৰায়ণ কুমাৰ ৰাডু কাকতি, পৰন গগৈ ছাৰ আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়েও বন্তি প্ৰজ্বলন কৰে। তাৰ পিছত বৰদলৈ দাদাই 'দ্বীপম জ্যোতি' স্তুতিটো গায় আৰু শংখ ধ্বনি কৰি অনুষ্ঠানটোৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰে। লগে লগে সকলো বিলাক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, ছাৰ-বাইদেউ, উপস্থিত থকা ব্যক্তিসকলে আগতেই তেল-শলিতা দি সজাই থোৱা চাকিবোৰ জ্বলাই কলেজ খন পোহৰাই তোলে। ইয়াৰ পিছত 'স্মৃতি ৰোমন্থন' অনুষ্ঠানত শ্ৰদ্ধাৰ বাণী বাইদেউ, নাৰায়ণ কুমাৰ ৰাডু কাকতি, প্ৰবীণ ডেকা, মনোৰঞ্জন তামুলী, প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ আহোম ছাৰৰ ভনী দ্বিব্য আহোম বাইদেউৰ পৰা কলেজ খনৰ প্ৰতিষ্ঠা দিনৰ বহু কথা জানিব পাৰিলোঁ। লগতে চুতীয়া ছাৰ, পৰন গগৈ ছাৰ, বৰুৱা ছাৰ, বৰদলৈ দাদাৰ অতীত ৰোমন্থনে বহু ইতিহাস কৈ গ'ল। ধন্য হ'লো নিজকে এই প্ৰথম প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ অনুষ্ঠানত উপস্থিত ৰাখি। কিন্তু অনুষ্ঠান শেষ হোৱাতহে অকণমান আহুকাল হৈছিল, ঘৰলৈ আহিবৰ বাবে। কাৰণ আমি মানে মই আৰু ছোৱালীয়ে খোজ কাঢ়ি গৈয়েই কলেজ পাইছিলোঁ গৈ। কিন্তু ৰাতি ৯ বাজি যোৱাত বিশেষকৈ বৰষুণ দিয়াত ঘৰ গৈ কেনেকৈ পাম তাকে ভাবি মনটোৱে কিছু আমনি কৰিছিল। কিন্তু অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ আশ্বাস আৰু গগৈ ছাৰৰ সহায়ত ঘৰ পালোঁহি। মানে গগৈ ছাৰে তেওঁৰ গাড়ীৰে ঘৰৰ পদুলিত নমাই থৈ গ'ল। ঘৰ আহি পাই ভাবিলোঁ সঁচাকৈ শিক্ষাগুৰু সকল অকল শিক্ষা গুৰুৱে নহয়; একো একোজন অভিভাৱকো। অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু গগৈ ছাৰলৈ শ্ৰদ্ধাত মূৰ দোঁ খাই গ'ল।

স্বচ্ছ ভাৰত অভিযান

সাবিত্ৰী ছেত্ৰী
স্নাতক, প্ৰথম সান্মাষিক (কলা শাখা)

স্বচ্ছতাই এখন দেশৰ পৰিচয় দাঙি ধৰে। ভাৰতবৰ্ষ এখন ঐতিহ্য আৰু সৌন্দৰ্যৰে ভৰা দেশ। ভাৰতৰ এই সৌন্দৰ্য লাহে লাহে নোহোৱা হৈ গৈছে। ভাৰতক এখন নিকা দেশ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠাপন কৰিবলৈ চৰকাৰে কিছুমান পদক্ষেপ হাতত লৈছে।

২০১৪ চনত ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ দামোদৰ দাস মোদীয়ে এখন অভিযান আৰম্ভ কৰিছিল 'স্বচ্ছ ভাৰত অভিযান' নামে আইনখনৰ জৰিয়তে ভাৰতক স্বচ্ছ কৰি তুলিবলৈ বিচাৰিছিল। প্ৰধান মন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোদীয়ে নিজেই হাতত ঝাড়ুলৈ এই অভিযান আৰম্ভ কৰিছিল। লগে লগে এই ঢৌ সকলো লোকৰ মাজত বৈ যায়। পুলিচ, বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, স্কুল-কলেজ এই অভিযানত যোগদান কৰিছিল।

ভাৰত স্বচ্ছতাৰ দিশত বহুতো পিছপৰা। মহানগৰবোৰত য'তে ত'তে কেৱল জাৰৰ-যোঁথৰ, নাকত ৰুমাল লব লগা অৱস্থা, নলা-নৰ্দমাবোৰ চাফা নকৰা বাবে পানী যাব নোৱাৰা অৱস্থা। ফলত এজাক বৰষুণ দিলেই বানপানীৰ সৃষ্টি হয়। অনিল নগৰ, নবীন নগৰ প্ৰতিবছৰে পানীৰ কবলত পৰে। ই এটা প্ৰত্যাহ্ব ান ৰূপে দেখা দিছে। গছ-গছনি কাটি পেলোৱাৰ ফলত মাটি খহি যাবলৈ ধৰিছে। এইবোৰ ৰোধ কৰিবলৈ স্বচ্ছ ভাৰত অভিযানৰ আৰম্ভ কৰা হৈছে।

এই অভিযানটোক সাৰ্থক কৰিবলৈ আমি সকলোৰে একগোট হৈ যোগদান কৰিব লাগিব। কেৱল নিজৰ ঘৰখন চাফ চিকুন কৰিলে নহ'ব। গোটেই পৰিৱেশ চাফা কৰিব লাগিব। ৰাইজে নখ জোকাৰিলে নৈ বয়, সেইদৰে সকলোৰে একগোট হৈ কৰিলেহে ই প্ৰকৃতাৰ্থত সাৰ্থক হ'ব।

জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীয়ে এখন স্বচ্ছ ভাৰত গঢ়ি তুলিবলৈ যি চেষ্টা চলাইছিল, ইয়াকে আদৰ্শ হিচাপে লৈ তেওঁৰ জন্ম দিন ২ অক্টোবৰৰ দিনটো স্বচ্ছ ভাৰত দিৱস হিচাপে পালন কৰা হয়। এজোপা গছ কাটিলে আমি দহ জোপা গছ ৰুব লাগে। ৰাস্তা-পদুলি, সকলো দিশৰ পৰা চাফ-চিকুন কৰি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব। স্কুল-কলেজবোৰ, চিকিৎসালয় সকলো পৰিষ্কাৰ কৰি ৰাখিব লাগিব। তেতিয়াহে ভাৰত এখন স্বচ্ছ-নিকা ভাৰতত পৰিণত হ'ব। ইয়াৰ বাবে আমি সকলোৰে মাজত ইয়াৰ বিষয়ে সজাগতা বৃদ্ধি কৰিব লাগিব।

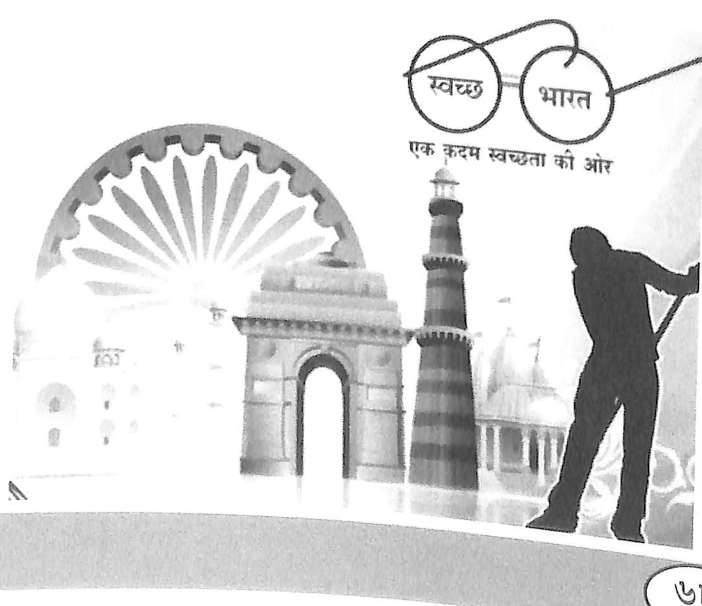

শেষত প্ৰধানমন্ত্ৰীৰ এই যোজনা অনুসৰি যেতিয়া ভাৰত এখন নিকা-স্বচ্ছ ৰূপত পৰিণত হ'ব, তেতিয়া আমি ভাৰতীয় বুলি গৌৰৱ কৰিম। তেতিয়া ভাৰতৰ বিভিন্ন সমস্যাসমূহ সমাধান হ'ব। ইয়াৰ বাবে আমি সকলোৰে চেষ্টা কৰিব লাগিব।

স্বামীজীর স্বাধীনতা সংগ্রাম

প্রবীর ভৌমিক, প্রাক্তন ছাত্র
(বর্তমান কর্মস্থল ঃ ষ্টেশন অধীক্ষক, জাগীরোড রেলওয়ে ষ্টেশন)

স্বামী বিবেকানন্দকে আমরা সাধারণত একজন গেরুৱা বসনধারী আধ্যাত্মিক ব্যক্তি হিসাবেই জানি। কিন্তু আমরা কজন জানি স্বামী বিবেকানন্দই ভারতের স্বাধীনতা সংগ্রামের বীজ রূপনকারী একজন পুরোধা ব্যক্তি। এই লেখার মাধ্যমে স্বামীজীর দেশপ্রেম, জাতীপ্রেম ও স্বাধীনতা সংগ্রামের ইতিহাসকে সংক্ষিপ্তভাবে তুলে ধরার চেষ্টা করব। আশাকরি পাঠকরা উপকৃত হবেন।

আজ থেকে প্রায় ১৫৪ বৎসর পূর্বে ১৮৬৩ সালের ১২ জানুয়ারী ভারতবর্ষের মাটিতে এই বীর সন্ন্যাসীর জন্ম হয়েছিল। মাত্র ৩৯ বৎসর বয়সে ১৯০২ এর ৪ ঠা জুলাই এই বীর সন্ন্যাসীর মৃত্যু ঘটে। জীবনকাল মাত্র ৩৯বৎসর হলেও এইজন যুব সন্ন্যাসীর কার্য ও দর্শন ভারতের জাতীয়তাবাদী চিন্তাধারায় কেমন প্রভাব ফেলেছিল তাৰ পর্যালোচনা করলে বিস্ময়া-বিভূত হতে হয়। তাঁহার জীবিতবস্থায় এশিয়া মহাদেশে তখনও ভালভাবে জাগরণ আরম্ভ হয়নি। ভারতবর্ষেও মুক্তি আন্দোলন ছিল অনুপস্থিত। অশিক্ষিত, দরিদ্র, নির্যাতিত, নিস্পেষিত ভারতবাসী বৃটিশের পদলেহনকারী গোলামে পরিণত হয়েছিল। তেমতাবস্থায় স্বামী বিবেকানন্দই প্রথম ব্যক্তি যিনি ভারতবাসীকে জাতীয়তাবাদী চিন্তাধারায় উজ্জীবিত করার আপ্রাণ চেষ্টা করেছিলেন। পরবর্ত্তীকালে প্রতিজন স্বাধীনতা সংগ্রামী অনুপ্রাণিত হয়েছিলেন স্বামী বিবেকানন্দের বাণী ও কার্যেৰ দ্বারা। তাইত চক্রবর্ত্তী রাজা গোপালাচারী যথার্থ ভাবেই বলেছিলেন-

"আমরা অন্ধ ছিলাম বিবেকানন্দ আমাদের দৃষ্টি দিয়েছেন। তিনিই ভারতীয় স্বাধীনতার জনক, আমাদের রাজনৈতিক, সাংস্কৃতিক ও আধ্যাত্মিক স্বাধীনতার তিনি পিতা। আমাদের সব কিছুর জন্য তাই আমরা বিবেকানন্দের কাছে ঋণী।"

অতি স্বল্প কর্মজীবনের মাধ্যমে তিনি যেভাবে সমাজ ও দেশের মধ্যে এক জাতীয় জাগরণের সৃষ্টি করেছিলেন তাহা বিরল ও তুলনা বিহীন।

"আমরা অন্ধ ছিলাম বিবেকানন্দ আমাদের দৃষ্টি দিয়েছেন। তিনিই ভারতীয় স্বাধীনতার জনক, আমাদের রাজনৈতিক, সাংস্কৃতিক ও আধ্যাত্মিক স্বাধীনতার তিনি পিতা। আমাদের সব কিছুর জন্য তাই আমরা বিবেকানন্দের কাছে ঋণী।"

স্বামীজি বলেছিলেন-"পরাধীন জাতি একটার পক্ষে দৈহিক-মানসিক ও আধ্যাত্মিক স্বাধীনতা লাভ সম্ভৱ নয়।" এই কথাই প্রমাণ করে তিনি ভারতের রাজনৈতিক স্বাধীনতার প্রতি কত সচেতন ছিলেন। তিনি যে একজন মুক্তি পিপাসু সংগ্রামী ব্যক্তি ছিলেন তার প্রমাণ পাওয়া যায় ১৯০১ সনে ঢাকা শহরের বিখ্যাত বিপ্লবী হেমচন্দ্র ঘোষের প্রতি লেখা একখানি চিঠির দ্বারা। সেই চিঠিতে তিনি লিখেছিলেন "India should be free politically first" ভারতকে প্রথম রাজনৈতিকভাবে স্বাধীন হতে হবে।

১৮৮৭সাল থেকে সমগ্র ভারত পরিভ্রমনের সময় তিনি লক্ষ্য করেছিলেন বৃটিশ সরকারের সীমাহীন শোষণ ও অত্যাচারের নমুনা। তাই তিনি বিরক্তিভরা কণ্ঠে বৃটিশের বিরুদ্ধে মন্তব্য করেছিলেন- "বৃটিশ আমাদেরকে মাত্র তিনটা 'ব' উপহার হিসাবে দিয়েছে- বাইবেল, বেয়নেট ও ব্রাণ্ডি। বৃটিশ সভ্যতাও এই তিনটি 'ব'-এর উপরই প্রতিষ্ঠিত।" কতটুকু সৎসাহস ও দেশপ্রেম থাকলে বিশ্বত্রাস বৃটিশের বিরুদ্ধে এইরূপ মন্তব্য করা যায়। তিনি দেশীয় তথাকথিত অভিজাত ব্যক্তিদেরকেউ সমালোচনা করতে বিন্দুমাত্র দ্বিধাবোধ করেন নি। তিনি তীক্ষ্ণ ভাষায় তাদেরকে আক্রমণ করে বলেছিলেন- "দেশের কোটি কোটি জনতার ধনে শিক্ষিত হওয়া অথচ দরিদ্রদের জন্য চিন্তা না করা প্রতিজন ব্যক্তিই দেশদ্রোহী।"

বেশির ভাগ মানুষ জানে স্বামী বিবেকানন্দ আমেরিকার শিকাগো ধর্ম মহাসভায় অংশগ্রহণ করেছিলেন নিতান্তই ধর্মীয় কারণে। কিন্তু তা সত্য নয়। ১৮৯৩ সালে স্বামী বিবেকানন্দ আমেরিকা যাত্রার মূল উদ্দেশ্য ছিল ভারত মাতার মুক্তি। প্রশ্ন হয়, বিশ্ব ধর্ম মহাসভায় হিন্দু মহাসভায় হিন্দু ধর্মের বিষয়ে ভাষণ প্রদান করে স্বামী বিবেকানন্দ কিভাবে ভারত মাতার মুক্তির পথ আবিষ্কার করেছিলেন। এইখানে আমাদের দুটি কথা মনে রাখতে হ'বে। প্রথমতঃ সেই সময় আমাদের দেশ ইংরেজ শাসনে বিপর্যস্ত, স্থবির, জাতীয় ঐক্য বিনষ্ট, জাতীয় গৌরব পদানত, ভারতীয় সভ্যতা-সংস্কৃতি নিয়ে ভারতীয়গণ এক প্রকার হীনমন্যতায় ভারাক্রান্ত। দ্বিতীয়তঃ বৃটিশের কূট কৌশল ও বিভিন্ন অপপ্রচারের বিদেশে ভারতের ভাবমূর্ত্তি ম্লান, ফলে বিদেশীদের দৃষ্টিতে ভারত একটি জ্ঞান-বিদ্যা- বুদ্ধিহীন অসভ্য দেশ। দীর্ঘকাল বৃটিশ শাসনের ফলে পরিণত হয় গোলামের দেশে।

স্বামী বিবেকানন্দের বিশ্ব- ধর্ম মহাসভায় অংশগ্রহণ ভারতবর্ষের ইতিহাসে এক যুগান্তকারী ঘটনা। তিনি ভারতবর্ষকে বিশ্বের দরবারে নতুন রূপে পরিচয় করিয়ে দিয়েছিলেন। স্বামীজীৰ জ্ঞান ও শৌর্য-বীর্য, তার বলিষ্ঠ ও যুক্তিপূর্ণ ভাষণের দ্বারা পৃথিবীকে কাঁপিয়ে দিয়েছিলেন। সেই সময় থেকেই সমগ্র বিশ্ব ভারতবর্ষকে সমীহ করতে আরম্ভ করল।

স্বামীজীর জ্ঞানের পরিচয় পেয়ে সেই সময়কার আমেরিকার হার্ভার্ড বিশ্ববিদ্যালয়ের প্রবক্তা জন হেনরী রাইট ১৮৯৩ এর বিশ্ব ধর্ম মহাসভার প্রতিনিধি নির্বাচনী সভার সভাপতিকে উদ্দেশ্য করে লেখা চিঠিতে বিবেকানন্দের জ্ঞান সম্পর্কে লিখেছিলেন- "Here is a man who is more learned than all our learned Professors put together".

স্বামী বিবেকানন্দের ১৮৯৩ এর আমেরিকা ভ্রমণে বিশ্ববাসী ও ভারতবাসীর মনে এক আমূল পরিবর্ত্তন আসল। বিশ্ববাসী বুঝল ভারতের সভ্যতা-সংস্কৃতি-ধর্ম-দর্শনের উচ্চতা ও গভীরতা। বৃটিশেরা কি অসৎ উদ্দেশ্য নিয়ে ভারত ও ভারতীয়দের বিরুদ্ধে কুৎসা রটনা করেছিল তা বুঝতে পারল। অন্যদিকে হীনমন্যতায় ভোগা ভারতীয়গণ নিজের ধর্ম-দর্শন-সভ্যতা- সংস্কৃতির গৌরবে গৌরবান্বিত হ'ল, তারা বুঝতে পারল- আমরা ভারতবাসী কোন দিকেই বিশ্বের কোন জাতির তুলনায় হীন নই। বরঞ্চ শ্রেষ্ঠতম। ভারতবাসী হারিয়ে ফেলা আত্মবিশ্বাস ফিরে পেল। ভারতবাসী স্বাধীনতার স্বপ্ন দেখতে আরম্ভ করল। বিশ্ববাসী ও ভারতবাসীর এই মানসিক পরিবর্ত্তন ভারতীয় জনসাধারণকে একদিকে যেমন স্বাধীনতার প্রতি আগ্রহী করে তুলেছিল, অপরদিকে বিশ্ববাসীর মনেও ভারতের স্বাধীনতা পিপাসুদের প্রতি প্রকাশ পেয়েছিল। সেজন্যই আমেরিকার বহু পণ্ডিত বা দার্শনিকেরা মন্তব্য করেছিলেন- "তিনি শুধু একজন ধর্মীয় প্রতিনিধি নন, একজন দেশপ্রেমিকও।"

স্বামীজী একদিকে যেমন ছিলেন বিনয়ী, অন্যদিকে স্বাধীনতার প্রশ্নে ছিলেন বজ্রকঠোর। তিনি সিংহের মত গর্জন করে ভারতবাসীকে আহ্বান জানিয়ে বলেছিলেন- "কাপুরুষতা, বাদানুবাদ, পরানুকরণ ও দাসসুলভ দুর্বলতা নিয়ে তোমরা দেশ স্বাধীন করবে?" তিনি আগন্তুক ৫০ বৎসর সমস্ত দেব-দেবীকে দূরে সরিয়ে রেখে একমাত্র ভারতমাতার পূজা করার আহ্বান জানান।

স্বামী বিবেকানন্দ শুধু দেশবাসীকে দেশেপ্রেমের মন্ত্র জাগিয়ে তোলাই নয়, দেশ মুক্তির পথও নির্দ্ধারণ করে দিয়েছিলেন। তিনি বলেছিলেন- দেশের জনসাধারণকে সেবার দ্বারাই মানুষরূপে গঢ়ে তুলতে পারলেই দেশের মুক্তি অবশ্যম্ভাবী। তাই তিনি প্রথম মনুষ্য নির্মাণের উপর গুরুত্ব দিয়েছিলেন। তিনি এইরকম ১০০যুবক চাইলেন, যারা হবে অকপট, দৃঢ়, বলিষ্ঠ, উচ্চ

আদর্শের প্রতি আত্মোৎসর্গ ও ত্যাগী। এইরকম যুবক গড়ে তুলতে পারলেই ভারতের মুক্তি তথা স্বাধীনতা সুনিশ্চিত বলে তিনি মন্তব্য করেছিলেন।

স্বামী বিবেকানন্দের শিষ্যা ভগ্নী নিবেদিতা ছিলেন স্বামীজীর রাজনৈতিক চেতনার জ্বলন্ত প্রতীক। বিবেকানন্দ যদি সূত্র, তাহলে নিবেদিতা ভাষ্য। বিবেকানন্দের জীবিত কালেই নিবেদিতা ভারতের স্বাধীনতার জন্য রাজনৈতিক কার্যকলাপে জড়িত হয়ে পড়েছিলেন। বিবেকানন্দের ভাতৃ ভূপেন্দ্র নাথ দত্ত একবার বলেছিলেন- হিমালয় থেকে কন্যাকুমারী পর্যন্ত পরিভ্রমণ করার তাঁহার একমাত্র উদ্দেশ্য ছিল ভারতীয় রাজন্য বর্গকে একত্রিত করে বিদেশী শাসনকে উচ্ছেদ করা এবং তার জন্য বন্দুক নির্মাণকর্ত্তা হিরাম ম্যাক্সিমের সাথেও বন্ধুত্ব গড়ে তুলেছিলেন স্বামীজী। ১৮৮৭সালে এই হিরাম ম্যাক্সিমই প্রথম স্বচালিত মেশিনগান আবিষ্কার করেছিলেন এবং ১৮৯৩ এর ধর্ম মহাসভার একজন শ্রোতা ছিলেন। বিশ্বধর্ম মহাসভায় বিবেকানন্দের প্রভাব সম্পর্কে বলতে গিয়ে তিনি মন্তব্য করেছিলেন- "বিড়ালের সন্মুখে ইঁদুরের যে অবস্থা হয়, বিবেকানন্দের সন্মুখেও অন্যান্য ধর্মীয় নেতাগণের বিশেষ করে খ্রীষ্টান প্রাদ্রীগণের সেই একেই অবস্থা হয়েছিল। ধর্ম মহাসভায় বিবেকানন্দের বিচরণ ছিল সিংহ সদৃশ।"

১৮৮৫সালে স্থাপিত ভারতীয় জাতীয় কংগ্রেছের বিভিন্ন কার্যকলাপের সমালোচনা করে স্বামীজী বলেছিলেন- "কেউ বলতে পারে ভারতীয় জনসাধারণের জন্য কংগ্রেছ কি কাজ করছে? কিছু সংখ্যক প্রস্তাব পাঠ করলেই স্বাধীনতা চলে আসবে? এইসবে আমার বিশ্বাস নাই। প্রথমে জনসাধারণকে জাগাতে হবে। তাদের পেটে ভাত দিতে হবে। তাহলেই তাঁরা ভারতের মুক্তির জন্য কাজ করতে পারবে। যদি কংগ্রেস তাদের জন্য কাজ করে তাহলেই আমাৰ সহানুভূতি পাবে।"

শুধু গরীব জনসাধারণ নয় জীব মাত্রকেই তিনি প্রেম নিবেদন করেছিলেন। তাহত তিনি শিব জ্ঞানে জীব সেবার বাণী প্রচার করেছিলেন। তিনি বলেছিলেন- "বহুরূপে সন্মুখে ছাড়ি কোথা খুজিছ ঈশ্বর, জীবে প্রেম করে যেইজন, সেইজন সেবিছে ঈশ্বর।" তিনি আরও বলেছিলেন- "ভারতের একমাত্র ভরসার স্থল সাধারণ জনতা। অভিজাত সম্প্রদায়ের ইতিমধ্যে শারীরিক ও নৈতিক মৃত্যু ঘটিছে।" ভারতের বিখ্যাত দার্শনিক ড° সর্বপল্লী রাধাকৃষ্ণণ অকপটে স্বীকার করে বলেছিলেন, "বিবেকানন্দ আমাদের যন্ত্রণার মধ্যে আশ্রয় দিয়েছেন, দুঃখের মধ্যে দিয়েছেন আশা, হত্যশার মধ্যে সাহস।"

পরবর্ত্তীকালে স্বমীজী বলেছিলেন- "কিছু সংখ্যক হাল্লাপ্রিয় মানুষ একত্রিত হয়ে গালি-গালাজ করলেই কাজ হবেনা। চাপ সৃষ্টি করতে হবে এবং নিজেকে স্বাধীন বলে ঘোষণা করতে হবে। এই ঘোষণা পত্র সমস্ত স্বাধীন সরকারের নিকট প্রেরণ করতে হবে। তখন এক জাগরণ আসবে। এই কাম করতে গিয়ে যদি বুকে গুলি লাগে, লাগুক। প্রথম গুলি আমিই বুক পেতে নেব। তখন দেখবে সমস্ত আমেরিকা- ইউরোপ কেঁপে উঠবে। বেনিয়ার নিকট স্বাধীনতা ভিক্ষার কোন মূল্য আছে?"

স্বামী বিবেকানন্দের দর্শন ও কার্য সেই সময়ের কংগ্রেসীদের উপর গভীর প্রভাব ফেলেছিল। ১৮৯৬ সালের ১২ জানুৱারীতে প্রকাশিত "কেশরী" পত্রিকায় বাল গংগাধর তিলক কংগ্রেসের সমালোচনা করে লিখেছিলেন- "বিগত বার বছর ধরে কংগ্রেস বৃথা চিৎকার- চেচামেচি করে সময়গুলো নষ্ট করেছে, যেগুলো বৃটিশের কাছে মশার গুণ-গুণনির বাদে আর কিছুই নয়।" ১৯০০ সালের কংগ্রেসের লাহোর অধিবেশনের সভাপতি এন.জি.চন্দ্র ভারকার স্বামী বিবেকানন্দকে "ভারতীয় নবজাগরণের নায়ক" বলে অভিহিত করেন।

দেখা যায় পরবর্ত্তী কালে ভারতবর্ষের প্রতিটি জাতীয় সংগঠন, জাতীয়তাবাদী- নেতা- ব্যক্তি বিবেকানন্দের আদর্শে উদ্বুদ্ধ হয়ে স্বাধীনতা আন্দোলনে ঝাঁপিয়ে পড়েছিলেন।

জাতির পিতা মহাত্মা গান্ধী স্বামীজীর কর্মরাজীর প্রতি উদ্বুদ্ধ হয়ে বলেছিলেন- "I have gone through his work thoroughly and after having gone through them, the love that I had for my country increased a thousand fold."

ভারতের সংবাধীনতা সংগ্রামের মহানায়ক নেতাজী সুভাষ চন্দ্র বসু স্বামীজীর আদর্শে অনুপ্রাণিত হয়ে বলেছিলেন- "শ্রী রামকৃষ্ণ ও স্বামী বিবেকানন্দের নিকট আমি যে কতটা ঋণী তাহা ভাষায় কি করিয়া প্রকাশ করিব? তাহাদের পূণ্য প্রভাব আমার জীবনের প্রথম উন্মেষ।"

बर' हारिमु

रमेश सोरगियारि एम.ए
बारग फरायसा

थारैनो हारिमुनि बुंल्फुआ जोबोत गुवार। सुदयै बुंनी थाङोज़्ला हारिनि गुमुर एबा मुस्रियानी हारिमु। जाय हारिया जौगामागा बै हारिनि हारिमु, राव-थुनलाइयाबो जौगाखानाय। जानोहागौ बेबादि जाहोननि थाखायनो हारिमुखौ हारिनि आयना हीन्नानै मिथिमोनो। आयनानाव जोरै गावनि सायखंखौ नुनो मीनी बिबादिनो हारिमुखौ नायज़्लानी हारिनि महरखौ मोन्दां मोनो। हारिमु बुंङोज़्ला हारि मोनसेया थांना थानो थाखाय बायसेन थ्रा मावनाय- दांनाय, आखल आसुखौनो बुजिनांगोन। बेयावनो दं हारि मीनसेनि एखुथा राव-फाव, मावनाय-दांनाय, जानाय- लोनाय, गान्नाय-जोमन्नाय, मोसानाय- मुसुरनाय, दानाय-लुनाय, बावनाय-सिबिनाय बायदि जिउखुंनायनि आखल आसु। आथालनि उनाव आथाल हारिमुवा सीलाय- सल' जानायखौ नुनी-मीनी। दोरोंङारि हारिमुवा फोसाब जानानै गोदान आथालनि हारिमुवा जोनोम मोनबुदों। गुबुन हारि आरो घोरोमनि गोहोमाव गब'नानैबो गोदान हारिमु सीजिं जादों।

बर' हारिमुनि बागै सावरायनो लायोज़्ला बर'नि जारि मिनखौ इसे सावरायग्रोनांगोन। मानो होनोज़्ला बर' हारिमुवाव दोरोङारि हारिमुनि अनगायै गुबुन गोहोगोरा हारिनि गोहो माव गोग्लिजानायखौ नुना मोनो। आर्य- अनार्य हारिमुनि गलाय मोन्देरावसी बर' हारिमुवा जोनोम जादों होनजायो। बैदिक मुगा, एबा महाभारतसमनि सिगांनिफ्राइनी आर्य एबा हिन्दुनि गोहोमा बर'नि असुर फोलेरनि राजाफोर नियाव गोबारै गोग्लिनायमोन। काछारनि आगीम बर' राइजा जोबनायसिम हिन्दुनि गोहोमा गोग्लिदों। 1832 माइथाइयाव काछारनि बर' राइजी जीबनाक्ष उनाव बर' हारिमुनि बिगुमा सासे गोमा जायो।

मंगलिय फोलेरनि सुबुंफोरा खोला चीन हादोरनिफ्राइ गुबुन-गुबु हानजा जानानै सम सम भारतबर्षयाव राइजी जाफैयो। हादान जानाय थांखि लानाय आरो बैसमनि, सान, चौ, हान, हुन फोलेरनि उदखारि राइजी बेंनायाव जिउथिल्फिंखौ रैखा खालामनाय जाहीनावनी चीनानि मंगलियान सुबुंफोरा भारताव हिमालय हाजोखौ बाहननै फैयो। गेदेर हानजा मीनसेया आथिखालनि तिर्बतनि "बड" हीन्नाय जायगाखौ मिरू खालमना राइजो जादोंमोन गोदो गीदाय। तिर्बतनि "बड" राइजोनि सुबुं फोरखौनी आथिखालनि िटल बड' एबा बर' फोर हीन्नानै मिथिजायो। गुबुन मोनसे हानजा आथिखालनि वेल रोड मेनमार, बंगुपलैथी जानानै दानि सा सानजा हादाबाव हाबफैयो। मखनाय सुबुं फोरखौ कसारि हीन्नानै मिथिजायो। दिमासाफोरनि बादिज़्ला कछारिनि ओंथिंयाजाबाय खर'-साहारि, एब बइनिबो थिखिनियाव थानाय हारि। सिन्धु दैमा, काश्मिर जानानै हाबनाय बर' फोरखौ जारिमिना असुर, म्लेछ बुंजानानै, हिन्दु घोरीमनि गोहोमाव गब'नानै बर्मन, पाल, कुच, बायदि फोलेरनि महर मोनो।

बर' आरो कछारीनि दोरोङारि हारिमुनि गुदिया मोन सोयानी। तिर्बत बार्मिज जोलैगुदि बर' रावा बर' कछारिनि बिमा राव। इयुनफारसे बर' कछारि हारिनि हारिसाफोरनि रावसाया गुबुन महर मोनोज़्लाबो गुबैदोरोंङारि घोरोमा बाथौ। बाथौखौनो खनोवाल कछारिफोरा बाइथु, दिमासाफोरा वांथौ, तिपुरिफोरा वाइथौ, राभफोरा बाइखु होन्नानै बुङो। आसामनि मरान, मटक, चुटिया, हाजं, मदाहि गासैबो कछारिनि दालाइ दासा। हिन्दु घोरोमखौ आंगौ धोरोम महरै गनायना लादोंज़्लाबो, बिसोर बर'नि दोरोंङारि आखल- आसुखौ नागार हायाखै। नेपाल, बेंगल, अरूणाचलाव बर'नि दालाइ दासा महरै गनायजानाय, आदि, मिसि, लामा, लेपसा, राइ,गुरूं, लिज़्बु, मेच, आपातानिफोराबो बर'नि दोरोङारि आखल आसुखौ नागार हायाखै। बर' आरो कछारिखो जुदा जुदा नुवा खायनी गोरोंगोरा बर' कछारि हारि

हीन्नानै बिम होदों।

सिगाङाव सावरायना जाढोंढि ढानि बर' हारिमुवा आर्य अनार्य हारिमु गलाय मोन्ढेरैसो जाढों। आर्य बुङोज़्ला हिन्दु धोरोमारि फोरखौ, अनार्य बुङोज़्ला हिन्दु नङैखौ बुजिनांगीन। आष्ट्रिकफोराबो अनार्य बुंजायो। बर' हारिमुवाव आष्ट्रिकफोलेरनि खाचीजयतीयानि आसार आखुवा अनसाय जादों हीनजायो। गयजानाय, गयफाथैजराखौ मान हीनाय आखुवा नंगुबैयै खाचीफोरनिसो। बेयो बर' हारिमुवाव बराय जानायबादिनुयो। असुर फोलेरनि बर' राजाया कामाज़्याखौ गावनि खाग्लमना ल्लानायमीन। नाथाय कामाज़्याया गोदो खाचीफोरनिसो सिबिसलिमीन। गयजानाय, गयफाथैजराजों मानहीनाय, कामाज़्या सिबिनाय आखल आसुवा बर' नियावल' नङा हिन्दुफोरनियाबो बायग्लायनायखौ नुनो मीनी।

बाथौनि ऐगार हायै फोरबोया जाबाय खेराइ। खेराइनि ओंथिया जाबाय इसोरखौ थांखिना खे खे रायनाय। जिडाइन जरा गुरू गुरूजोखौ गोसो खांनानै, राफोदक्ष्मी फाथालि बावना गंग्लायै, हान्थुखेराइनानै गोजोनि थाखाय खे खे रायनाय जायोखायनी खेराय बुंजायो। खेरायावनी जिडाइन खोन्दोनि मोसानाय जायो। (१) फाथालि बनानै दौदिनि अनस्रायनाय मोसानाय, (२) सत्रावलि एबा थुंग्रि सिबना मोसनाय, (३)सागोलाव मोसानाय, (४) थुंग्रियाव गाखोना मोसनाय, (५) खामाव बाखौना मोसानाय, (६) मोसा मुफुर गेलेनाय, (७) दावथैलौनाय, (८) खैजोमा फनाय (९) नेवलाय गेलेनाय, (१०) खाला जानाय, (११)दावथै रान्नाय, (१२) खेराय गोलाव, मोसनाय, (१३) खेराइगुसुं मोसनाय, (१४) गानढौला बोन्नाय, (१५) उलथा खेराय मोसनाय, (१६) अमाहां-मैहां मोसनाय, (१७)दिङा जावनाय, (१८) गराइ ढाब्रायनाय। म'ख जायोदि जिडाइन जराखो राफोदाइ आरो नुवाथारि गोहोखौ गोजोन होनो मोसनाय जायो। मोसनाय गेजेरजों बर' फिसाफोरखौ राइजो जानायनि बायदि सोक्ष्मों खौ फोरोंनो नाजायो। खेराइसालिखौ बरनि नैथि सोलोंसालि बुंजायोमोन बे दोरोंङारि खेराइ मोसानायनि आरिमु सरजाबनानै बुहुम मुहिनो हानाय, बागुरूज्बा, बारदै, सिरप्ला, दावस्रि देलाय आरो गोदान सोरजिनु मोसानायनि जोनोम। खेरायानौ बर'फोरनि मोसानाय मुसुरनायनि जोनोम बिमा होनजायो? नुवाथारि गोहोखौ गोजोन होनो फालिनान्त खेराइ फोबोंया जोबसियावनो सि बिनानाव आरो गु- बिनानावनि गोजोन खौबो सिबिनाय जायो।

बर'नि रंजामा फोरबोआ गोदो गोदाय मोनैखौनो बुजियोमीन। हिन्दुफोरनि गोहोमनिथाखाय खाथिखालाखौ दमासि महरै गनादों होन्नानै बुङो। गोदो गोदाइनिफ्राइनी बैसागुवा बर'नि देरसिन रंजामा फोरबों। बीथोर सोलायनायाव सागु ग्रहनि गोहोम दं। बै सागु ग्रहनि गोहोमजौ आबादारिया गावखौ सामलानाय, राइजी जानाय गियानखो फिन फोरोंनाय फोरबोखौ बैसागु फोरबों हीन्नानै बिजिरसुलफोरा बुङो। बेसागु फोरबींनि गिबि सानखौ मोसौनि, नैथि सानखौ मानसिनि, थामथिसानखौ मौदाइनि आरो आद्रा सानखौ आबादजों ल्गेबबा थानाय बुंजायो। बैसागुनि त्सि रंजामा साना आबुं ओंथिभरा। मोसौदमासिनि गिबि सानाव गोगखा-गोदै जानाय, त्सिमेगं जानायजों बर' सुबुंनि गोसो सोलेरजों सीमीन्दी गोनां। दमासि बुङोज़्ला गोदो गोदाय मागो दमासिखौनो बुजियो। मागौ दमासियाव औखाम गीरलै जानाया गोसोबोबथाना। बे फोरबेंयाव "औखामनि आखाइ, जौनि फरिन्न , बेदरनि आलि" जानाय जायो। आथिखाल बर'नि फोरबींखौ मीनबा नुनोमीनी। जोरै बैसागुनि "हामल्गाय फोरबीं","मायनाव बरायनाय फोरबीं", "कार्तिक गासा सावनाय फोरबीं",मागोनि "औखाम गीरलै जानाय फोरबीं, खाथनि, आमथि फोरबीं"।

सिबियारि हारिमुनि अनगायैबो दानाय लुनाय हारिमुवा मख'जाथाव। गोढो गोढायनिफ्राइनी बर' आइजोफोरा सि- जीम दानायाव आखाफाखा। हांखौ सिनाय रोंङै हिनजावाबो, सियाव अब गसाइ, राम, हारि, मुंखौ ऐरखां हायोमोन। गोढो बर'फोरा गुफुर जिखौ ढाफेरामोन, गानफेरामोन। गाब गैयाबा, आगर मैयाबा बर' फोरा गोजोनामोन। सि दानो रोंङै हिनजावा हाबा ल्लानायाबो गोब्राबमीन। हिन्दु आखले बर'फोरा ढासो गुफुर जिखौ गोथार महरै गनायना लादों। गोढोनि बर' फोरा गोजा गाबखौसो गोथार गाब महरै गनायनायमोन। गोजा गाब मोन्नाया गोब्राबखायनो बर' फोरा बिखौ गोथार हीन्ना सानोमोन। बारलाज़्फानि गान्नाय गामसाया गोजा, ढैदिनि गान्नाय दखनानि गाबाबो गीजा जोब। बायदि गाबखौ जुलि हीनायाव बर' आइजोखौ फेजेन हानाय गैयामोन। गोजा गाबनि गोजोराव दं, गोमो-गोजा, मान्दार बिबार, काल्गासु बिबार। गोमो-दावदै, गोथांनि मादावदं-लाइगां, बादालि, बायदि बायदि। सियाव ऐरखांनो आगरफोरा गुमुर लानानै जुदा जुदा जानाय नुयो। हिनजाव गोदाननि दखना थावसियाव- गासा, मोनजुरि, खर', सिखिरि, मावजि आफा आगर ऐरखांनाय जायो। होवा गोदाननिया इन्दिजि गुफुर गामसा, मोढोमाव खुनजों दानाय सलेंजि। दैदिनिनि दखना थावसियाव खासेव बिखा, खांख्राय बिखुं, मुक्ददमा, बिसाढाला, गराइ मैदेगनि आगर ऐरखां जानाय। , बर' आइजो फोरा बाइदि फोरबो

मोसनाय मुसुरनायाव रं बिरंनि गोमो गोथां दखनायाव दिंखिया आगर, बाक्सुआगर, दावथु गढ', हाजी आग'र आगर गिदिर, आगर फिसा एरखांना देल्गयनाया मुहि नांथाव।

बर'नि दामत्राय देनाय आगजु बुङोज्ला, खाम, सिफुं, जथा, गंगना, सेरजायनो मख'जाथाव। दामनाय देनाय आगजुनि मिलोदो दैखोनि खबामजो बर' फीरा मोसायो। मथानाय आखल आखुवा मिथिंगाजों सीनार जानाय। मेताइफोरनि गेजेरजों बर'नि जारिमिन, बर'नि जोहोलाव-जोहीलब जोफोगनि सोमोंनांथाव मावनाय दांनाय सलफोर बोरखांङो। बर'नि खुगा मेथाइ फोरा बिनिनो सायखं। मेथाइफोरनि दैखौफोरा बैदासि दैखौ जोब।

बे सावरायनायनिफ्राइ रोखा जायोदि भारतबर्षानि हारिमुवा आर्य अनार्य हारिमुनि गलाय मोन्देरावसी जोनोम जानाय। सा-सानजा भारतनि सुबुङा गयजानाय, गयफाथैमात होनाय हारिमुखौ हारि सायख'आ लाबै अनसाइना लादों। हिन्दुनि सिन्दुर लानाय हारिमुखौ बर' फोरा अनसायना लानाय नुयो।

बर' राजाफोरा महाभारतनि समानिफ्राइनी हिन्दु धोरोमनि गोहोमाव गोग्लिना गावनि असे सिनाय थिखौ खोमाना लाबुनायखौ नूनो मोनो। नाथाय खायसे दोरोंङारि हारिमुखौ बावनो हायाखिसै। हिन्दु धोरोमखौ अनसाइनाय आखल्ग बर' राजाफोरनि आंगो बादि कृष्णचन्द्र, इराक्दावनि सिम बोहैबुदो। मोजोमसे बर' आसो गुबुनि धोरोम लाया, गुबुननि हारिमुलाया होन्नानै राजाखौ सोंखारि- सोंखारि थाखोमा, खारखोमा राइजो जाबुनाय आगोमा जोहोलाव फोरासो बर'नि हारिमुखौ फाराफारि हमथाना दिनैसिम जोरहोदो। गुबुन गोहोगोरा हारिनि गोहोमाव गोग्लिना मिरूजिरूयै थांना थानाय बर' हारिमुवादि गुबुननि हारिमु हाबदो बेखौ मिथिनोबा जोंनि गोदो गोदायनि आबै-आबौ, आजै- आजौ मोना बुंनो हागीन।

बर'- कसारिति खुगा- मेथाय

किमरान सोरगियारि बि. ए.
बारग' फरायसुली

बर'- कसारि हारिया सा- सानजा भारत एबा सारा आसामावनी गोसारना दं। गोदो- गोदायनिफ्राइनो राइजी जाबीनाय-बिसोरहा आलाद। राव, थुनलाइ, हारिमु दंखायो। गोदोनिफ्राइ लिरनानै दीन्नाय थुनलाइ बाख्रि गैयाज़्लाबो बिसोरति राव हारिमुवा गीमालांङाखै। बर'- कसारिति आसार खान्थिजों लीज़्बा थानाय मेथाइफीरा खुगा- खुगा बाग्लायबो गासेनो दं। आसमनि गोबां जाएगा आरो दैमाफोरा बर'मुं मोन्ना हारिनि सिनार्याथि होबोदों।

खुगा थुनलाइनि मीनै बाहागो दं। बिनिनी मोनसेया जाबाय खुगाराव आरो गुबुन मोनसेया खुगा मेथाइ। खुगा रावखौ सल महरै मोन्नाय जायो। खुगा रावखौ खन्थाइ महराव मोन्नाय जायो। खन्थाइखौ देखौ हीनानै रोजाबानी खुगा मेथाइ जायो। खुगा रावनि बादिनो खुगा मेथाइयाव गोसो खहाबनाय सल बिदां बेरखांङा। मिलोदो सल बिदांङानी बर'-थुनलाइ फिथिखा आरो उथुमै। बर'- कसारिति खुगा मेथाइखौ बायदि बाहागीयाव रान्नौ हायो। जेरै (१) खिरिमिनारि जोहोल्लावनि खुगा मेथाय, (२)हालुवा जामबानि खुगा मेथाइ, (३)लावखारनि खुगा मेथाइ, (४)बैसागुनि खुगा मेथाइ, (५) बखालीनि गथ'बुरखायनाय खुगा मेथाइ, (६) मेगं खानायनि खुगा मेथाय, (७) सेग्रां सिखला जंखायलायना खुगा मेथाइ, (८) जोहोलावजीफोरनि खुगा मेथाइ, (९) हादान जानायति खुगा मेथाइ, (१०) बिमाया गोरले फुथुनायनि खुगा मेथाइ, बायादि बायादि।

मानाव गेदेर रुपनाथ ब्रह्मआ गावनि बर'- कसारि सावरायनाय बिथिङाव मागो दमासिनि सीमीदै आसाम साहित्य सभापत्रिकानि जिथामथि बोसोर सालियानि थामथि बिसानाव गुवारै फोरमायदों। लावखारफीरा जिगाबनि खाथियाव गसंनानै समान गारांङै खन्नाय आर'ज मेथाइनि महर सिरिखौ खनी-

"जै, जै,जै
जों लागानि जै
सानजानि रग- बियादिया सानजहगा थांथों,
सीनाबनि रग- बियादिया सोनाबहा थांथों
साहानि रग- बियादिया साहाखै थांथों
खोलानि रग- बियादिया खोलाहा थांथों
जोंनि लागोआ मायै-दैयै
जै,जै, मै-मै जाथों।"

लावखारनि आर'ज बादियै बर' राइजोयाव रग बियादि गैया जाथों आरो बर' नि जै जै मै मै जानायखौ हास्थायदों खुगा मेथाइनि दारै।

बर' कसारिफोरा चैत्र दाननि जोबनाय सानखौ मोसौनि दमासि महरै फालियो। मोसौ थुखैनो होलांनायाव लामा लामा लाव फन्थावनि माल्गनिफ्राइ मोनफा मीनै थुख्रा दिहुन्नानै मोसौनि मोदीमाव सारनानै मेथाय खनलाङी-

"लावजा फान्थवजा
वोसेर बोसेर एर हानजा हानजा
बिमा सिथेर, बिफा सिथेर
नेंसोर जागोन हालुवा गेदेर
बिमा गायदे बादि दाजा
बिफा बलद बादि जा
बारि खनानि एज्बु बंगोला
बिबादि जा गेदेर जांगिला"

बैसागु मेथाइनि गेजेराव मोजां मोन्नायनि अनजालिफोरा गावनि भोजां मोनलयनायनि मिजिं लाखिनानै दमासि रंजा मीसानायाव गावानि हास्थयनाय खोथाखौ मेथाइनि गेजेरजों

फोरमायो। गावनि गीसीनि सान्नायखौ फोरमायनानै खन्नाय मेथाय बर'– कसारिनि गो जेराव गोबां मीन्नी थाङो।

– "आंखो लांफै आदा?
आंखो लांफै,
जामफै सेरावनि सायाराम
मान्दार बिबार।
आदा, सायाराम मान्दार बिबार,
आंखौ लाङाबोला
हांमा थागोन आदा।"
सेंग्रा: "आथिङा फोलाव रंजालिफोर।
आथिङा फोलाव
सेरजा बिबुं (सिफु) मिलैहाब
हांमा गीलाव।"

बर'– कसारि समाजाव माखासे रोखोमनि नेमजो हाबा जानाय नुनों मीनो। हाबानि सायना सालियाव हिनजाव फासोंनि गासिवो गीब्राब बाथ्राखौ हौवा नखरनिया सहायनो गीनां जायो। बेफोर हाबानि मोथायाव बेरखांङो।

"उखुम बैंसानि सिलिमाला
अ' आयै! लिलिमाला।
ऐ, हौवा मोजां!
नींनि हाबानि जौवाल्गाय
जोबोत गीथाव।"

बे बादिनो बाइदिसिना मेथाइ खन्नाय, जंखायलायनाय खाल्गाम ल्गायो हिनजाव ल्गागा आरो हौवा लागाया हाबासालियाव। हिनजाव गोदानो बोसोन हीनाय मेथायाबो बर'– कसारिफोरनि हारिमुवाव जोरनानै दं।

"दागाबसै खैना! दागाबसै,
नोमा नोमफाया नीखौ हार्सानो
हराखे –।
बर हौवानोसो हरदौ!
हे आयै! हरदौ!"

बर'– कसारिति गेजेराव बाइदि बाइदि मेथाइति गेजेराव गथ' फुथुनाय एबा, गथ' बुरखायनाय मेथायाबो मख'जाथाव। बेफोर मैथाइ फोरनि मादाव माखासेनि सीदीबथिया रुजुथावै।

"ओइ दुदु फै,फै,
ओइ दुदु फै
वों फैयीज्ला
थालिर थाइसे हर!
थालिर थाइसे हराज्ला
थालिर थायनै हर।
ओइ दुदु फै,फै,
ओइ दुदु फै।"

गीजौआव सावरायनायनि क्राइ मिथिजायोदि बर'– कसारिनि खुगा मेथाइय। बर'– थुनलाइनि आंगोमा धोन। खुगा मेथाइफोरनि गेजेराव बरनि जारिमिन, बर'नि हारिमुवा रोखायै बेरखांनाय नुयो। "बासिराम जोहोलाव" खुगा मेथाइफ्राइ बर'नि जारिमिना बैखाङो। गामबारि सिरप्लाखौ थांखिनानै रोजाबनाय खुगा मेथाइनिफ्राइ बर'नि आइजो गोहोनि बागै मिथि मीनी। गोरलैसा बुरखायनाय, हाबा सालियाव, बोसागु रंजानाय, हादान जानायाव खन्नाय खुगा मेथांइफोरा बर'कसारिनी नागौ थुलुंगा, नांगौ, गोहो, मोन्नो हायो। हारिनि गोजोनि थाखाय, हारिखौ फोसाबनानै जौगा होनो थाखाय खुगा थुनलइनि खुगा मोथाइनि बोसोन आरो बिहुमाखौ सानफ्रोमबी गोसोयाव लाखिनो गोनां। खुगा मेथाइनि सायाव सावरायनाबो हारिनि थाखाय गोनां जाननै नुजा फैदों।

फुथुलि हाबा

बुद्धेशबर गयारि बि.ए
बारग' फरायछा

गोदोनि फ्राइनो कामरूपनि बर' फोरनि माढाव, बैसागौनि जोबथि-जेथीदाननि गिबि हाबथानि थि सान लाना फुथुलि हाबानि गेजेरजों गुरू सिबिनाय हदाया सोलिबो गासिनो दं। गामि आरि राइजो राजा गियाथि फोरा राइजोनि सुबुं समाजनि मोजांनि थाखै, (গাৱৰ বাসিন্দা মানৱ সমাজৰ মংগলৰ হকে) समाजनि गोदोनि आसार खान्थि संरेखा खालामनो (সমাজৰ পূৰ্ব্বৰ আচাৰ নীতি ৰক্ষাৰ্থে) गारजा खेराइ सिबिनाय उनाव थिसान खालारैनी मोनाबिलि समनि फ्राइ जागाय जेनना उन खालिनि फुंनि गु-बाजि (পুৰা ন বজাৰ) एबा जि बाजि (দহ বজালৈ) सिम सिबिनाय हाबाफारि सोलियो। मुं खना दोननाया मोजां दि गारजा खेराइ लो गोसे फुथुलि हाबा सिबिनाय नेम खान्थि गामि लाना गामि इसे फारागथि नुनो मोनो। "फुथुलि हाबा" बै मुं फारि जों सुबुं समाजनि जर जुलि लानाय हुदाखौ बेखेवनी नाजानाय जायाखै। आबौ आबै दबो- देबि मोनहा हाबा खान्थि सुबुं फोरा फोथायौ। बिखायनो बोसोरफायाव खेबसे मोनसि बोराइ मोनसि बुरै खौ साखि लाना सिबिनाय फोरबो सो। ("ফুথুলি হাবা" নামাকৰণ দ্বাৰা সমাজৰ বিবাহৰ নীতি প্ৰকাশ কৰাৰ যত্ন কৰা নাই। ককা- আইতা দেৱা-দেৱী দয়ে মানৱ সমাজত বিবাহ পদ্ধতি প্ৰচলন কৰিছিল বুলি বড়ো সমাজে বিশ্বাস কৰে। সেয়েহে দেও মানৱ মৌনসিং বৌৰাই মৌনসিং বুৰৈক সাখি কৰি পুতলা সজাই ভক্তি কৰা পৰ্বহে।) दानिया जागीरोड ओंसलनि थागिरि बर' रायजो फोरा सिबिबोनाय फुथुलि हाबानि सोमोन्द्रै इसे फोरमायथिनी नाजाबाय।

जागीरोड हालामनि बर' फोरा जेथो दाननि गिबि हाबथायाव बै गारजा खेराइ आरो "फुथुलि हाबा" फोरबो फालिनो लहार फाहार खालानो। मुंखनो हायो दि बांफर गामि, हावला मेटिगामि, उदमारि, गायनछुबुरी (डोङाबरी), कुमैकछारि गामि, शिलसां आर गामि फोराव दाबी ऐबा आथिखालाबो बै फोरबो फोर सिबिनाय नुनी मीनी। बे फोरबो फोर फालिनायाव खान्थि फोर मावफुंनो थाखाय थाम बोसोर नि थाखाय- लटारि हुदाजों (লটাৰি পদ্ধতিৰে) देउरि देवसि आरो फुथुलि हाबानि बारू / बार'लामदा सायखना लानाय नेम दं।

"फुथुलि हाबा"- बे फोरबो जों बाथौ आरि फोरनि फोथाइ नाय बाइदिज़्ला अबं गसाइनि गिबि सोरजि जाग्रा मोदाइ सुबुं अदेबानि गुरू मोनसिं सि बोराइ मोनसिंसि बुरै साखि लाना आबौ आबै देबा-देबि, रावना-रावनि मुंलाना सिबिनाय जायो। जागीरोड हालामनि बर' फोरनि फोथारनाय बाइदिज़्ला "फुथुलि हाबानि" सिबिनाय फोरबो फालियोज़्ला बोथोर बादांलि मोजां जागोन बारिबागान फोथारनि आबाद फोर मोजां जागोन राइजो राजाफोरनि आयजो माहागानि बेराम जोरै गथ गोथै हुवासा-गोथै हिनजाव सा गोथै, जर- जुलि जाफुंडै, बे बाइदि गाज्रि ग्रह गज्रि फोरखो गामि आरि रायजो फोरनि बोखारलानौ सिबिनाय जायो।

फुथुलि हाबा फालिनाय सान खालारै गामिनि रायजो राजा फोरा नोखर फोर लिरस्रां लोबस्रां गोथार खालामना लायो। गोरों-गोरा गाहेला सुबुंफोरा फुंनि समाव थुबुर फैना थाइलिर बिफां फांथाम दाननानै थान सालि लाबोयो। फारसे थिं गारजा खेराइ सिबिनो हुव सुबुं फोरा लाहार फाहार खालामो। फांथाम थाइलिर बिफांनि गेदेरसिन फांसेखो गोलाव गोलाव दना जिरना बेखौ गोबा गोबा खालामना बै फोर जों गुबुन फांनै थारलिर बिफांनि सायाव गंसे गेदेर मेल एबा दिङा महर हेवनाय जायो। बै दिङा एबा मेलखौ साब्रै हुवा सुबंआ फाज़िलयाव बानना लांनो हाथाव खालामो। मेलनि सायाव ओवा बिजौ- थुख्रासे खौ बिजौ थिं ग?ा लाखिता गुद्रिखौ खावब्रै खालामना भोलनि खना फारब्रैआव

फदबना थुना होनाय जायो। बै ओवा बिजौनि खर'थारआव थाइलिर मैखोम मोनसे गोथोंयै सुथाबना होनाय जायो। बै मैखोमआव औवा इरूंजों हेबनाय दावराय मासो उदै आव दावदै होप्लाना सुजाब फायो। बेनो जारों आयजोनि सोरजि सुला गोहोनि नेरसोन। दावरायनि बिखुं सायाव दावथु दाव मासे दोनफायो। मेल हेबखांना गोदानै खोखोना लिरस्रां- लीबस्रां थियारि खालामनाय बिथा दखरसे आव गोलाव थालिर फानेखौ सा- हा- खोलाह खालामना दोन नाय जायो। रायजो फोरा सानजा मोखां जाना खुलुम नो हायो। बो समाव थालिर मैखोम सायाव थानाय दाव राय मासेया सोनाव मोखां जाना खुलुम फैग्रा रायजो फोरखो नुहुरनाय बाइदि थायो।

सानजुफुं समाव गामिनि आयाजो नखर फ्रोमनि फ्राइ गोदजा, गोसोम गुफुर आवा खुदुं लेसा, उसुम सालिनि थोरी दाइनैसो बखना लाबो फानाय नेम दं। गासै आयजो फोरा गीदीनि नेम बाइदि बर' देवरिनि नखराव थुबुर जना गावबा गाव लाबो फानाय खुड्डु थोरि ढानै से सौ बुथुमना मोननै फुथुंला फानो एबा हेबो। सानै सो आयजोआ जायगाथाव खुन्दुं सों ब्रबना फालि दानानै फुथुला मोननै गानहोना साजायो। नखर बेंनो गोनां आयजों फोरखौ बो- नारिखल बिफां बिलाइजों नङाज्ला बिरिन्दा हाग्रा बिलाइ जों जेरै सेखा, रूवा, खदाल, फैसा खाउरि गाननाय- माढिलि हेबना होनाय जायो। फारसे थिं बोराइ फोरा थालिर बिलाइ थारा जों- सिफुं, दनाजों- जथा महर दोनखायो।

फुथुला एबा मुसखा हेबखांना एबा फानखांज्ला सिबिनाय फोरबो जाफुंसार होनो सानै- सिफुं सुग्रा (बांसियाल) आरो सानैसो आयजो फोरनी बिदाखारू महरै गयजरा फाथै जरा होनानै फोरनि गासै नेमखान्थि फालिनी बिबान होनाय जायो। मोना बिलि समाव देउरि नखरानि फ्राइ खर'गोनां आयजोआ जि गोथार गांसेजों खाव खलोबना फुथला मोननैखो बै थान सालि सिम लाबोयो। जेराव फुंबिलि समाव हुवा सुबुंफोरा मेल हेबना गोथार बिथा खालमना थाफिना दोनो। लाबोनाय समाव बाइदि रंजाथाव मेथार खनना लाबोना मेल सिंआव दोनफैयो। उनाव बिसोरनि माननि थाखाय फायालि बना होयो।

फायालि फोर

१. लाइजुलाइ बना- मोदाइ सुबुं मोनसिंसि बोराइनी-जरा जरा गय फाथै जराबा।

२. लाइजुलाइ बना- मोदाइ सुबुं मोनसिंसि बुरौनी- जरा जरा सिन जरा गय फाथै।

३. बारगुन देव फोरनी जरासे लाइजु आव- जिनै बाहागी गय फाथै खान्दि, बिबार- बिलाइ- फिथार।

४. बिसोर मान'नि थाखाय रायजोनि फ्रार जरासे लारजो लाइजाव जिनै बाहागी गय फाथै खान्दि।

५. बामुन मोदाइनि थाखाय लाइजु गांसेआव गय थाइबा फाथै गांबा।

६. खाथि खाला थानाय थानसालि फोरनि माननि थाखाय लारजु गांसेआव गय थाइबा फाथै गंबा।

फाथालि बखांना बांसियाल बिदाखारू गासैबो जयै खुलुमना बोर बानसा बिना गरू मण्डलि (गुरू मोनथिना) रायसंगोन।

आहाम
हे गिनि बोरार गिबिबुरे
आबौ आबै देवा- देबि।
रावना रावनि फागुनि रागुनि
आदा आव मोन।
नोंसोरनो फोरोंबाय खांनाय-बानाय, भावनाय दांनाय।
अनसाइनाय दा-खोखले जोंखौ दुखु खैफोदाव, दाहो
ग्रह गति जोंखो। दानहोनाय माबनाय-दंनाय।

मोनथिना रायसंनाय अनाव बांसियाल सिफुं देंखो जों बिदाखारू मोनहा जथा दामै भेलनि सोरगिदिं दोंसे मेथाइ रोजाबो आरो खेज्बा गिदिङो।

अ आबौ अ आबै
फायालनि खांख्राइ हा
लाबोना बिथा खोदों
लैखोनि दै गोथार जों लिरदों
नोंसोरखो गोजोनै जिराइ होनो।

उनाव फिन रायसं फिनना बांसियाल बिदाखारू रायजो फोरा खुलुमना सिफुं-जथाखौ आबौ-आबैनो गथाइना होथयी। उनाव बिदाखारू बांसियाल बयबो जयै बर' देवरिनि नयाव थाङों। देवरि नखरा बिथांमोनखो गोथारै मोजोम से ओंखाम जाहीयो। जाखां लोंखां फैना बांसियाल बिदाखारू मोनहा आबौ आबैनि फ्राइ दामग्रा देग्रा सिफुं जथा फोरखो बखना लायो आरो

बाइदि देंखोनि मेथाय खननानै रंजा बाजा मेलनि सोरागिर्दि मोसायो। बे समाव गामिनि सेंग्रा सिखला फैना मोसा फायो। हर गेजेराव बिदाखारू मोनहा बांसियालनि सिफुं देंखो जों फागुनि रागुनि मोननि जाना रोजाबो–

मेथाइ

अ फागुनि अ रागुनि आय
दावमा दावसानि जरा दं (पक्षि– पितामनि)
एमफौ एरलानिबो जरा दं।
जोंहालार जरा दंना गैया।
थान जाफानि जि गानफबनायजों
राजानि राज खुंग्रि बाइदि नुलायदों।
अ फागुनि अ रागुनि ....
....
थौदो थौ थांदोनि अरण गेजेराव
जि सेंथेना थालाइनि सै
मोसा मफुर हाव रायगोन
हाव राय हाव राय फैगोन,
दागि हाय आब दागि॥

इसे थादना दसे समनि उनाव फिन बिदाखारू बांसियाल बयबो रोजाब रोजाब मोसाग्लांगोन।

फुथुलि हाबा फोरबोनि उन खालारनि आयदा फोर जादों नैथि साननि बेरेफुंजा बर'देवरि नखरा ना– बेदंर थाव/खारै जों गोथार खाजासे ओंखाम ओंख्रि संना आबौ आबैनी मेल गुदिआव होफैयो। बे समाव मेल मोखांआव थ–थाम खून्थि थुयो बेखो आयजो फोरा तिनि खुटि खालाम नाय बुङो। बै खुन्थि थ– थामनि गेजेराव लाइजो गांसे खन्नि महरै फजना, बर'देवरि नखरनि खाजाखो दोननाय जायो। बे समाव दाउला आरो दाउजु मासे सिथार बिसोरनि मिबोखौ मोजांयै बरनना। वै खुन्टि थ– थाम आव फानना नायो। बेनि जाहोन फोरा जादों– देग्लाय बोसोराव रायजी फोरनि सुबुं जिउ आयु लावगीन ना खमिगीन, बोथोर बादालि मा बाइदि जागीन बेखो नायो। दावनि मिबौ दोंनैआ खुन्थि थ– थामआव फाननायाव गोलाव आग्लाय– सिग्लाय जायोज़्ला रायजो राजानि जिउ लाउगीन। बोयोर बा–दालि मोजां जागीन। खनि ग्रह गति खारगीन। बै गासै खौ बो बार'लामहमाया खालामो।

बे समावनो–रायजो फोरा गय फाथै बिबार बिलाइ होना खुलुमो। सोरबा फोर फिसा गैजायि बिसि फिसाइ फैना आबौ आबै देवा–देबि आरो मोदाइ सुबुं गिबि बोराइ गिबि बुरै गथ गथाय मीननी बोरबिना गय फाथै बाउथाय मुवा हीना खुलुमो आरो बारू आयजो फोरजों मोसा फायो। मोसाफानाय समाव बिदाखारू मोनहा बोरबिग्राफोरनी लथा बाहोना मोसाहोफायो। बिदिनो सोरबा सासे आयजोआ हुवा सा मीननी लुबैयोज़्ला बै आयजो नो लथा बाहीना मोसा हायो आरो हिनजासा लुबैयोज़्ला वै आयजोनो खामज़्लाय बाहीना मोसा होयो। बेफोर बारलाज़्फानि आयदाफोर जोबस्राज़्ला बिदाखारू मोनहा बारलाज़्फाजों आसान फाफना खं आव हमनानै गांसै न्बो भेलनि सोरगिर्दि मोसायो। आरो रोजाबो–

–मेथाइ–

औ लाइ .... औ लाइ
माइमुथिनि बिलाइ बिलाइ
बारलाज़्फा जानाया बिना नावनिसो
फिसार फिसार.....
औलाइ ....

बे बायदि लाजि फोनां मेथाइ जों बारूआ मेलखौ खेबबा बिदाखारू जों गिदिंफाना उनाव फुथुलि हाबा थिलिन फ्राइ बाउनाय खाजाखो लाना खारखौमा लङो। अज़्लानी लावखार फोर आरो आरो गुबुन सेंग्रा फोरा बारूखौ सफ्रारजों खुबैना होसोना हरी।

बारू खारनाय उनाव गोदोनि बर'फोरनि मैहुर हुदा फोरमायनो जिलिट– बोरलाजों दोंसे मेथाइ रोजाबो आरो मेलखौ गिदिङो।

–मेथाइ–

दावराया गाव आदा दावराया गाव
मान्दार खुलि जाराजाव साल दफांआव
बानानै दं आइयै दावराय गाजोला
गावहां गावहां खालाम बाय गां जोंख्रिबाय,
गावनानै होदो दे बिखा गेजेराव।

बे मे थाइजों खेबबा गिदिंनाय उनाव थालिर दनानि नाउ बैथाजों नाउ जावनाय माव दिन्यियो। नाउ जावग्रा सासेआ गोबा गाथोनाव बाइङि रोखोम खैफोनि मोगा जानां गौ जायो। बै

खैफोदनि फ्राइ बारगनी नाउ जावग्रा दिङाइ आरिआ गय जरा फाथै जरा होना मान बाउना निमाहा बिनांगौ जायो। दिङायारिनि मावजों सासे सुबुं जिउआ गोबां खैफोद आफोदनि गेजेराजों आवगाय लाङो बेखो दिन्थिफुंनाय जादों। जोवथार नायाव गराइ दान्नायनाय माव जों मोसालाङो। गराइ मोसाग्राया थालिर बिलाइनि थाराजों दोरूं दोंसे खानानै फाफिलायाव हरना लायो। बे माव जों गावनि असे धोरोम जों जेबो दागी गोया जासे जिउ खुंनाय हुदाखौ फोरमायो। जोबथारनायाव सान्नै गाहेला बोलोगोरा सेंग्रा जों मेलखौ बानखौंना दैसा एबा दैमा सेराव लांना बिदाखारू बांसियाल बयबो खुलोम जोबो आरो दोंसे मेथाइ खनो

-मेथाइ-

थौढो थौ गिबिबोराइ गिबिबरै,
आबौ- आबै दबा- देवि
थांदो थांदी दे मोदाइ रायजोआव
दा थादो मोनिसनि खालाइ दोफोनाव

खेबबा मेल गिदिंनाय उनाव बारू, बिदाखारू आरो राइजो गासैबो जहै खुलुमना आबौ आबै देबा- देवि मोदाय सुबुं मोनसिंसि बोराइ आरोमोन सिंसि बुरैखौ गामि राइजो राजानि माबाफोर ग्रह गति, बेराम आजार दंज़्ला गासै बोस्रांना लांनो आरज गाबना बिदाय होयो। मेल विदाय होना बयबो बरदेवरि नखरसिम फैनाने दावजला दावजु मानै खावफु एफुं रंजाबाजा जायो। बेखोनो दावज्रुम जानाय होनना बुङो। जाखां लोखां बयबो गावाबा गाव नखर नखर थाङो।

-::-

গল্পৰ কৰণি

ECONOMICS
GST

INDUS BULL

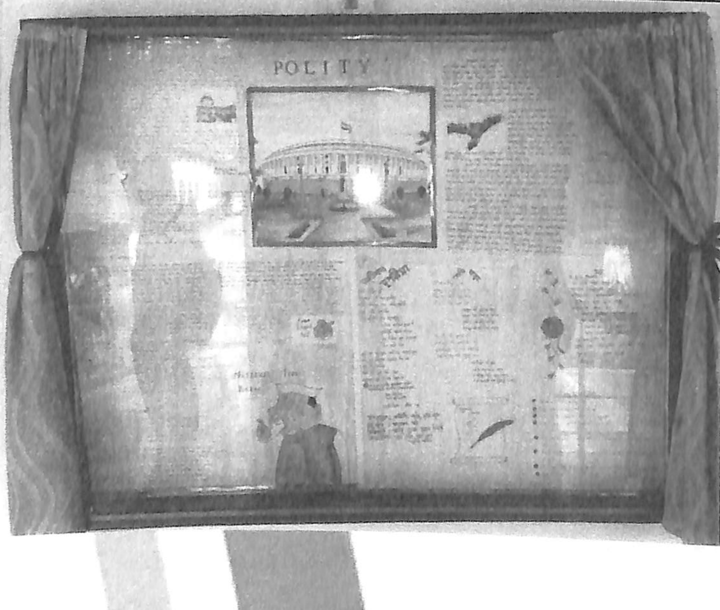
POLITY

উদ্যম

নয়নজ্যোতি ভূঞা
স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক (কলা শাখা)

নগাঁৱৰ "মহাত্মা গান্ধী" মহাবিদ্যালয়ত আজি উখল-মাখল পৰিৱেশ। সকলোৰে মনবোৰ উচাহেৰে ভৰপূৰ। কাৰণ মহাবিদ্যালয়লৈ জ্ঞানদীপ বৰা অহাৰ কথা।

দীপক বৰা আৰু মিনাক্ষী বৰাৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ হ'ল জ্ঞানদীপ বৰা। তেওঁ এজন শাৰীৰিকভাৱে অক্ষম ব্যক্তি। জ্ঞানদীপৰ এগৰাকী বায়েক আছে - তেওঁৰ নাম বিনীতা বৰা। জ্ঞানদীপ বৰাৰ চলা-ফুৰাত অসুবিধা আছে। তেওঁ সৰুতে বাগিচাত খেলি থাকোঁতে পৰি কঁকালত বেয়াকৈ আঘাত পোৱা বাবে হুইলচেয়াৰ ব্যৱহাৰ কৰিব লগা হ'ল। মাক-দেউতাক, বায়েক আৰু সকলো আত্মীয়-স্বজনে এই ঘটনাটো ভাগ্যৰ লিখন আছিল বুলি সহজে মানি ল'লে আৰু ধৈৰ্য্য সহকাৰে মনৰ জোৰত জ্ঞানদীপক আগুৱাই যাবলৈ ক'লে। বহুত বাধা-বিঘিনি নেওচি জ্ঞানদীপ আগুৱাই যাবলৈ ধৰিলে। তথাপিও বৰ বেয়া লাগে দেই, বেচেৰা ল'ৰাটোৰে কিবা এটা কৰি খাব পাৰিলেই হ'ল। ল'ৰাটোৰ জীৱনটো নষ্ট হৈ গ'ল, আদি কিছুমান মানুহৰ মন্তব্যই তাৰ মনত বৰ দুখ দিয়ে।

জ্ঞানদীপৰ বিদ্যালয়খনলৈ এদিন এজন গণিত বিষয়ৰ শিক্ষক আহিল। নাম তেওঁৰ প্ৰবীণ বৰুৱা। জ্ঞানদীপহঁতে তেখেতক বৰ ভাল পায়। বৰ মৰমিয়াল মানুহজন। জ্ঞানদীপে বিদ্যালয়লৈ গাড়ীত অহা-যোৱা কৰে। এদিন ছুটীৰ সময়ত দেউতাকে বিদ্যালয়লৈ ফোন কৰি খবৰ দিলে যে গাড়ীখনৰ বিজুতি ঘটাৰ বাবে মেৰামতি কৰি ঠিক কৰা৲ে এঘণ্টামান সময় লাগিব। জ্ঞানদীপ বিদ্যালয়ৰ বাৰাণ্ডাত বহি আছিল। মনটো মাৰি থকা দেখি প্ৰবীণ ছাৰ তাৰ ওচৰলৈ গ'ল। ওচৰতে বহি ছাৰে সুধিলে- "কি হ'ল জ্ঞানদীপ, মনটো মাৰি আছা যে?"

সি তাৰ মনৰ দুখবোৰ প্ৰকাশ কৰি কিছুমান মানুহৰ শুনি ভাল নলগা মন্তব্যবোৰৰ বিষয়ে ক'লে। তেতিয়া ছাৰে ক'লে যে ঈশ্বৰৰ প্ৰত্যেক সৃষ্টিৰে এক নিজস্ব মহত্ব আছে। কিন্তু আমি মানুহবোৰে এই কথা উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰোঁ। এখন অৰণ্যত থকা বিভিন্ন ধৰণৰ জীৱ-জন্তু, গছ-গছনি আৰু চৰাই-চিৰিকটিয়ে অৰণ্য খনৰ সৌন্দৰ্য্য বৰ্দ্ধনত সমান অৰিহণা যোগায়। সূক্ষ্ম নিৰীক্ষণেৰে সকলো জীৱ-জন্তু, গছ-গছনি আৰু চৰাই-চিৰিকটিৰ সৌন্দৰ্য্যৰ বিষয়ে জানিব পাৰি। প্ৰকৃতিৰ প্ৰত্যেক উপাদানৰ সুকীয়া বৈশিষ্ট্য আছে। তেনেকৈ যদি মানুহেও ইজনে-সিজনৰ দোষবোৰ আওকাণ কৰি গুণবোৰ চাবলৈ চেষ্টা কৰে আৰু ঈশ্বৰৰ সৃষ্টিবোৰৰ সৌন্দৰ্য্য উপলব্ধি কৰিব পাৰে, তেনেহলে পৃথিৱীখন সৰ্বাংগ সুন্দৰ হ'ব, কথাখিনি কৈ ছাৰে ক'লে -'তুমি মানুহে তোমাৰ বিষয়ে কি কয় তাত মন নিদি আগুৱাই যোৱা।' জ্ঞানদীপে কথাবোৰ বুজি উঠিল। ছাৰৰ কথাখিনিৰ পৰা সি মনত যেন এক নতুন শক্তি লাভ কৰিলে। সি ছাৰক ক'লে, 'মই চেষ্টা কৰিম ছাৰ।' ছাৰে মৰমেৰে তাৰ মূৰত হাত বুলাই গ'লগৈ।

ইতিমধ্যে গাড়ী আহিল আৰু

জ্ঞানদীপ ঘৰলৈ গ'ল। জ্ঞানদীপৰ সমাজৰ বাবে কাম কৰাৰ বৰ হেঁপাহ। জ্ঞানদীপে তাৰ নলে-গলে লগা পাঁচজন বন্ধু ৰবীন, গজেন্দ্ৰ, গোপাল, ৰাজেন্দ্ৰ, ৰাতুল আৰু বান্ধৱী দীপিকাৰ লগত ছাৰে কোৱা কথাখিনি আলোচনা কৰিলে। তেতিয়া দীপিকাই ক'লে, 'যেনেধৰণৰ পৰিস্থিতি বৰ্তমান উদ্ভৱ হৈছে, মানুহে হাত ভৰি সকলো সম্পূৰ্ণ সুস্থভাৱে থাকিও একো কৰিব নোৱাৰা হৈছে। কৰ্মসংস্থাপনৰ বাবে মানুহ অস্থিৰ হৈ উঠিছে। "তেতিয়া বাকী আটায়ে সন্মতি জনালে। ভৱিষ্যতে সমাজৰ বিভিন্ন ধৰণৰ সমস্যাবোৰ সমাধানৰ বাবে চেষ্টা কৰিব বুলি সংকল্প ল'লে। ৰবীন, জ্ঞানদীপ, ৰাজেন্দ্ৰ, গজেন্দ্ৰ, ৰাতুল, গোপাল আৰু দীপিকা আটাইকেইজনেই লেটাৰ লৈ প্ৰথম বিভাগত মেট্ৰিক পৰীক্ষা পাছ কৰিলে। পঢ়া শুনাত ভাল জ্ঞানদীপহঁতে মহাবিদ্যালয়তো ভাল ফলাফল দেখুৱালে। সময়ত আটাইকেইজনেই সমাজৰ সু-প্ৰতিষ্ঠিত ব্যক্তি হ'ল। জ্ঞানদীপ হ'ল এগৰাকী এ.চি.এছ বিষয়া। ৰাজেন্দ্ৰ আৰু গজেন্দ্ৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক। গোপাল আৰু দীপিকা ভাৰতৰ ৰিজাৰ্ভ বেংকৰ জ্যেষ্ঠ বিষয়া। ৰবীন হ'ল নামজ্বলা ব্যৱসায়ী। কিন্তু নানা কৰ্মত ব্যস্ত থাকিও তেওঁলোকে নিজৰ সংকল্পৰ বিষয়ে পাহৰা নাছিল।

জ্ঞানদীপে বাকী ছয়জনৰ সৈতে আলোচনা কৰি 'উদ্যম' নামৰ এটা স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠন প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। প্ৰথমতে তেওঁলোকৰ লক্ষ্য হ'ল কৰ্ম সংস্থাপনৰ বাবে বৃত্তিমূলক শিক্ষা প্ৰদান কৰাটো। প্ৰথমতে জ্ঞানদীপহঁতে শাৰীৰিক-মানসিক ভাৱে অক্ষম সকলক বৃত্তিমুখী শিক্ষা দিবলৈ ল'লে আৰু জীৱিকা অৰ্জনৰ বাবে উপায় দিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। লাহে লাহে এই সংগঠনটোৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি হ'ল। এই সংগঠনটোৰ সৈতে প্ৰবীন বৰুৱা ছাৰো জড়িত হ'ল। পিছলৈ এই সংগঠনটোৰ সৈতে জ্ঞানদীপহঁতে পঢ়া বিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয় খনো জড়িত হৈ পৰিল।

লাহে লাহে এই সংগঠনটোৱে সাধাৰণ যুৱক-যুৱতী সকলকো অক্ষম সকলৰ সৈতে কৰ্ম-সংস্থাপনৰ বাবে বৃত্তিমূলক শিক্ষা দিবলৈ ধৰিলে। সাধাৰণ যুৱক-যুৱতী সকলেও বৃত্তি মূলক শিক্ষা লৈ অক্ষম সকলৰ সৈতে একেলগে আগুৱাই যাবলৈ ধৰিলে। স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠনটোৰ দ্বাৰা সংস্থাপিত হোৱা সকলেও সংগঠনটোৰ উদ্দেশ্য পূৰণ কৰাত সহায় কৰিবলৈ ল'লে। সংগঠনটোৰ সৈতে বহুত মানুহ স্ব ইচ্ছাৰে জড়িত হৈ পৰিল। সুদীৰ্ঘ বিশ বছৰৰ পিছত 'উদ্যম' আজি এটা বিশ্ববিখ্যাত স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠন। এই সংগঠনটোৱে আজি সমাজৰ বিভিন্ন দিশত অৰিহণা যোগাই আহিছে। বিশ্বৰ প্ৰায় সকলো উন্নয়নমূলক সংগঠন আজি 'উদ্যম'ৰ সৈতে জড়িত।

'উদ্যম' নামৰ স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠনটো আজি অসম বাসীৰ বাবে গৌৰৱৰ বিষয়। সমাজৰ প্ৰায়বোৰ ইতিবাচক দিশতে 'উদ্যমে' অৰিহণা যোগাইছে যদিও বিশেষকৈ বৃত্তিমূলক শিক্ষা প্ৰদান, মহিলা সবলীকৰণ, পৰিৱেশ সংৰক্ষণ আৰু দৰিদ্ৰজনৰ বাবে চিকিৎসা সেৱা আগবঢ়োৱা আদি দিশত যোগোৱা অৰিহণা উল্লেখনীয়। 'ৰূপহী অসম' নামৰ বিখ্যাত নিউজ চেনেল এটাৰ সাংবাদিক ৰঞ্জিত দত্তই আজি জ্ঞানদীপৰ সাক্ষাৎকাৰ ল'লে। সকলো প্ৰস্তুত হোৱাৰ পিছত সাংবাদিক ৰঞ্জিত দত্তই সুধিলে "বৰা ডাঙৰীয়া" আপুনি এই সংগঠনটো প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ বাবে প্ৰেৰণা কাৰ পৰা পালে? জ্ঞানদীপে ক'লে, "সমাজৰ বাবে কিবা এটা কৰাৰ আশা মোৰ সৰুৰে পৰা আছিল আৰু এই ক্ষেত্ৰত মোৰ প্ৰেৰণা আছিল মা-দেউতা, বাইদেউ, আত্মীয়-স্বজন, বন্ধু-বান্ধৱ সকল আৰু মোৰ চিৰ নমস্য প্ৰবীণ বৰুৱা ছাৰ।" ৰঞ্জিত দত্তই সুধিলে "বৰা ডাঙৰীয়া, আপোনাৰ মনত কেতিয়াও হতাশ ভাৱ অহা নাছিলনে?" জ্ঞানদীপে ক'লে, "হতাশ হৈছিলোঁ যদিও মা-দেউতা, বাইদেউ, আত্মীয়-স্বজন আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ প্ৰেৰণাত আগবাঢ়ি গৈছিলোঁ। আজি সংগঠনটোৰ কৰ্মকৰ্ত্তা সকলৰ নিষ্ঠা আৰু পৰিশ্ৰম, ভগৱানৰ আশীৰ্বাদ আৰু ৰাইজৰ মৰমৰ বাবে এই পৰ্যায় পাইছেহি।" ৰঞ্জিত দত্তই ক'লে, "শেষত আপুনি কি ক'ব অসমৰ ৰাইজক।" জ্ঞানদীপে ক'লে- "মোৰ ক'ব লগা এয়াই যে দোষ-গুণ সকলো মানুহৰে থাকে, কিছুমানৰ সমস্যাটো দেখা পোৱা যায়, কিন্তু কিছুমানৰ সমস্যাটো দেখা পোৱা নাযায়। ইচ্ছা কৰিলে এজন মানুহে যেনেদৰে জীৱনটো পাইছে, তেনেকৈয়ে জীৱন পথৰ কাঁইটবোৰ গুচাই ফুল বুটলি জীৱনটো সুন্দৰ কৰিব পাৰে। এতিয়া ভ্ৰান্ত ধাৰণাবোৰ পৰিহাৰ কৰি অক্ষম সক্ষম সকলোৱে যোগাত্মক ভাৱেৰে একেলগে উদ্যমেৰে আগুৱাই যোৱাৰ আৰু আকাশ চুবলৈ চেষ্টা কৰাৰ সময়। দৃঢ় হৈ থাকিলে কোনো সমস্যাই জীৱনৰ বাধা হ'ব নোৱাৰে।"

ৰঞ্জিত দত্তই শেষত ক'লে - ৰাইজ, আপোনালোকো সহায় কৰিবলৈ আগুৱাই আহক। গাওঁ, আমি সকলোৱে মানৱতাৰ জয়গান। জ্ঞানদীপৰ সক্ষাৎকাৰৰ কেইদিন মান পিছতে নগাঁৱৰ মহাত্মা গান্ধী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধেয় নৃপেন কুমাৰ শইকীয়াই জ্ঞানদীপক তেওঁলোকৰ নৱাগত আদৰণি সভালৈ মাতি ক'লে - আপোনাৰ বিষয়ে জানিবলৈ পাই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলে আপোনাক লগ পাবলৈ অতি আগ্ৰহান্বিত হৈ আছে।" জ্ঞানদীপেও যাবলৈ মান্তি হ'ল।

উক্ত দিনত জ্ঞানদীপ মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত হ'ল আৰু নৱাগত আদৰণি সভাৰ সভাপতি শ্ৰদ্ধেয় দিলীপ চন্দ্ৰ পালে জ্ঞানদীপক দুআষাৰ ক'বলৈ অনুৰোধ জনালে। তেতিয়া জ্ঞানদীপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ উদ্দেশ্যে ক'লে - "মোৰ মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকল, এতিয়া তোমালোকৰ ভৱিষ্যত গঢ়াৰ সময়। সেইবাবে পঢ়া-শুনাত একান্তভাৱে মন দিয়াৰ প্ৰয়োজন। কাৰণ তোমালোকৰ ভৱিষ্যত নিজৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰে। মই আশা কৰোঁ তোমালোক সকলোৱেই সুপ্ৰতিষ্ঠিত হৈ সমাজৰ আৰ্থ-সামাজিক উন্নয়নত অৰিহণা যোগাবা। তোমালোকে জীৱনত গ্ৰহণ কৰা কোনো সিদ্ধান্তৰ বাবে আৰু তোমালোকে কৰা কোনো কৰ্মৰ বাবে যাতে তোমালোকৰ পৰিয়াল সমাজত লজ্জিত হ'ব নালাগে আৰু তোমালোকৰ শুভাকাংক্ষী সকলে যাতে মনত কষ্ট নাপায় সেই বিষয়ে সদায় সচেতন হ'বা। তোমালোকৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা যাতে কাৰো অপকাৰ নহয় বৰঞ্চ সকলোৰে মঙ্গল হয়। তোমালোকৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা পৰিয়ালে, সমাজে, দেশে আৰু সমগ্ৰ বিশ্বই যাতে গৌৰৱহে কৰিব পাৰে। ইয়াকে কৈ মই আজিলৈ সামৰিলোঁ।"

ইয়াৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু অধ্যক্ষ মহোদয়ে নিজৰ পৰামৰ্শ আগবঢ়ালে। তাৰ পিছত সভা শেষ হ'ল। জ্ঞানদীপ, দীপিকা, ৰাতুলহ'তে নিজে জীৱনত আগুৱাই যোৱাৰ লগতে আন দহ জনকো আগুৱাই যোৱাৰ বাবে দিবলৈ চেষ্টা কৰিছে পথ, প্ৰেৰণা আৰু সাহস।

সোণসেৰিয়া বচন

মোগল সম্ৰাট ঔৰংজেৱ এদিন সভাসদসকলৰ দ্বাৰা পৰিবেষ্টিত হৈ ৰাজসভাত বহি আছে। এনেতে এজন কটকী উধাতু খাই ৰাজসভালৈ সোমাই আহিল। আচৰিতহে এনেকৈ আহিব লগা হোৱাৰ কাৰণে কটকীজনে প্ৰথমতে সম্ৰাটক ক্ষমা খুজিলে। তাৰ পিছত তেওঁ ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে— 'জাহাপনা, মই আপোনালৈ দুঃসংবাদ লৈ আহিছোঁ। কাশ্মীৰ জয় কৰাৰ পিছত আপুনি শ্ৰীনগৰত যিটো মছজিদ নিৰ্মাণ কৰাইছিল, সেইটো এটা ভয়ংকৰ অগ্নিকাণ্ডত প্ৰায় ধ্বংসপ্ৰাপ্ত হ'ল।'

কটকীৰ কথা শুনি দুশ্চিন্তাত সম্ৰাটৰ কঁপালৰ গাঁঠি থুপ খালে। তেওঁ কটকীক সুধিলে— 'মছজিদটো ধ্বংস হ'ল, সেই কথা বাৰু বুজিলোঁ। কিন্তু মই যে মছজিদৰ কাষত কেইজোপামান চিনাৰ গছৰ পুলি ৰোৱাইছিলোঁ সেই গছকেইজোপাও জুইত জাহ গ'ল নেকি?'

সম্ৰাটৰ আচল উদ্বেগৰ কাৰণ বুজি পাই কটকীয়ে স্বস্তিৰ নিশ্বাস এটা পেলাই ক'লে— "জাহাপনা, খোদাৰ অশেষ কৰুণা যে গছকেইজোপা ৰক্ষা পৰিল। মছজিদটো জ্বলি থকাৰ সময়ত বতাহ পশ্চিমৰ পৰা পূবলৈ বলিছিল। ফলত মছজিদৰ পশ্চিমফালে থকা গছকেইজোপাক জুয়ে স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰিলে।"

এইবাৰ ঔৰংজেৱে স্বস্তিৰ দীঘল নিশ্বাস এটা পেলাই কটকীজনক পুৰস্কাৰ দি বিদায় দিলে।

কটকীজন যোৱাৰ পিছত এজন মোল্লাই সম্ৰাটক সুধিলে— 'জাহাপনা, আপোনাৰ বিচাৰত মছজিদতকৈও গছৰ মূল্য বেছি হ'ল কিয়?

সম্ৰাটে উত্তৰ দিলে— 'মছজিদ মানুহে সাজে। সি যদি ধ্বংস হয় তাক অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে সাজি উলিয়াব পাৰি।

কিন্তু আল্লাৰ অপূৰ্ব সৃষ্টি গছ ফলে-ফুলে জাতিষ্কাৰ হৈ ডাঙৰ হ'বলৈ বহুত সময় লাগে। শ্ৰীনগৰৰ মছজিদৰ কাষত মই যি কেইজোপা চিনাৰ গছ ৰোৱাইছিলোঁ সিহঁত ডাঙৰ হৈ এতিয়া আকাশৰ ওচৰ পাইছেগৈ। সিহঁত যদি মৰি যায়, তেন্তে নতুনকৈ চিনাৰ গছ ৰুই ডাঙৰ কৰিবলৈ কিমান বছৰ লাগিব, সেই কথা ভাবি চাওঁকচোন।'

অনুতাপ

উপাসনা কলিতা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

ষ্টেছনত দামী পোছাক পৰিধান কৰা ফিট্‌ফাট্ এজন মানুহ নামনি অভিমুখী ট্ৰেইন এখনৰ বাবে ৰৈ আছিল। বহুত সময় থিয় হৈ থকাৰ বাবে তেওঁৰ বৰ আমনি লাগিছিল। সেইবাবে তেওঁ প্লেটফৰ্মৰ পকী বেঞ্চ এখনতে বহিলে। অলপ পিছত এজন বেপাৰীয়ে কল বিক্ৰী কৰিবলৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল। মানুহজনে বেপাৰীজনৰ পৰা কেইটামান কল কিনি খাবলৈ ধৰিলে। মানুহজনক কল খাই থকা দেখি ভিক্ষাৰী ল'ৰা এটাই তেওঁক এটা কল খুজিলে। কিন্তু মানুহজনে প্ৰথমতে দিবলৈ ইচ্ছা কৰা নাছিল যদিও ল'ৰাটোৰ অশেষ কাকুতি মিনতিত এটা কল দি তাক ওচৰৰ পৰা খেদি পঠিয়ালে। ল'ৰাজনে কলটো লৈ বৰ আনন্দ পালে। মৰুভূমিত পানী বিচাৰি ফুৰা মানুহ এজনৰ পানী এটোপা পালে মনটো যেনেকুৱা লাগে কলটো পাই ল'ৰাটোৰ মনটোও তেনেকুৱাই লাগিল। ভদ্ৰলোক জনে কলবোৰ খাই বাকলিবোৰ য'তে ত'তে পেলাবলৈ ধৰিলে। ল'ৰাটোৱে কলটো হাতত লৈ প্লেটফৰ্মৰ এচুকত বহি আছিল। ল'ৰাটোক তেনেকৈ কলটো হাততলৈ বহি থকা দেখি ভদ্ৰলোকজনে সুধিলে - "তুমি কলটো কিয় খোৱা নাই?" তেতিয়া ল'ৰাটোৱে উত্তৰ দিলে -"দেউতা আহিলে দুয়োজনে একেলগে ভগাই খাম। মানুহজনে ল'ৰাটোক সুধি জানিব পাৰিলে যে ল'ৰাটোৰ দেউতাকৰ যোৱাবাৰ দুৰ্ঘটনাত পৰি ভৰি এখন কাটি পেলাব লগীয়া হৈছিল আৰু মাকৰ তাৰ জন্মৰ পিছতে মৃত্যু হৈছিল।

ষ্টেছন মানুহেৰে ভৰি পৰিছিল, ট্ৰেইন আহিবলৈ তেতিয়াও আধাঘণ্টা সময় বাকী আছে। সেইবাবে মানুহজনে এনেয়ে প্লেটফৰ্মৰ চাৰিওফালে ঘূৰি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। হঠাৎ তেওঁ এঠাইত বহুতো মানুহ জুম বান্ধি থকা দেখিবলৈ পালে। তাত কি হৈছে বুলি চাবলৈ যোৱাত তেওঁ দেখিবলৈ পালে যে এজন মানুহ ট্ৰেইনৰ আগত পৰি মৰিছে। কাষত সৰু ল'ৰা এটাই হাতত কল এটা লৈ কান্দি আছে। ল'ৰাটোৱে মানুহজনৰ ওপৰত পৰি কান্দি কান্দি ক'বলৈ ধৰিছে "দেউতা উঠা, এটা কল পাইছো আমি দুয়োজনে একেলগে খাম"। ভদ্ৰলোকজনে মানুহ বিলাকক সুধি জানিব পাৰিলে যে তেওঁ খাই পেলাই দিয়া কলৰ বাকলিত পিছল খাই ট্ৰেইনৰ আগত পৰি মানুহজনৰ মৃত্যু ঘটিল। ভদ্ৰলোকজনৰ মনত বৰ দুখ লাগিল। তেওঁ ল'ৰাটোৰ অৱস্থা দেখি তাক ভাল লগাবৰ বাবে এখন দোকানলৈ লৈ গ'ল। এখন প্লেটত বহুতো মিঠাই আনি তাক খাবলৈ দিলে যদিও ল'ৰাটোৱে মিঠাইবোৰ আগত লৈ বহি থাকিল। ল'ৰাটোক তেনেকৈ বহি থকা দেখি লোকজনে সুধিলে- 'ভাইটি তুমি মিঠাই নোখোৱা নেকি?" ল'ৰাটোৱে উত্তৰ দিলে -"দেউতা আহিলে একেলগে খাম।" ল'ৰাজনৰ কথা শুনি ভদ্ৰলোকজনৰ বৰ বেয়া লাগিল। তেওঁ এতিয়া কি কৰিব ভাবি পোৱা নাছিল। ঘটনাটোৰ কথা ভাবি তেওঁ অনুতাপ কৰিবলৈ ধৰিলে। উপায় নাপাই তেওঁ ল'ৰাজনক ক'লে "মই তোমাৰ দেউতাৰা নহয় নেকি? যদি হয় তেতিয়াহ'লে আধা মিঠাই তুমি খোৱা আৰু আধা মোক দিয়া।" উপায় নাপাই ল'ৰাজনে তাকে কৰিলে। ইতিমধ্যে ট্ৰেইন আহিল। ভদ্ৰলোকজন বৰ বিমোৰত পৰিল। তেওঁ চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে ল'ৰাটোক লগত নিবনে অকলে এৰি গুছি যাব। শেষত তেওঁ ল'ৰাটোক লগত লৈ গ'ল যদিও শান্তি নাপালে। গোটেই ৰাস্তাতে তেওঁ অনুতাপ কৰি যাবলৈ ধৰিলে। তেওঁ কৰা সামান্য ভুলৰ বাবে ইমান ডাঙৰ এটা দুৰ্ঘটনা হ'বলৈ পালে। সেই ঘটনাৰ পিছৰ পৰা কল খাই যে য'তে ত'তে বাকলি পেলাব নালাগে এইখিনি কথা ভদ্ৰলোকজনে ভালকৈ উপলব্ধি কৰিব পাৰিলে।

অন্ধ বিশ্বাসৰ বলি

বিপুল পুৰু
(কলা শাখা)

এখন গাঁও আছিল। সেই গাঁৱত মনোমোহা এগৰাকী যুৱক আৰু এগৰাকী যুৱতী আছিল। সিহঁত আছিল মধুপুৰ গাঁৱৰ বাসীন্দা। তেওঁলোকৰ প্ৰেম আছিল অপাৰ। সিহঁত দুগৰাকী আছিল বৈষ্ণৱ পন্থী লোক। এদিন দুইগৰাকীয়ে ভগৱান নাৰায়ণৰ মন্দিৰত গৈ শপত লৈ কৈছিল যে তেওঁলোকে ইজনে সিজনক জীৱনে মৰণে কেতিয়াও নেৰে। সেই সুন্দৰ যুৱক-যুৱতী হালৰ নাম আছিল মৃণাল আৰু মৃণালিনী। মৃণাল মানে হ'ল শতপত্ৰৰ বগা ঠাৰি আৰু মৃণালিনী মানে হ'ল শতপত্ৰ। যিহেতু এটা সুন্দৰ শতপত্ৰৰ ঠাৰি অবিহনে সৃষ্টি হ'ব নোৱাৰে, তেনেদৰে এজনে আনজনৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। এদিনাখন সিহঁত দুয়োগৰাকী ওচৰৰ গাঁও এখনলৈ পলাই গ'ল।

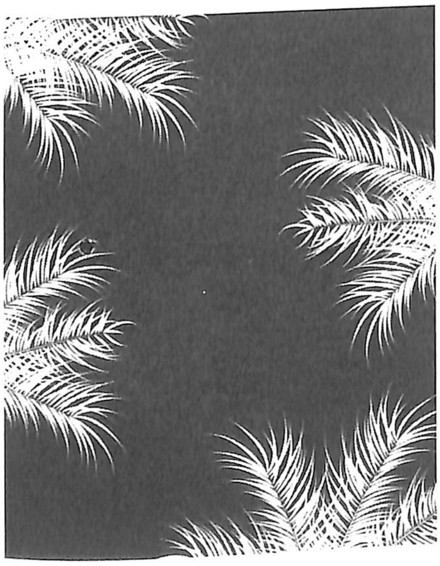

সেই গাঁওখনৰ নাম আছিল শিৱপুৰ। সেই গাঁৱত এজন মুখিয়াল আছিল। তেওঁৰ নাম হ'ল প্ৰতাপ সিং। তেওঁৰ আদেশ সকলোৱে মানি চলে আৰু যদি মানি নলয় তাৰ পৰিণাম হয় ভয়ংকৰ। এই গাঁৱৰ লোকসকল আছিল শৈৱপন্থী। সমূহ গাঁওবাসীয়ে শিৱক পূজা কৰে। সেই গাঁৱত এখন সুন্দৰ নদী আছিল। এই নদীৰ পাৰতে সেই সুন্দৰ যুৱক-যুৱতী হালে অৰ্থাৎ মৃণাল আৰু মৃণালিনীয়ে এটা সুন্দৰ খেৰৰ জুপুৰী সজাই লৈ তাতে বসবাস কৰিব ধৰিলে। এই গাঁৱৰ গঞাসকল তথা মুখিয়াল বৈষ্ণৱ পন্থীৰ বিৰোধী আছিল। তেওঁলোকে সিহঁতৰ গাঁৱত যদি বৈষ্ণৱ পন্থীৰ লোক দেখে, তেন্তে সিহঁতক মৃত্যুদণ্ড দিয়ে। কাৰণ মুখিয়াল জনক হেনো এদিন সপোনত দেখুৱাইছিল আৰু কৈছিল যে যদি বৈষ্ণৱপন্থী লোক এই গাঁৱত বাস কৰে তেন্তে মই এই গাঁৱৰ পৰা গুচি যাম আৰু তেতিয়াহে আহিম যেতিয়া সেই সকলক মোক দান দিবা।

মৃণাল আৰু মৃণালিনীয়ে এই গাঁৱত কাম-বন কৰি আনন্দ উল্লাসৰ মাজেৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰি আছিল। এনেদৰেই তেওঁলোকে এবছৰ দুবছৰ পাৰ কৰি সেই গাঁৱত থাকিল আৰু সমূহ গাঁওবাসীৰ লগত পৰিচিত হ'ল। তথাপিও তেওঁলোক কোন পন্থীৰ লোক চিনিব পৰা নাছিল। মৃণালে প্ৰতিদিনে গাঁৱৰ মুখীয়ালৰ তাত কাম কৰে।

এদিনাখন হঠাতে মৃণালৰ ভীষণ জ্বৰ যাৰ বাবে তেওঁ মুখীয়ালৰ তাত কাম কৰিবলৈ যাব নোৱাৰিলে। এনেতে মুখীয়ালে ৰবি নামৰ এজন কৰ্মীক সুধিলে যে এই কেইদিন মই মৃণালক কাম কৰিবলৈ অহা দেখা নাই, সি কিয় কামলৈ অহা নাই। ৰবিয়ে ক'লে 'মই নাজানো ডাঙৰীয়া।' তাৰ পিছত মুখীয়াল জনে ৰবিক মৃণালৰ খবৰ ল'বলৈ যাবলৈ ক'লে। ৰবি গ'ল আৰু মৃণালৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল। ৰবিয়ে সুধিলে 'মৃণাল আছে নে নাই?' 'সি এই কেইদিন কামলৈ কিয় যোৱা নাই?' 'তাৰ ভীষণ জ্বৰ' মৃণালিনীয়ে সম্ভাষণ জনাই ঘৰৰ ভিতৰলৈ আহিবলৈ ক'লে। তেনেতে ৰবি ঘৰৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল আৰু তেওঁ সোমাইয়ে দেখিলে যে মাটিত নাৰায়ণৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তি। তেতিয়া সি

মৃণালিনীক পানী এগিলাচ পামনে বুলি কৈ পানী আনিবলৈ যাওঁতে সি ততালিকে তাৰ পৰা গুচি গৈ মুখিয়াল প্ৰতাপ সিঙক খবৰ দিলে যে মৃণাল আৰু কোনো নহয় বৈষ্ণৱপন্থীৰ লোক। তেতিয়া মুখীয়ালৰ খং উঠিল যে এজন বৈষ্ণৱ পন্থী লোক মোৰ ঘৰত আহি কাম কৰি আছে। মুখিয়াল তৎক্ষণাত গাঁওবাসীৰ লগত মৃণালৰ ঘৰলৈ ৰাওনা হ'ল আৰু মৃণালৰ ঘৰত গৈ উপস্থিত হ'ল। মৃণালিনীয়ে গাওঁবাসীক দেখি আচৰিত হ'ল। মুখীয়ালে তেওঁলোকৰ মুখৰ পৰাই জানিব বিচাৰিলে যে সিহঁত বৈষ্ণৱপন্থী লোক হয়নে নহয়? মৃণালিনীয়ে মনতে ভাবিলে যে কিয় বাৰু সুধিলে। মৃণালিনীয়ে ভয় ভাৱেৰে কলে যে হয় ডাঙৰীয়া! তেতিয়া মৃণালিয়ে বুজিব পাৰিছিল যে কিবা এটা নহয় কিবা এটা হ'ব আমাৰ। মৃণালহঁতে নাজানিছিল যে এই গাঁও বৈষ্ণৱ পন্থীৰ বিৰোধী।

মুখিয়াল জনে মৃণালক ঘৰৰ ভিতৰৰ পৰা উলিয়াই আনিবলৈ ক'লে। তাৰ পিছত দুয়োগৰাকী নিৰ্দোষী যুৱক যুৱতীক মুখিয়াল আৰু গাওঁবাসীয়ে মৃত্যু দণ্ড দিলে। মুখিয়াল আৰু গাঁওবাসীৰ প্ৰৱল অন্ধবিশ্বাসৰ বাবে সেই ফুলকুমলীয়া যুৱক-যুৱতী হালে কোনোধৰণৰ দোষ নকৰাকৈ নিজৰ মৰণক আকোঁৱালি ল'ব লগা হ'ল।

কেইটামান বাণী -

১) "আনে কি কৰিছে, সেই কথা ভবাতকৈ নিজে কি কৰিছা সেই কথা ভবাহে বেছি দৰকাৰ।" - ৰাজা ৰামমোহন ৰায়।

২) 'যদি সুখী হবলৈ বিচৰা, তেন্তে ক্ষমা কৰিবলৈ শিকা।" - মাদাৰ টেৰেছা।

৩) 'অসৎ মানুহৰ সঙ্গী ভয়। সৎ মানুহৰ সঙ্গী প্ৰেম।" - এৰিষ্টটল ।

৪) "অশিষ্টাচাৰৰ সন্মুখত ধৈৰ্য ধৰিব পৰাটোৱে হ'ল শিষ্টাচাৰৰ প্ৰধান লক্ষণ ।" - ঈৱন গেৰিবল।

৫) "ধৈৰ্য নেহেৰুৱাবলৈ সাহস লাগে। সাহসী হবলৈ ধৈৰ্য লাগে ।" - আব্ৰাহাম লিংকন।

কবিতাৰ পৃথিৱীত

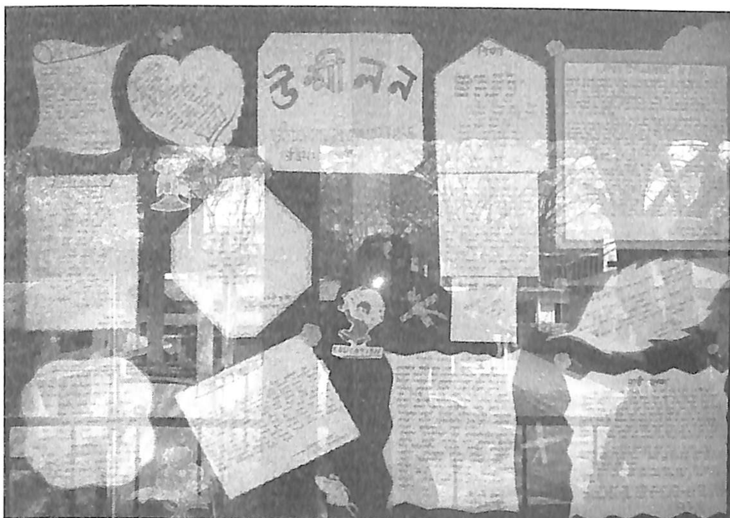
উন্মীলন

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা
কৰণি

কবিতা

মোক অলপ সেউজীয়া ধাৰে দিয়া দেউতা

অজিত কুমাৰ ৰায়
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ (বিশিষ্ট কবি আৰু জাগী ভকত গাঁওস্থিত সৃষ্টি প্ৰকাশনৰ স্বত্বাধিকাৰী)

মোৰ দেউতা সেউজীয়াৰ প্ৰেমিক
দেউতাৰ বুকুত যিটো
মুদ্ৰা আছিল
তাত নাছিল
হেড এণ্ড টেইল
দুয়োপিঠিত বিৰাজ কৰিছিল সেউজীয়াই।

মোৰ দেউতা সুখৰ পৰা দূৰৈত আছিল
তথাপি উচুৰি উঠা নাছিল
হেৰুৱাই দিয়া নাছিল সেউজীয়াৰ সন্ধান
দেউতাই জীৱনত কি বিচাৰিছিল
বহুতেই নাজানে।

তেওঁ কোনো দিনে জনতা ভৱনৰ
প্ৰৱেশ পথত ভিৰ কৰা নাছিল
দিয়া নাছিল
লাষ্ট গেটত ধৰ্ণা...।

মোৰ দেউতাই জীৱনৰ সন্ধানত
আত্ম সমৰ্পণ পছন্দ কৰিছিল
কিন্তু একোৰে বিনিময়ত নহয়।

দেউতাই ৱৰ্ডছৱৰ্থ, শ্যেলী, কীটছ্
বা হীৰুদাক চিনি নাপাইছিল
কিন্তু কবিতা বুজি পাইছিল।

কবিতা বুজিবলৈ মগজুৰ
প্ৰয়োজন নাই, প্ৰয়োজন
মথো এখন হৃদয়ৰ
দেউতাৰ সেই হৃদয়খন আছিল।

পুৱাৰে পৰা গধূলিলৈ ওলাই যোৱা দেউতাই
উভতি আহোঁতে লগত
আনিছিল অনাবিল আনন্দ
আন্তৰিকতাৰ বৰ পেৰা...

মই দেখা নাছিলো দেউতাৰ
কোনো দিন বিনিদ্ৰ ৰজনী
দেউতাৰ টোপনিৰ বাবে
কোনো দিন প্ৰয়োজন হোৱা নাছিল
নিদ্ৰাৰ বড়ি কিম্বা চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শ
পাৰ্থক্য নাছিল সুকোমোল শয্যা
আৰু কঠিন তক্তাৰ।

মই দেউতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰী
সুত্ৰে বিচাৰিছোঁ
দেউতাৰ সেউজীয়াৰ পৰা অলপ সেউজীয়া
মোক অলপ সেউজীয়া ধাৰে দিয়া
দেউতা..
প্ৰেমৰ বুকুৰ সেউজীয়া।

স্পৰ্শ

বিষ্ণু ডেকা
সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

শিমলু পলাশৰ ৰঙা ৰং
উৰি যোৱা চৰাই জাক
ধূলিৰ মাজত হেৰাই যায়।

নাকত গোন্ধ লাগে ফাগুনৰ
ধৰণীৰ চিৰাঁল ফাটক জীপাল
কৰিবলৈ,
ফাগুনেই আমন্ত্ৰণ জনায়
চ'ত বহাগক।

এখন বুকু হেৰাই যোৱাৰ
আৰু এখন বুকু উভতাই পোৱাৰ
দোমোজাত বৈ চাই পঠিয়াও
ধূলিৰে ধূসৰিত আকাশক
কিবা যেন বিচাৰি
কিবা যেন বিচাৰি।

নৈৰ পাৰত এখন্তেক

বিজিত ডেকা
স্নাতক, ষষ্ঠ ষান্মাসিক (বাণিজ্য শাখা)

উন্মাদনাত মূৰ্চা যোৱা নদীত মূৰ থৈ
শিলবোৰে কথা পাতে
প্ৰাচীন প্ৰেমিকৰ ভাস্কৰ্যৰদৰে
শিলবোৰ শুই থাকে নৈৰ নিটোল বুকুত
নীৰৱতাৰ মাজতো মুখৰিত হয়
নৈৰ ইপাৰ-সিপাৰ
এনেকৈয়ে কিমান শুনিলো মাটিময় প্ৰেমৰ গান
প্ৰায়েই মোৰ চকুৰ আগত অগা-দেৰা
চঞ্চলা-চপলা ৰঙা নীলা জিএঁাবোৰ
উলাহতে চুমি আহে নৈৰ তলৰ ওঁঠ
মই সিহঁতক সুধো
কিমান গাভৰু হ'ল মোৰ নৈ?
জিএঁাবোৰে একোকে নামাতে।
কি লিখিম?
মেঘৰ সৈতে উশাহ সলাই ঘূৰি ফুৰা
মোৰ প্ৰিয় প্ৰেমৰ কবিতাবোৰ
নে সন্ধিয়াৰ শীতল দুবাহুত হেৰাই যোৱা
নৈখন
দুয়ো একেই।
আলহী বৰষুণজাকত
প্ৰেমিক হৈ উঠিছে মোৰ চৌপাশ
নৈয়ে ঢৌৰে ঢৌৰে দিছে গাভৰু হোৱাৰ বতৰা
মই শুনিছো শিলৰ নিভাঁজ প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ
গছবোৰত বাজি উঠিছে নিমজ পাতৰ বেহেলা
মই বেহেলাখনত হাত ফুৰাই পাইছো
আওঁৰাইছো, মোৰ মাতত বাউলি হোৱা
তেওঁৰ নাম
কি লিখিম এতিয়া
নৈৰ বালিত এৰি অহা খোজবোৰক
সুধিম বতাহক
আজি কবিতাই কাৰ সতে সহবাস কৰিব?

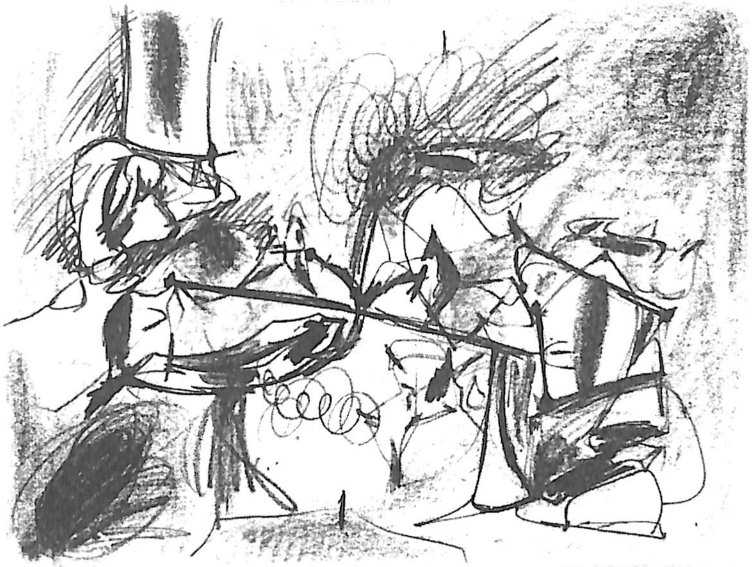

ডাইনি

জয়ন্ত মাধৱ ডেকা
স্নাতক, তৃতীয় ষান্মাসিক (কলা শাখা)

কলংকৰ অলংকাৰ পিন্ধিলি অ'
আজি তই সোণ জীয়ৰী
কলংকৰ আচোৰ লাগিল অ'
আজি তোৰ গাত
ৰূপৱতী ৰাংঢালী ৰূপহী।
অন্ধ বিশ্বাসত মূৰ্ত হৈ
সমাজে যে তোক বিনাদ্বিধাই
পিন্ধাই দিলে
সেই পোছাক
যাৰ নাম দিলে ডাইনি।
তোৰোতো আছিল
ৰূপৱতী ৰাংঢালী ৰূপহী
কতনা শৈশৱ কিম্বা যৌৱনৰ
ধেমালি
আৰু ভৱিষ্যতৰ নানা ৰঙীণ
সপোন
আৰু নানা প্ৰতিশ্ৰুতি
কিন্তু ... কি কৰিবি ৰূপহী
অন্ধ বিশ্বাসে কোঙা কৰি তোলা
সমাজ ব্যৱস্থাই তোক
যে বিনাদ্বিধাই পিন্ধালে
ডাইনী নামৰ কলংকৰ সেই
পোছাক!
আৰু নাম দিলে তোক
ডাইনী বুলি।

আজি তোৰ দেহৰ অংগে অংগে
লাঠি টাঙোনৰ কোব
কিম্বা কোনোবাই তোক তোৰ
দেহত থুৱাইছে
সমাজ ব্যৱস্থাৰ এনে অন্ধবিশ্বাসে
নৃশংস ভাবে কাঢ়ি নিছে
তোৰ দৰে কত ৰূপৱতীৰ জীৱন
আৰু সপোন।
সমাজে নিজৰ মতে পিন্ধাইছে
তোৰ দৰে ৰূপৱতীক সেই
ডাইনী নামৰ কলংকিত পোছাক।
আৰু কিমান দিন চলিব এই
ত্ৰাসৰ ধাৰা!
কিমানে পিন্ধিব এই
অন্ধবিশ্বাসৰ ডাইনীৰ পোছাক।
তেজিব কিমানে জীৱন
এতিয়া সময় পৰিৱৰ্তনৰ!
আনিবই লাগিব পৰিবৰ্তন
আঁতৰাবই লাগিব সমাজৰ পৰা
এনেবোৰ অভিসন্ধিৰ ত্ৰাস।
কাৰণ প্ৰত্যেক গৰাকী মহিলাই
বীৰাংগণা
কনকলতা, ভোগেশ্বৰী ফুকননী।

আই. চি. ইউ

ৰোহিত বাংঠাই
উচ্চতৰ মাধ্যমিক শ্ৰেণী (কলা শাখা)

শীত তাপ নিয়ন্ত্ৰিত এটা কোঠা
কোঠাটোৰ বাহিৰত
কিছু শব্দ আৰ্তনাদৰ,
কিছু শব্দ
হিয়াৰ এচুকৰ পৰা ভাহি অহা কান্দোনৰ,
প্ৰতি মুহূৰ্ততে
মাথো ভয়,
বুকুখনে কৰি থাকে ঢক্ ঢক্,
এই ভয় কোনোবা আপোনজনৰ
কোনোবা প্ৰিয়জনৰ
আপোনজনক হেৰুৱাৰ
ভয়।
কোঠাটোৰ ভিতৰত
কোনোবা আপোনজন আছে
মৃত্যুৰ সৈতে যুঁজি,
যিয়ে খেলি আছে জীৱনৰ
অন্তিমখন খেল মৃত্যুৰ স'তে
কোঠাৰ বাহিৰখন চৌবিশ ঘণ্টাই
মাথো আৱেগিক পৰিবেশেৰে
বিৰাজমান।
সেইটো কোঠা -
শীত তাপ নিয়ন্ত্ৰিত এটা কোঠা,
দুৱাৰত লিখা আছে-
ICU।

আই

অৰ্পণ পাটৰ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ (কলা শাখা)

বহু কষ্টেৰে মোৰ আইয়ে
ডাঙৰ দীঘল
কৰিলে।
খেলোতে দুখ পাই
আইক সাৰটি কান্দিছিলো,
আইয়ে মচিছিল চকুৰ পানী
দুয়ো গালে চুমা খায় দুটি।
মৰমেৰে বুজাইছিল
জীৱন পথত আগুৱাই যাবলৈ।
সদায় সজ কৰ্ম, সজ আদৰ্শেৰে
বাট বুলিবলৈ,
উৰি থকা চৰাইৰ দৰে আকাশ চুবলৈ
শত্ৰুৰ লগত যুঁজিবলৈ
আইয়ে কৰা কষ্টই মোক শিকালে
পৃথিৱীক চিনিবলে।

অভিশপ্ত শিশু

পায়েল নেওঁগী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

কোলাহল পূৰ্ণ মহানগৰীৰ বুকুত,
পদ-পথৰ কাষে কাষে বহুত অনাথ শিশু
মাজ ৰাতি কোনো নৰ- খাদকৰ
জিভাৰ পানী আৰু কামনাৰ বলিত
হয়তো ইহঁতৰ জন্ম।
সিহঁতে নাজানে, সিহঁতৰ
পিতৃ- মাতৃৰ পৰিচয়
সিহঁতৰ চিনাকি মাথো পদ-পথৰ ওপৰেৰে যোৱা ওখ
মানুহবোৰৰ ভৰিৰ শব্দবোৰ।
কোনেও যে এবাৰ উভতি নাচায়।
ডাষ্টবিনৰ ৰুটিৰ টুকুৰাবোৰ
অমৃত সদৃশ সিহঁতৰ বাবে।
সিহঁতে নাজানে খাবৰ বাবেই
জীয়াই আছে নে জীয়াই থাকিবৰ
বাবেই খাইছে।

আকাশ

ধ্ৰুৱজ্যোতি ডেকা
স্নাতক, প্ৰথম ষান্মাসিক (বিজ্ঞান শাখা)

আমাক লাগে এখন আকাশ,
নীলা নীলা শুভ্ৰ আকাশ
লাগে এখন সুস্থ সমাজ,
য'ত ঘটে চিন্তাৰ উন্মুক্ত প্ৰকাশ।

আমি বিচাৰো এখন ধুনীয়া ধৰণী
য'ত ফুলবোৰে কথা পাতে
ৰঙীণ পখিলাবোৰ
প্ৰাণভৰি নাচে।

জীৱনটো কচু পাতৰ পানী,
জ্বলাই কিয় হত্যা হিংসাৰ অগনি
নালাগে আমাক এনে আকাশ
লাগে আমাক বিশুদ্ধ বতাহ।

অভিশপ্ত দুপৰীয়া

জিতু তালুকদাৰ
স্নাতক, প্ৰথম ষান্মাসিক (কলা শাখা)

জ্বলি উঠিছিল জুই
শুকুৰবাৰৰ সেই কাল দুপৰীয়া,
হাঁহিছিল নিয়তিয়ে আৰু পাষণ্ড কেইটাই
মাথো কান্দিব নাজানিছিল
হঠাতে মৰিশালী হোৱা সপোনবোৰে।

জ্বলি গ'ল সপোনবোৰ, ভস্ম হ'ল আকাংক্ষাবোৰ
বাজি ৰ'ল মাথো নিৰাশাৰ তাঁৰবোৰ
উমি উমি মাৰ যাব
চিনিও নিচিনাজনৰ প্ৰতি থকা
শুকুৰবাৰৰ সেই অভিশপ্ত বিযোদ গাৰ।।

* (০৫.০৮.২০১৬ ৰ দুপৰীয়া কোকৰাঝাৰত সংঘটিত সন্ত্ৰাসবাদীসকলৰ আক্ৰমণত নিহত সকলক সুঁৱৰি)

জীৱনৰ বাট

বিকাশ ভূঞা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

জীৱনৰ বাট অতি জটিল,
সকলোৱে কিয় ভাবে?
হ'বও পাৰে ই জটিল
নল'লে গুৰুত্ব সহকাৰে।
জীৱনৰ মাথো দুটিয়ে পথ
এটি ভাল, এটি বেয়া
ভাল পথটোক অৱজ্ঞা নকৰি
আকোঁৱালি লোৱা,
হ'বও পাৰে সেই পথ
অতি জটিল,
পাৰ হোৱা সাহসেৰে ....।
সেই পথত তোমাৰ লগত
সাহস থাকিব বহুতৰে।
ভয় নাখাবা ...
মাথোন অলপ চেষ্টা কৰা,
দেখিবা লক্ষ্য তোমাৰ চকুৰ আগত
সেই লক্ষ্যই কৰিব তোমাৰ
জীৱনটো সোণালী,
জীয়াই থকাৰ বাবে হ'ব
তোমাৰ জীৱন শুৱনি।
যদি বেয়া পথটো বাছি তুমি
আগবাঢ়ি গৈ থাকা,
কিমান আন্ধাৰে আগচি ধৰিব
তোমাৰ জীৱনক চাবা !
সেই আন্ধাৰ পথত
নাই কোনো জেউতি,
সেই পথ
নিশা ফুলা শেৱালি।

জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়

দীপক ৰাজভৰ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ (কলা শাখা)

জীৱন গঢ়াৰ সপোন জগায়
আশা- উৎসাহৰ কিৰণ যোগায়
জ্ঞানৰ মুকুতা বিলায়
এয়ে জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়,

এদল মনিষীৰ
জাগীৰোডৰ মাটিত
জ্ঞান বৃক্ষৰ বীজ ৰোপণৰ চেষ্টা
অংকুৰিত বৃক্ষৰ বিকাশৰ ধাৰা
অব্যাহত আছে
বহু বছৰৰ পৰা
সেয়েহে আজি জিলিকিছে
বহুৰঙী
মহাবিদ্যালয়ৰ অট্টালিকাবোৰ।
সমীপৰ মৌন পাহাৰ
আশা- উৎসাহৰ সঞ্চাৰ
কৃষ্ণচূড়া আৰু বকুলৰ শাৰী
মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিওফালে আছে আৱৰি
এয়া আহোম চাৰৰ কৰ্ম জীৱনৰ কাহিনী
ছাত্ৰ- শিক্ষকৰ মাজত শ্ৰদ্ধা-মমতাৰ সমাহাৰ
আজীৱন মোৰ মনে শিক্ষাগুৰুবৃন্দক সুঁৱৰিব
মচিব নোৱাৰা বৰ্ণমালা হৈ ৰ'ব
মোৰ হৃদয়ত
মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিচ্ছবি।

মানুহ

মেনকা বড়ো
স্নাতক, প্ৰথম ষান্মাসিক (কলা শাখা)

মানুহ কেৱল মানুহৰ বাবেহেনে?
নে মানুহ আন কাৰোবাৰ বাবেও!
তুমিয়েতো কৈছিলা, মানুহ
জীৱ- জড় সকলোৰে বাবে
আকৌ তুমিয়ে কৈছিলা
প্ৰত্যেকৰে শান্তিৰ নিমিত্তে
মানুহে সাজে ৰীতি- নীতি
তেন্তে সেই মানুহবোৰেই দেখোন
কৰি ফুৰে য'তে ত'তে
নৰহত্যা, জীৱহত্যাৰ দৰে
নানা অত্যাচাৰ।
এইয়াই মানুহ নেকি?
এইয়াই নেকি মানুহৰ কাম!

কবি
(মহান কবিসকলক সুঁৱৰি)

বেদস্মিতা ডেকা
স্নাতক, প্ৰথম যান্মাসিক (কলা শাখা)

সুন্দৰৰ পূজাৰী তুমি
পোহৰ সন্ধানী
পোহৰ বিলাবলৈ তুমি
খাইছা হাবাথুৰি।
যেতিয়ালৈকে চন্দ্ৰ সূৰ্য্য থাকিব
তেতিয়ালৈকে থাকিবা তুমি।
তোমাৰ এমুঠি কবিতাই আনিব পাৰে
মানুহৰ মাজত সজাগতা, মিলা-প্ৰীতি।
তুমি নিবিচাৰা প্ৰশংসা, নিবিচাৰা সন্মান,
কৰি গৈছা মাত্ৰ সমাজৰ কাম।
আন্দোলন, সত্যাগ্ৰহে কৰিব নোৱাৰা কাম
তুমি কৰিছা তোমাৰ কলমেৰে।
হৈছা যদিও তুমি লাঞ্চিত অৱহেলিত
তথাপি চেষ্টা কৰিছা সমাজক
আলোকিত কৰিবলৈ।
তুমি নিৰন্তৰে চেষ্টা কৰি আছা
এই প্ৰকৃতিৰ ৰহস্য ভেদ কৰিবলৈ
স্বৰ্গ, মৰ্ত, পাতালৰ চিত্ৰ আঁকিবলৈ।
নিৰবিচ্ছিন্ন গতিত গৈ আছা তুমি
খাইছা যদিও বহু হাবাথুৰি
সমাজৰ আন্ধাৰ আতৰাবলৈ
তুমি থাকা যেন সদায় জিলিকি।

অনুভৱ

অনামিকা বৰা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা শাখা)

এইখন আমাৰ অসম
এই মাটিতেই জনম ল'লো
এই মাটিতে ডাঙৰ- দীঘল হ'লো
কেনেকৈনো
কেতিয়ানো দিন পাৰ হ'ল
গমেই নাপালোঁ।
দিনৰ পোহৰ, ৰাতিৰ আন্ধাৰ
সূৰ্যৰ তাপ, জোনাকৰ পোহৰ
সকলো আমাৰ প্ৰয়োজনৰ।
ঈশ্বৰ আমাৰ দেৱতা
তেওঁ জানে সকলোৰে মহিমা।

এবুকু আশাৰ ৰেঙনি

মিতালী ভূঞা
স্নাতক, প্ৰথম ষাম্মাসিক (কলা শাখা)

জোনাক জিল্‌মিল্
মোৰ এই দুচকুত মায়াই আবিৰ সানে,
মায়াত বন্দী চঞ্চলা মনটো উতনুৱা হৈ পৰে
তেজৰ ধমনিত
এক অবুজ শিহৰণ
আশাৰ জোৱাৰ
নতুনক পোৱাৰ হেঁপাহ জাগে
হাজাৰ সপোন বুকুত নাচে।
অস্তৰাগৰ লগে লগে
এটা দিনৰ অন্ত পৰে
আকৌ সুৰুযে
পূব আকাশত ভুমুকি মাৰে।
লগত লৈ আহে আশাৰ বতৰা।

মহাবিদ্যালয়

বিজয় মেধি
স্নাতক, প্ৰথম ষাম্মাসিক (কলা শাখা)

আমাৰ সকলোৰে প্ৰিয়
আমাৰ মহাবিদ্যালয়,
দেখুৱাই আমাক
জীৱন গঢ়াৰ বাট।
প্ৰত্যেকৰে দায়িত্ব
এখনি সুন্দৰ সমাজ গঢ়া,
প্ৰয়োজন আমাৰ
স্পষ্ট ধাৰণাৰ গুণী-লোকৰ।

আমাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি আমাৰ কৰ্তব্য
আমাৰ মহাবিদ্যালয়,
আছে আমাৰ আদৰ্শ
প্ৰয়াস আমাৰ উন্নতি পথৰ।

মা

মুনমুন দেৱনাথ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী (কলা শাখা)

মা তুমি অনন্যা
তুমি মোহময়ী
তোমাৰ কোলাতেই যেন
জীৱনটো ত্যাগ কৰিম!
ইমান ধুনীয়া পৃথিৱী,
তোমাৰ বাবেই দেখিলো
তোমাৰ বাবেই যে
জ্ঞানৰ পোহৰ পালো
সঁচাই তুমি অনন্যা
তুমি মোহময়ী
তুমি অমৃতময়ী
তুমি অনন্যা।

অপেক্ষাত

মৌচুমী দাস
স্নাতক, তৃতীয় ষান্মাসিক, (কলা শাখা)

কোনদিনা বজাবা পুনু
সুমধুৰ মোহন মুৰুলী
কোনদিনা কঁপাবা সুৰেৰে
হৃদয়ৰ মধু বৃন্দাবন
কোনদিনা বোৱাবা হিয়া শাঁত কৰি
মলয়াৰ মৃদু কম্পন
কোনদিনা মুহিবা সুৰেৰে
গোপিনীৰ হিয়া মন
কোনদিনা দিবা তুমি
সংসাৰ মৰুত অমৃতৰ সন্ধান
তাৰবাবে আছোঁ মই বাট চাই
মই বাট চাই।

প্ৰৱঞ্চনা

অভিজিৎ পাটৰ
স্নাতক, পঞ্চম ষান্মাসিক (কলা শাখা)

তাইৰ নাম 'মিতালী'
এক মৃদু হাঁহিৰ গৰাকী তাই।
নাই কোনো দুখ; নাই কোনো হতাশা
তাইৰ মুখমণ্ডলত।

বহু যুগ হ'ল তাইৰ সৈতে মোৰ সম্পৰ্ক
ছেদ হোৱা; তাই প্ৰফুল্লিত আছিল
এপাহ ফুল বাৰিষাৰ বৰষুণৰ দৰে।

'মিতালী' নামি পৰিছিল এপাহ গোলাপৰ সন্ধানত
কিন্তু পালে মাথো গোলাপৰ বদলি
কাঁইটৰ খোঁচ।

কাঁইটৰ খোঁচত মোচৰ খাই
বুকুৰ তেজবোৰ
দুচকুৰে বৈ আহিল চকুলো মাথো চকুলো।

নির্জনতাৰ কৱিতা

জ্যোতিষ কোঁৱৰ
স্নাতক, প্ৰথম ষান্মাসিক (বিজ্ঞান শাখা)

চোৰা কৃত্ৰিমতাৰ অবিহনে
সমগ্ৰ বিশ্ব কি নিস্তব্ধ
মাত্ৰ থাকিব প্ৰাকৃতিক কোলাহল
বহুত কৰিলো পদোন্নতি
মানৱতা, প্ৰকৃতিপ্ৰেম অৱিহনে
আৰ্জিছো কেৱল নিৰ্জনতা
এবাৰ মোৰ পৃথিৱীখনত ভুমুকি মাৰিবা
সকলোবোৰ সেই সৃষ্টিৰ দিনৰে
সমস্ত যন্ত্ৰ প্ৰকৃতিৰ উদ্ভাৱন
সেইখন পৃথিৱীতো মই হাঁহিব পাৰো
কিন্তু মই এই পৃথিৱীৰে স্বাৰ্থপৰ সমৰ্থক
বিচাৰো অলপ প্ৰকৃতিৰ সুখ
কাষতে থাকিও সকলো দূৰত
কাৰণ কৃত্ৰিমতাই নিৰ্জনতাক আকোৱালিছে।

গোস্বামী বাইদেউলৈ

উপেন চন্দ্ৰ ডেকা
চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী

জয়তু জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়
জয়তু জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালবৰ্গ

ধন্য মই কাম পালো জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ত
লগতে কাম কৰিলো লেবৰেটৰীত শিক্ষা বিভাগৰ

বহু দূৰ অতিক্ৰমি পালোহি জাগীৰোড
ভাগ্যৰ বলত পালো জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়

সঁচাকৈ বাইদেউ আছিল এগৰাকী শিক্ষাবিদ
লগতে পোহৰালে বোলছবি জগত

বাইদেউ হ'ল সংস্কৃতিৰ সাধক
অভিনয়ৰ মাজেদি জিলিকিছে সকলোৰে মনত

বাইদেউৰ মনত নাই অলপো ভেদা-ভেদ
নাই বাইদেউৰ মনত অকণো ক্লেশ

বাইদেউক জানো আমি বিদায় দিছো
নাই, ই মাথোন কৰ্মময় জীৱনৰ অৱসৰ।

জয়তু জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়
জয়তু গোস্বামী বাইদেউৰ পৰিয়াল বৰ্গ।

বন্ধু ভুলে যেও না তুমি আমায়

জয়দ্বীপ রায়
স্নাতক, ষষ্ঠ ষান্মাসিক (বাণিজ্য শাখা)

বন্ধু যদি বানিয়েছ আমায়
বন্ধু যদি মেনেছো আমায়
ভুলে যেওনা কখনো তুমি আমায়।।
বন্ধু যদি হয়েছি তোমার,
চিরদিনের সাথী হয়ে থাকব আমি তোমার।
হয়েছি যদি বন্ধু তোমার
ছায়া হয়ে থাকব আমি তোমার।।
বন্ধু ... আসবে যখন তোমার সুখ
থাকব আমি তোমার পাশে
আসবে যখন তোমার দুখ,
থাকব আমি আগে তোমার
শুধু বন্ধু ভুলে যেও না কখনো তুমি আমায়।
ভুলে যেতে চাও যদি তুমি আমায়
ভুলে যাও
আমি আটকাব না
জীবনের মাঝ পথে যদি কোনদিন
তুমি বন্ধু হারিয়ে যাও
জীবনের অন্তিম পথে যদি তুমি কোনদিন
হারিয়ে যাও .....
তখন শুধু একবার চোখ দুটি বন্ধ করে
মনে করবে শুধু তুমি আমায়
আর চোখ দুটি খুলে দেখবে
আমি তোমার পাশেই আছি।

মোৰ চিন্তা

অমূল্য ৰামছিয়াৰী
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

মানৱ মানৱীয় হওঁক
প্ৰতিটো বিষয়ত ভাৱক
আগত পিছত চিন্তা কৰক।
কৰক, কৰিবলৈ দিয়ক,
কি কৰিছে চিন্তা কৰক।
পঢ়ক, পঢ়িবলৈ দিয়ক,
কি পঢ়িছে চিন্তা কৰক।
খাওঁক, খাৱলৈ দিয়ক,
কি খাইছে চিন্তা কৰক।
খেলক, খেলিবলৈ দিয়ক,
কি খেলিছে চিন্তা কৰক।
চাওঁক, চাবলৈ দিয়ক,
কি চাইছে, চিন্তা কৰক।
যাওঁক, যাবলৈ দিয়ক,
কিয় গৈছে চিন্তা কৰক।
মানৱ সমাজ সজাগ হওঁক
এক হৈ চিন্তা কৰক।

-ঃঃ-

आंनि साननाय

अमूल्य रामचियारी
बारग फरायछा B.A.

सुबुंआ सुबुंआरी जाथों
मोनफ्रोम आयदायाव सान
सिगां उन साननां नाय।
माउथों, माउनी हो,
मा माउढों साननां नाय। फरायनो हो,
मा फरायढों साननां नाय।
जाथों, जानी ही,
मा जाढों साननां नाय।
गेलेथीं, गेलेनी हो,
मा गेलेढों साननां नाय।
नायथीं, नायनी ही,
मा नायढों साननां नाय।
थांथीं, थांनी ही,
मानी थांढीं साननां नाय।
सुबुं समाज सांग्रां जा
खौसे है साननां नाय।

-::-

(কাষৰ বড়ো কবিতাটোৰ অনুবাদ)

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

২০১৫-১৬ বৰ্ষ

জয় জয়তে যিসকল মহৎ ব্যক্তিৰ মহান ত্যাগৰ বিনিময়ত জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এক মহান শিক্ষানুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠিল, তেখেতসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো। ২০১৫-১৬বৰ্ষৰ জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মোক সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি এই মহান অনুষ্ঠানটিৰ সেৱা আগবঢ়াবলৈ যি সুবিধা দিলে, তাৰ বাবে মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাঁচিলো।

মনত অদম্য হেঁপাহ আৰু উৎসাহ লৈ মই সাধাৰণ সম্পাদক পদটোৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিলো। ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটি সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাটো আছিল আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য তথা বিষয় ববীয়াসকলৰ বৰ্ষটোৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটিত সৰহ সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশ গ্ৰহণৰ ফলত সকলো কাৰ্যসূচী সুন্দৰভাৱে সম্পন্ন হৈছিল। এই ক্ষেত্ৰত শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু শিক্ষক তত্বাৱধায়ক সকলে আমাক যথেষ্ট সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটিৰ বঁটা বিতৰণি অনুষ্ঠানত মুখ্য অতিথি হিচাপে কলিয়াবৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° হিৰণ্য কুমাৰ চলিহাদেৱে উপস্থিত থাকি আমাক সকলোকে উৎসাহ-উদ্দীপনা জগোৱাৰ লগতে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বহুমূলীয়া ভাষণেৰে অনুপ্ৰাণিত কৰে।

ইয়াৰোপৰি বিগত বৰ্ষৰ দৰে আমাৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত মহাবিদ্যালয় প্ৰাঙ্গণত অনুষ্ঠিত হোৱা শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী দেৱীৰ পূজা পালনত সমূহ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সদস্য আৰু শিক্ষাগুৰুসকলে আগবঢ়োৱা অনবদ্য বৰঙণিৰ বাবে তেওঁলোকলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা যাঁচিছো।

ঠিক তেনেদৰে বিগত বৰ্ষৰ দৰে নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক আনুষ্ঠানিকভাৱে আদৰণি জনোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰে ২০১৬ বৰ্ষৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহৰ ২ আৰু ৩ তাৰিখে দুদিনীয়াকৈ নৱাগত আদৰণি অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হয়। এই দুদিনীয়া অনুষ্ঠানটিত কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয় উপাচাৰ্য শ্ৰী হিতেশ ডেকা দেৱ আৰু সাংবাদিক তথা এগৰাকী বিশিষ্ট বুদ্ধিজীৱী শ্ৰীযুত ধীৰেন্দ্ৰ নাথ চক্ৰৱৰ্ত্তীদেৱ মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে। তেওঁৰ উপস্থিতিয়ে আমাক সকলোকে অনুপ্ৰাণিত কৰাৰ লগতে সভাখনৰ সৌষ্ঠৱো বৃদ্ধি কৰে।

জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় আন আন মহাবিদ্যালয় সমূহতকৈ বহুগুণে আগবঢ়া আৰু ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই। কিন্তু মহাবিদ্যালয় খনৰ সৰ্বোচ্চ উন্নতিৰ বাবে এতিয়াও বহুখিনি কাৰ্যসূচী অৱলম্বন কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। এই ক্ষেত্ৰত মই মোৰ ফালৰ পৰা যিমান পাৰি প্ৰচেষ্টা আগবঢ়াইছিলো। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক পদটোত নিৰ্বাচিত হোৱাৰ বিগত দিনৰে পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা কেণ্টিনৰ খাদ্য তথা খোৱা বোৱাৰ ব্যৱস্থা সম্পৰ্কে বহুতো আপত্তি আৰু অভিযোগ পাই আহিছিলো। সেয়েহে এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড°ভৱেন চন্দ্ৰ নেওগ ছাৰৰ সহযোগত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰি কেণ্টিনখনক এক নতুন ৰূপ প্ৰদান কৰো। আগতকৈ বৰ্তমানৰ কেণ্টিনখনৰ ব্যৱস্থা বহুগুণে ভাল হোৱা বুলি ক'ব পাৰি আৰু এই ক্ষেত্ৰত সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা সহযোগিতা আৰু উৎসাহ লাভ কৰো। এই সুযোগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড°

ভবেন চন্দ্ৰ নেওগ ছাৰলৈ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰহৈ মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জনালোঁ।

ইয়াৰোপৰি মহাবিদ্যালয়খন দাতি কাষৰীয়া অঞ্চলৰ লগতে দূৰ-দূৰণিৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল অধ্যয়ন কৰিবলৈ আহে। এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মটৰ চাইকেল লৈ অনা দেখিবলৈ পোৱা যায়। যিহেতু মটৰ চাইকেল ৰাখিব এক সুনিৰ্দিষ্ট ঠাই নাছিল সেয়েহে এই ক্ষেত্ৰত মই পাৰ্যমানে প্ৰচেষ্টা আগবঢ়াইছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে ছাত্ৰ-একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকলৰ সহযোগত বাইক ষ্টেণ্ডৰ কামটো আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্বাৰ্থত এই কাৰ্যটো আৰম্ভ কৰাত বিশেষ ভাৱে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা পৰম শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° ভৱেন চন্দ্ৰ নেওগ ছাৰলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। বৰ্তমান ‘বাইক ষ্টেণ্ড’ৰ বহু কাম আধৰুৱা হৈ আছে। সেয়েহে মই এই দায়িত্ব পৰৱৰ্ত্তী ছাত্ৰ একতা সভাক অৰ্পণ কৰিলো।

সময়ৰ গতিত অতি সোনকালেই আমাৰ এবছৰৰ কাৰ্যকালৰ অন্ত পৰিল। সময় উকলি যোৱাৰ বাবে মনত আৰু বহু কাম কৰাৰ হেঁপাহ আৰু আশা থকা স্বত্বেও তাক বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিব নোৱাৰিলো। বহু কাম আধৰুৱা হৈ থাকিল। আমাৰ এই আধৰুৱা কাম তথা সপোনসমূহক সম্পূৰ্ণ কৰাৰ দায়িত্ব মই পৰৱৰ্ত্তী ছাত্ৰ একতা সভাক অৰ্পণ কৰিলো। মোৰ বিশ্বাস তেওঁলোকে এই দায়িত্ব সমূহ সুচাৰু ৰূপে পালন কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতিত সহায় কৰিব।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা অধ্যক্ষ মহোদয় ড° ভৱেন চন্দ্ৰ নেওগ ছাৰ, উপাধ্যক্ষ পৱন গগৈ ছাৰ, শিক্ষক তত্বাৱধায়ক ড° অনিল বৰা ছাৰ, ড° দীপক জ্যোতি বৰুৱা ছাৰ, লিণ্টন ছাৰ, ৰুদ্ৰ কুমাৰ দাস ছাৰ, মলয়া গোস্বামী বাইদেউ, ড° হেমকান্ত চুতীয়া ছাৰৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। লগতে বিভিন্ন কাৰ্যত মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্য, মোৰ বন্ধু বান্ধৱী, দাদা-বাইদেউ, ভাইটি-ভণ্টি সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। তদুপৰি মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত অজ্ঞাতে যিবোৰ ভুল-ত্ৰুটি হ'ল তাৰ বাবে এই সুযোগতে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

সদৌ শেষত জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম তথা উন্নতিৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উজ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিছো। মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যাতে পৰৱৰ্ত্তী সময়ছোৱাত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ সৈতে ঐক্যবদ্ধ হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতিত অৱদান আগবঢ়াব বুলি আশা ৰাখি তেওঁলোকলৈ শুভেচ্ছা যাঁচিলো।

জয়তু জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়

জয় আই অসম

মৌচম বৰা

সাধাৰণ সম্পাদক

সাহিত্য আৰু তৰ্ক বিভাগৰ প্ৰতিবেদন

২০১৫-১৬ বৰ্ষ

২০১৫-২০১৬বৰ্ষৰ জাগীৰোড মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্য আৰু তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে কাৰ্যভাৰ অৰ্পণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিত বৰঙণি আগবঢ়োৱাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ পৰিয়ালবৰ্গলৈ কৃতজ্ঞতা জনাইছো। এনে এটি গধুৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ দৰেঅল্পজ্ঞানী আৰু অনভিজ্ঞই কিমানদূৰ সফল হ'ব পাৰিলো সেয়া বিচাৰৰ ভাৰ আপোনাসৱৰ ওপৰত।

ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সাহিত্য আৰু তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ প্ৰায় লগে লগেই আহি পৰিছিল ২০১৫ বৰ্ষৰ 'মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ'। মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ আন্তৰিক উৎসাহ আৰু অনুপ্ৰেৰণা, বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক সকলৰ সু-পৰামৰ্শ আৰু সক্ৰিয় সহযোগিতাৰ লগতে বন্ধুবৰ্গৰ সহায়-সহযোগৰ দ্বাৰা অতি উলহ-মালহেৰে আমি পালন কৰিছিলোঁ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'। আমি 'সাহিত্য আৰু তৰ্ক' বিভাগে আয়োজন কৰা প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ ভিতৰত 'কুইজ, তৰ্ক, বক্তৃতা, কবিতা (অসমীয়া, বাংলা, হিন্দী আৰু ইংৰাজী) বাতৰি পাঠ (অসমীয়া আৰু ইংৰাজী), আকস্মিক বক্তৃতা, থিতাতে লিখা কবিতা, গল্প আৰু ৰচনা প্ৰতিযোগিতা, চিত্ৰাংকন প্ৰতিযোগিতা আদি প্ৰধান বিষয় আছিল। তাৰোপৰি 'Back to the black board, Guessing game' আছিল আকৰ্ষণীয় প্ৰতিযোগিতা। এই প্ৰতিযোগিতা সমূহত বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। চলিত বৰ্ষটিত 'শব্দ-শৃংখল' আৰু 'কৌতুক' এটা নতুন সংযোজন। ইয়াৰে প্ৰত্যেকটো প্ৰতিযোগিতাতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আগ্ৰহ দেখি বিভাগীয় সম্পাদিকা হিচাপে আমাৰ সঁচাকৈয়ে গৌৰৱ অনুভৱ হৈছিল। আমাৰ বিভাগৰ অন্যান্য কাৰ্যসূচীৰ ভিতৰত তৰ্ক আৰু ৰচনা প্ৰতিযোগিতাত সদৌ অসম ভিত্তিত অনুষ্ঠিত কৰা সুদূৰ বিশ্ববিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয় সমূহত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা প্ৰতিনিধি প্ৰেৰণৰ লগতে প্ৰতিনিধি নিৰ্বাচন কৰিবলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত বাচনিমূলক কেইবাখনো তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা আয়োজন হোৱা এই প্ৰতিযোগিতা সমূহত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত প্ৰতিটো পদক্ষেপতে অতি মূল্যবান দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° ভবেন চন্দ্ৰ নেওগ ছাৰক, সদায় নতুন কিবা এটা কৰিবলৈ উৎসাহ যোগাই অহা বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ সৃজনী বাইদেউ, ইন্দ্ৰানী বাইদেউ আৰু হিমাংশু হালৈ ছাৰৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু প্ৰতিজন কৰ্মচাৰীৰ ওচৰত মই চিৰঋণী। লগতে ধন্যবাদ জনাব বিচাৰিছো মোৰ সহপাঠী মুনমী, ৰিতু, পূৰ্ণিমা, গায়ত্ৰী, মাধুৰিমা, জয়ন্ত , আলোচনী সম্পাদক মাধৱ আৰু ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াক। এইসকল ব্যক্তিৰ সক্ৰিয় সহায়-সহযোগিতা অবিহনে এনে গধুৰ দায়িত্ব পালন কৰিব নোৱাৰিলোঁহেতেন। গতিকে সকলোৰে ওচৰত আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিলোঁ।

ভুল মানুহ মাত্ৰেই হয়। তাতে মোৰ দৰে অনভিজ্ঞৰ ভুলৰ পৰিমান স্বাভাৱিকতে সৰহ। গতিকে সৰ্বশেষত আমাৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে আমাৰ সকলো শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধবীৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো। আগন্তুক দিনবোৰত জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনাৰে এই প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়
জয় আই অসম

কৰিশ্মা সৰকাৰ
সম্পাদিকা, সাহিত্য আৰু তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

২০১৫-১৬ বৰ্ষ

জয় জয়তে যিসকল মহান ব্যক্তি তথা বুদ্ধিজীৱীয়ে নিজৰ অশেষ কষ্ট ত্যাগ স্বীকাৰ কৰি যি মহান অনুষ্ঠান গঢ় দিলে সেইসকল ব্যক্তিলৈ আমাৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰম শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে অধ্যাপক-অধ্যাপিকা তথা ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়ালৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ন-পুৰণি শিক্ষাৰ্থীক আন্তৰিক অভিনন্দন জনালো। লগতে যোৱা ২০১৫-১৬ বৰ্ষৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ দায়িত্ব প্ৰদান কৰি সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লো।

জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে দায়িত্বা গ্ৰহণ কৰো ২০১৬ বৰ্ষৰ জানুৱাৰী মাহৰ প্ৰথম সপ্তাহত। এই কাৰ্যকালত সম্পাদিত হোৱা কাৰ্যসূচীসমূহৰ এটি খতিয়ান দাঙি ধৰা হ'ল।

কাৰ্যসূচীসমূহ ঃ

সৰস্বতী পূজা ঃ কাৰ্যকালৰ প্ৰথমটো কাৰ্যসূচী আছিল বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱীৰ পূজা। এই পূজাভাগ আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্য আৰু মাননীয় শিক্ষাগুৰুসকলৰ সহযোগিতাত সুন্দৰভাৱে সম্পাদন কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ঃ বছৰটোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিভিন্ন পাৰদৰ্শিতা প্ৰদৰ্শনৰ ক্ষেত্ৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ পাঁচদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে পালন কৰা হয়। ইয়াৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ শুভাৰম্ভ কৰা হয় এক ব্যতিক্ৰমী সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ যোগেদি। সমূহ জাগীৰোডবাসী ৰাইজে এই শোভাযাত্ৰাৰ ভূয়সী প্ৰসংসা কৰে। অন্যান্য সাংস্কৃতিক শিতানত বিভিন্ন সংগীত প্ৰতিযোগিতা, নৃত্য প্ৰতিযোগিতা, সাজ-পাৰ প্ৰতিযোগিতা, ভেশচন প্ৰতিযোগিতা আদিৰ লগতে আন আন প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰা হয়। মুকলি সভাৰ দিনা পুৰা বঁটা বিতৰণ কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকে কলিয়াবৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত ড° হিৰণ্য কুমাৰ চলিহা দেৱ। সন্ধিয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দ্বাৰা মনোমোহা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান সফলতাৰে ৰূপায়ণ কৰা হয়।

নৱাগত আদৰণি অনুষ্ঠান ঃ মহাবিদ্যালয়লৈ অহা নতুন শিক্ষাৰ্থীসকলক আদৰণি জনোৱাৰ উদ্দেশ্যে ২০১৬ চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহৰ ২ আৰু ৩ তাৰিখে দুদিনীয়াকৈ নৱাগত আদৰণি অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হয়। প্ৰথম দিনাৰ অনুষ্ঠানত আমন্ত্ৰিত অতিথিৰূপে কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ ৰাজ্যিক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচাৰ্য শ্ৰী হিতেশ ডেকাদেৱ, প্ৰথিতযশা প্ৰবীন সাংবাদিক তথা এগৰাকী বিশিষ্ট বুদ্ধিজীৱী শ্ৰীযুত ধীৰেন্দ্ৰ নাথ চক্ৰৱৰ্ত্তীদেৱে, তেখতসকলৰ সাৰুৱা ভাষণেৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উপকৃত কৰে। দ্বিতীয় দিনা মহাবিদ্যালয়ৰ ন-পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত অংশগ্ৰহণ কৰে। আমাৰ বাবে অতি সৌভাগ্যৰ বিষয় যে আমাৰ কাৰ্য্যকালতে মহাবিদ্যালয়লৈ NAAC ৰ বিশেষজ্ঞ দল পৰিদৰ্শনৰ কাৰণে আহিছিল। বিভাগীয় সম্পাদক হিচাপে আমি

যৎপৰোনাস্তি সেৱা আগবঢ়াবলৈ সক্ষম হৈছিলো।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন ঃ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ ড° ভবেন চন্দ্ৰ নেওগদেৱে এই দায়িত্ব অৰ্পণ কৰি সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ দিয়াৰ লগতে তেখেতৰ সু-পৰামৰ্শ আৰু সহযোগিতাৰ বাবে কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লো। বছৰটোৰ প্ৰধান কাৰ্যসূচীসমূহৰ উপৰিও আন বিভিন্ন কাৰ্যসূচীসমূহৰ সফল ৰূপায়ণত প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আমাক বিশেষভাবে সহায় কৰে। এইখিনিতে আমাৰ তত্বাৱধায়কলকল ক্ৰমে শ্ৰীযুত পৱন চন্দ্ৰ গগৈদেৱ, শ্ৰীযুতা মলয়া গোস্বামী বাইদেউ, শ্ৰীযুত মানস প্ৰতিম নেওগদেৱ আৰু শ্ৰীযুত সঞ্জীৱ বৰগোহাঞিদেৱলৈও আন্তৰিক কৃজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

জাগীৰোড মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰি এই মহাবিদ্যালয়ৰ বুকুত ভৱিষ্যতেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজস্ব প্ৰতিভা বিকাশেৰে সমাজৰ এগৰাকী সু-নাগৰিক হ'ব পাৰিব বুলি আশা ৰাখি তেওঁলোকলৈ হিয়াভাৰা শুভেচ্ছা যাচিলোঁ।

বিটুল বৰুৱা
ধৃতিস্মৃতা গোস্বামী
যুটিয়া সম্পাদক, সাংস্কৃতিক বিভাগ

গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ প্ৰতিবেদন

২০১৫-১৬ বৰ্ষ

জীৱনত নভবাকৈয়ে কিছুমান ঘটনা ঘটে, মোৰ জীৱনতো অনুৰূপ ঘটনা ঘটিল। মঙ্গলদৈৰ পৰা উচ্চতৰ মাধ্যমিক উত্তীৰ্ণ হৈ গুৱাহাটীৰ কমাৰ্চ কলেজ আৰু কেচি দাস কমাৰ্চ কলেজৰ ভিতৰত এখনত পঢ়াতো সিদ্ধান্ত কৰিছিলো। ঠিক সেই সময়তে বাতৰি কাকত বি. ভ'ক (B. Voc) বিভাগত নতুন কেইটিমান বিষয় আৰম্ভ কৰাৰ বিষয়ে আৰু জাগীৰোড কলেজত 'ৰিটেল মেনেজমেণ্ট' আৰম্ভ কৰাৰ কথা পঢ়িবলৈ পালো। মা-দেউতাই কলেজখনৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে শিক্ষকগোটৰ লগতো আলোচনা কৰি মোৰ মতামত ললে আৰু সিদ্ধান্ত হ'ল মই জাগীৰোড কলেজত পঢ়িম। সেই মতে মই নামভৰ্ত্তি কৰিলো আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিবাসত থাকিলো। মই প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰাই দবা (Chess) খেলৰ খেলুৱৈ আছিলো আৰু ৰাজ্যক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিলো। তাৰোপৰি মোৰ আন খেল-ধেমালিটো ৰাপ আছিল আৰু তেনেবোৰ কাৰণতে প্ৰথম যান্মাসিকত থাকোঁতে অধ্যক্ষ মহোদয়ে মোক মহাবিদ্যালয়ৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগ (Major games)ৰ সম্পাদক ৰূপে দায়িত্ব অৰ্পণ কৰে। যুটিয়াভাৱে আমাক এই দায়িত্ব প্ৰদান কৰা হৈছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ দায়িত্ব পালন কৰা সহজ নহয় কিন্তু মই আৰু মোৰ সতীৰ্থই এই দায়িত্ব পালন কৰিছিলো। আমাৰ কাৰ্যকালতেই ছাত্ৰী খেলুৱৈক উৎসাহিত কৰি দীৰ্ঘদূৰত্বৰ দৌৰত অংশ গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে দৌৰ সমাপ্ত কৰি প্ৰথমবাৰৰ বাবে পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছিল। তাৰোপৰি এখন ফুটবল খেলপথাৰ আৰু ভলিবল খেলপথাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে মুকলি কৰা হয়।

যিহেতু মই এগৰাকী দবা খেলুৱৈ সেয়ে দবা খেলৰ বাতাবৰণ অনাৰ বাবে মোৰ নেতৃত্বতে এটি দবা ক্লাৱ আৰম্ভ কৰা হৈছিল। তাৰোপৰি গণতন্ত্ৰ দিৱস, গান্ধী জয়ন্তী আদিতো বিভিন্ন খেলৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। বহু সময়ত আমাৰ ধাৰণা হয় যে মহাবিদ্যালয়ৰ দায়িত্ব পালন কৰিলে আমাৰ পঢ়া-শুনাত অসুবিধা তথা বাধা আহি পৰে কিন্তু ইয়াৰ বিপৰীতে মই ১০০% উপস্থিতিৰ পুৰস্কাৰ পাবলৈ সক্ষম হৈছিলো।

এগৰাকী ছাত্ৰী হিচাপে এই দায়িত্ব পালন কৰাটো কঠিন হৈ পৰে কিন্তু মোৰ সহযোগী সম্পাদক অতুল্য শইকীয়া আৰু আমাৰ তত্ত্বাৱধায়ক সকলৰ সহায়ৰ বাবে এই কাম উজু হৈ পৰিছিল।

মহাশ্বেতা কুমাৰ
সম্পাদক, গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ

English Section

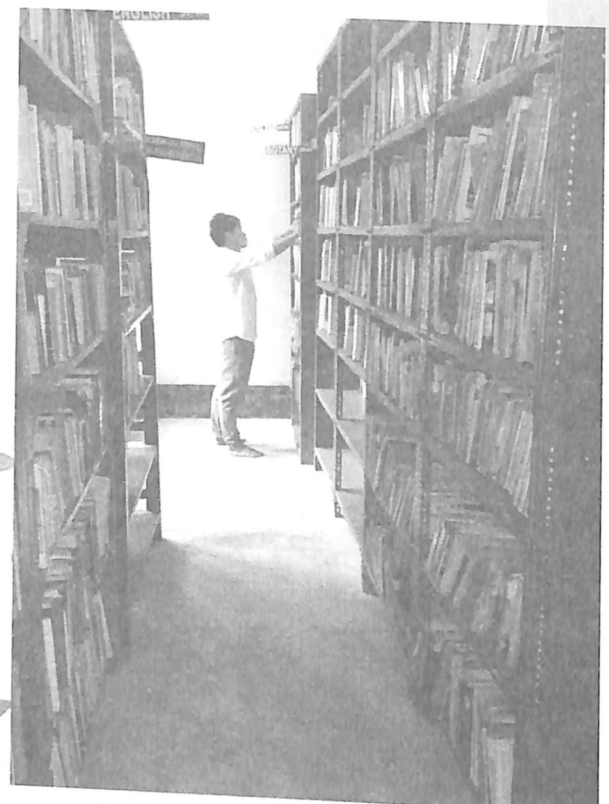

READING CORNER (BOYS)

CONTRIBUTIONS OF RAJANIKANTA BARDALAI TO THE FLOWERING OF ASSAMESE NOVEL-PROPER

Dr. Dipak Jyoti Baruah
Associate Professor, Dept. of English

On the occasion of the 150th birth anniversary of Rajanikanta Bardalai(1867-1940), we need to recount and discuss the oeuvre of the eminent writer vis-à-vis his pioneering role in laying the edifice of the Assamese novel - proper, the seed for which had been sown towards the end of the nineteenth century by Padmanath Gohain Borooah and Lakshminath Bezbaroa. ***Dr. Dipak Jyoti Baruah*** *in this article attempts at making a comprehensive study on the contributions of Bardalai to the growth of the Assamese novel proper.*

Following *Jatrikar Jatra*, in about 1854, Mrs. Garney translated a social novel in Bengali by Mrs. Mullen: *Phulmani Oo Karunar Bibaran. Phulmani aru Karuna-* the Assamese version of the Bengali original is an imaginative story of two native Christian women which has an end marked by a direct preaching of the Christian ideal. A few other works published soon afterwards which too provided cues to the way of writing full length story or novel were: *Kaminikantar Caritra* (1877) by A. K. Garney and *Alokeshi Bessyar Bisai* (1877) by M.E. Leslie. According to Parikshit Hazarika, *Kaminikantar Caritra* is the first original work of a novel in the Assamese language.

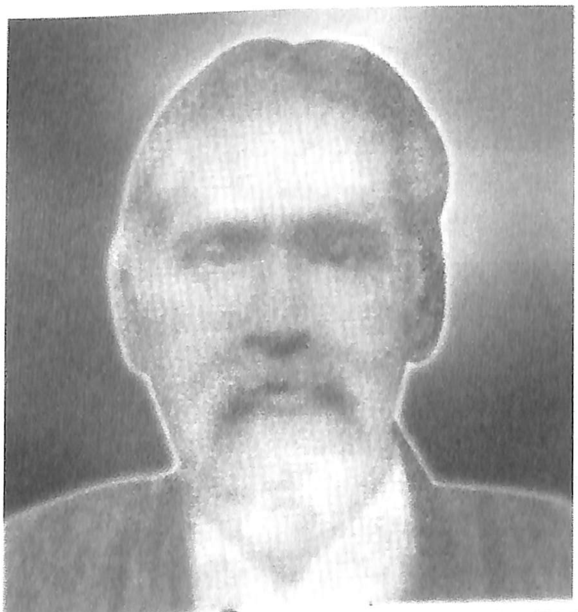

All these works were basically aimed at disseminating the ideal of Christian piety and except for their historical significance, they hold but little literary value from the point of the effective form of a novel. If all these works did herald the coming of the novel, Hemchandra Barua's *Bahire Rang Cang Bhitare Kowa Bhaturi* (1876), a fiction- type (satirical) prose essay had its benchmark as the first attempt at anything approaching a plot. Four years hence, appeared the first novel by an Assamese lady: Padmavati Devi Phukanani's *Sudharmar Upakhyan* (1880). In the novel, as mentioned by the writer in the Preface of it, an attempt has been made "to show the results and the consequences of the actions of good and evil man."

Written in six chapters, the narrative of the novel has the stamp of a didactic and religious story. The story is replete with many unnatural events and coincidences and indeed there seems to be no attempt by the writer to make a credulous representation of the reality through her story. Nonetheless, the work holds its historical importance as one of the precursors of the Assamese novel.

Until, 1890, however, in the Assamese language, the novel could not achieve perfection with fulfillment of all its basic requirements (such as: narration of a story of life with verisimilitude, orderly arrangement of the plot, art of characterization, use of felicitous dialogue, synthesis of story and art of presentation etc.). In 1890 Padmanath Gohain Borooah published his *Bhanumati*, with which began the trend of writing novel in the modern sense in the language. The story of *Bhanumati* centres on the triangular love involving Bhanumati, Charu Gohain and the king- Siva Singha. In the settings of the novel there is the Moamariya Revolt, which has but a slight influence upon the story. The story is narrated in the first person by Bhanumati and she occupies the predominating place among all the characters. The story reaches its climax with Bhanumati finding a watery grave. Besides the novel's basic elements in plot structure including the rising action, conflicts and climax etc., it contains a story wrought round the passions of the characters making it to be a far better novel than its predecessors. The other novel written by Gohain Borooah was *Lahari*(1892).

The other notable contemporary novelists of Gohain Borooah were Lakshminath Bezbarua and Rajani Kanta Bardalai. They were the products of the Jonaki-era (a number of such Calcutta- educated young men brought out the literary magazine *Jonaki*('Moonlight') in 1889, a journal which had the all important influence of building up of the modern Assamese literature). Like the other writers of the era, they were also well groomed in the Western trends of thoughts and in the art of modern writing. They were writing in varied fields of literature and were specially gifted in the art of writing novels in the modern sense. Thus Gohain Borooah's *Bhanumati*(1890), Bezbarua's *Padumkonwari*(1891) and Bardalai's *Miri Jiyari*(1895) paved the way for the setting up of the edifice of the novel-proper in the language. All this however does not mean that the works by these trendsetters of novel writing were free from any limitations. Their works were generally loose in their plot construction and were lacking in structural and organic unity.

Lakshminath Bezbarua's *Padum Kunwari* too rendered potential contributions to the emergence of the novel in the modern sense. In *Lahori* by Gohain Borooah it is a story of true lovers who are rewarded with their landing up in marriage successfully in spite of initial stress and strains, while in *Padum Konwari* it is a story of tragic love. *Padum Konwari* not only subsisted on its theme of romantic tragedy, it also could impress sufficiently upon the mind of the readers with the story's fidelity to the reality of life, thanks to the particular historical setting of it.

However, Assamese novel in its formative period reached its high watermark only in the writings of Rajani Kanta Bardalai. If he with his hard labour and diligence in discharging of his administrative duty was able to arouse instant endearment from his people, he could make a durable and never forgettable impact in their minds through his literary writings who besides his works of non-fictional nature contributed as many as nine novels.

Bardalai wrote his first novel: *Miri Jiyari*(1895) on a social theme. It is the first Assamese novel on tribal life. Set against the background of the alluvial land on the bank of the Subansiri river inhabited contiguously by the people from the Miri (presently known as the Mising) tribe, the story of the novel is a tragic love-idyll between Janki and Panei.

Not just as a romantic novel, *Miri Jiyari* holds its interests among the readers also for its social theme. Written with a distinct felicitousness of human sympathy, in course of the depiction of his story, the writer tries his best to do justice to the Mising milieu. The socio- cultural

ethos of the tribe has been depicted in the story with a palpable show of camaraderie and large-heartedness by the author. Bardalai was entrusted by the British administration where he had been serving as a civil servant, to make surveys on the ethnic cultural life of the Misings, and it can be well surmised that all this had added to his knowledge about the tribe besides broadening his outlook about the tribe. According to the critic Hiren Gohain, the story of *Miri Jiyari* is less considerably removed from the social reality of Assam and therefore it can be considered a relatively more perfect novel than his other works. Bordoloi through his profession had personal opportunities to observe the social milieu of the Mising tribe and he also engaged himself to do a monograph on the people. Due to such experiences, he naturally could render an incredible account of the tribe in his novel.

Except for *Miri Jiyari* and *Thamba Thoibir Sadhu,* in all his other novels he went to depict different events of the Assam history besides making the native readers realize the richness of their ethos and traditions, their history and religious values. For his élan for matters of history as the backgrounds of his novels, scholar Dimbeswar Neog has termed him as "An Assamese Scott"

Manomati can be regarded as a milestone in the annals of the Assamese novels since it is the first historical novel in the language. Here the novelist attempts a romantic treatment of history. The artistic felicity which Bardalai has displayed in dealing with the matters of history in the novel, leads scholar Birinchi Kr. Barua to say : "*Manomati* (1900) is Bardoloi's best work."[19]

Written against the background of the Burmese Invasion of Assam (in the early part of the nineteenth century), the main story of the novel is about the idyllic love between Lakshmikanta and Manomati. Their love affair has been caught in the whirlpool of the condition of the time, as in that period Assam had been witness to a complete chaotic situation due to the declining power of the Ahom rule and the Burmese incursion.

In the novel, Bardalai tries to maintain fidelity as far as possible in the portrayal of the social milieu in context of the historical setting of the story and displays his breadth of knowledge of the conducts of all the characters with all their strength and weaknesses. Besides, the social and cultural tenets of the people also come alive with animated realistic details through his pen. In the first chapter of the Part I of the novel there is a graphic presentation of the *Daulutsava* at Barpeta including the picturesque details of the boat-race, held traditionally by the local people on this occasion. The novelist in the depiction of this festival also incorporates various traditional songs that are dipped in religious sentiments. In the third and fourth chapter, there is a detailed appraisal of the mode of living of both the common people as well as those belonging to the gentries and nobilities. In the twelfth chapter, he puts the character of Halakanta in the perspective of pettiness and self-motive, which happens to be a palpable trait in many like him. Halakanta is found to be in the forefront of the war, not because he has been impelled by his heart to do so since the existence of his motherland was at stake at the hands of the invaders, his motive was rather to take revenge upon the Barnagariya Barua under the guise of the war.

His third novel: *Dandua Droh* (1909) has as its background another important epoch of Assam History. The story of the novel centres round the background of the public revolt which erupted in North Kamrup against the reign of oppressions let loose by Badan Barphukan, who was a viceroy under the Ahom King (King Kamaleswar Singha). The mass rebellion was led by Haraduta and Biradutta (the revolt according to history, continued during the eight years between1788 and 1796. In the year 1795, late Kaliya Bhomora Barphukan contained this rebellion). In the story of the novel, Padmakumari- the daughter of Haradutta gets into a love affair with Mahiram, an orphan. Her romantic love in due course of time comes headlong into a collision as her father takes a position contrary to her wishes(Haradutta straightway rejects his father's wish

to enter into the wedlock with Mahiram) Kumedan, another youth of the village too seeks to marry her and a conflict is aroused due to this element of triangular love. Meanwhile, Haradutta emerges as the leader of a peasants' revolt known as the 'Dandua-droh', as a consequence of which, all his family members are constrained to move out to the jungles. In the jungle, Haradutta's wife succumbs to death over snake-bite. Finally, the family of Haradutta has to face trials on charges of leading and encouraging the uprisal. Haradutta was court-martialed on charges of treason. Left in the dock, Padmakumari kills herself by jumping into the river to evade captivity.

Bardalai in his novel inserts a love-story into the precincts of a historical event which lends a tragic appeal in its denouement. However, he was evidently more interested in recreating history, and did not think it necessary to give equal importance to the development of the love- theme with due thrust upon characterization.

His next novel- *Rangili* (1925) also pivots around the settings of the declining period of Ahom rule, the Burmese invasion and the consequent disintegration of the society of Assam. However, the aesthetics of the novel is mainly based upon the denouement of the pure love of Rangili who is drawn towards Satram with a spirit of pristine romantic idealism.

Rangili also makes a point of reference to the philosophical bearing of Bordoloi's mind. The suffering mind of man can hope to get its anxieties redeemed in the precinct of spirituality or faith. It is in this context that in the novel, Rangili finally takes recourse to a life in spirituality.

Nirmal Bhakat(1926) is a small, yet, somber novel where the novelist explores the depth of love between the characters- Nirmal and Rupahi. The novel is largely philosophical in its appeal. The story has as its background the third Burmese invasions of Assam. But, more than the history, love plays the pivotal role. The novel is largely philosophical in its appeal. There is, for instance, a long philosophical discourse, which runs across four chapters continuously (from Chapter 22 to Chapter25). This discusson beween a village gentleman and Nirmal *Bhakat* (*Atoi*) puts significant lights upon the specific requirements, by fulfillment of which one can enrich himself with the ultimate solace of life. Bordoloi wants to prove by the character of Nirmal *Bhakat* that realizing and practicing the tenets of Vaishnavism can be the best way for arriving at a knowledge about the true essence of life.

His next novel *Tamreswarir Mandir* (1926) too pivots round a romantic story, but here the writer also ingeniously projects the sub-theme about the conflict between Tantrism and Vaishnavism and the triumph of the later. Though the setting of the story has a historical bearing, the writer also tries to enliven the past by portrayal of the atmosphere of the time with topograpical and sociological details.

The plot of the novel is conceived ingeniously by the writer to justify the humane aspect of the Vaishnava spiritual tenet. By help of such a plot, he brilliantly builds up a conflict between the two trends of religious thought: Tantricism and Vaishnavism and finally ends up with a denouement of Vaishnavism as being more powerful and effectual for the solace of humanity. In the novel, he affects the victory of Vaishnavism over Tantricism by representing the former as a symbol of all-embracing love and the latter as one of blind faith.

The theme of pure love finds into the precincts of yet another historical novel by Bordoloi: *Rahdai Ligiri* (1930). It deals with the love-story of Rahdai and Dayaram. The simple-hearted passionate duo fall victim to the intrigues and antipathy of a powerful section of the society.

Like *Nirmal Bhakat* in this novel too the spiritual motive of the novelist plays a major role. Bardalai was a traditionalist by temperament and was greatly influenced by the Vaishnava spiritual tenets. This side of his personality finds a clear expression in this novel. Both Rahdai and Dayaram find their ultimate resort in the path of salvation shown by the gospel of Vaishnavism. The once earthly and stormed-tossed love between

Rahdai and Dayaram at the point of denouement of the novel metamorphoses into a divine love.

This novel too centres round a historical setting: that is the first Burmese accession of Assam. This aggression by the Burmese soldiers took place at the time of the coronation of Chandrakanta Singha. The situation of Assam at that time was very grim. There was total chaos in the whole state with internal conflicts between the nobles and the ruling royal families, corrupting court intrigues, internecine battles etc. Popular uprisings, prevalence of medieval cults like black art and various blind rituals too had been the other features of the time. There was thus an atmosphere of complete insecurity and unrest all over the state, though, in spite of all this, the king was behaving quite insensitively giving himself mosly to boisterousness and fulfillment of primal passions. In the novel, Bardalai makes a lucid presentation about all such a scenario concerning Assam on the eve of the first Burmese incursion.

As in case of a few of his earlier novels, the element of mysticism has sneaked into this novel too. Bardalai showed great enthusiasm in gathering knowledge about magic, black art, hypnotism, Shaktism and Tantricism.

While *Rahdai Ligiri* is in size the largest among all the novels by Bordoloi, his *Radha Rukminir Ron*(1925) is the shortest. It deals with the revolt of the Moamoria sect of the Vaishnavites against the Ahom rule (the rebellion erupted because in the later half of the eighteenth century, leading priests of the sect suffered humiliation at the instance of the King Gaurinath Singha. The followers of the tenets of the Mayamariya Vaishnavism took strong exception to such a humiliation and brought their ire before the king by organizing such a revolt). The novel narrates the story about Radha and Rukmini, two common villagers, who by displaying exemplary courage and heroism led successfully the simple Moamaria peasants in troupes against the Ahom forces.

The success of a novel depends upon its being able to emerge as an organic art with all the essential ingredients, viz. plot, characters, incidents, dialogue and art of story telling fusing together into a fine balance. In case of the overall texture of the *Radha Rukminir Ron*, the novelist has failed to convey an impression of such a unified blending of the different elements to the readers.

Khamba-Thoibir Sadhukatha (1932) is Bardalai's last work of novel. For its various shortcomings, it is difficult to straightway term this work as a novel. However, it still retains a few characteristic features of the genre for which scholar-writer Hemanta Kr. Sarma incorporates it as a novel into the list of the works written by the writer, prepared by him. The work centres round a romantic story based on a traditional story of Manipur. The novelist here adopts just a matter- of- fact story telling and is evidently less interested about the need of conforming to the novelist's art. However, that the novel is short of literary strength should not demean its other merits. Like his other novels where he draws pictures of the social and cultural life of the people, in this novel too the same relish of him is noticed. In fact, the novel serves to unfold a slice of the worldview of the simple-hearted lay-people of Manipur with all their practices, beliefs, norms and social mores. There are myths relating to their worldview of gods or superhuman beings that are outside their ordinary human life and yet basic to it. The novel draws a graphic picture of the simple rustic life of the Manipuri villagers with description of some of their religio-cultural rites and rituals. There is also reference to various gods and goddesses of the local (Manipuri) Hindu pantheon in the story. The novel begins with an introduction (in chapter 1) on the historical past of Manipur along with a reference to the glorious position it occupies in the Mahabharata. Bardalai also states in the same chapter that he has written the novel in adaptation of an old mythical tale on Khamba and Thoibi who are believed to be the human incarnations of Lord Shiva and Goddess Parbati respectively.

Along with the general social and cultural life of the simple-hearted Manipuri villagers, the novel also sheds some useful lights on the basic nature of the

minds of these people used to create myths to make them closely related to many of their religious beliefs and rituals. In this context, reference may be made about the author's inclusion of the details of the Hangjing Puja (worship of Lord Hangjing). Thoibi during his stay at Tamruk Pai Naga's hut is able to draw favours and blessings from the god Hangjing. Khamba too is shown to have similarly blessed by the same God.

The outlook of the simple milieu of Manipur towards the role of divinity in the destiny of man comes to a focus in Bardalai's *Khamba-Thoibir Sadhukaha*. This is of course not very exceptional for this work only (both religion and mysticism are found playing important roles in almost all his novels).

Bardalai was one of those few Assamese who paved the way for writing novel as an important genre of literary activities in the language. He wrote as many as nine novels at a time when the genre was at its formative stage. He wrote mostly on historical themes and in crafting these novels he imbibed the ideals of Sir Walter Scott and Bankim Chandra Chaterjee. He thus popularized both writing and reading of historical novels. Though the form of his novels is almost mechanical (repeatedly in his novels, the stories are love-centred and they develop in the same way), one cannot deny that he was writing his works with passionate zeal and hence was a 'mighty potentate' in the rise of the Assamese novel.

The historical novel as a genre relies much on the question of setting in a novel. The setting is developed in a way that it can harmonize fact and fiction. The appropriate and impressive presentation of the overall atmosphere of the concerned age happens to be a basic and special function of a historical novelist. In all this, Bardalai shows his outstanding caliber.

Bardalai was the first novelist to bring the women characters before the eyes of the readers as sources of attraction. They are the products of Bardalai's large heartedness and broad human sympathy. Panei in *Miri Jiyari*, Rupahi in *Nirmal Bhakat*, Rahdai in *Rahdai Ligiri* are examples of Bardalai's finesse in creation of women characters. As a novelist Bardalai had deep concerns for the section of the suppressed women of the society and it is very significant that at a time when feminism in literature was yet to make a marked presence, he tried to bring the women among the lowly and neglected section of the society before the eyes of the readers.

Bardalai in his novels adopted a style which is simple, down to earth and lucid. His diction is such that it can evoke the appropriate or intended feelings (like compassion, empathy, forgiveness, affection, anger, anguish etc.) in the mind of the readers. However, there are also instances when he in spite of efforts to describe a situation in graphic details fails to make the desired impact upon the reader's mind.

Bardalai depicted the life, society and culture of Assam with such a large- hearted approach that he could easily endear himself to the heart of the common readers. He entered into the bosom of the general readers also because, through his narratives he tried to bring the "lowly and the neglected of the society before the eyes of the readers". The fragrance of the soil of his motherland Assam had been deeply rooted in his mind which finds adequate reflection through all his works. He took his pen to portray Assam's singular identities on the premise of the depiction of her past, highlighting more particularly the richness and diversity of the culture and society in his novels at a time when the state was passing through a critical period of the people's national existence.

●

I am the master of th fate
I am the captain of my sole.

– Willian Ernest Henley

Boundary Problems in North East India with special reference to Assam : Nagaland boundary dispute

Dr. KhagenSarma
Head and Associate Professor,
Department of Geography

Abstract: The North East India comprising eight states covers an area of 262132 sq. km. and lies between 22° and 29° 5 'N latitudes and 87° E and 97^0 30 ' E. longitudes. The north eastern region covers an area of 262132 sq. km., part from Assam all the other states are hilly. Boundary is an important component of human community which ranges from village level to international level. The North East India is encircled by five foreign states in five sides. Therefore it has both international and state boundaries which frequently occur bitter experience when boundary dispute take place. China has claimed a large portion or land in Arunachal Pradesh. Bangladesh also encroached a considerable area in Boraibari region of Dhubri district which has been settled recently by Indo-Bangladesh land agreement. Similarly there is inter-state boundary problem mainly between Assam and its neighboring states. An endeavor has been made here to study the boundary conflict of North East India both international and inter state level. Special emphasis has been given to Assam Nagaland boundary dispute which continuously creates problem in several district of north east and south cast Assam.

Key words: International boundary, Indo-Bangladesh.

Introduction: The north east India comprises of seven states – Assam, Manipur, Meghalaya, Nagaland. Tripura, Mizoram and Arunachal Pradesh.Positioned between latitude 22°- 29° N, and longitude 88° 55' E - 96° 25'E the north east region covers an area of 262132 square kilometers. Apart from Assam, all the other states are hilly.

Connected with a narrow strip of leveled land (hardly 60 km. wide Bengal Duars) with the rest part of India, the region has a common border with Bangladesh, Burma, China and Bhutan. The region has 6500 km. land boundary. The boundaries with Bhutan, China and Burma are physical (natural), whereas boundaries between north east India and Bangladesh are a cultural one which in present days has created numerous problems in this region.

On March, 1914,Mc-Mohan line was delimited as the boundary between China (Tibet) and India's north east portion. It runs from eastern Bhutan to a point which is a strategic trijunction of India, Burma and China. The total length of this boundary is I 140 km. In this portion, the height of Himalayas is between 500 - 700 metres. South of this region is a belt of wooded terrain. It is inhabited by tribes of Arunachal Pradesh, such as Monpas ,Khamtis, Singphoes, MisimisAdis, Nisi, Miri, Apatani, Sherdukpan, Noctes etc.

China claims 5120 sq.km. of border areas south of Mc-Mohan Line. In 1962 they invaded the whole of Arunachal Pradesh. The boundary between India and Burma is about 1450 km. long. The border land south of this line is completely forested. The region is inhabited by many tribes like Kanyaks, Semas, Angamis, Rangmas, Kukis, Mizos, Tripuris and non- tribes like Maities. These two boundaries are'antecedent boundary'.

The boundary from Tripura, Assam, Meghalaya, Mizoram with Bangladesh is 3910 km. long. This boundary was determined by Red Cliffe Award. The portion of the border land between Meghalaya and Bangladesh and Tripura-Bangladesh is hilly and covered with forest. Boundary between Bhutan and Assam is 269 km. Assam - Bangladesh borderline on the plains and people living either side of the boundary. The lack of natural barriers in this part has made illegal immigration a very difficult problem.

The border region of this part of India has had too many problems. The Brahmaputra valley with its small settled population was surrounded in all sides by extensive thickly populated tribe in tribal areas which had been left un-administrated bythe Ahoms. The British succeedingAhoms never felt the need to demarcate boundary line and the policy of locating boundary line was along the watershed accepted.

In the case of plains area the boundary line was fixed along a river not 'at mid-stream, but at one of the banks. Generally the river changes the course and the boundary use to change too. It is now a great problem between Assam and Bangladesh border. Millions of illegal infiltrators came in to Assam. It was bound to start a movement for detection and deportation of all the foreign infiltrators in September 1979. Government of India finalized plan to fence the Indo- Bangladesh border. But Bangladesh has protested it. Bangladesh rifles fired on working men at border.

Besides, other borders are subject of dispute. Border dispute between Assam and its neighboring states create more problems. Each of the state of north east India was the former district of Assam. But after the independence of India in 1947, the region has been dissected by the political surgeons. Their separation from Assam was on the recognition of identity of tribes or their inhabiting lands. The inter- state boundary dispute have cropped up due to severs factors, mainly legacy of British Govt. policy.

Separate state of Nagaland emerged in 1963; Meghalaya in 1972; Union Territories of Mizoram and Arunachal Pradesh were also created in 1972 (both later became states in 1987). At the time of creation of Nagaland, Meghalaya, Arunachal Pradesh and Mizoram, the people of these states did not put any question or objection to the existing boundaries. But now they demand a large portion of Assam's boundary area. It was raised since 1959 by Nagaland and later followed by other units ofthe region.

It is to be noted that the territory of Assam have been truncated during the last four decade. As for instance 35 square km. area was given to Bhutan in 1949 in north Kamrup known Dewangiri. Assam-Arunachal Pradesh has 704 km. long boundary line. Arunachal Pradesh had got statehood in I 983.After the receive of statehood. Boundary problem between Assam and Arunachal Pradesh takes a serious turn. The boundary line touching the district of Sonitpur, Lakhimpur, Dhemaji, Tinsukia, Darrang, Dibrugarh and Sivasagar of Assam. It has boundary disput mainly in Sonitpur,Lakhimpur,Dhemaji and Tinsukia district of Assam. Arunachal Pradesh encroaches a large area of Assam. She has included some villages of border region of the Lakhimpur and Dhemaji district in her voter list. Arunachal Pradesh illegally occupied 21,343 hect. land of Assam. She has occupied an area or 90 sq. km.in Lakhimpur district. She has also been occupying a large portion of area in Pathalipahar, Bandordewa, in Lakhimpur district and Dulung reserve forest in Jonai subdivision. A few years back Arunachali people killed seven people of Sonitpur district cruelly.

Arunachal Pradesh occupied 4119 hect.land of Dhemaji District, 4866 hect.of Sonitpur district, 652 hect. ofSivasagar district and 9269 hect. ofTinsukia district (NiyarniaBarta, Feb.4. 2016). Assam government evacuated unauthorized people's residence along the N.H52 - Bandordewa region on 15th July 1994.

Meghalaya also claims a large part of foot-hill area or Kamrup and Goalpara districts of Assam. They demand a large area south of the national high way from Dispur up to Hahim- Arodunga sector of Kamrup district. Meghalaya wants integration into its territory of some Garo villages in Assam. Frequently tension arises in the foot-hill of south Salmara and Jorabat region. Sometimes

they also demand the Kanyadhara hill of Guwahati as their land.

Mizos also demanda large area of Cachar district. The Mizosspecially the rebels desired to integrate the area of Mizo villages of Assam territory. Former rebel leader Laldenga repeatedly placed before the centre his desire for formation of a greater Mizoram.

Assam Nagaland Boundary Problem:

Boundary dispute between Assam and Nagaland become more problematic year after year. The boundary problem became more tedious when the Nagaland government demanded central government 4974.16 sq. krn. land of Assam as her. The dream of greater Nagalim of NSCN inspires encroachers to forcefully occupy Assam's land.

On 1st December, 1963,the thirteenth amendment of the Constitution created Nagaland as 16th state of India. Earlier Nagapahar district was created in 1866. Some portion of forest area of Nagalandwas handed over to the Sivasagar district in 1875. A massive survey was undertaken to demarcate boundary between Nagaland and Sivasagar district from 1916 to 1923, and ultimately boundary pillars were fixed in 1925. The pillars were intact up to 1947, but later on it was extinct. The Nagas were not happy with these pillars.

In time of creation of Nagaland the boundar; of 1925 accepted without modification for which Nagas were more unhappy. They demanded the area which were included in 1866 (in time of creation of Nagai and district). Therefore Nagas were determined to capture the forest area of nearby area of different district of Assam.

Nagaland has beenclaiming certain areas of the Sivasagar, Jorhat and Golaghat districts. Few years ago the whole country was shocked to see the violence of theNagas over the villagers along the Assam Nagaland border. Some areas like Merapani, Chungajan, Rajapukhuri, Terrai, Dichoi forest, Urimghat, Dayang, Galekiare vulnerable and are being attacked by Nagas in several time and a large number of people and security personal were died,many houses were gutted. We can cite example of disturbance by Nagas chronologically:

In 1967 Tarai region, near Merapani occupied by Nagas. In 1968-69 and 1970 Nagas killed many Assamese people to occupy Dichoi forest region. Disturbance took place in 1977 at Merapani and took life ofmany Assamese inhabitants there. In 1979 violence was caused atChungajan by Nagasleaving 90 Assamese people died and many more injured. 1200 sq. km area were encroached by Nagaland. In 1984 Nagas gutted 25 Assamese families in the Merapani area. Again,Nagas killed 25 Assamese people in Rajapukhuri region and occupied a large area. On 12th and 13thAugust, 2004,Nagas fired on villagers of Urimghat village. Subsequently, on 12th August 20I4,fire set by the Nagas gutted more than 100 Assamese houses inUrimghat and nearby villages. At least 20 villagers were killed in the incident and fearing more troubles,many inhabitants had to leave their home and hearth. Nagas' attempt was to occupy a portion of the areas in the border- region comprising of Chungajan, Merapani and Urimghat.

In 1971 Central government appointed a one man committee headed by K.V.K.Sundaramafter a conference held between the two governments of Nagaland and Assam. But the Government of Nagaland refused to accept the recomendations probably because it had gone against the claims of Nagaland. Contrary to the posture of Nagaland, the Assam government accepted the Sundaram report in 1979. The government at the centre whether it was a congress or a BJP government, never tried to persuade the Nagaland government to accept the recommendations of theSundaram Committee . As per the recommendations of this Committee,Nagaland needed to return 60 sq.km. in the Dimapur region. It is to be noted that Dimapurhad never been a part of Nagaland since it was historically the capital of theKachari kingdom. A couple of years ago, the Naga police personnel attacked the Assam police outpost at Merapani-well within the Assam's territory and created a sensational situation which remains still fresh in the mind of the people.Situation becomes tense on the eve of every general election or assembly election

in these areas. The government of Nagaland has set up seven polling stations within the territory of Assam which by constitutionally defining them under section 3 of the State of Nagaland Act. 1962.

The Assam - Nagaland border dispute is about claims made by Nagaland over more than a thousand sq km of area in Assam. Nagaland claims that these areas were excluded from the Naga Hill Tuensang Area by the British colonial rulers for administrative and imparial convenience. Assam considers them as natural boundaries having constitutional status.

The reality is that most of these border areas especially in the Golaghat district were forested and some of them were reserve forests located right on the border. Natural boundary itself is problematic as foot hills sometimes are undulating without any distinct watershed making demarcation problem.

Since the early 1970s, there were several armed conflicts between the people Iiving in the border areas of the two states. These have continued notwithstanding the peace Accord signed by both the states on May 2, 1972. We need to understand that the population of Assam has increased fourfold after independence, while the state has lost well over four lakh hectares of land due to erosion since 1950.

It appears that prior to the last LokSabha elections, the members of the All Adivasi National Liberation Army (AANLA) started to find a base among the Adivasis in the disputed area near Urimghat. This started a new turf war and problems soon arose over the issue of the collection of taxes. Reportedly, the ultras from Nagaland were refused the taxes. This illegal turf war ultimately ended in bloodshed and indiscriminate firing killing many and rendering thousands homeless.

Causes:

If we analyse the whole problem we may find out some reasons of it.

Firstly, the state of Assam is surrounded by hilly states. These hilly states have scarcity of cultivable land. The population increases day by day and simultaneously there is growing demand for agricultural land. People of these states therefore come under the pressure of their desire to occupy parts of the reserve forest landsfor their livelihoods and even to settle in the otherwise thinly populated arable land if possible-outside their state. These people are mostly guided by their tribal instincts and are bereft of any respect to the law of the land.

Secondly, the boundary regions are conspicuous by an intermixture of population. Same type of tribes or their relatives live in the either side of the boundary-this inspires encroachers.

Want of proper demarcation through a boundary line is also another factor. At the time of separation,adequate emphasis was not given to draw an exact boundary line.

Fourthly, the congress party of Assam during their rule never tried to solve this problem. The state government did not want to go against the center's will. The state government therefore many times could not raise any strong protest even if their neighbouring counterpart state did support unjustified encroachment by their own people.However, during the AGP regime, the government then took some initiatives for bringing some solutions to the problem. Thereafter, for want of similar strong will, situation on the borders has only taken a serious turn.

Fifthly, the Centre hardly shows any strong intent to solve all thevexed problems relating to the border conflicts. There is apprehension that the Centre may feel content at the very existence of such complexitiesfor in view of such problems this region cannot unite.

Conclusion

There are nosuch legal documents,by citing which the Nagascan justify their demand over the occupied areas from Assam. History does not support any of these areas ever belonging to the Nagas.The Sundaram Commission also advocated for a distinct border between Assamand Nagaland in 1925. All such matters have only gave rise to more problems. It is hoped that the problems could be solved during the Present BJP government regime. Currently both the

state and central governments are headed by the BJP. This therefore is the best opportune time to solve this problem. Delay may make the situation even worse. The peoples living in the border areas are constrained to pass days of uncertainty due to want of sign of any solutions to the conflicts. Reserve forest areas should be protected from encroachers. Border regions should be developed with provision of good roads and communication facilities. Vigilance should be enhanced on the border regions so that not even a single inch of land of Assam goes to the hands of the other state. Efforts should be there to solve the problems relating to the border subjects as early as possible.

Referances:

I. SarmaKhagen ; 1987: Boundary dispute in North East India - A study in Political Geography. Tihu College magazine 1987.

2. The Assam Tribune; Guwahati: News item. Assam's border dispute would be solved soon. May, 27, 2016.

3. The Amar Asorn: Editorial- *Nagalandragrason am nirliptaasomcharkar;* IIJuly, 2007.

4. The NiyamiaBarta ; Feb - 4, 2016: News item: *ChuburiarajyaragrasonotSonkuchitaAsom*

5. Bhuyan, TridibJyoti, 16th March. 2005 :Prantik : *Asom Nagalandr Simabibad*

6. Barua, Dharma: The Khabor 4th Sept 2013: *Asom Nagalandr Simabibad opotobhumirajanaitikmimansarprasongikota.*

O Lord
Give me work to do
Give me health
Give me joy in simple things
Give me an eye for beauty
A tongue for truth
A heart that loves
A mind that reasons
A sympathy that understands.
Give neither malice nor envy
But a true kindness
And the close of each day
Give me a book
And a friend with whom I can be silent.

– Anonymous

Understanding Patriotism and Loyalty

Dr. Prabir Banerjee
Associate Professor, Department of Physics

Patriotism what we understand in broader sense is the loyalty of a person to his or her motherland or the leaders (Netas) of a particular region. A patriot is always on the side of his or her own nation or its leaders and in extreme cases ready to give supreme sacrifice. Our common sense tells us that a person who is ready to defend his country, and even ready to give away his or her life for the country is patriot and the feelings and the qualities of a patriot are generally known as patriotism. In true sense, patriotism does not simply confined only to fight for the liberation of one's own country from the evasion of enemy country. It includes true love and honest feeling for fellow men and passionate work for country's progress. Patriots are selfless people who care for the welfare of their fellow beings. They also fight against social evils. They strive for eradication of social evils and work hard to uplift the society.

On the other hand, loyalists are pessimists who lack the patriots' confidence. They are not different from pet dogs; it appears that their master can do no wrong. They blindly justify the criminal act of their superiors even they never protest the involvement of their masters in antisocial activities or swindling taxpayers money. They always like to take undue advantage of the situation and shift their loyalty. They are men of no principle and character. They have no high sense of morality, honesty and sacrifice. They are selfish people who live in a small world of their own and such people can do no for the country. Their role may be visualized as the enemies of the nation. If we go back British India it can be seen how people made the choice between being a patriot or a loyalist, the number of Loyalists were countless while there were only a hand full of Patriots, Historians have compared the motivations and personalities of leading men on each side.

. The future of the country depends on its leaders. If the leaders are true patriot, they think of the interests of the country and the people and keep the nation's interest above his own. He tries to lead the people to the right way of living. He is kind, loving, truthful and honest. It is a general tendency of majority of population in our country that we expect patriotism from the men who protect our country. We overlook our own responsibilities, we helplessly watch that our Netas misguide common people to go for unruly rally, mob violence, and sometimes destroy public properties which

are the sinful wastage of taxpayers' money. For eyewash handful of innocent people are sometimes detained but leaders never pay the compensation for the loss of life or damage of the public property. Such happening lead to confusion among learned people, whether there could be an invisible understanding or solidarity exists among the ruling party and oppositions. Our country witnessed corruption charges against Netas and big shots but no one's charges was proved or convicted, are they above law? Or do they get help from underworlds, who sponsor enough money to hire lawyers whose fees is beyond the reach of common men. There are different speculations about our Netas, but what is most essential for the country is the need of patriotic Netas, who will infuse feeling of patriotism among the citizen and the nation will grow and prosper.

Patriotism is one of the best virtues of men. It is a noble feeling of the mind. It is said that mother and motherland are superior to heaven. A loyalist is likely to be selfish man who may not love his native country. A loyalist man may be rich; he may he born in a noble family; he may have a big title, but unlikely to be respected all, he will soon be forgotten by all. His role may sometimes detrimental to the interest of the country. He can even do harm to the country for his own interest. But everybody praises a patriot. A patriot is immortal. He is worshiped by his countrymen. He is honoured all over the world. During India's struggle for independence from British rule, many patriots lost their all, even their lives for the good of the country. But they gained one thing. They won the hearts of their countrymen.

●

Bitterness imprisons life; Love releases it.
Bitterness paralyses life; Love empowers it
Bitterness sours life; Love sweetens it.
Bitterness sickens life; Love heats it.
Bitterness blinds life; Love anoints its eyes.

– Harry Emerson Fosdick

The 3 Supermaterials: Potentials for changing our world!!!

Dr. Runjun Sarma
Department of Physics

The substance which are considered as super-materials, have extraordinary properties that have excellent potentials to influence our world in day to day life. From the lab revolutionized graphene to light manipulating meta-materials, excellent possibilities of three super-materials, to transform the world in the future are discussed below.

Graphene : The miracle material graphene is a one atom thin substance of carbon invented by Russian scientists Andre Geim and Konstantin Novoselov at the University of Manchester on 2004. It posses various interesting properties with exceptional potentials including,

(a) ***The predator (alien) vision material!!!!!!!!??***

Yes!! There is probability that Graphene might be able to have *Predator vision*. Researchers from university of Michigan have developed a graphene contact lens that allows its wearer to sense the whole infrared spectrum-plus visible and ultraviolet light. It will provide another way of interacting with the environment [1].

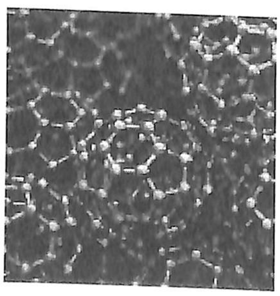

***(b)Graphen velley*:** Use of graphene velley instead of silicon velley in the near future in our electronic devices with the ultrathin graphen making them more faster. Researchers of the Electronic Properties of Materials Group at the University of Vienna have now proved the way for the integration of graphene into the current silicide based technology [2]. Moreover, you can forget of shattering your smartphone as graphene can be able to produce super thin, flexible touch screens that would be almost unbreakable [3].

***(c)Drinkable ocean*:** Yes!!!!!! The membranes made from graphen can be made big enough to let water through but small enough to filter out the salt. This will revolutionize the desalination technology [3].

(d) *Graphen-human cell connector:* It may be soon possible to be implanted with graphene gadgets that can read your nervous system or talk to your cells. This could lead to breakthroughs in medical sciences [3].

Metamatarials: The magical metamaterials are artificial structures designed to have properties not available in nature. They posses *"negative refrective index"* contributing magical physics in the current scientific area The nanostructures of these super-materials are designed to scatter light in specific ways, could possibly one day be used to *render object invisible*(???) [4].

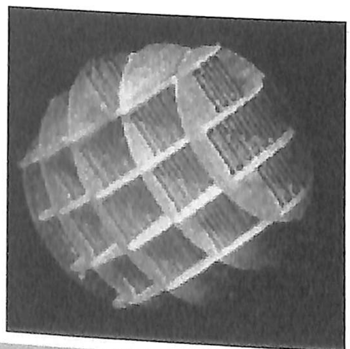

(a) Ultrafast tunable semiconductor metamaterial: Fabrication of highly efficient tunable semiconductor metamaterial is a significant step towards ultra fast information transfer technology. A collaborative work between the researchers from Russia U.S. and Germany has fabricated a meta-material device on nanoscale which can be done on or off more than 100 billion times per seconds [5].

(b) Hard/Soft metamaterials: Traditional materials are such that their stiffness cannot be changed easily. Its either hard or soft after the material is made. Interesting discovery of metamaterial by recent study proves that only metamaterial can be changed between hard and soft in the same device. This property can be used in near future as your accident protector in car. In the driving stage the car is made as stiffed and to support a load. Whereas during collision this become softer to absorb the energy from the collision and protect passenger in the car [6]

Aerogels: Aerogels are the strongest but lightest solid on earth. They are comprised of 90-94% air with the rest with a non-toxic, environmentally-friendly compound, silica. The silica is extremely porous, but because the holes are 1/10,000th the diameter of a human hair, they block nearly all airflow, making it supremely effective as an insulator.

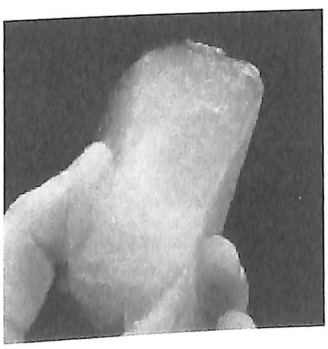

(a) Spaceloft blankets: Aerogel have introduced aerogel blankets (named Spaceloft blankets by Aspen) to the industrial building market. The "Spaceloft blankets have two to four times the insulating value per inch compared to fiberglass or foam [7]. It's also relatively easy to work with, allows water vapor to pass through, and is fire resistant.

(b) The aerogel jacket: Most recently, the NASA-derived aerogel to be applied to protect and insulate people's hands and feet. Recently an aerogel developed by NASA has been utilized in lining certain parts of apparel (jackets, gloves and hats). The newly designed clothing using this aerogel have the capability to maintain the body temperature at a comfortable 31°C even when exposed to an outer ambience of around 190 °C. This is attributed to the unique property of very low heat absorption by the aerogel present in the clothing [8].

(c) The excellent oil soaker: Aerogel has an another interesting quality to soak up oil and water depending on the gel's chemistry. Since aerogel has the lowest density of all solids, it can hold much more oil (about seven times its own weight) than other materials [7].

References:

[1] http://gizmodo.com/graphene-could-give-you-predator-vision-contact-lenses-1545466030

[2] https://phys.org/news/2013-07-graphene-conquer-silicon-valley.html

[3] http://gizmodo.com/beyond-graphene-6-supermaterials-that-could-change-our-1681845262

[4] http://thequantumtunnel.com/metamaterials-science-invisibility-continuum/

[5] http://www.azom.com/news.aspx? newsID =47715

[6] http://ns.umich.edu/new/releases/24476-new-metamaterial-can-switch-from-hard-to-soft-and-back-again

[7] http://www.care2.com/causes/aerogel-the-future-material-of-today.html

[8] https://spinoff.nasa.gov/Spinoff2010/cg_2.html

TRIBAL CULTURE AS TOURISM PRODUCT: A STUDY ON THE TAI KHAMAYANG TRIBE CULTURE AND ITS TOURISM POTENTIALITY

Jhuma Bose
Assistant Professor, Dept. of TTM

INTRODUCTION

History reveals the harsh realities of travel in ancient times and civilizations. The search for basic necessities of life like water food, shelter and safety kept early hunters constantly on the move from one place to another. Travels by the nomads in ancient times have now become the world most popular industry known as Tourism.

Tourism today is one of the world's fastest growing and oldest industries. With the advent of industrialization people started moving in large numbers to places away from their usual places of residence and work with a view to seek change. This trend continued until tourism became a great mass phenomenon. In the beginning it was the railways which were responsible for opening up the continent, carrying the people, materials and food which made possible the formation of great nineteenth century industrial towns and cities.

Ships making it possible for people to cross continents to be qualified as international travellers. This was followed by the invention and introduction of motor cars which gave freedom of mobility to people. Finally it was the aeroplane which, when linked with rising affluence, coupled with free time and motivation, lead to an entire new concept - the concept of mass tourism.

The development of science and technology, transport and communication has brought countries and societies nearer making movement of men and material easy. Besides, rapid urbanization, rising standard of living, detachment of persons from the countryside environment and increasing leisure time have caused a travel boon all over the world. It has been estimated the in

Considering the importance of tourism in economic development, countries like India have made planed efforts to promote it in different parts of its territory. As a remarkable step in this direction, the Indian Government set up the Tourism Development council in 1958. Subsequently, the states and union territories of the country started establishing independent government departments to look after the affairs of tourism. Assam is the pioneer states of the northeastern region in this respect. With a humble beginning in 1958, the department has now been able to extend its information and accommodation network to do as many twelve centers distributed in some district having great promise for tourism development. And today is one of the leading states in tourism because of the natural vegetation. It has been able to allocate required fund and has succeeded in attracting tourist from all over the world.

Study area:

Jorhat is a famous tourist destination in Assam. located at distance of 326km from Guwahati. Jorhat or JORHAT means two hats or mandis-macharhat and chowkihat which exited on two different banks of the river

bhogdoi during 18th century, Jorhat was the last capital of the ahom kingdom. In the year 1794 the ahom king gourinath shifted the capital from Sivsagar to Jorhat. this town was a flourishing the commercial metropolis but completely destroyed offer a series of the Burmese invasions since 1817till the arrival of the British force in the year 1824 under the stewardship of David Scott and captain Richard

Jorhat is located between the Brahmaputra on the north Nagaland on the south at 26 46 north latitude and 96 16 East longitude in the central part of Brahmaputra valley. Established as the new capital in the closing years of the 18th century by the decaying and declining Tunkunigia ahom dynasty. Jorhat today has growing to a thrilling cultural town with a strong sense of character and identity. It is the best laid out town in upper Assam with broad roads. Cutting each other right ages. The variety of heterogeneity of the town population. Specially its business community-comprising of Punjabis, Biharis, Marwaries, Bengalis and even add south Indian and something commendable yet each person. Irrespective of his place of origin, who has made Jorhat his home is staunchly loyal to his adopted home and fully identifies with it urban, polite and polished behavior the distinguishing features of an average Jorhat Man Earlier Jorhat was sub-divison of undivided Sivasagar district. The present Jorhat district consists of three sub division namely Jorhat, Majuli and Titabar. The district is divided in to 6 revenue circles and 8 development blocks. The area of the district is 2857 sg k.m. and population is 1,009197. The population comprises predominantly Hindus and Muslim. Jorhat is the literate district in Assam.

1	Total sub-division	3 Nos, Jorhat(salan) Majuli, Titabar
2	Legislative Assembly constituency	Jorhat, Titabar, Mariyani, Teok, Peargaon and Majuli
3	Population Density	354 per sg k.m
4	Total Revenue centre	Jorhat , East Jorhat , Teok,Mariani, Majuli
5	Total development Block	Jorhat dev block(Baghchung) North-West dev block, Titabar dev block, East Jorhat dev block, central Jorhat dev block, Majuli dev block, Ujani Majuli dev block
6	Total Gaon panchayat	111
7	Total tea estate	135
8	Total police station	10
9	Total police out post	17
10	No of L.P. School	1526
11	NO. of M.E. School	318
12	No of high school	227
13	No of H.S. school	19
14	No. of college	14
15	No of university	1 (Assam agricultural university)
16	No engineering college	1(Jorhat Engineering college)
17	Length of border area	101 k.m.
18	Name of border state	Nagaland
19	Total Airport	1 (Rawraia)

Source: From a project report, 2007

OBJECTIVE OF THE STUDY

(1)To study the Tourism resources of the Jorhat district.

(2)To examine the Accommodation facilities of the Jorhat district.

(3)To study the transportation facilities of the Jorhat district and their present status.

To examine the problem and possibilities of Tourism promotion in Jorhat district.

SOCIO CULTURAL BACKGROUND OF THE DISTRICT

Introduction: Assam is the biggest producer of quality tea in India, contributing about 55 per cent to country's total tea production. It is generally believed that the people of Bodo tribe brought tea into Assam

But they produced for themselves and hardly took it outside Assam. As pointed out by Bhuyan (1974) the tea plant was discovered in 1823 by Robert Bruce, merchant and soldier of fortune, during his visit to Rongpur, where he was imprisoned by the Burmese. A Singpho chief furnished Bruce with some plants. In 1824 Robert Bruce gave some plants to his brother C. A. Bruce who

handed them over to David Scott.

Geographical Profile:

Location: Jorhat is a large town that is situated in the state of Assam. The town has a significant history and there are many tombs and burial places of ancient kings that can be seen in and around the town. One can see the burial site of the Ahom Kings in Rajmaidam. There are various tea plantations and gardens that are located here and these are worth visiting. Driving around the gardens can be pleasant experience. It is also possible to visit the Tocklai Research Association that is located near the town and this is one of the oldest research centers of this type.

There are many temples and monasteries that are present in the town as well and some of them are Hatigar, Dekiakowa Bornamghar, Borbetai Than, Garakiadhol Temple, Garmur Satra and Dakinpat Satra. The town has a good mixture of both ancient and modern culture and the people in this town are striving to maintain old traditions and practices

Climate

The town experiences a semi monsoon type climate and there are four main seasons that can be seen in the place. These are the summer, monsoon, autumn and winter seasons. Summers are usually hot and conditions can be sticky due to the humidity as well. The monsoon season gets substantial rains and this is generally from the South West Monsoon. The autumn season is the peak tourist season and the conditions are pleasant during this period. Winters are cold and light protective clothing is a must while traveling during this period.

The summer season is during the months from April to June. Temperatures range from a minimum of 15 degrees Celsius to a maximum of 28 degrees Celsius during the summer season. The months of May and June are the hottest parts of the year.

The months of July, August and September constitute the monsoon season. Heavy rainfall causes water logging during this period.

This season is short and the months of September and October constitute this period. Pleasant and cool conditions prevail during this period.

The winter period is from November to February. Temperatures range from a minimum of 7 degrees Celsius and can climb up to a maximum of around 18 degrees Celsius during the winter season.

Tourist attraction in the district:

Gymkhana Club

Jorhat is regarded as the nerve center of the tea industry of India. During the 1860s and 1870s, the entire city was gradually dotted with a number of tea gardens. Due to the dull and lonely life at the plantation sites, the planters decided to set up a club in the area. In 1876, the planters, led by the Superintendent of the Jorhat Tea Co. - J. Huttman, constructed a club and racecourse in the state.

Tocklai Tea Research Centre

Tocklai Tea Research Centre is one of the largest and the oldest tea research stations in the world, where research on all kinds of tea cultivation and processing is carried out. The centre was established in the year 1911 and has unfurled technological knowledge in tea from time to time.

Bangalpukhari

Bangalpukhari is a tank located on the southern side of the Jorhat city, near Na-ali. The history of this tank dates back to the year 1739. In the Shravan month of this year, Badan Barphukan, an Ahom Governor known for his cruelty and tyranny, was murdered by Rupsingh Bangal. Barphukan had captured some Burmese soldiers and tortured them to the heights of brutality. For his act, Bangal was rewarded with money, which he utilized in constructing a tank. It was this tank which later became famous as the Bangalpukhari. The local people do not utilize the water from this tank, as it was excavated from the money received for killing a man.

Thengal Bhavan

Thengal Bhawan was constructed in the year 1880, by Raibahadur Shiva Prasad Barooah. He then started a weekly in the local language in 1929 from the Bhavan and later established a printing press and an office therein. He also started a daily newspaper called Dainik Batari with Bagmibar Nilamani Phukan as the editor-in-chief. This was the first daily newspaper in Assamese and also the first daily newspaper in any language published from a village in India.

Burigosain Devalay

Burigosain Devalay is an important Sakta Shrine located in the center of the Jorhat city. The image of Burigosain enshrined in the temple, along with the priest, was brought from Jayantiya and was first established at Rangpur. It was only later shifted to Jorhat, in Burigosain Devalay.

Raja Maidam

Raja Maidam is the vault of King Purandar Sinha, who died in October 1894. The maidam was constructed to preserve the remains (ashes) of the late king and is located on the south bank of Toklai River.

Lachit Borphukan's Maidam

Lachit Borphukan was the greatest-ever Ahom General, who defeated the Mughals during the famous war at Saraighat (1672). Situated in Jorhat, the vault was built in order to honor this great warrior of 16th century.

Kunwori Pukhuri

Two miles east of the Jorhat city, near the Trunk road, is a big tank known as Kunwori Pukhuri. This tank was built by Parbatia Kunwori, who was the granddaughter of Sataialia Dilabandha Borgohain.

Garh Ali

During the war between the Ahoms and the Moamarias, a huge embarkment was built to defend the former from their opponents. This extended from Seoni Ali to the Naga Hills. Seeing this, the Moamarias got awestruck

and bewildered and the place also came to be known as the Bibuddhi Ghar.

Transportation and Communication:

Jorhat is the famous for Cultural,Natural and Educational tourism. As a tourist destination, Jorhat is the famous in Assam. The Accommodation Facilities of Jorhat is well .There are many Hotels Namely-

1) Hotel Earl Grey

2) Hotel G.K.Place

3 Hotel Heritage

4 Hotel Paradise

There are hotels facilities are well. The hotels are situated in the middle of Jorhat Town and near Jorhat A.S.T.C. The distance of the police station from these hotels are 2 K.M. There are also a tourist lodge which is situated near the Jorhat police station .The distance of the Airport is 20 K.M. from these hotels. The Railway station is also find there which distance is 30 K.M. from these hotels.

Hotel Earl Grey:-

This Hotel is situated near the National Highway (N.H.37).The Hotels is about 5 K.M. distance from the Jorhat A.S.T.C. This hotel is three star category. Generally, In this hotel's, Peak season is Autumn and occupancy rate about 65% to 80% .The number of rooms is 37.The flooding and Loading facilities are available in this hotel. The types of food available are continental, Indian and Chins. The hotel's authorities behavior is good and 45 employee in the Hotel Earl Grey.

Hotel G.K.Place:-

The Hotel is situated in Lahoti which 3 K.M. distance from the Police station. Hotel G.K. Place is a one star category. The peak season of this hotel is summer season and occupancy rate is 50%. The number of rooms are 22 and they have given all kind of service like loading, flooding etc. There are 35 employee in this hotel.

Hotel Heritage:-

Hotel Heritage is situated near the Johat A.S.T.C. The peak season is all season and occupancy rate is 50% in this hotel. The Number of rooms is 20 and 20 employee. The Loading and Flooding service is available in this hotel.

Hotel Paradise:-

The hotel is situated near Jorhat A.S.T.C. This Hotel is three category. The peak season is Winter season and occupancy rate is 60%. They have given all kind of service. There are 31 rooms and 60 employee. The InterContinental Chins and Indians foods are available in this hotel.

Transportation facilities of the Jorat district

A tourist in order to reach to his destination has to travel and therefore some mode of transportation is necessary for this. The mode of transportation may be a motor car, coach, an aero plan, ships etc. The road transportation, Air transportation and water transportation are also find in the Johat district.

Road transportation:-

In respect of road network Jorhat district is in favorable position compare to the other district in Assam. The road transportation by bus or car provides regular direct route service for short and medium distance to the Jorhat destination. The by bus, by car, auto, tempo all are available in Jorhat . Tourist can to travel by bus or car to Jorhat from any other

Rail transportation:-

The Rail Transportation is good in the Jorhat district. There are a one Rail station which is Mariani in Jorhat . Mariani is about 40 K.M distance from Jorhat town. A tourist can travel by train from Jorhat to any other destination.

Air transportation:-

Air transportation is also find in the Jorhat district. The Raraia is only one of the Airport in the Jorhat district. The Raraia is about 15 K.M away from Jorhat town.

Water transportation:-

The Water transportation is the main transportation in Jorhat district. Majuli is the world famous island. Water transportation is available in Majuli. The Nimati Ghat where people can go to the Majuli. There are varius boat in the Nimati Ghat and people can go to Majuli by boat.

CULTURAL RESOURCES OF THE TAI - KHAMYANG TRIBE :

Introduction:

India is the birth place of Buddhism. Buddhism has left a rich legacy in the field of religion, philosophy ethics, literature, art out architecture, which have become part of Indian culture heritage the large section of Buddha devotees are living in Assam Buddhism who have migrated centuries ago from the neighboring countries and some from eastern part. India with the arrival of Britsh the first category comprise various races of "Tai - speaking tribal group living in different districts of upper Assam "Tai - Phake" "Tai -Turung" "Tai - Aitous", "Singphos" and "Maus" while the second category comprises vastly the people of Mog community having a little as

Baruah Mutsuddi choudhuri talukdar singha etc.

The Tai - Khamyanga or khamjangs popularly known as shyams also the cleans of the great shan or Tai tribes came to Assam crossing the patkai hills at different times from their previous abode in the upper Myanmar. In Assam, after moving from place to place in different groups, they eventually settled at a place called Dhali near Titabar in the district of Jorhat in 1794 at the behest of Ahom rule purnananada buragohain however, in 1829 with the advent of British they were deposed and they moved to a new place called paninora gaon. As time rolled on the khamyangs began to spread out and now they are found in the village of Balijan shyam Na-Shyam and Betbari titabar sub division of Jorhat, Chalapathar, Disangpani and Rahanpathar village under the Charaideo sub division in Sivsagar, Rajapukhuri in Dhanshri sub division and some in Pawojunsunk in Tinsukia

The Shyams are luent in local Assamese language and translated Buddhist literature. There are 30 family in the Betbari village 30 family in na shay an and 48 family in Balijan village.

Social System of the Tai - Khamyang's:

Introduction

According to the historians that the civilization of Tai is one of ancient world's civilization in 2000BC where they lived in the bank of the yougtze river of china.

In that time they knew wearing from cotton. They silk clothes also they made different types of wooden furniture such as comb box "Chatang" (one type of table) etc. they made some playing goods are preserve till now. They used gold ornaments also.

The Khamti the khamyang are the people which were related with gold production. In Tai language "Kham" means gold and "Yong" means place the thais originated in china had for centuries engaged principally in rice farming silk textile manufacture.

This kingdom are found is Chinese chronicles which relate that high officials of "Nanchao" wore tiger skins while soldiers more father and helmetets and carried shields made of rhinoceros hid.

Social system of the Tai - Khamyang's :

In a Tai Khamyang's family the father in the head person of the family there are different types of tribes among the Tais the marriage ceremony between the same tribe is strietly prohibited the Tai-Khamyang's strictly to follow their traditional customs. The father of the Tai family secure a high position. He is fully respected by all of his family members. The mother of a family also play a important role.

The Tai-khamyang lives at 'Changghar' (Hang-hung) living in a chang ghar is their rational characteristic. It is also their tradition. It is said that living in this types of house is a hygenic one. A changghar (hang hung) has different parts in it. There is a granary in front of the house of every 'Tai - khanyang' family the granary is situated in the southern part and they called more freedom their men and today they enjoy equal rights with wan.

Structure of Their Change - Ghar

There is a individual characteristic in house building of the 'Tai-kamyang' society at first they select a good place with the help of the chief man the 'Tai-khamyang' people offer religious prayer before construction of the house the family member collect rice water from the seven neighbor. Gold and silver drop in the collected rice water they set up the main post (fi-lam) in a popper place and drop the collected water in the whole of 'fi-lam' by the hand of house wife. The 'Tai-khamyang' believe that there is a 'fi-han' (Goddess of house) safe their house they arrange there type of rooms like main room, kitchen and prepared a 'Tai-fai' (fire place) in a house 'Tai-fai' is generally prepared by the son in low they.

Generally use bamboo and wooden material in house making now they also.

The 'Tai-khamyang' identifies the time and date of the entrance to the new house through a chief man generally they enter to the new home all the time of afternoon or evening they invite the relatives and respected person to this ceremony the 'lung-tu' (Uncle) must be present in this occation the 'lang-tu fired in 'Ti-fai' (fire place) before the stipulated time in the presents of respected person the host family and invited people with luggage will ready to enter in the door and ask 'is the master of the home inside? At the same time welcome them from inside they have given step in 'khan (Axe) him (Rock) etc, which is previously organize and entred inside the home the family member and invited take the rice in hand and pray the fi-han, and 'Fi-Lan' then the host give a reception to the invited person.

Birth:

The 'Tai-Khamyang' people create a noisy situation at the time of baby's birth. They try to familiar the newly born baby to the unforeseen situation of the future through this incident. A old lady gives an advice in the ear of newly born baby and said three time, 'Listen and to the speech of your parents, teachers and kids. Then they pray the God to cite 'Leng don' as witness and said three time 'oh God, if we are the actual owner of the baby then we will accept it otherwise, return the baby now, "Generally women complete this occasion. The women bring the baby to the outside with it's mother. At first the mother wash the leg of the baby then the axe and rock in touched by the new born baby.

After that mother go to the top of house through a ladder, then they pray the "Leng-don" on the top of the house they touch the bow and arrow in the hand of new born boy to wish for perfect soldier. They touch the textile instrument in the hand of new born girl to wish for a good weaver

Marriage System:

There are four types of marriage in "Tai-Khamyang" society. These are known as :

a. Pan - Lung

b. Pan - Ann

c. Chou - Lee

d. Gandharba Marriage.

a) Pan Lung Marriage: The Pan Lung is a very luxurious marriage of "Tai Khamyang" society. Generally the king family and higher officials have celebrated this system of marriage in ancient time.

b) Pan Ann system Marriage: The "tai Khamyang" is widely celebrate this type of marriage system at present time. At first the boy's family, they select a middle man and send to the girl's house to ask for girl to marry and know about the opinion of the girl mediator goes the girl's house with "Bhada" (August - September) "Kati (October - November), Purh (December - January) and chat (March - April) they do not marry in these three months. It is also restricted to marry between the elder boy and elder girl of the two family. The groom's (Boy) family given the party to that person which is invited by the bride's family, it's a another tradition of Pan - Ann" marriage. The groom's party reach in the bride at morning in the marriage day they brings five 'Sarai' with beetle nut and beetle leaf to the bride's house is a tradition of "Tai-Khamyang" one hundred beetle nut and ten hundred of bettle leaf are given in the three "Sarai" eight betel nut and eight bundle of betel leaf have given in the remaining two "Sarai" all the "sarai's (Well come tray) covered by new "Gamusa .A basket of rice and another eating goods brings with the "Sarai" the middle man give the "Sarai" to the brides parents and promise to show this at proper time the "Tai-khamyang" takes non veg in all the social and religious occasion. After giving the "sarai" they are ready to start cooking for the raster the grooms aunt started cooking first it is another tradition of "Tai-khamyang"

The showing of "Sarai" is start after 12PM, the grooms party show the "Sarai" in front of the people in marriage lodge through the middle man the brides parents request to the middle man to explain the objective of that ritual ceremony.

The middle man explain about new relation of that boy and girls in front of the people the brides family take some money against the value of the girl. The role is known as "Phul-pani" there fore the middle man also asked about the value of the girls the bride father said that the bride donated to the groom, so it is no question for the value of the girl, the people also support the father and they give best of luck and wish peaceful life of the new couple thus the ritual ceremony is end one of the five "Sarai" with hundred betel nut is given to the people. The second :Sarai' with hundred betel nut is given to the long ta (uncle) and the third "sarai" with hundred betel nut is given to the brides father the fourth "Sarai" with 80 betel nut is given to the Pon-tun" the fifth "Sarai" is given to the mother of the bride all the "Sarai" are given through the middleman there is no "Dauri system" in the marriage of "Tai-khamyang" society but some gifts are given to the groom from the bride house.

Before the journey the groom and his accompanied pray his parents and elders the "Tai-khamyang" is a member of God Indras family. Therefore the grooms and groom's party also pray the "chardek" (God Indra) out side of the house and ready for the journey.

The brides family especially sister in law have received the groom from their gate with a "Sarai" they welcome the groom to the Barghar and the couple sited near the "Fi-Lam" the parents of bride and other respected persons are also sit in there reception of groom's party are held very quickly. The "Tai-khamyang" complete their marriage system before 8.00PM to 9.00PM. the bride is site left side of the groom and both are divided by a screen then the

bride's parents pray for long and happy life of the new couple. The binding white thread tap in the right hand of the groom and left hand of the bride for long life. At that time the new couple are being for pray and the parents give bless to them. Then the other person also give bless and wishes for long life.

The bride's sister brother aunt "Long-ta" pa-Tun" and other go to drop the bride in grooms house is a tradition of "Tai-khamyang" this is call "Chung-Chau" the "Long-ta" and "Pa-Tun" played a significant role in "Chung-Chao".

A gentlemen of groom's family prepare a trilingual shape d bamboo stands in his gate, the new couple cross under the triangular shaped gate after cross the gate the gentleman read a "Sholeke" (Montra) take with a few oil need have through to the fire which is previously arranged.

The grooms enter in his house first. There is a water fule jar situated in the main door of the groom's home the bride washes her hand in the Jar and take out gift of gold ornament and enters to the home.

The groom's family organize a reception to that person who come with the bride. Thus they have (Which is come with the bride) completed "Chung-Chao" after that the new couple have situated is a particulars place and the Lung -ta and pa - jun' of the bride are advised to them. This advice mainly is influenced by the role and regulation of Buddhisim. The "Lung-Ta" and "Pa-Jun" also request to the groom's parents to create a harmony between the family and the brides.

According to the "Tai-Khamyang" "Egg is qa index of creator therefore they bring a boiled egg, rice and white thread with a sarai the sarai is covered by a new Gamusa" (Towel) and "Sarai" given to the middlemen. The "Tupula" (Packet) is given on the top of the "sarai" which have been given to the groom's father them the groom's parents give the pocket to the "Long-Ta"

At the end of the ceremony "Lung-Ta" open the packet and bind the white top in the hand of grooms and bride. The egg has broken and smear on their head then take the rice of his hand and wishes for the happy and long life of the new couple. The whole ritual ceremony is known as "Maikhan".

c) Chauli Marriage: The Chuale marriage of "Tai-Khamyang is a best marriage system of present economic condition. The rule and regularation of this marriage is very easy and comparatively cheapest also the middle man plays a important role in this marriage also he asked for the girls to marry and fixed the date. The grooms reaches the brides hose in the marriage day with his company "Long-ta" "Pa-Tunn" and neighbor like the bride parents bind the top of white thread and give the bless in this marriage also. "Long-Ta" and "Pa-Tun" give the bless and best wished for the new couple the pray of fi-lam", FilHan" and "Chardek" are same in all the marriage.

d) Gandherba Marriage: Gamdharba marriage is also a tradition of "Tai-Khmyung society. This type of marriage is accepted by the "Tai-Khamyang" society from the ancient time.

Language:

The language of you is a seniti origin but there is no evident to know about the Tai language there are found some evident of Buddhist literature.

The "Tai - Ramayan" of Thailand is the proof of this matter. The role of "Buddhism" and 'Jataka' are also write in "Tai language' at that time but the "Tai-khamyang' just used the Tai as a spoken language in present time.

Religion: The main religion of "Tai-Khamyang" in Buddhism the "Tai-Khamyang" worship Buddha. It provides that once upon a time the "Tai-Khamyang" have imitator of farmous the Tao religion of China.

SOCIAL FESTIVAL OF "TAI-KHAMYANG"

The main festival of "Tai-Khamyang" is 'Sangken" (Water festival) it is known as "Songkrant" also. Actually it

is a Buddhist festival the Idol of Buddha has shifted for clean attracted to a decorative chair in the Sankranti of "Chat" (At the time of new year) then they wash the idol of Buddha with changed and again replace the "Idol" in alter of the Bihar the Buddhist of Balijan celebrate this festival with colorfully and delightfully. It is a religious festival of belting the Buddha observe from India to china from the ancient time the "Tai-Khamyang" celebrate the "Shangken" delightfully they don'ts take non vegetarian items in these days they have sot up the idol in 'khang-fra' and washing the idol of Buddha in a boat the people of India and south - east Asia celebrate the choungken festival in the time of spring reason.

At the time of washing the idol of Buddsha the idol of Buddha the young boy and girls are anxious to wishes the new year. On the other hand the young boys and girls pray (Kanta) the elder with dropping water and wants bless from the elder each year this festival is followed by a wave of be trothels and wedding young people of the village celebrate for several weeks by singing dancing and courting until the monsoon rain arrives about the first of june tourist can come to this village and enjoy some colorful days.

The Bhuddhism influence deeply in "Tai-Khamyang" society they have no any other festival except the Bhuddhistic festival "Buddha-Purnima" Trayamashik-Barsha-bath-tithi' tithi of Madhu-purnima Pabarna-utshav and Kathin Siva danu Utshava are the another festival of Tai Khamyang they spectacularly celebrate the Ahini - purnima.

"Tai-Khamyang flys the pang-fai especially design flying light from colorful paper. The Tai-Khamyang flys "Pung-fai" in the sky and use an symbol of that supernatural incident 'Tai-khamyang' prepared a magi (Fire place) with eight angle as like as the magi of 'magh bihu' in 'maghi - purnima' the magi is fixed in the early morning of 'maghi - purnima'.

The Buddha purnima is the most auspicious occasion of Buddhism the sidartha Geutom was born and death "Bohagi purnima". He also become a Buddha in the Tithi of Bahagi - purnima'

Moung - fi is another festival of "Tai-khamyang" society they worship their ancestor for save them from evening and development of social status. This festival is celebrated once a year after the 'chang - kren' some people worship chair-da' also they personally worship the fir-han' 'fi-lam' man fi etc.

"Chan-khan" is another traditional festival of "Tai-khamyang" if in person is suffering from illness for a long time and some body are shocking them the "Tai-khamyang" call "Khanlile" (Decrease of life) of this situation. Then they invite the women of the village for 'chan-khan' this is celebrate before the evening. The women stand near the four posts in front of the gate they bring a white thread wheel a "Jakai" (a type of fish gears) a packet of boil rice. The posts are bounded by the white thread and a women plays the 'Takai' is the middle place of the post. The material which is found in Tokai' is covered by a new 'gamusa' and Bering it to the illness person another women pull the 'chereki'; to the fi-lam where the tokai is staying the women which is sitting inside the room, asked the 'jakai' party three times what is bring"? the outside party said there time bringing the life of some one.

After that all pray "Fi-Lap" they give the thread from the opening wheel and bandage in the hand of the illness person the boil egg is massage in his head arm neck and eaten the packet of boil rice. Then the give bless and best wishes for long life.

SOCIAL STATUS OF "TAI-WOMEN:

There is no any social diversity in the "tai-Khamyang" social system. There is no devidation between higher and lower tribe. There is no any caste system in their society for the influence of their social system or buddhisim. There are some place for the respected man and women .Women are working in the cultivation field to help the family. There is no any obstacle in gender and age in cooking in the social and religious festival of Tai-khamyang"

they have interested in a healthy food. Therefore, all the boys and girls are participate in cooking according to his or her ability and systematically completed the occasion the "Tai-Khamyang" women are very expert in waiving and textile. After all the women of Tai-khamyang" have the ability to completed with the men in all concern. The Tai women have always had more freedom them the men and today they enjoy equal right with men.

DRESS AND ORNAMENTS:

The dress is help to identity a tribe of the world. There are a special characteristic in wearing of dress between the different tribes of the world. The "Tai-Khamyang" is not exceptional of this characteristic. They have a special character in dress and dwell pattern. The man of "Tai-Khamyang" wearing "Fa-Long" (Lungi) 'fa-ray' (Dhuti) in the lower part of the body chu (Shirt) in the body 'pak-kh' (cap) on the head. In the ancient time the young "Tai-khamyang" is familiar to carry is call 'fak-fa' the "Tai-khamyang" women are distinguish between marriage and unmarried with the help of dress and ornament generally unmarried women wear black colored 'chin' (Mekhela) chai kap' (Belt) in waist 'chyi' (full shirt) in the body except the above mentioned dress the married women also wear 'chin' in chest "Long-belt" (Riha) and fa-mai' (Chadar) on the body. They wear gold and silver (Kat-kao) ornament on braided hair "Ben-tan" (Bangal) and 'ben-kung' on the hand pai-khan' or 'pai-yung' on the neck and 'lak-chapera' (Ring) on the finger, "Ben-Fak" (Bangal) are generally used for the beautification of brides.

FOOD - HABITS

The "Tai-Khamyang" is a non-vegetrain tribe. They eat "Nebaphu", "Megenga" "Chung-more" leaf of "Tikaibaruah" which is naturally available in the forest, except, that they generally use vegetable "Tai-Khamyang" people use "Pa-Fai - ham" (a type of leaf) which is not used by other tribes and market (Seed) as a masala they generally use Bora - rice (Rabo rice) cooking in stream except these they use "Khao-Lam" "Khao-Tek" as a fast food "Tai-Khamyang" prepare achar (pickle)from "Laipata" and "Chengmore" (Vegetable) they prepare a "Achar (Pikle) from fish and proks which is preserve from long time.

RULE AND REGULATION OF TAI SOCIETY:

Social rule of "Tai-Khamyang" is very strict there are several classes in their society. It is strictly prohibited to marry in same class the different classes are known as "Bankha" (Race) There is a close relation as a brother and sister in same "Bankha" the male and female use 'chao' in conversation to respect the elder younger male as "Cheng" and female as "Nang" the child married other caste and multi married there is no any example of divorce in the "Tai-Khamyang" society.

DEATH:

Birth and death is the universal truth of mankind. "Tai-Khamyang" also emphasis on the death. They believe the pre - birth and next birth of a person. The "Tai-Khamyang" complete all the ritual ceremony to the way of emancipation of the soul of the death person they complete the cremation of death person in two types. They bring the death body of natural death person, to the burial ground on a bier with two bamboo handle and completed the cremation of the death body of the unmarried person to the burial ground on a bir with one bamboo handle they do not burn but just buried the death body of unmarried person. The "Tai-Khamyang" complete the ritual ceremony in seven days. It is known as 'chan-chet-wan' in Tai language. They have been being pray for seven days in morning and evening in the role of the neighbors

FINDING

Findings:

1) The Tribes Tai - Khamyang has less preserves their traditional culture and language.

2) The cultural resources like dance and music, dress ornamented can attract the tourist for the country as well as abroad.

3) Most of the areas that the Tai-Khamyang people use to live are lack of infrastructure like transport and communication, electricity etc.

4) It has been seen that the Tai-Khamyang has a rich cultural resources which can be develop as a tourist attraction.

5) The impression that one gets from the area is one of a depressing economy and stagnant educational or cultural life.

6) The Tai-Khamyang tribes is normally live in the backward area. Therefore they have no close connection with the urban people and the tourist.

7) The area is less develop for the lack of educational institute.

8) Now a days the Tai-Khamyang people adopting the modernity in every aspect of their life.

CONCLUSION

Cultural tourism has wider implication encompassing not only economic benefits but also social and cultural benefits as well from the social cultural point of view there is enough evidence to support the fact that tourism and travel unquestionably produces and interaction between the culture custom of the visitor and those of the host population. It neables the tourist to from a view of his present world and a globle concept of his historic past. All the resources played and important role in the regional socio-economic development as well as to create employment opportunity. The promotion and publicity of the cultural life of the Tai Khamyang people are important to attract tourist. All such resources should have provision to display their history and significance to facility tourist as well as the local people to rediscover the past.

The study described here was limited only to the 'Tai-Khamyang' tribes as such in intrinsically non generalized. However the results are significant and can offer important points of consideration for all the tribes of Assam. there are several scope by which this study could be improved in its next interaction. Firstly a follow up survey is needed to see the change of the resources over time. Secondly proper study should be increased to provide a proper guideline for planning and design of religious tourist destination general.

References

Books	Author and Publication
1. "Dammasuravi"	1. Editor Anjon Kumar Baruah
2. "Tai - Khamyang "Buranjee" (Assamese Book)	2. Published by Tai Khamyang Buranji Puranayan Samity
4. Internet	www.nfr.railnet.gov.in/tourist/jorhat www.bharatonline.com/assam/jorhat/weather

REVIVAL OF HANDLOOM SECTOR OF INDIA: ROLE OF FASHION INDUSTRY AND GOVERNMENT

Mousumi Debbarma
Faculty, Department of Fashion Technology

Introduction

In India, the handloom sector comes second in providing employment after agriculture. Handloom weaving is one of the largest sectors in the Indian economy as it provides employment to 4.3 million weavers. The contribution of the handloom sector in the cloth production ofIndia is 15% and accounts for 95% of thetotal handwoven fabrics.

Historical background

Numerous historians have written about the richness of Indian handlooms and textiles. The fine products from Indian looms, cotton, wool, linen and silk finds mention in different historical writings. India was famous over the civilized world on the finest muslins it exported. The unmatched supremacy of the Indian handloom fabrics was achieved through high-level artistry and intricacy displayed in the works of Indian weavers.

The tradition of handloom weaving varies from region to region and every region produces distinct varieties of material. Northeast India is also known for its special varieties of designs mainly for the numerous tribes dwelling in the region. That they create magic in their works is a widely recognized fact in the world.

Problems and Challenges faced by handloom sector

Unfortunately, Indian handloom sector has to grapple with many serious problems and challenges. Unlike machine weaving, handloom weaving takes time. It takes days to complete a piece of work. And it is such an area in which more than one member of the family (of the concerned weaver) has to be engaged. Neither the effort nor the incentive (if there is any)can match the price a hand loom product can fetch in the market. In most cases the price of hand woven products could not compensate the number of man-hour and man-days invested.

Competition from machine-made textiles, scarcity of raw materials, marketing, and promotion, the apathy of government are a few other hurdles for the handloom weavers. As a result of all this, the handloom weavers have remained as marginalized as ever. In their earnestness to bring out some timeless pieces of handlooms, the weavers spend hours of intense labour in their looms that are not acknowledged properly. Though the government in some cases offer subsidiesit has not yet been proved enough to improve the scenario. The wages of weavers always remains low in spite of all said and done. Handloom sector could not ensure sustainable and satisfactory livelihoods to the weavers and majority of them are constrained to living in absolute poverty. Cases have been seen where weavers have changed their profession and opt for becoming manual labourer, construction worker, rickshaw puller, to name a few. Also, migrations have been noticed due to the fallouts in thissector.

All the initiatives for the sector including incentives

like offering of heavy subsidies through Khadi Gramodyog, and private initiativestaken by Fablndia to make hand-woven fabrics too have not affected any major change to the situation.

Present Scenario

Lately, the Indian designers have come forward in making the hand woven fabric popular. For this in their collection they try to add some special touches. They are in their own way in the process of reviving the centuries-old tradition of handloom fabrics and introducing it to the global consumers. The Fashion Design Council of India (FDCI) also offers supports to the designers in their bids to revive handloom sector by converting the handmade fabrics to high-end fashion and couture.

The present government at the Centre has also been taking numerous initiatives to revive the handloom sector. Observing August 7 as the National Handloom Day, campaigns and publicity to attract citizens for using handloom products are two such important steps taken by the government. Prime Minister Sri Narendra Modi has also observed that even an increase of 5 percent consumption of handloom products may boost the growth of revenue of hand loom sector by over 33 percent. The present Union Textile Minister Srimati Smriti Irani has also been trying to focus on this sector through campaigns using social media. The government is also trying to promote use of handloom products by engaging the services of celebrities and eminent designers who use to campaign through electronic media. These initiatives would gradually build brand value and win the attention of the masses thus increasing acceptability of the handloom products which in turn could uplift the very living standard of the weavers.

Conclusion:

The Indian handloom sector has been providing fruitful employment to a sizeable section of the underprivileged community. Today, it has also been able to gain a brand value of its own. The handloom sector is the sole sector in the country which does not contribute any pollution to the environment. India is the country having the largest number of handloom weavers with an extremely rich heritage in weaving. The revival of the sector would also contribute to the country's GDP growth and improvement of the lives of the marginalized community.

References:

Tharoor S (2016), *'An Era of Darkness: The British Empire in India',* Aleph Book Company, New Delhi.

http://www.varnsandfibers.com/news/textile-news/indian-fashion-industry-welcomes-handlooms#WP2E7_mGPIU

http://www. fibre2fashion.com/industry-article/5158/indian-culture-fashion-guidc?page= 1

https://scroll.in/article/762497/colonial-to-contemporary-the-endangered-india-handloom industry-is-weaving-tales-in-london

https://thewire.in/57149/handlooms-textiles/

http://indiatoday.intoday.in/education/story/national-handloom-day/l/457044.html

http://indiatoday.intoday. in/story/i-wear -handloom-smriti- irani-textile- industry- i ndia- lifest/1/842778.html

https://www.thequint.com/news-videos/2017/03/28/amazon-india-fashion-week- indian-fashion-dcsigners-take-handloom-industry-global-waevers

http://www.livemint.com/Opinion/q8Sjfiv6X4W7C9zUUAkzGN/Smriti-Iranis-handloom-high.html

http://www.india-crafts.com/textile_products/pmagicweavers.html

http://www.biswabangla.in/pro-psc-clun-muslim/2015/7/6 club muslim.

●

Antimicrobial Resistance

Dr. Saptadeepa Roy
Assistant Professor, Dept. of Zoology

Antimicrobial resistance is the ability of microbes such as bacteria, viruses, parasites or fungi, to grow in the presence of a chemical (drug) that would normally kill it or limit its growth.

Antimicrobial resistance makes it difficult to eliminate infections from the body. Therefore, some infectious diseases are now more difficult to beat than they were just a few decades ago.

As more microbes become resistant to antimicrobials the protective value of these medicines is reduced. Overuse and misuse of antimicrobial medicines are among the factors that have contributed to the development of drug resistant microbes. Due to the massive preparation and usage of antibiotics an increasing number of diseases are resisting treatment.

Much of the difficulty arises from drug misuse. Frequently antibiotics are prescribed without culturing or identifying the pathogen or without determining bacterial sensitivity to the drug. Toxic, broad spectrum antibiotics are sometimes given in place of narrow spectrum drugs as a substitute for culture & sensitivity testing with the risk for dangerous after side effect, super-infections and the selection of drug resistant mutants. The situation is made worse by patients who do not complete the course of medication. This happens when the antibiotic treatment has ended too early and hence the drug resistant mutants survive. Self administration of antibiotics further increase the prevalence of drug-resistant microbe verieties. The use of antibiotic in amarial feeds is undoubtedly another contributing factor to increase drug resistance.

The growing global importance of antimicrobial resistance has made national governments accord utmost priority to this problem to preserve the efficacy of antibiotics in the fight against microbial diseases.

The appropriate drug should be used with appropriate dosage for the appropriate duration is important way to reduce antimicrobial resistance. Moreover trained personnel and resources must be provided in all health care centres for proper infection control.

Some Tips for Better Physical Fitness

Ankur Kalita
Physical Instructor

Today people have become less concerned about their physical health. The cases of obesity, heart related diseases, blood pressure, diabetes have been increasing rapidly. People are becoming more attached to technology and leaving behind healthy life. The environment has also become too much polluted giving rise to spread of many new diseases. It's the time that the people should think about their health and fitness.

Physical fitness refers to the human body's capability to function without too much fatigue. General alertness, muscular endurance and strength, and cardio-vascular reliability are the obvious signs of being physically fit. Normally, physical fitness is measured according to expected functions of the body associated with endurance, strength, coordination, flexibility and agility. Physical fitness also helps in attaining mental stability. Hence, one can be more active mentally if he is physically fit.

Physical fitness refers to the human body's capability to function without too much fatigue. General alertness, muscular endurance and strength, and cardio-vascular reliability are the obvious signs of being physically fit. Normally, physical fitness is measured according to expected functions of the body associated with endurance, strength, coordination, flexibility and agility. Physical fitness also helps in attaining mental stability. Hence, one can be more active mentally if he is physically fit.

Sometimes, big changes start with small shifts. Whether you are trying to eat better, get more active or ward off germs ; a healthier you doesn't have to mean a total life style makeover. Here are some little changes that you might bring in your daily schedule to remain healthy or to attain better physical fitness.

Take brisk walks in leisure time– We need to take small intervals during our work, studies etc. and have small walk around our campus, rather than just sitting and clicking our cellphones or computers.

Deep breathing– It is a very good tool for removing stress. It helps in concentrating and also a good exercise for lungs, 2-3 minutes deep breathing can really help a lot.

Schedule your daily life– Make a proper routine for every work to be done daily. Try to follow the routine properly. The routine should contain schedules for sleep, exercise, eating etc.

Drink water in the morning– Drinking water in the morning helps an effective metabolism. It will help you remain active and fresh for longer.

Some Tips for Better Physical Fitness

Ankur Kalita
Physical Instructor

Today people have become less concerned about their physical health. The cases of obesity, heart related diseases, blood pressure, diabetes have been increasing rapidly. People are becoming more attached to technology and leaving behind healthy life. The environment has also become too much polluted giving rise to spread of many new diseases. It's the time that the people should think about their health and fitness.

Physical fitness refers to the human body's capability to function without too much fatigue. General alertness, muscular endurance and strength, and cardio-vascular reliability are the obvious signs of being physically fit. Normally, physical fitness is measured according to expected functions of the body associated with endurance, strength, coordination, flexibility and agility. Physical fitness also helps in attaining mental stability. Hence, one can be more active mentally if he is physically fit.

Sometimes, big changes start with small shifts. Whether you are trying to eat better, get more active or ward off germs ; a healthier you doesn't have to mean a total life style makeover. Here are some little changes that you might bring in your daily schedule to remain healthy or to attain better physical fitness.

Take brisk walks in leisure time– We need to take small intervals during our work, studies etc. and have small walk around our campus, rather than just sitting and clicking our cellphones or computers.

Deep breathing– It is a very good tool for removing stress. It helps in concentrating and also a good exercise for lungs, 2-3 minutes deep breathing can really help a lot.

Schedule your daily life– Make a proper routine for every work to be done daily. Try to follow the routine properly. The routine should contain schedules for sleep, exercise, eating etc.

Drink water in the morning– Drinking water in the morning helps an effective metabolism. It will help you remain active and fresh for longer.

Washing hands frequently– Do sanitise your hands regularly as our hands come into contact with a numerous germs every minute and are a major cause for many diseases.

Sit up straight– We should always try to sit up straight. Sitting, standing and sleeping with proper postures will help us preventing and getting rid of back aches, and many neck and back related issues in our body.

Do not over-eat– Try to avoid over-eating. A meal may be delicious but don't eat more than it is necessary. Eat a regular amount of diet and stick to this.

Citrus fruits– Try to take citrus fruits after diet or make them a part of your diet. Citrus fruits are very good source of vitamin C. It helps in reducing many anti-oxidants in our body.

Yoga– Follow a yoga routine daily. Yoga is beneficial to both the body and the mind. Surya Namaskar, Pranayama and some mild yoga conducted daily can help us in attaining physical fitness.

Today's world is very fast moving and only we can help ourselves in attaining better health. Let's make these small changes to our routine and make ourselves physically fit.

Art of Acting

Sanjeev Kr Gohain
Faculty, Deptt of Acting

What is good acting and how it is produced are questions that were been asked for centuries There was a central debate appearing as early as Shakespeare's time in the term of acting-

"Does the actor really/ actually experience the emotion he is portraying or should he demonstrate the emotion without experincing it"

One demanding truthfullness of experience and of expression and the other emphasizing the external nature of acting.

There were only few who have commented and tried to explain the nature of acting and its procedure.

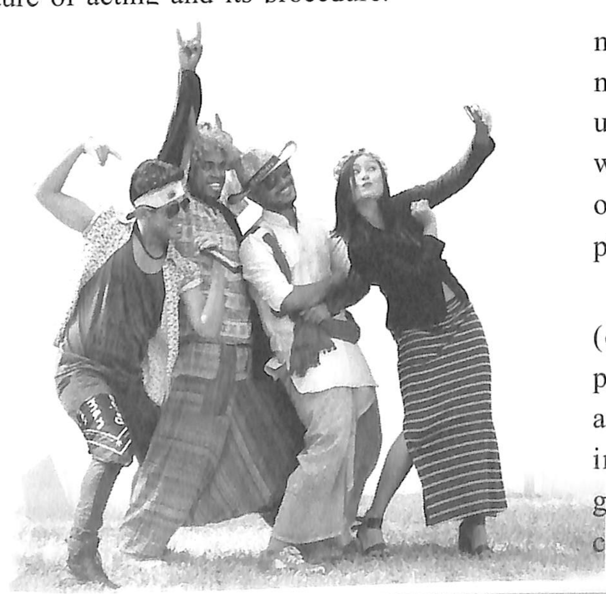

In the year 1747 French Journalist Roman St Albine wrote a book on acting-- "Le Comedian." This book dealt with the necessary qualifications of great performers, Before that in 1728 Luigi Riccoboni wrote treatise on emotional acting verses declamation, which was translated into English in the year 1740, But non of these books could help the actors to understand the art of Acting in real sense.

It was Denish Diderot who for the first time during the eighteenth century straightway commented in his essay " The Paradox of Acting" (1830) that-

For the actor to move the audience, he must remain himself unmoved. He started with a very simple and observable phenomenon that-

If sensibility (emotion) was the prime requisite for the actor, why was it that individuals highly gifted with this capacity were often unable to act? Why was it that less sensitive people often become good actors?

Diderot noted that use of real emotion was not possible on the stage. If the actor is moved emotionally while on stage he would be carried away by the emotion as it is real and would missed the cue's of the play and would not be able to stop. He also argued that there are so many varied and complex situations embodied in a single leading role that it would be impossible to actually feel all of them.

According to Diderot talent of a good actor lies in the fact that he can reproduce the external signs of an emotions precisely- and in such good measure that the audience will be convinced.

Diderot was purely theore fication of theatre what he wrote was based on the performences he haves witnessed during his time.

It was Constaintin Stanislavsky of Russia who revolutionized this art with his practical understanding of theatre. The problems Stanislavsky saw in the creation of a performence were derived from his own problems and of his actors.

Before the discoveries of this great Russian actor- director Constantin Stanislavsky, all acting was thought to be either inspirational or external. His discoveries introduced us to another approach commonly called "The system" or "Stainislavsky's system".

RETAIL MANAGEMENT AS A CAREER (B.Voc Degree)

A new dimension towards the higher education & skilling India

Sankar Jyoti Barman
Assistant Professor
B.Voc Retail Management

Most of the time our new generation will get confuse after completion of 12th Examination, even after Graduation and Master Degree what exactly they will do? Generally the parents of every child will see the hope to become doctors, engineers, etc but we never try to check what exactly our students want to become and their potential. Most of the time we have seen students remain unemployed after getting a prestigious degree and they are blaming others for their unemployment. Now the time has come to think and ask ourselves in which way we can establish. We can't blame others in all the time because the nature has given us everything. It depends on us how the best way we can use. By looking at huge no of unemployed educated youth the government of India has launched various skill development courses in the colleges and at University level. Good news is that Jagiroad College is also a part of this mission. Out of various skill development degrees offered by our college I am going to share few of my knowledge about the Retail management.

Now the questions will come to our mind is that what exactly is the Retail Management and Retail Sector? Retail Sector is the topmost growing sector in India. Retailing is basically art of selling of goods and services. The main purpose of retail management is to provide all the needs of customers in best profitable manner by providing best customer services. Retail Management includes all the activity involves to provide the customers needs where they can enjoy their products and services.

As of now in India only 5-7 % is into organized retail and rest is still unorganized. There is huge potential to become an entrepreneur or an Employee of corporate houses. Most of the well established Indian organizations are doing retail business like Future Group (One of the leading retail organization in India), Reliance Group, Aditya Birla Group, etc. However it is the second largest employment generation organization after agriculture. Within few decades our students have been acquired with traditional courses like B.A, B.Sc, and B.Com and in last few years we have seen that few of the new courses have got more demand like BBM, BHM, BTM etc. These courses have got more popularity among the students due to high demand in the current job market. Now a days the companies are looking for specific skilled people because there is huge cost involved in the organization to make them trained for particular job role.

There are only few Universities and colleges in India that are offering most job demanded courses like Retail Management due to which modern organized retail sectors are suffering the unavailability of skilled manpower to run the retail business effectively. These limited Universities and Colleges are producing Retail Management graduates which are not sufficient to fulfill the retail organizational needs with an emphasis to focus more on practical training, vocational and skill

development.

To fulfill the current organizational needs, UGC in collaboration with few universities like Guwahati University has introduced a new Skill based Degree program called Bachelor of Vocational (Retail Management). Bachelor Degree in Retail Management course is being run by few of the colleges under National Skill Qualifications Program of University Grants Commission, New Delhi.

Retailing is one of the most important part of the business industry that involves selling of products and services to the end customers. If we see, all business houses are directly or indirectly selling the products and services. With the tremendous growth of the economy, retail management has emerged as one of the fastest growing careers in India. The huge expansion and introduction of international player in retail sectors has created a big demand for skilled professionals in the field.

Job Prospects

After successful completion of Retail management course students can get engage in different kinds of job profiles like Fashion Consolation, Team Member, Team Leader, Cashier Assistant, Accountant, Assistant Department Manager, Department Manager, Visual Merchandiser, Administrative Manager, Logistic Manager, Warehouse Manager, Assistant Store Manager, Store Manager, Merchandiser etc.

Duration of B.Voc Retail Management Degree Programs

It's a three years Degree program as like other B.A, B.Sc, etc. B.Voc courses offer multiple exit points. Students can leave at the end of first year with a diploma, at the end of second year with an advance diploma and at the end of third year with a degree. Any student who has completed 12th Examination (any stream) is eligible for B.Voc program. Bachelor Degree in Retail Management (B.Voc) has been started by the Jagiroad College along with few other Colleges in Assam during the academic year of 2014-2015 in regular mode under the affiliation of Gauhati University. The students who has inspiration to start career in Retail Management they can contact with the administration branch of Jagiroad College, Jagiroad, Assam

The main objectives of introducing B.Voc courses are to fulfill the requirements of various industries. B.Voc courses will help students to have adequate skills, make students ready for Job, 60 % of the curriculum contains On Job Training (OJT) and modern business concepts. Apart from that in every semester students have to go for field visits, industrial tours, workshops, mock interview, and group discussion. Guest lecturers from various industry and Universities (core experts) visit will help students to gain more confidence and get opportunity to share the experience.

Demonetization :

Its effects on Indian Economy

Jintu Moni Mahanta
Asstt. Professor, Dept. of Economics

Introduction: Demonetization is a process through which old currencies are replaced by new currencies. In 8th Nov *2016,* midnight, the Indian government decided to demonetize the Rs 500 and Rs 1000 notes, which accounted for 86% of the country's circulating cash and replaced by new Rs 500 and Rs. 2000 notes. This measure was taken by the Prime Minister Nerendra Modi as an attempt to address corruption, black money and counterfeit notes. This move was expected to clean the formal economic systems and discard black money.

Demonetization : (Acting of banks during Nov 10 to Nov 18 2016)

Exchange	: Rs 33,0006 Crore
Deposit	: Rs *5,11,565* Crore
Exchange+Deposit	: Rs 5,44/511 Crore
Withdrawals (over the counter+ATM's)	: Rs 1,03,316 Crore

Sources: Announced by RBI on Nov *21 2016*

Effects of demonetization on Indian Economy: Introducing the new Rs 500 and Rs 2000 by the RBI caused various effects on Indian economy. These are:

1. **Effect on Parallel Economy:** The removal of Rs 500 and Rs 1000 notes, is expected to remove black money from the economy and curb the funding for anti-social activities like smuggling, terrorism, espionage etc.
2. **Effect on Money Supply:** Due to the removal of Rs 500 and Rs 1000 notes, the supply of money was lower than the demand for money at that time, until the new Rs 500 and Rs 2000 notes widely circulated in the market.
3. **Effect on Demand:** The overall demand was expected to be affected to an extent. The demand in following areas is to be influenced particularly.
   a) Consumer goods
   b) Real estate and property
   c) Gold and luxury goods
   d) Auto mobiles (only to a certain limit)

All these mentioned sectors were expected to face certain moderation in demand from the consumer side, owing to the significant amount of cash transaction involved in these sectors.

4. **Effect on Prices:** The *price* level was expected to be low, due to moderation from demand side. This demand driven fall in prices could be understood as follows:
   a) **Consumer goods:** Prices are expected to fall only marginally due to moderation in demand as use of cards and cheque would compensate for some purchases.
   b) **Real estate and property:** Prices in this

sector are largely expected to fall especially for sales of properties where major part of the transactions were cash based rather than based on banks transfer or cheque transactions in the medium term. However the prices in this sector could regain some levels as developers rebalance their prices (probably charging more or cheque payment).

5. **Effect on Various Economic Entities:** With cash transaction lowering in the short run, until the new notes were spread widely into circulation certain sections of the society could face short term disruption in facilities of their transaction. These sections are:
   a) Agriculture and related sector
   b) Small traders
   c) SME
   d) Service sector
   e) House holds
   f) Political Parties
   g) Professionals like doctor, carpenter, service providers etc.
   h) Retail outlets.

The nature, frequency and amounts of the commercial transactions involved with these sections of the economy necessitate cash transactions on more frequent basis. Thus, these segments are expected to have the most significant impact part of this demonetization process and the introduction of new notes in circulation.

6. **Effects on GDP :** The GDP formation could be impacted by this measure, with reduction in the consumption demand, however with the recent rise in festival demand is expected to be fall in overall impact. The economic survey for 2016-17 had projected India's GDP growth rate to reduce by 0.25 to 0.5 percent in 2016-17 due to cash squeeze in the economy following demonetization. The RBI in its sixth bi-monthly monetary policy statement on February 8 had revised downwards GVA growth forecast for 2016-17 to 6.9 percent from its December estimate of 7.1 percent.

7. **Effect on Banks:** As rejecting by the government, the Rs. 500 and Rs.1000 notes automatically deposited in saving and currents accounts of commercial banks. This in turn, enhancing the liquidity position of banks, which can be utilized for further leading purposes.

8. **Effect on Digital Transacting and Alternatives Modes of Payment:** The amount of cash in hand of every customer was declined by the demonetization and therefore, they used credit/debit card and other prepaid instruments for payments. It helps in enhancing digital transaction system, E-wallets, apps and usage of plastic money etc.

Conclusion: Demonetization is really a masterstroke and it will help in fighting against corruption, black money and tax evasion. Demonetization can also be sued to promote "cashless Economy" Prime Minister, Narendra Mode said, "We might not to be a completely cashless society soon, but at least we can be less cash economy". Cashless economy doesn't mean storage of cash, rather it indicates a culture of people setting transaction digitally. The RBI and the government making several efforts to reduce the use of cash in the economy by promoting the

digital payment devices including prepaid instruments and cards. RBI's effort settlement facilities aim to achieve the goal of a "less cash" society.

Reference:

1. Pratiyogita Darpan, June-2017
2. Magazine - The Economic Times
3. Internet - Google sites

Rural Libraries in Assam

Rekhasmita Sharma
Library Asstt.

Library is a social informal academic institution in our society. Society changes from under developmental to developmental stage. The libraries have played an important role in social, political, economic and cultural develoment of the society. Public Library is an institution where there is no discrimination of the users irrespective of sex, caste, religion, age, income etc. A public library is a people's university and an asset of democratic country; it has at its base the rural library. Rural libraries form a part of public library system established mainly by the voluntary bodies. As per UNESCO, "A Rural Library is one, which serves the population of a community or region free of charge or for a nominal fee." It is an integral part of mass education programme and its main aim is rural development. The prime objective is to take forward the backward community, the neglected and suppressed people of the society through various programmes and to preserve the literary heritage of the local social life. It is not only a centre of written and recorded heritage but also a centre of social and cultural activities. It always insists to get and provide necessary information to the rural community which is essential to build a healthy and developed individual and community life.

Ancient and Medieval Period : Assam is well known for its rich culture and tradition of maintaining libraries since the Ancient and Medieval time; especially for her traditional culture of writing histories (Buranjis) during the Ahom Regime. Though there was no proper library set up, literary products were produced in Sanchipat, Bhujpat, Tulapat etc. (today's manuscript) preserved in Satra Institutions, Namgharas, Temples, Royal palaces etc., became the common centre of disseminating knowledge providing community education orally for both literate and illiterate as their use were restricted to common people.

Vaishnava Renaissance : During the period of 1449- 1568 AD, Assam witnessed the Vaishnava renaissance which was initiated by Srimanta Sankardeva and was followed by an enlightened King Naranarayana. They were responsible for the production of new books and translation into Assamese of various religious books. The Neo-Vaisnavism of Srimanta Sankardeva was instrumental in the establishment of mutts and libraries which were known as Satra and Namghar. These two places were the repositories of old manuscripts.

Royal Families : Several Ahom kings were lovers of books and libraries. They kept the buranjis written in Ahom and Assamese languages in the Royal Archives called ' Gandhya Bharal'. It was a Royal portfolio which was in charge of the library in the Ahom period.

Modern Period :

The concept of library in Modern Period has started in 1903 at Shillong, when a Public Library housed in a rented building was established. This Library was known as "The Assam Government Public

Library" whose service was limited to the officials of the capital in general. This Library was later on amalgamated with the State Central Library, Assam. The British rulers were also responsible for the establishment of some other libraries at the District Head Quarters such as Victoria Hall at Dhubri, Holiday Home at Nagaon etc. At that time Bishnu Ram Hall of Jorhat, Women Library of Dhubri, Children Library of Sylhet, Bani Library at Tezpur was functioning as the true Public Library.

Kumudeswar Barthakur, a retired secondary school teacher was an inspiring figure in the growth and development of library services in Assam. In 1939 with the assistance of Lokpriya Gopinath Bordoiloi the then chief Minister of Assam and some other political leaders and the social workers, Borthakur organized the Library Day in Assam. This was the begining of Assam Library Association. After the 1st session of A.L.A, delegates coming from different places expressed their desire for the establishment of libraries under the leadership of Barthakur. Thus the concept of library services gradually began to percolate to the rural areas. The students of the rural areas took initiatives and responsibility of establishing libraries in their respective villages. Barthakur's contribution to the growth and development of libraries especially rural libraries in Assam was not only tremendous but also surprising.

Post Independence Period :

The Government of India after assuming power in the centre, decided to spend a good amount for the improvement of library services in the country. During the First Five Year Plan (1952-1957) under the Educational Developmental Scheme,'Improvement of Library service sponsored by Govt. of India, the Library services in Assam was organised in December 1954.' In 1954, a central library was established at Shillong as a first step towards implementing the scheme of "Improvement of Library services". In 1956, the Central Library was amalgamated with the "Assam Government Public Library" and named as "State Central Library". This library functions as headquarter to look after the seven District Libraries that were established at Silchar (Cachar), Tezpur (Darang), Dhubri (Goalpara), Guwahati (Kamrup), Dibrugarh (Lakhimpur), Nagaon (Nagaon) and Jorhat (Sibsagar). During 1967- 68, for the five hill districts, the district libraries at Aijwal, Diphu, Haflong, Jowai and Tura were established. To provide library services at the sub- divisional level five sub- divisional libraries were at established during the year 1967- 68. These were Goalpara, Golaghat, Karimganj, North- Lakhimpur, Sibsagar. During 1967- 70, again five more sub- divisional libraries were established at Borpeta, Hailakandi, Kokrajar, Mangaldoi and Nalbari.

After independence, there were various steps taken for the growth

Kumudeswar Barthakur, a retired secondary school teacher was an inspiring figure in the growth and development of library services in Assam. In 1939 with the assistance of Lokpriya Gopinath Bordoiloi the then chief Minister of Assam and some other political leaders and the social workers, Borthakur organized the Library Day in Assam. This was the begining of Assam Library Association. After the 1st session of A.L.A, delegates coming from different places expressed their desire for the establishment of libraries under the leadership of Barthakur. Thus the concept of library services gradually began to percolate to the rural areas.

and development of rural libraries in Assam. The Directoriate of Library services in Assam deeply feels the urgency and necessity of the Library services for the rural people. So, it

wants to bring into coverage of all the 714 Gaon Panchayats in a Phased way. Accordingly Borkola, a village area under Dakhinpat Gaon Panchayat of Nagaon District was chosen to establish the first rural library in Assam.

Role of Rural Library on Society : A rural library in a village has an important role to play in the process of social reconstruction and nation building. India is a underdeveloped country and majority of our people are the rural people. This point alone is enough to make understand that unless there is progress in the villages, the country will not progress. Then, again fifty percent of the rural community if not more, is illiterate, which factually proves that India's progress depends mainly upon the all-round development of the villages. As we enter the new millenium with high hopes of making our country a truly developed and prosperous one, we cannot ignore the role of rural library services among the masses that are either illiterate or marginally literate. As because in a developing country one section of people cannot progress keeping the rest behind, we have to make progress by bringing the people who are lagging behind on to the forward line among others and here the rural library system has to play an all important role.

Rural libraries can contribute in sustaining the quality of life of the rural people in all aspects such as social, educational, economic, scientific, industrial, cultural etc. and they can promote the concept of a democratic society. Some of the social purposes of the rural public libraries are acquisition of documents, giving reliable information, providing intellectual recreation, promoting research potentials, helping in family planning, developing, social homogeneity, socializing the individuals, cultivation of friendship, eradicating illiteracy, helping people to learn social behaviour and helping to promote socio- cultural, educational and economic activities suitable to rural community.

Support in Educational Development : Education has been recognized by all as an instrument for social change. UNESCO manifesto for public libraries states that " without public library support there can be no true democracy, no real freedom of mind or of body." The Public Library used to offer the adults and the children the opportunity to keep touch with their times to educate themselves continuously. In a developing country like India where formal education is not possible to all due to many socio-economic factors, especially in the villages, the public libraries can play a very important role in providing informal and continuous self education to the people. The formal education alone is not sufficient for overall development of one's personality. Self education is a life long process and it is the duty of the public library to support continuous self- education programme by providing services to the people free of cost. It is that centre of the community which helps in eradicating illiteracy. They are playing the major role in educating the adults who either could not take formal education or left out because of many reasons. Generally, the books, periodicals, magazines and other sources of information are sometimes out of reach for many rural people but the rural libraries are taking initiaves to provide them these sources of information for their upliftment.

Supports in Economic development :

Public libraries in the rural areas can support in the implimentation of various government programes of national development such as agricultural, health and nutrition, social welfare, small- scale industries, community development etc. One of the important functions of the rural libraries is to improve the agriculture of its community by making availlable not only books and pamphlets but also arranging shows, agricultural camps, exhibitions, lectures etc. for the farmers. Rural libraries provide books and distribute pamphlets related to new agricultural techniques of productions among the farmers as scientific farming requires knowledges.

Rural libraries play major role in providing various informations for economic development such as information about employment opportunity, self-employment scheme, loan facilities of financial institutions, Govt welfare schemes etc. for the people of rural community.

Supports in eocio-cultural development :

Library has tremendous socio-cultural influences. Rural libraries are the chief centre of cultural life of the

rural community. Through library, one's social contact, creative capacity, influence on community, leadership quality etc. can be developed which in turn helps in socio-cultural development of the individuals. Besides, it helps in modification of old habits, beliefs, attitudes, values and cultivation of new ideas.

Rural libraries organize lectures in various useful topics beneficial for the rural people from time to time which help to acquire knowledge on various subject matters. Again Rural libraries usually organize drama, film shows etc. in order to make aware the rural people and to make them react against the various social malpractices such as dowry system, superstitious beliefs, child marriage etc.

Libraries are the recreational centres which provide resources for people's entertainment. It is a fact that the rural areas are characterized by less opportunity for recreation. In this situation, rural libraries are become the main centre of recreation for the rural people.

Sadau Asom Gramya Puthibharal Santha :

The rural public libraries are generally organised and managed by two agencies, namely the Government Library department and Non- government voluntary Organisations. Sadau Asom Gramya Puthibharal Santha (SAGPS) is a state level non- government voluntary organisation taking an active role for the all round development of the rural libraries in Assam. SAGPS came into being on 27th January, 1985 in a public meeting held at the District Library Auditorium, Nagaon, with a spontaneous decission made by the representatives of village libraries and social workers. Putul Ch. Bora was the founder president of the Santha, while Sri Balladev Sarmah is the General Secretary from its birth till date. Now, the Santha has attained 28 years of functioning and it is the recipient of National Youth Award, Ministry of Youth Affairs & sports, Govt of India. It is come to know that there are 693 rural libraries in Assam which are registered under and managed by SAGPS, whereas only 204 libraries are managed by the Directorate of Library Services, Govt of Assam.

Sadau Asom Gramya Puthibharal Santha is working whole heartedly for the all round development of the rural folk. It is working very sincerely by taking different projects under different schemes of the central and the state Government. It has great impact towards the socio-economic development of the society as it is a leading state level voluntary organisation.

Conclusion : Assam is a land of diversified culture. Agriculture was the first occupation of the ancient people and cultivation began with the development of agriculture and it has been the primary occupation of the rural people since the ancient time till loday. After 60 years of Indian Independence more than 70% of the total population dwells in rural areas and in Assam also there is no exception.

Rural development is a very complex process. "India is a country of villages and if the villages perish, India will perish too." Gandhi started to the work for rural reconstruction along with the freedom movement. After independence, the Govt of India adopted various steps towards rural development. In spite of the good efforts made by the Govt. from time to time, the development of rural areas is not satisfactory. It is due to illiteracy and backwardness of the rural masses. Library can serve as the alternative arrangment for education, under such circumstances without having excellent library and information services it is just like constructing a super structure of a building without having a strong foundation.

Assam has a public library system under the Directoriate of Library services, Govt. of Assam. Although the Public Library system is extending services to the best possible but Assam is yet to have its Library legislation.

Sadau Asom Gramya Puthibharal Santha and some other voluntary organisations are taking active role for the establishment as well as develpoment of rural libraries throughout the region. The Govt should take initiatives and should make sufficient budget allocation for these rural libraries to function properly.

Role of Education in the Empowerment of Women in India

Sayanika Deka
Assistant Professor, Department of Education

> *"Educate your women first and leave them to themselves: then they will tell you what reforms are necessary for them"*
>
> Swami Vivekananda.

INTRODUCTION

'Women empowerment' is the process of enabling and developing ability or potential in women so that they can think and act freely, exercises their choice and control their lives and thereby reducing discrimination and exploitation towards them. It brings about upliftment of women in social, economic and political spheres where they are able to play an equal role at par with men in society. But women who constitute half of the population in India yet they have been subjected to the oppression of patriarchal order and suffered from fewer rights and lower social status than men for centuries. This widespread discrimination and exploitation of women evoke the need for empowerment of women.

NEED OF EDUCATION IN WOMEN EMPOWERMENT

Women empowerment is a tool of development not only of women but also of whole families and thereby a nation. Pandit Jawaharlal Nehru said, "To awaken the people, it is women who must be awaken; once she is on the move, the family moves, the village moves and the nation moves." Education empowers women more effectively which would help to abolish gender inequality, develop their potentials, increase social and economic return, improve the quality of life, produce educated and healthy children and reduce fertility and mortality rates. Education is key to empower women's participation in decision making in democracy, dynamic transformation of society and shaping the destiny of future generations. Swami Vivekananda said "There is no chance for the welfare of the world unless the condition of women is improved." It is education which can do so by empowering women. In spite of

Education empowers women more effectively which would help to abolish gender inequality, develop their potentials, increase social and economic return, improve the quality of life, produce educated and healthy children and reduce fertility and mortality rates.

constitutional guarantees, enactment of laws, efforts by the government through various schemes and programmes and U.N.Os directives, the equal status of women in India is not still achieved up to the desired goals after 68 years of Independence. Hence education can be used as powerful tool to help the women to understand the constitutional directives and legislative provisions for reducing women's exploitation and negligence upon them, to reduce the gender gap in literacy levels, to create awareness about the existing social problems and to fight for fulfillment of the basic amenities and welfare of the community. Education helps to enable women to exercise their rights on equal footing with men and participate in national development. "Education is the milestone of women empowerment because it enables them to respond to the challenges, to confront their traditional role and change their life." The target of becoming superpower, a developed country by 2020 will be achieved only when the women of India will be empowered through education.

WOMEN EMPOWERMENT: IN PRESENT SCENARIO

Women empowerment and gender equality in India is an alarming issue. Some problems such as dowry, domestic violence, sex selective abortion, female infanticide are still prevalent. As per the 2011 Census, women are subject to disadvantages as compared to men in terms of literacy rates, labour participation rates and earnings. The Census, 2011 reveals that the total literate population is 74.04% comprising 65.46% females and 82.14% males. As per report of UNDP, 2013 on Human Development Indicators, women constitute 48% of the population in world of which 29% is national work force and 26% women have access to formal credit. The percentage of IPC crimes committed against women has increased during the last 5 years from 9.6 in the year 2010 to 11.4% during the year 2014. A woman is raped once in every 10 minutes. Women perform about 2/3 of total hours, get 1/10th of the world's income and own less than 1/100th of the world resources. Women occupied only 10% seats in World Parliament and 6% seats in National Cabinet. India is ranked as the 135th country in the World in imparting free and compulsory education between the age group of 6 to 14 years (Right to Education, 2010). In Indian society, preference is still continuing for a son over the birth of a girl and biased attitude of the parents is seen in favour of male child in respect of education, nutrition and other opportunities.

ROLE OF EDUCATION IN ACHIEVING WOMEN EMPOWERMENT

In spite of constitutional guarantees, legislative provisions, judiciary mandate and administrative efforts, the women empowerment in India is still lacking in some areas. Mere enactment of laws and chalking out of schemes are not much effective for women empowerment. Hence education is needed for this. The National Curriculum Framework of Women pointed out, "Education of women is an important key in improving health, nutrition and education in the family and also empowering them to participate in decision making". Moreover, education enables women not only to acquire knowledge but also help them to achieve economic security, self-confidence, vocational and technical skills and guidance, good health and safety, courage and inner-strength to face challenges in every spheres of life and enable them to play equal role as men in nation-building. Education can be used as a tool for reduction of inequalities and gender bias so that women can move from weak position to execute their power or capabilities in society.

The National Policy for the Empowerment of Women, 2001 stated, "Equal access to education for women and girls will be ensured, special measures will be taken to eliminate discrimination, universalize education, eradicate illiteracy and create gender sensitive educational system, increase enrolment and retention rates of girls and improve the quality of education to facilitate life-long learning as well as development of vocational or technical skills of women." Hence some practical steps should be taken as follows:

- Different types of educational institutions should be established exclusively for women in the state.
- Traditional evil norms and practices, such as child

marriage child labour, dowry system, child prostitution, polygamy and female feticides should be strictly banned by enforcing laws and creating public awareness.

- The government should provide a package of educational grants, such as providing free books, uniform, mid-day meals, scholarships, cycles and so on for enrolment for more girls and reducing the drop out students, especially from marginalized families of BPL.
- Adult and continuing education, social education, home schooling etc can be used as a tool of basic change in the status of women. It would help to develop in women entrepreneurial skills and job opportunities. In rural areas mobile library, distance education through the media, non-formal schools should be provided for the life-ling education and empowerment of women.
- Technical and vocational education should be provided particularly to the rural women, such as tailoring and weaving, mushroom farming, bee keeping, fruit processing etc, for improving their vocational efficiency so that they can be self-appointed and self-supportive. The government will have to offer financial support and teach them how they can earn money by starting business activities.
- The efforts of Govt. and N.G.O.'s should be co-ordinated in respect of implementation of schemes and programmes for empowerment of women. Better facilities of healthcare, sanitation and medication should be provided to women. The judiciary should look after the molestation cases with special care and transparency.

CONCLUSION

Women play an imperative role in making a nation progressive and guide it towards development. They are essential possessions of a lively humanity required for national improvement. So, if we have to see a bright future of women in our country, giving education to them must be a pre-occupation Empowerment means moving from a weak position to execute a power. The education of women is the most powerful tool to change the position of society. Education also brings a reduction in inequalities and functions as a means of improving their status within the family. To encourage the education of women at all levels and for dilution of gender bias in providing knowledge and education, established schools, colleges and universities even exclusively for women in the state. The education develops the idea of participation in government, panchayats, public matters etc for elimination of gender discrimination. To conclude, it may be said that education is the cornerstone of women empowerment which could be achieved through hearty and co-operative efforts of the Government and NGO's and also eliminating the traditional attitude, norms and practices through proper education and guidance. The efforts of women empowerment by the government and social reformers will go in vain unless the women are well educated, self-supportive and independent in all spheres of life.

Mental Health of women

Jyotika Mohan
Assistant Professor, Dept. of Education

In India, women are more susceptible than men to common mental disorders. Women are depressed due to various factors including poverty, traditional expectations of women's rule, lack of affection and conflict with their husbands widowhood and divorce etc.

"A sound mind lives in a healthy body." Healthy body carries a healthy mind and a healthy mind makes the mental processes very strong. The World Health Organization (WHO) defines health as "a state of complete physical, mental and social well-being of an individual and it is not merely the absence of disease or infirmity." Health involves not only the biological but also the psychological and social condition of a human being. Good physical as well as mental health is vital for the overall well-being of a person.

In every part of the society we meet and find many people who are anyway suffering from different mental problems, specially the women. The main cause of their problems is the rapidly changing pattern of lifestyle. We are living in a very dynamic society which is changing very rapidly because of the advancement of modern science and technology. In society where all the mental changes have taken place, social changes have also become very rapid. Social norms, customs, traditions and values all are rapidly changing in modern society. These changes have made their life more challenging. Women who are mentally healthy or who have the capacities to face such challenges have faced the problems of life successfully, but those who are mentally weak -they have failed to face the challenges. As a result, they undergo strains, acute emotional problems and fail to adjust themselves well with the different life situations.

The mental health of women is a serious issue all over the world, more particularly in Indian context. In India, women are more susceptible than men to common mental disorders. Women are depressed due to various factors including poverty, traditional expectations of women's rule, lack of affection and conflict with their husbands widowhood and divorce etc. Post-natal depression in India affects 11-

23% of women and is linked to poverty, antenatal psychiatric morbidity, poor martial and family relationships, lack of support, martial violence and birth of a girl child. Women subjected to violence have a higher risk of mental illness including depression, anxiety and psychosomatic symptoms. These problems are also occurring in Assam. Stress related to pressure on women to adopt many different roles is a major factor for higher rates of everything from depression to phobias. In Assam, women's are victims of witch hunts. It is common in Assam's tea belt and tribal areas where the literacy rate is abysmal. So, women suffer different types of chronic mental health problems.

The psychological construct of mental health is totally embedded within an individual's social and socio-economic relationship. Since women face gender-based discrimination at every stage of their lives, their psychological well-being becomes a cause for great concern. Considering the gravity of matter, urgent remedial measures such as understanding the underlying causes of psychological distress among women, adopting a gender-sensitive approach, working towards women's empowerment and formulating women friendly health policies could work wonders for the mental health of women.

Free Legal Aid

Suman Daimary
TDC 3rd Semester (Arts)

Legal Aid means giving free legal services to the poor and needy who are unable to afford the services of an advocate for the conduct of a case or a legal proceeding in any court, tribunal or before any judicial authority. Legal Aid is the method adopted to ensure that no one is deprived of professional advice and help because of lack of funds. Therefore, the main object is to provide equal justice to the poor, down trodden and weaker sections of society.

In India, Legal Aid Scheme was first introduced by justice P.N. Bhagwati under the legal aid committee formed in 1971. The concept of Legal Aid is in the form of article 39A in our constitutional framework. Hence, legal aid is not a charity or bounty, but a constitutional obligation of the state and right of the citizens. Legal aid strives to ensure that the constitutional pledge is fulfilled in letter and spirit and equal justice is made available to the downtrodden and weaker sections of the society. It is the duty of the state to see that the legal system promotes justice on the basis of equal opportunity for all its citizens. It must therefore, arrange to provide free legal aid to those who cannot seek justice due to economic and other disabilities.

A nationwide network has been envisaged under the act for providing legal aid and assistance. National Legal Services Authority is the apex body constituted to lay down policies and principles for making legal services available under the provisions of the Act and to frame most effective and economical schemes for legal services.

In every state, a state legal service authority is constituted to give effect to the policies and directions of the Central Authority and to give legal services to the people and conduct *Lok Adalats* in the state. State Legal Services Authority is headed by the Chief Justice of the State High Court who is its Patron-in-Chief. A serving retired judge of the High Court is nominated as its Executive Chairman.

The Dry Fish Market of Jagiroad : A Brief Study

Sneha Das
TDC 6th semester (Science)

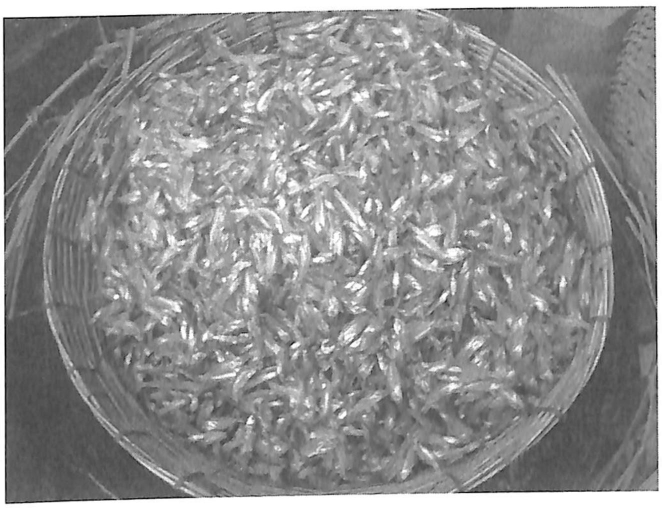

The largest dry fish market of Asia is situated at Jagiroad Town of Morigaon, Assam. On an average about 500 tonnes of dry fishes are sold in this market on three market days in a week. Besides from Assam, different varieties of dry fishes come from Uttar Pradesh, Andhra Pradesh, Maharashtra, Gujarat and West Bengal to this market. Fishes from this market are supplied to the states of Nagaland, Mizoram, Manipur, Meghalaya, Arunachal Pradesh etc. Fishes from this market are also exported to south east Asian countries like Singapore, Malaysia etc.

The market has witnessed about 20% growth in the last 20 years according to the President of "Jagiroad Dry Fish Merchants Assiciation" The market was set up in 1958 and it has 150 shops at persent. About 4000 people are directly or indirectly engaged with this market. The market covers 30 acres of land. The annual turnover of the market is about Pupees 100 crores.

Pattanaik (2000) reported that the main wholesale market of dried fish lay in North- Eastern states of India and Jagiroad of Assam is considered to be the gateway of these fishes. A total of approximately 40-60 thousand tons of dried fishes is estimated to pass through this market annually.

Fish in fresh condition is mostly consumed in India. Pro Cured fish are also widely consumed (Prasad, 1995). About 69% of the total catch is marketed as fresh and 16.7% is prepared by pro curing (Anon, 1968).

Nutritional Facts -

Fresh Fish	**Dry Fish**
Total fat- 12%	Total fat - 28%
Saturated fat - 3%	Saturated fat- 18%
Cholesterol- 5%	Cholesterol- 83 %
Sodium- 18%	Sodium- 17%
Total carbohydrate - 8%	Total carbohydrate - 0%
Diatery fibre - 12%	Diatery fibre - 0%
Protin - 22%	Vit A- 9%
Calcium- 0%	Calcium- 16%
Iron - 2%	Iron -30%

(Nutrition Data.com)

Dry fish serve as the substitute of fresh fish during

scarcity of fresh fish due to high calorie value. It is also a rich source of protein, trace elements and carbohydrates showed minimal content but vitamin, cholesterol and iron cotent is higher than fresh fish.

Importance of Jagiroad Dry fish market

Dry fish marketing is an important trade in the economy of Assam. It is a preferred food item of more than 95% of tribal people of the state. In Assam, at present around 30 retail dry fish markets are there. The only whole sale market in the region is situated in Jagiroad town. The retail markets (in Assam) are situated in 18 districts viz Cachar, Karimganj, Hailakandi, Morigoan, Karbi Anglong, Barpeta, Nagaon, Udalguri, Darrang, Baska, Kamrup, Jorhat, Sonitpur, Chirang, Goalpara, Nalbari and Dhubri.

Export and import of Dry Fish Products

Import- From Bangladesh (Dhaka, Myamensingh, Kishoreganj, Sylhet and Haiganj)

From India- Gujrat, Maharashtra, Uttar Pradesh, Bihar, Andhra Pradesh, Tamil Nadu, West Bengal and other parts of NE region.

Export - Arunachal Pradesh, Meghalaya, Tripura, Manipur, Mizoram apart from neighbouring countries like Bhutan, Myanmar, Thailand, Malaysia and Singapore.

Supply and Distribution

A large number of intermediaries are involved in the distribution of Dry fish marketing. Women are also involved in retail trade in the market. The wholesalers play the pivotal vole in the entire distribution channel. They bring the supply from different states of India, store these products and make sale to retailers located in different parts of the entire region to meet the demand.

The Channel :

Producer----> Wholesaler ----> Retailer-------> Consumer

The Dry fish market has immense importance in the economy of Jagiroad town. It can rather be termed as economic life line of the town.

References

* Anon (1986) : Handbook of Fisheries statistics, Ministry of Agriculture, Govt. of India, New Delhi.
* Povtanik, B (2000) : Marketing of traditional value- Added fish products, A profitable venture. Fishing chime, 20(6) : 52-54
* Prasad (1995) : Micribilogical adpeets of Dry/Salt cured Fish. Fishing chymes Visakhapattanam; 14 (12) : 34-35
* Internet (Different websites).

WOMEN EMPOWERMENT

Suraj Chetri
T.D.C. 3rd Semester (Arts)

The 73rd and 74th Amendments Act of the constitution of India have provided some special powers to women like reservation of seats (33%). A Report of the HRD as in March 2002, shows the status of reservation in the legislatures of Sweden, Denmark, Finland and Iceland. The percentage of women in the legislature bodies of these countries are: Sweden: 42.7%, Denmark: 38%, Finland: 36% and Iceland: 34.9%. In India, the provision of "The New Panchayatiraj" is the part of the effort to empower women at least at the village level.

The most positive development in the polity of our country in the last few years has been the growing involvement of women in the *Panchayati Raj* institutions. There are many elected women representatives at the village council level. At present all over India, there are a total of 20,56,882 *Gaon Panchayat* members out of which women members are 8,38,244 (40.48%).The total *Anchalik Panchayat* members are 1,09,324, out of which women members are 47,455 (40.41%). The total *Zila Parisad* members are 11,708, out of which women members are 4,923 (42.05%). At the Central and State levels too, women are progressively making their marks. Today we see chief ministers, Presidents, leaders of different political parties at various levels and also businessman among the women. A few notable figures are: Late Indira Gandhi, Mrs.Prativa Devi Singh Patil, Shila Dixit, Mayawati, Sonia Gandhi, Brinda Karat, Nazma Heptulla, Indra Nooyi (Pepsi-co) Susma Swaraj, Mamta Banerji, Medha Patkar, etc. Women are also involved in human development issues of child rearing, education, health and gender partiy. Many of them have gone into the making and marketing of a range of cottage products– like Pickles, tailoring, embroidery etc.

The economic empowerment of women is being regarded these days as a sine- quo- non of progress for a country. Hence, the issue of economic empowerment of women holds importance for both the policy makers and the politicians.

Reason for women empowerment:

Today we have different acts and schemes of the Central Government as well as State Governments to empower the women of India. But in India, women are discriminated and marginalised at every level of the society. Women in India are generally found to be economically weak. Even in the twenty first century, a very negligible portion of women in India are engaging in services and other activities. They need opportunities for economic freedom so that they can stand on their own feet. According to the 2001 census, the rate of literacy among men in India was 76% whereas it was 54% in case of women. The women must be able to get educationally advanced as a means of empowerment. It has also been noticed that some women are too weak to work. They are undernourished yet have to work hard. Therefore, from the point of view of health, women must get better care. There are too many cases of rape, kidnapping of girls, dowry harassment etc. which too must be stopped with iron hand by the authorities.

To sum up, women empowerment cannot be completed, unless women come up and help themselves. There is a need to formulate means to reduce feminized poverty, promoting education of women, and eliminate all types of violence against women.

Haemolytic Transfusion

Arati Sipani
TDC 6th Semester (Science)

Haemolytic transfusion reaction is a serious complication that occurs when a blood is transfused into an individual with an incompatible blood type. Blood is classified into four different types A, B, AB and O. Person with blood type 'A' can receive blood either from 'A' or 'O'. Person with 'B' blood type can receive from 'B' or 'O'. Person with 'AB' can receive from everyone as no antibody it present in the recipient's blood and a person with 'O' blood group can receive blood only from 'O' blood type's person.

If an individual is transfused with an incompatible blood type, the antibody present in the recipient's blood the donor blood cells and causes clumping and haemolyse of the donor's blood. This may rise in plasma bilirubin level or severe jaundice and renal tubular damage with anuria and death.

Subhas Chandra Bose

Raj Mazumdar
5th Semester, (Commerce)

Subhas Chandra Bose, affectionately called as Netaji, was one of the most prominent leaders of Indian freedom struggle. Though Mahatma Gandhi and Jawaharlal Nehru have garnered much of the credit for successful culmination of India's freedom struggle, the contribution of Subash Chandra Bose is no less. He has been denied his rightful place in the annals of Indian history. He founded Indian National Army (Azad Hind Fauj) to overthrow British Empire from India and came to acquire legendary status among Indian masses.

Subhas Chandra Bose was born on January 23, 1897 in Cuttack, Orissa. His father Janaki Nath Bose was a famous lawyer and his mother Prabhavati Devi was a pious and religious lady. Subhas Chandra Bose was the ninth child among fourteen siblings. He was a brilliant student right from his childhood. He topped the matriculation examination of Calcutta province and graduated with a First class in Philosophy from the Scottish Church College in Calcutta. He was strongly influenced by Swami Vivekananda's teachings and was known for his patriotic zeal as a student. To fulfill his parents wishes he went to England in 1919 to compete for Indian Civil Services. In England he appeared for the Indian Civil Service examination in 1920, and came out fourth in order of merit. However, Subhas Chandra Bose was deeply disturbed by the Jallianwalla Bagh massacre, and left his Civil Services apprenticeship midway to return to India in 1921

After returning to India, Netaji Subhash Chandra Bose came under

the influence of Mahatma Gandhi and joined the Indian National Congress. On Gandhiji's instructions, he started working under Deshbandhu Chittaranjan Das, whom he later acknowledged his political guru. Soon he showed his leadership mettle and gained his way up in the Congress hierarchy. In 1928, the Motilal Nehru Committee appointed by the Congress declared in favour of Domination Status, but Subhas Chandra Bose along with Jawaharlal Nehru opposed it, and both asserted that they would be satisfied with nothing short of complete independence for India. Subhas also announced the formation of the Independence League. Subhas Chandra Bose was jailed during Civil disobedience movement in 1930. He was released in 1931 after Gandhi-Irwin pact was signed. He protested against the Gandhi-Irwin pact and opposed the suspension of Civil Disobedience Movement specially when Bhagat Singh and his associates were hanged.

Subash Chandra Bose was soon arrested again under the infamous Bengal Regulation. After a year, he was released on medical ground and was banished from India to Europe. He took steps to establish centres in different European capitals with a view to promoting politico-cultural contacts between India and Europe. Defying the ban on his entry to India, Subash Chandra Bose returned to India and was again arrested and jailed for a year. After the General Election of 1937, Congress came to power in seven states and Subash Chandra Bose was released. Shortly afterwards he was elected President of the Haripura Congress Session in 1938. During his term as Congress President, he talked of planning in concrete terms, and set up a National planning Committee in October that year. At the end of his first term, the presidential election to the Tripuri Congress session took place early 1939. Subhas Chandra Bose was re-elected, defeating Dr. Pattabhi Sitaramayya who had been backed by Mahatma Gandhi and the Congress Working Committee. Clouds of World War II were on the horizon and he brought a resolution to give the British six months to hand India over to the Indians, failing which there would be a revolt. There was much opposition to his rigid stand, and he resigned from the post of president and formed a progressive group known as the Forward Block.

Subhas Chandra Bose now started a mass movement against utilizing Indian resources and men for the great war. There was a tremendous response to his call and he was put under house arrest in Calcutta. In January 1941, Subhas Chandra Bose disappeared from his home in Calcutta and reached Germany via Afghanistan. Working on the maxim that "an enemy's enemy is a friend", he sought cooperation of Germany and Japan against British Empire. In January 1942, he began his regular broadcasts from Radio Berlin, which aroused tremendous enthusiasm in India. In July 1943, he arrived in Singapore from Germany. In Singapore he took over the reigns of the Indian independence Movement in East Asia from Rash Behari Bose and organised the Azad Hind Fauj (Indian National Army) comprising mainly of Indian prisoners of war. He was hailed as Netaji by the Army as well as by the Indian civilian population in East Asia. Azad Hind Fauj proceeded towards India to liberate it from British rule. Enroute it liberated Andaman and Nicobar Islands. The I.N.A. head quarter was shifted to Rangoon in January 1944. Azad Hind Fauj crossed the Burma Border, and stood on Indian soil on March 18, 1944.

However, defeat of Japan and Germany in the Second World War forced INA to retreat and it could not achieve its objective. Subhas Chandra Bose was reportedly killed in an air crash over Taipeh, Taiwan (Formosa) on August 18, 1945. Though it is widely believed that he was still alive after the air crash not much information could be found about him.

Cashless Economy

Munmi Bordoloi
TDC 4th Sem. (Arts)

A cashless economy is a system where any type of money transaction is done through digital means like debit cards, electronic fund transfer, mobile payment, internet banking, mobile wallets and other newly evolved payment channels. This will leave very little scope for flow of hard cash in the economy.

The Government has scrapped 500 and 1000 rupee notes, to curb black money in the economy. Black money fuels corruption and terrorism in India. However, the scrapping of 500 and 1000 rupee notes create the need for an alternative to cash. This gives an opportunity for India to become a cashless economy. A lot of citizens believe that mobile wallet is the solution to make India cashless. But to encash money stored in a mobile wallet is quite difficult. We have to transfer money into a bank account.

However, having 100% cashless economy is not good for India. Everyone is aiming towards it but still uses cash. Sweden which is the most cashless society use 3% cash transaction. Around 65% transaction in India takes place in the form of cash. Advanced mechanisms have to be implemented in order to make the transactions electronic. Better taxation law needs to be introduced to encourage people to use plastic/ electronic medium to receive or make payments. Uniform taxation could be done.

Our economy will definitely become stronger but 100% cashless is not a good idea for any economy. The sense of ownership of holding the currency is important for the individual as well as for democracy.

Armed Forces Special Power Act

Santanu Deka
TDC 6th Sem.(Arts)

The Armed Forces Special Power Act (AFSPA) dates back to 11th September, 1958, when it received the assent of the President after both the houses of the Parliament of India had passed the Act. It was enacted to provide certain special powers to the armed forces in "disturbed areas" where the armed forces were deemed necessary to aid the civil power. The Act provides more power to the armed forces in disturbed areas and was first introduced in Assam, Manipur, Meghalaya, Nagaland, Tripura and the then Union territories, Arunachal Pradesh and Mizoram. It was extended to Jammu and Kashmir in July 1990.

In relation to any State or Union Territory to which this Act extends, it empowers the Governor, the Administrator or the Central Government to declare the whole or part of the State or Union Territory as disturbed area vide a notification in the official Gazette, so as to allow the armed forces to aid the civil power in controlling the situation. However, the Governor or administrator, despite being empowered by the Act to declare any area of the State as "disturbed area", cannot take "arbitrary decisions" on ground of absence of legislative guidelines.

The Act also empowers any Warrant Officer or any other person of equivalent rank in the armed forces to open fire after giving due warning. The Act also gives unrestricted power to the army officer to search any premise or arrest anyone without warrant even by using force, on the basis of a "reasonable suspicion" that the person had either committed or was "about to commit a cognizable offence."

But in the course of time, it is seen that the armed forces have been misusing the power given to them. Many human rights activists have claimed it to be a serious violation of human rights in the region. It is widely alleged that there are cases of gross abuse ofthe civilians' rights to survive through AFSPA. IromSharmila, a civil rights activist from Manipur, one of the State where AFSPA prevails, had been on a 16 year long hunger strike demanding the abolition of AFSPA in the region.

Be it due to Irom Sharmila'slong hunger strike in Manipur or the protestors'various agitational programmes including organizing of candle marches against AFSPA in various places of the state, there is a growing public opinion in the country against AFSPA. The Act has been under severe criticism from all quarters of the society for its draconian nature and more particularly for its being widely misused by the armed forces.

Source:

i) Internet, The Times of India, The Hindu (online Newspapers)

War Why

Ankita Sarma
TDC 5th Semester (Arts)

Heart, pain, suffering, people are dying
What's going on were both crying
Guns, hand grenades and bombs too
People running scared they don't know
What to do

Most people run, most people hide, most people walk.
But slow people only fall
War is here, War is here, War is here
It's a bad men's happy cheer

What's happening? what made all that start?
People who are killing obviously have no heart
Children scared, they call mom and dad.

They are calling for the people,
The gun shots go all the day at night.
The fighters hold their position tight.
People have come to help, come to save them all.

But they too turn and fall
So, now don't close your eyes
See and feel the sufferings.
They need our help, they need a heart
They need people like you and me
Who can understand
So get up off you couch.
Put on a uniform and don't slouch.
Learn the rules of a fair fight
Help the bad people know what's right

War has come to end.
War has come to end.

Thank you Friends

Rituparna Manta
HS. 1st Year (Arts)

Friendship is to be cherished and not to be broken
I enjoy my friendship with my companions

We eat together, we play together
And we sing together
We share everything together
And do care for one another.

My parents too are my real friends
For they have lent my life I enjoy
I love them and they too love me
Life is impossible without the affections of them.

My teachers are the real eye-openers
So, they too are my real friends
Nay, they are my friend, philosopher and guide
They make me to know how to learn and how to go ahead in life.
I thank them from the core of my heart
For giving me knowledge in such a friendly way.
Last but not the least, I must thank God for everything.

Happiness

Barsha Saikia
HS 1st Year (Arts)

Happiness comes and goes,
One can't be sure just when.
But when it's there, lips buzz in joy
So, enjoy each moment of the hour.

Melody makes its way without notice
When the glow of joy spreads around you.
You make the others to catch on your spirit
Even as the earth sings as you sing.

Happiness is a priceless pearl which the mind chases
Nature begets it, to make the humanity forget
All its troubles
And all its woes of the past.

So, let your lips buzz in joy
And may you be ever on a pursuit of happiness.

Just One

Ruplekha Bordoloi
H.S. 1st year (Science)

One song can spark a moment
one flower can wake the dream
one tree can start a forest
one bird can herald the spring
one hope can lift a soul

one star guides a ship.
one word can frame the goal
one vote can change the nation
one candle can wipe the darkness
one laugh can conquer the gloom
one sunbeam lights a room.

one hope will raise your spirit
one voice will make you wise
one life can make a difference
But, over and above, it's you who can unpack the things
That the destiny reserves for you.

Love as in Commerce

Biplab Kar
TDC 6th sem (Commerce)

Love can be as an intangible asset
But it is surely as fixed asset
It is also goodwill of the business firm
Where firms are the human soul

It changes its form as
Capital in the balansheet is
The summation of commitment & special call
Where former being asset &
Later as liablities

Love is not to be considered as position statement
Not as an Income statement
It's difficult to calculate its ratio
But easy in flow statement

সম্পাদনা সমিতি

থিয় হৈ (বাওফালৰ পৰা) মাধৱ বড়ো, হিমাংশু মেধি

বহি (বাওফালৰ পৰা) ড° হেমকান্ত চুতীয়া, ড° দীপকজ্যোতি বৰুৱা, পবন চন্দ্ৰ গগৈ, ড° ভবেন চন্দ্ৰ নেওগ, ৰণ্জু গগৈ চুতীয়া, ড° অঞ্জনা দত্ত বৰবৰুৱা, ড° মীৰা বৈশ্য, বৰ্ণা শৰ্মা

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ সৈতে তত্ত্বাৱধায়ক সকল

অধ্যক্ষ ড° ভবেন চন্দ্ৰ নেওগৰ সৈতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকল

স্বাধীনতা দিৱসৰ শোভাযাত্ৰাৰ উভতনি মূহুৰ্ত্তৰ এটি দৃশ্য

অভিনয় বিভাগৰ
স্বাধীনতা দিৱস উদ্‌যাপনৰ
এটি মুহূৰ্ত্ত

অভিনয় বিভাগৰ
স্বাধীনতা দিৱস উদ্‌যাপনৰ
এটি দৃশ্য

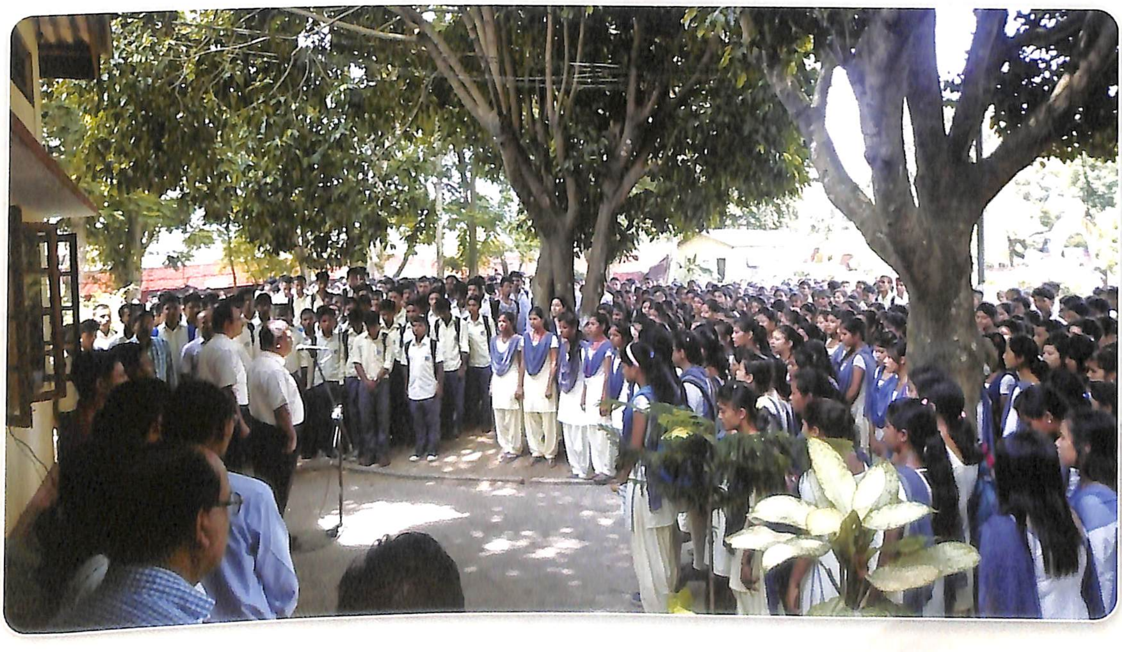

NAAC Visit
ৰ প্ৰাকমূহুৰ্ত্তত
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত
অধ্যক্ষৰ সভা

স্বাধীনতা দিৱসৰ শোভাযাত্ৰাৰ এটি দৃশ্য

নৱাগত আদৰণী সভাত শ্ৰীযুত ধীৰেন্দ্ৰ নাথ চক্ৰৱৰ্ত্তী ডাঙৰীয়াৰ বন্তি প্ৰজ্বলন

নৱাগত আদৰণী সভাত আৰম্ভণী সংগীত পৰিৱেশনৰ এটি দৃশ্য

নৱাগত আদৰণী সভাত
বৰ্ষীয়ান সাংবাদিক
শ্ৰীযুত ধীৰেন্দ্ৰ নাথ
চক্ৰৱৰ্ত্তীৰ দ্বাৰা
নিউজ লেটাৰ উন্মোচনৰ
এটি শুভ মুহূৰ্ত্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ
চতুৰ্থ বৰ্গৰ
কৰ্মচাৰী শ্ৰীযুত মোহন টেৰণক
অৱসৰী সম্বৰ্ধনা
প্ৰদানৰ এটি দৃশ্য

অধ্যক্ষ
ড° ভৰেন চন্দ্ৰ নেওগৰ
মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ
উদ্বোধনৰ
শুভ মুহূৰ্ত্ত

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
জেভলিন থ্ৰ' উদ্বোধনৰ
এটি মুহূৰ্ত্ত

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
টেকেলী ভঙা খেলৰ
শুভাৰম্ভ

ৰথ যাত্ৰাৰ
ভক্তবৃন্দৰ
মহাবিদ্যালয়ত
পদাৰ্পনৰ দৃশ্য

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
সংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাত
অভিনয় বিভাগ

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
সংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাত
অভিনয় বিভাগ

অভিনয় বিভাগৰ
মূকাভিনয়ৰ
এটি দৃশ্য

NAAC Peer team ৰ
দ্বাৰা কলেজ
পৰিদৰ্শনৰ সামৰণি সভা

ৰাষ্ট্ৰীয় একতা সপ্তাহ
পালনৰ এটি দৃশ্য

উপাধ্যক্ষ
শ্ৰীযুত মুনীন তহবিলদাৰলৈ
বিদায় সম্বৰ্ধনা

সাংবাদিক শ্ৰীযুত ধীৰেন্দ্ৰ নাথ চক্ৰৱৰ্ত্তীৰ দ্বাৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা উন্মোচনৰ এটি মুহূৰ্ত্ত

বিশ্ব পৰিৱেশ দিৱসত বৃক্ষ ৰোপণৰ এটি মুহূৰ্ত্ত

বাটৰ নাটৰ এটি দৃশ্য

মৰিগাঁও জিলাভিত্তিত ২০১৬ চনত অনুষ্ঠিত তৰ্ক আৰু ৰচনা প্ৰতিযোগিতাৰ বিজয়ীসকল

(১) প্ৰথম পুৰস্কাৰ (তৰ্ক) ঃ **জ্যোতিস্মান শৰ্মা**, দ্বিতীয় যান্মাসিক, অভিনয় বিভাগ
(২) দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ (তৰ্ক), তৃতীয় পুৰস্কাৰ (ৰচনা) ঃ **মাধৱ বড়ো**, দ্বিতীয় যান্মাসিক, (কলা)
(৩) দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ (ৰচনা) ঃ **আকাশদ্বীপ সেনগুপ্তা**, ষষ্ঠ যান্মাসিক, (বিজ্ঞান)

ধৃতিস্মিতা গোস্বামী
দ্বিতীয় যান্মাসিক (কলা)
শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য বঁটা বিজয়ী
মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ (২০১৫-১৬)

শশীন ডেকা
দ্বিতীয় যান্মাসিক (কলা)
শ্ৰেষ্ঠ সংগীত বঁটা বিজয়ী
মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ (২০১৫-১৬)

অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষ্যৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ অনা শিক্ষক কৰ্মচাৰীসকল

jagiroad college magazine

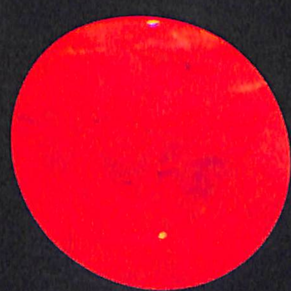

প্ৰচ্ছদ সজ্জা ঃ মনজিৎ বাজখোৱা